

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY 2792
DESANT NAGAR, MADRAS 600 090.
திருச்சிற்றம்பலம். (1943)
சி வ ர ய ந ம :

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இஃது,

ஸ்ரீமாந் - சிவஞானசுவாமிகளது பாதசேகராகிய

தத்புருஷசிவன் என்று தீஷாநாமம்பெற்ற

முத்தமிழ்ரத்நாகரம்

ம - தி - பா நு க வி ய வ ர் க ள ா ல்

ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளருளிச்செய்த

மூலகலோகங்களுடன்

வேதாகமாத்ரி பிரமாணங்களையும் சேர்த்து

த மி ழி ல இ ய ற் ற ப் ப ட டு,

தர - கு ப் ப சா மி நாயகரவர்களது

சென்னை:

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா அச்சுயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1899.

All Rights Reserved. *publ. 1902*

சிறப்புப்பாயிரம்.

இந்நூலாசிரியர் மாணவா

ம. கோவிந்தசாமிமுதலியாரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிருந்தம்.

சேடன் புகன்று நாப்பினந்தான றிங்கள் புகன்று கலேகுறைந்தான
நாடி யயனு மலரோனா நண்ணிக் கிடந்தா னெனப்பெரியோ
கூடி யுறாகக நின்றவரி யராகள் தகமை குவலயத்தி
லீடில் பாதுகவி யென்னு மெங்கள் குரவ னிசைத்தானே.

முகவுரை .

சிவபதத சிரோன் மணிகளான மேலோரூட சாதகாகளுக் கு அன்ய தேவதாபரதவபராந்தியை யொழிப்பதும், ஸாத யாகளுககு மனபகிழ்ச்சியைத தருவதுமான ஹரிஹரதாரதம் மியம் என னும் அரிய நூல நாராபணமூர்த்தியின அவதார ரான ஸ்ரீஸுந்தரஞ்சாரியசுவாமிகளென் னும் ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளால ஆரியபாஷையில் பண்டேதானே அமைக்கபப டமொது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்ப்புடன் அச்சிட்டு வெளியிடுவதாகப் பலா பிரசுரஞ் செய்திருந்தனா. பிரசுரமா ததிரமேயன்றி நூலை வெளியிட்டாரில்லை.

சொன்னசொல் தவறுதவரும், ஸட்டா ஆப இரதியா என் னும் அச்சயந்திரசாலைக்கும், பிரபஞ்சமிக்திரனுக்கும் தலை வரும் ஆகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, தா - குப்புசாமிநாயகா அவர்கள் என் னை இரநூலைத் தமிழிலாக்குமாறு தூண்டினமையால், நான இது நமது சைவரண்பாகளுககுறநாக்ததையும, நமக்குப் பதி புண்ணிபததையும, நாயகா அவாகடகு கீர்த்தியையும் விளைப் பது என்று துணிந்து சிவபராக்கிரம மெழுதி முடித்ததற்குப் பின்பு இரநூலை எழுதி முடித்தேன்.

இது ஒரு அரிய பெரிய நூலாதலால், வேண்டிய இடங்க ளில் பிரமாணங்களுடனும், பதம்-பொழிப்பு-விதப்பு-தாத்பரி

(ச)

யம்-தாரதமமியம் - மொழிபெயர்ப்பு என்னும் பகுப்புகளுட
னும இபறையிருக்கின்றேன்; இந்நாலாசிரியரது சரிதமுணர
தாலன்றி, இந்நூலின் மகிமை நன்கு விளங்காதென்று கருதி
நாராயணரான கிரந்தகாததாவின் அவதார சரிதத்தையும்,
சிவரகஸ்யத்திலிருந்து எடுத்து இதி லெழுதியிருக்கின்றேன்.

சரிதம் தெளிவாய் விளங்கும்வண்ணம் எட்டுப்படங்க
ளையும் அமைப்பித்து இந்நூலை அச்சிடுவித்திருக்கின்றேன்.
இந்நூல வேண்டியவர்கள் மேற்குறித்த நாயகரவாகட்கு
எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்ஙனம்,

தீபுருஷிவன்

என்று தீக்ஷாநாமம்பெற்ற

 ம - தி - பா நு க வி

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றமபலம்.

ஸ்ரீ ஹர தத்தாசாரியசுவாமிகள்

ச ரி த் தி ர ம்.

இவரது சரித்ததைச் சிவரகசியமானது இவ்வண்ண
முனாக்கின்றது.

“முன்னோர்கால் பிருகுமுனிவர் விஷ்ணுவைச் சபித்த
மையால், அவர் மனம்நொந்து பூமியிலே அநேக அவதாரஞ்
செய்தாரென்று உபமனனியமுனிவன் சொல்லத் தொடங்
குமபோது, முனிவர்கள் அரிபிருகுசாபம் அடைந்தபின்
னர், மந்தரமலையை அடைந்தாரென்று கேளகியுற்றோம்;
அதனையும் எங்களுக்குக் கூறியருளல் வேண்டும என்று கே
ட்ப, உபமனனிய இவ்வாறு கூறுகின்றார். பிருகுமுனிவர் சபி
த்தபோது திருமால் நடுநடுங்கி உருத்திரரும், மகேசுவர
ரும், கணங்கள் புடைசூழப்பெற்றவரும், புதல் அடைந்
தோரைக் காப்பவருமாகிய அம்பிகாசமேதாவரைத் தமது
இருதயகமலத்திலே சிந்தித்து, கருடன்மீதிவந்தது தேவ
ர்கள் வாசஞ்செய்வதாயும் மனோகரமான குகைகளையுடை
யதும், கின்னரர்கள் உறையும் வனங்களை யுடையதும்,
ஒலிக்கின்ற பற்பல அருகிகளையுடையதும், பற்பல கண
ங்களுக்கு உறையுளாகிய உத்தியானங்களை யுடையதும்,
சபிக்கின்ற பற்பல பறவைகளையுடையதும், பலவகை
வீரகும் கொடி செடி என்பவற்றை அளவிய பரிமளி

வாயுவ்யுடையதும், மனதிற்கு இனிமையும் இன்பமும் விளைப்பனவாகிய பாரிசாதங்களையுடையதும், பற்பல அரசு தனக்குறியல்களையுடையதும், சுவர்ணபிரகாச தோரணங்களையுடையதும், ஸ்ரீகைலாசமபோல இலங்கும் அநேகாயிர பிராசாதங்களையுடையதுமாகிய மந்தரமலையை அடைந்து, அங்கே சுவாணக் குகையொன்றிலே சடையுடைய ராயும், முண்டிதராயும், மேகலையுடையராயும், பஸ்மநிஷ்டராயும் அமர்ந்து, அக்கினிபை ஒம்பி, தினந்தோறும் திரி காலங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கிருசகிரசாந்திராயண விரதாதிகளை அதுஷ்டித்துத் தேகத்தைவாட்டியும், ஆயிரம் தேவவருஷம் வாயுபக்ஷணஞ் செய்துந் தவம் இயற்றுவாராயினார்.

இவ்வாறு இருக்குங்கால், சிவபிரானாத வாயிற்காவ லாளரும், கபிமுத்தகுருச சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயனகோத்திரருமாகிய நந்தியெம்பெருமான் கொடுத்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப்பார்த்து வந்து, சிவ பிரானாநாமஸ்கரித்து, சுவாமி! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் “நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசு செய்துகொண்டிருக்கின்றார்” என்று வினாளுபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், இட பாருடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வணங்க, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ் விஷ்ணுவை நோக்கி, “குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்தவை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்ததுபோலாயிற்று. இப்போது நீ செ

ய்த தபசிஞலே எமக்குச்செய்த துரோகம் நீங்கிப்போயிற்று. எமது அனபராகிய பிருகுவுக்குச் செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீ தபஞ்செய்து அத் துரோகத்தை நீரகுதற்குரிய ஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றேம கேள் பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரிய பாம்பாவனமாகிய க்ஷேத் திரம் ஒன்றுளது. நீ அங்கேயுள்ள கஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந் தபசு செய்வாயேல், உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலராதருளி அநதாததான மாயினார்.

விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினோடு அடைந்து அப்பிருகு முனிவரிடம் சாபம் நிவாரணமாகும்பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப் பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களை யுஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறக்கலையை உடுத்தவராயும், சடாதராராயும், விபூதியை உததுள்ளமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுத் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ண பர்ணததையும், சாகைகளையும்; சலததையும், வாயுமுதலிய வறறையும், பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜீதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும், சூரியனைப்பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாககினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், மழைக்காலத்திலே வெளியிலே நிற்பவராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரிநதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங்கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சவாசமினறிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினார். இவ்வாறு இவர் உக்கிரதபசு செய்யுங் கால் நெடுங்காலஞ் சென்றுபோய்ச் சிட்டிபுது. அந்நாள்

பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கிலே, மூவுலகததுமுள்ள தேவர் அசுரா மனிதராயினோரெல்லாம் அவ்வசுரனிச் சுவாலையினாலே வருந்திக் கவலையுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமனை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித் தங்கள் விருத்தாரதத்தை விண்ணப்பித்தார்கள். அப்போது பிரமன் தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து, விஷ்ணுவுடைய தபாங்கினிச் சுவாலையினாலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. “சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க” என்று வேண்டினான். அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இடபாருடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் குழுந்து ரெல்ல விஷ்ணுதவனுசெய்யுந் தானத்தை அடைந்து “விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன்தபசினாலே பிரிதிகொண்டபடி, உனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேள்” என்று அம்பிரமாசிய திருவாங்குலிலே உரைத்தருளினார். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நமஸ்கரித்து, சிவோஷ்டப பிரமாணமாயுள்ள சுருதினை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோததிரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சும கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான இந்திரனுடைய சொல்லுக்கிறைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வலுதத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையு உணர்ந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு பற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக சீழ் யோனிகளிலே நானபோய்ப் பிறகுமாவும், அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்து மாவும் என்னைச் சபித்துவிட்டார். சுவாமீ! அந்தப்பிருகுமுனிவரிட சாபத்தினாலே மீண்டும் உஷ்டம் அடைந்தேன். இதுவன்றி,

பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியு
 மாம இரு சந்நியாசிகளைத் தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிக
 ளாய்ப் போமாறு சபிததுவிட்டா. அரஞ்ச சந்நியாசிகளுக்
 குச சயனம் ஆரணம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்ற
 வர்களையும் மகாரௌரவாதி நரங்கனிலே போமாறு சபித்
 தா. பஞ்சபூநங்கள் அழியுங்காலவனையும் நான பத்து
 வகைப்படும கொடிய நரகவேதனை அடையுமாறு கோபா
 வேசத்தோடு அதட்டி சபிததுவிட்டா ஆதலால் யான்
 வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதார விநயங்களை
 யே சரணென்று அடைந்தேன். இன்று என்னை இந்தத்
 துன்பாகரத்தினின்று சனாயேழறி யருளல் வேண்டும்
 என்று விருஞாபிரகும்போது, சிவபிரான அவரை அணை
 தது மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோனது அஞ்சுக! அஞ்சுக !!
 எனது பத்தனுடைய ராபத்தை கடத்தல் யாவாகும்
 அரிது, எமமாலும் மாறுதல் அரிது, அவ்வனமாயினும்;
 எமது அருளினால் உனக்கு அநேக செனமம் எய்தாதொ
 ழிக. மஹம், கூர்மம், வாகம், நசிகம், தன்வந்திரி,
 மோகினி, நாரதா, பிருது, சனமுகுமாரா, விராட்டு என்
 னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிரப்பாவமாகுக.
 பார்க்கவா, ராமா, பரகாமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பல
 பத்திரா, கபிலா, நாராயணா, யருஞா, வாமனர், தத்தா
 ததிரேயர், விருஷபா, புத்தா, கற்கி, சதாசனர் என்னும்
 இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு போனிசமாகுக. அம்
 முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் தடையின்றி நிகழும் என்று
 கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகிறார். எமது ஆச்சரமத்துள்ள
 சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பத்தர்
 களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்
 பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந்தோ
 ழமும் மனிதருக்குக் கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும்.
 சிவாகமங்களுணர்ந்த பிரமசாரி, கிருகஸ்தன், வானப்பிர

ஸ்தன், சந்தியாசி எனனும் நான்கு ஆசகிரமத்ததாராயும், பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரா என்னும் நான்கு வருணத்ததாராயும் துவேஷிக்கின்றவாகள நிசயமாகவே பாஷண்டராவாகள. அபபடிப்பட்டவாகளபொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாமபலிலே ஐட்ட ஆகுதிபோலே நிஷ்பலமாயப்போம். எமது ஆசகிரமத்துள்ளவாகளை நிர்திப்பவா எமமையே நிர்திப்பவராகின்றா. நம்முடைய ஆசகிரமத்துள்ளவாசனைத் தோததிரஞ் செய்பவா நமமையே தோததிரஞ் செய்பவராவாகள என்றா.

இவற்றைச கேட்ட திருமால், சுவாமி' நால்வகை ஆசகிரமங்களிலும் உமது பக்தாகள உளா என்று திருவாய்மலாநதருளினீரன்றே, அவாபர் இலக்ஷணம் எனனை? பெருமை எனனை அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிநது கோடறபொருட்டு எனது பாமநாதரும், பாமாசாரியருமாகிய நீவினா சொல்லியருளலவேண்டுமென்று வேண்டினா. அப்போது சிவபிரான நான்கு ஆசகிரமத்துக்குந் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவவேறும். இநநான்கு ஆசகிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவாததகாகள ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியா, துருவாசா என்னும் நான்கு இருடிகளேயாவா. பிரமசாரியத்தை நிறுத்தினா ததீசி முனிவா. கிருகஸ்தாசகிரமத்தை நிறுத்தினா கௌதமமுனிவா. வானபபிரஸ்தாசகிரமத்தை நிறுத்தினா அகஸ்தியமுனிவா. சந்தியாச ஆசகிரமத்தை நிறுத்தினா தூவாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீசகுவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய திகையையத் தவிர மனிதர்களுக்கு எந்த ஆசகிரமத்திலிருந்தாலும் உதகிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆசகிரமத்திலிருந்தாலும் சிவநிகையினுலே தான் பாசவிமோகனம் எய்துவதாகும்.

எவ்வெவருந் தாநதாம் விரும்பியபடி. அநதந்த ஆச்சிரமத்
தைப் பூரவோததரமாக அதுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம்
அதுஷ்டிசுகுமிடத்து திகையினுறறன் மோக்ஷம் எய்தும்.
ஆச்சிரமங்ஙனிநூலும் மறறைச கருமங்ஙனிநூலும் மோ
க்ஷம் இன்றும். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கௌபீனதாரிதது, கிருஷ்ணாசினந தண்டம் என
பவறறைததாங்கி, சிவாககிலி பூசைரெய்து, வேதாததியய
னம்பண்ணி, குடும்பியோடு இருப்பவன பிரமராரி எனப்படு
வான். பருவகாலந்திலே மனைவியைப் புலநது, ஒழிநத
காலங்ஙனி'ல சலநது, தெய்வம், விருநது, யாசகா என்
பேரணா உபசரிதது எவாசுகும கருணைபாஸிப்பவன கிரக
ஸ்தன எனப்படுவான். சடாதாரியாய வனவாசஞ்செய்து,
பாரியோடுகூடி அததியயனஞ் செயது, பஸமுல ஆகாரம்
பண்ணி திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து வறக்கலை உடுதது
உறைபவன் வானபபிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும்
ஸ்நானஞ்செய்து கௌபீனதாரியாய, கிஷ்குள சிவத்தியா
னஞ்செய்து, தண்டம் பஸமம் சடை எனபவைகளைபுடை
யனாய், அகக்னிபையும பாரியையும் விடுதது, பிக்ஷாகாரஞ்
செய்து, கோததிரம் சநதானம் என்பவறறை விடுதது, அவ்
வாறே சாவகர்மங்ஙனையும் விடுதது, அபேசசிய அன்னம்
தாரிதது, சிவயோகஞ்செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசா
யுச்சியம் அடைபவன் சநநியாசியாவான். நான்கு ஆசிரம
த்துளாளாரும் சாவாநுககிரகிகளாயே யிருப்பார்கள ஓ கே
சவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென்' சமுசாரசாகரத்தைக கட
த்தறகு வாயநத ஓரபுணையைச சொல்கின்றேன் கேள். பை
த்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும்
எத்துஷ்டனாயினும், "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச
சிறதை செயவானாயின, அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக
அறிகுதி, அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம்;
இதின்மேலாயது என்! பைத்தியத்தினுலேனும் ஒரு

அ

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்

வன் பிரணவதேதோ டிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாஷுரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே பாவான. ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வகுரு, சங்கர, ஸ்ரீவாமாதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலசண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நமமைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆளுகையிலுல யான் என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார எமது பகதருள்ளே சிரோஷ்டர். அவரிடம் சாபத்தைக் கடத்தல யாவாங்கும அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தாறு அலதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், தரிசி, கண்ணுவா, சயவனா, பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்சனை வைதிநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெறியிலே யோனி முத்திரையுடையவர்களாயும் போமறு சபிததார்கள. சமலககண்ணா! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியபகோத் திரத்திலே எக்காலமும் வேதநிரதை செய்பவரும், விபூதி ருத்திராஷ்டகளை நிரதிப்பவரும், நமமை நிரதிப்பவரும், வைதிசர்க்களையும் நமது பக்தர்க்களையும் நிரதைசெய்பவரும், எப்போதுந் தந்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராதிரபாராயணருமாகிய வாசுதேவா என்னும் பெயரோடு இக்கவி யுத்திலே ஒருவா பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராதிரி-களில் லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதலவனாகப் பெறும்பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செய்யப் போகின் றார் அப்போது நமது ஆளுகையின்படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறங்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்தது நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை வினைபாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டு ஒரு ங்கால், ஸீந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்தவித்தைகளை யும் மனோரதபோகங்களுநதந்து, இறுதியிலே எமது சா யுச்சிபபதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதார

ங்களுள்ளே இருந்து அவதாரங்களில் உனது கருவத்தை நாசஞ்செய்து, மறையை இருபது அவதாரங்களினுமீ நமமைப் பூசிப்ப, நாம உனக்கு விருமபியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீ திருபதி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவாராள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார், இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றேன் கேள். அஸ்தாவது உனது செனமம் ஒன்றிலே நீ உனபாரியைப் பிரியப்பெறுவாய் என்றா. நமமை விவகருபமாகவைத்துப் பூசித் தப, துதித்ததும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரித்ததும் வருபவர்களுக்கும் போசமோக்ஷவண்ணைத் தேகமின்றி யருளவேண்டும் இதக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாழ்ந்தபது, சிவபகதாசனாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தாபபணங்களால் வழிபட்டு, மாமரத்திரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாடரத்தைச் செபிசகினைவாராள் ரோடிசென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக தேகாதத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர் தருளினாள். விஷ்ணு இவற்றைக்கேட்டு, தேவ தேவனோ! மகாதேவனோ! சந்திராதத சேகரனோ! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உமமைப் பூசைசெய்துகொண்டிருக்கிறேனாகால், எனது மனோபிஷ்ட மெல்லாம் முற்றுமாறு வராதநதருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி, அதற்குச் சிவபெருமான அவ்வனமாகுத என்று திருவாய்மலராதருளி அருந்தத்தானமாயினார். ஸ்ரீநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலே எழுந்தருளி யிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடமையாய் வைதிக சைவப்பிராமணர்கள் அவர்களுணைக்குப் பாததிரராயினார். இவர்களை நினைக்கும் நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ்செய்யும் இவர்கள் சாபாலோப விஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிக சைவ விபூதி

கொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவராசனை செய்பவர்கள், சிவ விரதங்களையும் நகத விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள், வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள், சிவோதாசகினி வளாப்பவர்கள், ஒவ்வோர் கிரந்ததிலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூயமை வாயந்தவர்கள்; ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரரேபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும், சிவபுராணாததங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தாசனம் து எக்காலமும் அன்புடையவராயும், சிவ்தரிசனம் - சிவநமஸ்காரம் - சிவபூரை முதலியவைகளிலே ஓகாலும் வருவாதவராயும், சிவபூரானிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நனகுத ஆராயந்தறிந்தவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மறறைய திருத்தொண்டுகளையுடன்க்காலமும் செய்பவர்களாயுள்ளவர்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப் போற்றி ருத்தொண்டு செய்பவர்களும், தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்ஷரரேபஞ் செய்தும், சிவகைவரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும் வேதகிரகளை நனகு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷ தாரிகளாயுள்ள பரமஹம்சஸநநியாஸிகள் அநகின் சிவரேபேருமானைத் தலையனபினாலே எக்காலமும் சேவிக்ருமாறு வாடிஞ்செய்கின்றார்கள்.

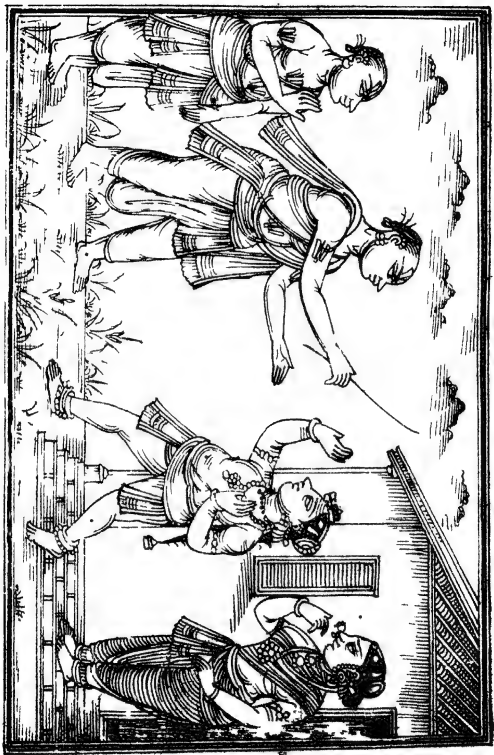
பின்னர் அந்த கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தினொருட்டு அககினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்ததுக்கொண்டு வந்தார். இந்தத் தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன அரி இந்திரன் அககினி என்போர் தத்தம் நாமங்களிலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்

தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டுசெய்துகொண்டு வருகின்றார்கள்.

கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசரராலும் சபிக்கப் பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணாகளிற சிலா கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளைமண பூசுபவர்கள், வெள்ளைதிரம் உடுப்பவா, யஞ்செருப்பவீத தாரணர்கள், தபதமுத்தினை தரிப்பவர்கள், வேதசார விழுநாடன, பாஞ்சராத் திர பராயணர்கள், சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள், வைதிகப் பிராமணாத் துஷிப்பவர்கள், விபூதி ருத்திராக்ஷர தரித்தவர்களைக் குஞ்சுநதிருஷ்டிகொண்டு பாப்பவர்கள், ஜிவாக்ஞானே வாசுதேவா என்பவா ஒருவா இருந்தாா. இந்தப் பிராமணா ஓரபுத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி மெய்யன்போய் உபாசித்தாா. சுப்பிரதீகா என்பவா ஒருவா ஓர புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தாா. அப்போது விஷ்ணுவானவா அவ்விருவாம்புதம் பீர்திகொண்டு இலக்குமீயை யழைத்து, பிராணநாயகியே நீ பூமியினகண்ணே சென்று சுப்பிரதீகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அதுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சாப்படியனரும் உலகரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள் நோக்கஞ்செய்து, வைதிகநெறிககண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கமசாகரப் பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருவகி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிறுநிலே உற்பத்தியாயினாா. ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல, சிவபிரானா திருவடித்தாமனையை மறவாத அப்புதலவனை அவள் பெற்றாள். அப்போது புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பை

யர் நடித்தனர். சிவபத்தர்களுக்கு வலத்தோளும் வலக்கா
லும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இட
ப்புயல்களும் இடர்காலைகளும் இடக்கண்களும் துடித்
தன இனிமையோடு தெனறல் வீசிறது. அக்கினி களங்க
மின்றிச் சொலித்தது நிகஞ்சொல்லாஞ் சந்தோஷம் மலி
ந்தது. இவ்வனம் புதலவனுடைய சன்னததைக்கேட்ட
பிதாவானவா மனமகழ்ந்து சுருதிராஸ்திரமநிறதவாகளோ
யும் வேதபாசனாபோயும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோ
தானம் பூகானம் இரண்ணிபதானம் ஏனபவைகளைச் செய்
தாரா. பின்னர் ஜாதாமந்த்ரெயதாரா. பதினோராம்தாள்
ஸ்ரானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதாசனா என்
னும் நாமரணஞ் செய்தாரா பாலரும் வளாபினைச்சந்திரன்
போல மெல்ல வளாவாயிரா. தமது இரண்டுகைகளினு
லும் தமமிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களைபூம வாயிலே வைத்
துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னாத தொடர்வினகண்ணே
ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வாரா. ஆரம்மாசத்
திலே அவா பருமதித்திராகள அவருக்கு அனைப்பிராச
னஞ்செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்
டினாகள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வராததையினு
லே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தாரா. சிவபததா வழியிலே
போம்பொழுது அவர் ஓடித்த விபூதியை வாங்கி அப்பா
லர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதலவ
னுக்கு ஸ்ரானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபர
ணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளைமணியும்
பூசினாள். அப்போது அப்புதலவனார் வீதியிற் போந்து
கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி
என்பானா விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பி
னோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்
வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்க
மும் விபூதி உத்துன்னஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து,

ஹரிதத்தனா சிவாதநதயா, சிரேஷ்டதீப

உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவ பெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனநகனெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்சரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரோ, முன்னே மகாதேவரை நேததிர சமலத்தினுலே பூசித்த மாதவனோ இப்போது சனநகளை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றாமவயசிலே இவருக்குச் சௌளசுருமமும், ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரணமுதலியன ரெய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்துகொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, 'குழந்தையே' நீ சிவன கோயிலுக்கு ஓகாலும் போகாதே, ஓர் காலும் விபூதிமொண்டு உதனுள்ள திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தரோ டினைவாதே, அவாகளோடு பேசாதே, உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீவிஷ்ணுவின சுதந்தமாகிய பாத்ததையே சிந்தைசெய்' என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படி சொல்லியும் பாலனைவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவா பாத்தனாளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அருகினீசுவரராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பனமுதையும் வலமவந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்து வருவாராயினா. இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான புத்திபுகட்டியும் என் வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே' என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினுலேகட்டி, கசையினுலே பின்னும் அடித்துத் தம்மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விபெட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை

அடைந்து, மனோவாக்குக்காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தூன்மனைவியை நோக்கி “என் புதல்வன என வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே” என்று சொல்லிப் போயினான். அவன் போன பின்னர் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலாவிபூதிருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்ததுகொண்டு போசனமசெய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டு வந்து தமது தாயை நோக்கி “என் இனிய அனனையே, என்னைப் பசி அதிகமாக வாட்டுகின்றது எனக் கன்னமிடுவாயாக என்று கேட்டுத் தந்தாயின கையைப் பலமாகப் பற்றி யிழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப்பார்த்து ஐயோ பாலா! நீ தமமுடைய வார்த்தைக்கமைநது நடக்குமவரையும் அன்னமிடலவேண்டாம்” என்று உனபிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உனபிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன்பிதாவின் வார்த்தையை என கேட்கின்றாயிலை; உன்பிதாவே உனக்கும் எனக்கும தெய்வம். இப்போது நான் எனசெயவேன்” என்று தனபாலனோடு அதுதரப் முற்றுக் கண்ணீர் வார்த்தாள்.

இங்ஙனம் தாயார்சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பாலர் வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு வெளியே போந்து அக்கினீசுவரப் பெருமானையும் நந்திகேசுரனையும் சந்தியாகாலத்திலே போய் நமஸ்கரித்து நின்று “சமபுவே நீ விரோ என்பிதா, உமாதேவியாரே என் தாயா, உமது புதல்வர்களாகிய விராயகர் சுப்பிரமணியர் எனனும இருவரோ என் சகோதரர்கள், உமது ஆபதர்களே எனது பரிசாரகர்கள். அங்ஙனமாயினும் உமது தரிசனங்கிடையாமையால், இவ்விடத்தே அடியேன் நாயையும் புழுவையும் ஒத்துத் திரிகின்றேன்; சுவாமீ! உம்மை அடியேன் நினையாமலும், உமது பூசையிலே வழிவினவனாயிருந்தாலும் தீனபந்துவா

ஸ்ரீதேவருக்கு தனி ஸ்தலம் உபதேசம்.

கிய நீவிர் உமது திருவருளினால் அடியேனைக் காத்தருளல் வேண்டும். விஷ்ணுமூர்த்தியினாலே உமது திருவடிசனும், பிரமாவினாலே உமது சரசும காணப்பட்டிலவாயின, அடியேன் சுவாமியை எவ்வாறு பூசிச்சுவலலேன ' அடியேனையே எனனை விசாரித்துக் காத்தருளலவேண்டும். மழையில் லாது வாடிப்போன பயிபோல உமது தரிசனங்கிட்டாது வாடிப் போயினேன இருபாதிதியே' அடியேனுக்குப் பிரசன்னராகுகா. இன்று கொசுவடுபாவிருக்கு மடியேனிடத்துக் இருபாவசத்தினாலே எழுந்தருளி பாலா எம்மிடம் வருகவென்று அடியேனை எப்போது அழைப்பீர். தாயில் லாப்பிள்ளைபோல அடியேனை இகழ்ந்தது கைவிடாதீர். அடியார்க்கடியனாகிய பாலன்மீது மிகுநியும வன்கண்மை செய்யாதீர். அடியேன் அநாதனாகிய தீனன், உமது பாதங்க ளையே சிறதைசெய்தேன். உம்மைக்காண்டறகு இசைப்ப ட்டேன். அடியேனுக்கு இப்போது பிரசன்னராவீர்; அடியேன் பூமியிலேனும் கைலாசத்திலேனும் இருந்தாலும் என்? உம்மையின்றி ஓர் முகூர்த்தமாயினும் அடியேனுக்கு வாழ்வில்லை, மிகுகியுந் தீனனாகிய அடியேனுக்கு நீவிர் பிரசன்னராகாதொழியில் அஃது அநீதியாமன்றோ. பின் எது தான் உமக்கு நியாயமாய் முடிபுமென்று இரதப்பிரகாரம் அன்பினோடு தோத்திரஞ்செய்தார். அப்போது இருபாதிதியாகிய சிவபிரான் உமாதேவியாரோடு இருஷபாருடராய் அவருக்குப் பிரசன்னராய் "குழந்தையே! இனி நீ அஞ்சற்க" என்று தமது திருவருவத்தைத் தரிசிப்பித்தருளினார். உடனே சுதர்சனர் மிக்க விம்மித் மடைந்தும் அநேக ஸ்தோத்திரஞ்செய்தும் பேராணந்தக்கண்ணீர்வார நின்றார். அப்போது சிவபெருமான் அவரைத் தழுவித் தமடித்தம் தலத்திலேற்றி, உச்சிமோந்து, நீ நம்மிடத்து ஆறாத பேரன் புடையை உனக்கு இப்போதுற்ற வருத்தத்தைச் சொல் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அதற்குப் பாலர் சிவ

பிரானேநோக்கி, சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுக்களாலும் காண்டற்
கரிய உம தருமைத் திருமேனியானது ஈண்டு பிரசன்னமா
ங்கால முடிக்கக்கூடியதாயும், முடிக்கக்கூடாததாயுமுள்ளது
பாது என்றார். உனக்கும் உன் தந்தைக்கும் இடையே நேர்
ந்த மனவருத்தத்துக்குக் காரணம் யாது? என்று சிவனார்
கேட்ப, அதற்குப் பாலர் அண்டமோரணுவாம் பெருமை
கொண்ட நிவிரோ ஆனமாக்களுக்கு அருள்புரியுமாறு அணு
வேரண்டமாஞ் சிறுமை கொண்டாராதலின், எம்மிருவர்
வினை வெலாம உமக்கே தெரியுமென்று தலையினாலே அவர்
ஆஞ்ஞையை வகித்துச் சொன்னார். சொல்லவே, சிவபெரு
மான் ஸ்மிருதி இதிகாசாதிரைப் படிப்பாயாக என்றார்.
அதற்குப் பாலர் படிக்கதபாலனவாகிய சாஸ்திரங்கள்எண்
ணில்லாதனவன்றோ! அவற்றைப் படித்ததற்குள்ள காலம்
அற்பமன்றோ படித்ததற்கு எய்தும் இடையூறுகளோ எண்
ணிற்றதனவன்றோ. பாலும் கீழும் கலந்தவிடத்து அன்ன
மானது பாலேமாததிரங் கொள்ளுதலேபோல, சுவாமீ சார
மாயுள்ளதைபோ அடியேற்கு உபதேசியும் சசல வேதபுரா
ணங்களினாலும் அறியற்பாலர் நீயிரோயாம். ஆதலினால் உம்
மை ஒருநெறியாரசு கிரதைசெய்தல ஒன்றையனறி மற்
றென்றும் வேண்டேன் என்றார். அதற்குச் சிவபிரான்
சுருதி ஸ்மிருதி முதலியவைகளி னன்றி எனது சொருபத்
தை அறியவும் அறிந்தபடி அன்புசெய்யவு மியலாய என்
றார். அதற்கு அவர் “சுவாமீ! என்னைப் பாலனென்று ஏய்
ககப்பார்க்கின்றீர்” ஒருவன் தனக்குச் சிந்தாமணி கிடை
த்தபின்னர், பலகொக்கு ஆசைப்படுவானு எனறார். அப்
போது சிவபெருமான் தமது திருக்கரகமலத்திலே ஓர்
புந்திரத்தை எழுதி அப்பாலருடைய கிரசிலே அமைத்து,
எல்லாம் அறிந்தவனாகுதி என்று தடவினார். அவ்வேளை
யில் அச்சிவபிரான் திருவருளால் வேதமூதலிய கலைகளை
எல்லாம் அப்பாலருக்கு உதித்தன. அதன் பின்னர்த் தாம்

தக்ஷிணமூர்த்தியாய எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, வைதிக சைவ விபூதிபை சாபாலோபநிஷத மந்திரங்களினாலே பாலாமேனியிலே பூசி, அதனபினனர்த் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷ மாலையணிந்து, பஞ்சாக்ஷரோபதே சஞ்செய்து, உத்தமமாகிய வ்படிகணிகத்தை அவர்கையிற் கொடுத்து, வேதசிவாகமவிதிப்படி பூசாவித்யும் உபதேசித் து, சுதாசனாசாரியர் என்ற பெயரைமாற்றி, அரதத்தாசாரி யர் எனற பெயரும் இட்டருளினார். அருளவே; அரதத்தா சாரியர் சிவபிரான திருவடித்தாமரைக்களைத் தமது கண் களினின்று சொரிந்த ஆனந்தபாஷ்பங்களினுலாட்டி மயிர்ப் புளகத்தோடு நமஸ்கரித்தாரா. உடனே சிவபெருமான் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினாலே அப்பாலரை எடுத்து யாமப் போதிலே தானே ஆசீர்வதித்தது, நீ போசனஞ் செய்யும் பொருட்டுப் போவாயாக என்று சொல்லி ஆளுஞ்செய்து தாம சிவலிங்கத்திலே அரதர்த்தானமாயினார்.

அரதத்தாசாரியர் இங்ஙனம் சீவபெருமானிடத்திலே மகாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசமபெற்று, அவைதி கர்களாகிய வைஷ்ணவர்களை உத்தாரணஞ்செய்யும் பொரு ட்டு எழுந்தருளிய சிவபிரானை ஓததாரா. குருமூர்தியாய்ப் போந்த சிவபிரானை நமஸ்கரித்தது, அவரைத் தமது இதய கமலத்தினகண்ணே இருத்திக்கொண்டு வீட்டுசுருப போ யினார். அவவேளையிலே பிதாவானவன் வீட்டினுள்ளே கபாடபந்தனஞ்செய்து சபனித்திருந்தான்; தாயானவள் பாலனுடைய பசிரோயை நினைந்து வருந்திக்கொண்டிருந் தாள். சிவபக்த சிரோனமணியாகிய அரதத்தாசாரியர் கத லிலே தட்டிப் பசியினால் நொந்தேன், அன்னமிடுதி என்று உரத்தது அழுதார்; உள்ளே நித்தினைசெய்த பிதாவானவன் சிவபாதாபஜஸ்மரணாகிய அரதத்தாசாரியர் இயல்பை அறியாது அவர் வார்த்தையைக் கேட்டபொழுது கண்ணினை வெப்பேறக் கோபத்தோடு விழித்து இங்ஙனது சொல்லான்;

நான் சொல்லும் சொல்லுக்கு அமைவையேல் உனக்கு அன்
 னமிடுவேன் நீ எப்போதாயினும் சிவனுக்குத் தொண்டுசெ.
 ய்தால், பாஞ்சராத்திர ஆகமங்களைப் படியாதிருந்தால், வெள்
 ளேறு ஏறுவோன கோயிலுக்கு நீ போனால் உன்னை நான்
 தண்டிப்பேன்; இங்ஙனம் அமையாது போவையாகில் உன்
 கால்களைச் சேதிப்பேன் என்று சொன்னான். இதைக் கே
 ட்ட பாலா சிவசிறந்தையில் விருப்புற்ற திருகுலபாலராகிய
 தந்தையாரைப் புன்கிரிப்போடு நோக்கி, கௌதமமுனிவ
 ராலும், ததீசிமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவராலும், உப
 மன்னியுமுனிவராலும், பிரமனாலும், நந்திகேசரராலும்
 சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே நீயும் அகப்பட்டனையன்
 றோ வாதலின், நினக்கு பரமபதியான மஹாதேவருடைய
 உண்மை யொன்றுந் தெரியாது சொல்வேன் கேள் அந்
 தத் தத்துவப்பொருளாகிய சிவபிரானை விஷ்ணுவானவர்
 நேத்திராகமலங்களுனிலே பூசித்து வழிப்பட்டமைபால்,
 சிவபிரான் அவருக்குச் சாவஞ்ஞத்துவத்தைக் கொடுத்
 தார் என்றறிகுதி. நீ யென்னை வேதமுதலிய வித்தைகளி
 லே பரீக்ஷித்துப் பாககுதி; பின்னரும் சிவபிரானை விஷ்
 ணுவானவா நேத்திரத்தினிலே அர்ச்சித்தாரோ, அன்
 றோ? கொல என்று கேட்டார். அதற்குத் தந்தையான
 வன் உலகத்தை வஞ்சிக்குமாறு பூசித்தாராதலில், இப்
 பூசையதார்த்த பூசையாகாது என்றான். அதுகேட்ட சிவ
 பக்தசிரோமணியார் இங்ஙனம் ஒருவாறு உத்தரஞ் சொ
 ல்லிய பிதாவைப் பார்த்து, விஷ்ணுவுடைய சர்வேசுர
 த்துவத்தை வேதாகம முறைப்படி பேசுகி என்று வாதி
 த்தார். பிதாவும் பாலரும் இவ்வாறு வாதிக்கும்போது,
 அக்கிராமத்திலேயுள்ள வைஷ்ணவர்களும் சிவனடியார்க
 ளும் ஒருங்கு கூடினார்கள்.

(உடனே அகர்த்தாவான அரிஸைத் கர்த்தாவாகக் கரு
 திய பாஞ்சராத்திரிகளின் மனத்திருவிருத்த அஞ்ஞானமிரு

ளகலுமாறு எழுந்தருளிய ஸ்வாமி யாதத்தரைப்போல சூரி யனுதையமாயினான். தந்தைக்கு மைந்தனுக்கும் அரி அர ற்களைப்பற்றிய தாரதம்மியவாத நடக்கின்றதென்று பிர வித்தியாயிற்று. இதனால் சைவர்களும் வைணவர்களும் திர ளாகச் சேராதார்கள். அன்றியுள்ள மதவாதிகளும் வந்து நெருங்கினார்கள். தினைதினை வாதம் விருத்தியாகியது. இதைபுணர்ந்த ஊராளீவோனும் பிறருங் கூடினார்கள். பின் னரொருநாள வணைவராதியா இவ்வனம் தந்தையும் மைந் தருமாகிய நீவிர் வெறுமவாதஞ் செய்வதாற் பயனில்லை; தீயிலிட்டுப் பழக்கக்காய்ச்சிய இரும்புபரீடத்திலேறி சின் று அரியையேனும் அரணையேனும் நிபாயமுசத்தால் சிற ந்த பொருளென்று தாபித்தாலநாங்களாத மதத்தை யடை கின்றோமென்றார்கள். உடனே மஹாப்பிரபுவான அராதத் தர் யானவ்வணனமே செய்கின்றேனென்றார்; இந்த அரிய விடயத்தைக் கண்டு களிக் அனேகர் விடுமபுவார்கள்; அத னால் பலதேயத்தினரும் உணராதுவாதத்தக் ஒரு நன்ன ளமைப்போமென நாளமைத்தனர்; அததினத்திற் திரண்ட சனங்கள் வந்து நெருங்கினார்கள்) உடனே வைணவர்களைப் பார்த்து, வைதிக சைவவேதியா முதலியோர் பாஞ்சராத்தி ரியர்காள் வம்மின் எமமிறைவனாகிய அக்கினீசுரன தாலய த்திற்கு அங்கே எங்கள் வைதீகவாரணா உங்களாவிடப் பட்ட ஒழுகக்காய்ந்த இரும்புபரீடத்திலேறியிருந்து சிவ பெருமானே பரமென்று தாபிப்பாரென்றனர். அதற்கப் பா ஞ்சராத்திரிகள் கோபத்துடன் காங்கள் ஆனை தூத்தினும் ஆலயம் துழையேம் என்று நியமம்பூண்டவர்கள்; ஆதலால் அவ்வராலய மடையேம்; எங்கள் பகவானான ஸ்ரீஹரியின் ஆலயமும் அதிவிசாலமானதே, அதற்குள் வந்திச் சிறுவன் சிவனே பரமென்றுரைத்துத் தரபனஞ் செய்வானாயிற் சரி தானென்று—'வயங்குதாமக்காபி நய்யமா'கதாசு' என்ப வனவாதி வாதத்தின்களாதுணர்ந்தனர், உடனே அராதத்

அதற்குஞ் சமமதித்து, அவ்வூரிலுள்ள வரதராஜஸ்வாமி ஆஸ்தானத்துட் சென்று, அங்கு வீற்றிருக்கும் சுவாமியான வரதராசரை யன்புடன் வணங்கி நமஸ்காரஞ்செய்து துதித்து, —

“ தேவதேவஜகந்நாதஹரபாதாப்ஜிந்தக|
ஸ்ரீவபூஜாஸகதசித்தசிவபத்திசீரோமணே||
மஹாவிஷ்ணுமஹாபாகசரணாதவதஸல|
ஸ்ரீவோபநிஷதாமசாரம்சித்ததயவேதயதி||
ததாதவதஸநிதெனதப்தலோகபீடரிதமவிபோ|
இமாம்புசிதளமபூயாதியுத்த்வாததபரதக்ஷிணம்||

கருத்வாதயாதவாமஹாதேவமபாவதிஸஹிதமவிபும்பு” என ஹுரைத்தாங்கு தேவதேஜகனனாதிவாக்கியங்களால ஆரியை வணங்கி நினசநதிதியிலிருந்து சாவஸாரமான உபநிஷதாதத் தங்களால் சிவபரததுவஸதாபனஞ்செய்யப்போகின்றேன். ஹேஸ்வாமி' யான் ஏறப்போகின்ற காய்ந்த இருமபு முக்காலியானது குளிராத ஜலத்தைப்போல ஆகவேண்டியது. எனறுரைத்து நின்றனர். உடனே வைணவர்கள் தீயிலீட்டு உருக்க காய்ச்சிய பெரிய இருமபு முக்காலியைக் கொண்டு வந்து தருடனுக்கும் வரதராஜஸ்வாமிகும நடுவில் இட்டார்கள். உடனே அரதத்தாராரியசுவாமிகள் அதனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, உமாதேவி ராமேதராகிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, அந்த அயபீடத்திருந்து, ரைவ வைஷ்ணவர்களுள்ளே சிவநிந்தகாரளாகிய வைஷ்ணவர்களை நோக்கி தத்துவார்த்தமாகிய சதுர்வேத தாற்பரியரங்கிரகம என்னும் சுருதிசூக்திமாலையினாலும், அன்றியும் மந்திரசிக்ஷைமான் கத்தாவாக இருத்தலினாலும், தசரதன் பிள்ளையான இராமன் இலிங்கந தாபித்துப் பூசித்தமையானும், கண்ணன ஸ்ரீகைலாயத்தையடைந்து துதிக்க அவற்குப் பிள்ளையை அளித்தமையானும், நூற்றிதழ்க் கமலமலர்களாலும், தங்கண்மலராலும் பூசிக்க வவற்குச் சக்கர மீந்தமையாலும் புகுபதி சகல தேவர்களுக்கும் முதல்வனுள்ளும்; மன்

மெரிதத்தா எரித்திடுகுமபு நாறகாலினியிதுவீற்றிடுக்து கைவஸதாபளந் தெய்தல. கி.உ.நெல்

மதனை யழித்தமையாலும், ஆலத்தை யுண்டமையாலும், எமனுடைய கர்வபங்கஞ்செய்தமையாலும், அசுரர் வாழ்ந்த முப்புரங்களை யழித்தமையாலும், தக்கனுடைய யாகத் தையழித்தமையாலும், அருட்சுனனுக்கு தனபெயருள்ள அம்மினை அளித்தமையாலும், நாசுங்கத்தை வதைத்தமையாலும், கண்ணனகொண்ட (மோகினி) பெண்ணுருவைக் கலந்து சாததனைப் பிள்ளைபாகப் பெற்றமையாலும் பசுபதி சகல தேவர்சனோடு முதல்வனாகின்றான்.

காசியில் வியாசருடைய தோள்களைத் தம்மிக்கு மாறு கொடுத்தமையாலும், முனனர் திரிபுர ஜயகாலகதி லரியால் இடப்படுக்கொண்டு தாங்கப்பட்டமையாலும், பிரமதபாலாதிநாளை அலங்கரிக்கப்படுதலாலும், பசுருவாகளுக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தலாலும், உலகிலுந்நசுத்திக வனை கருக்கு வேண்டிய அபிஷ்டங்களை அளித்தமையாலும், பெண்ணுடம்பு கொண்ட அரிகுருப பாதிரிபு லீந்தமையாலும், இன்ன மனைக காரணங்கனாலும் அநே முதல்வனென்று குறிக்கின்ற பஞ்சாததின மாலையினாலும்,—

காமதீர்வலலபதவாதசரசதநயஸ்தாபிதாராகிததவாச் |
சௌகோகைகலாஸயாதாவரதமுதிததயாபீஷ்டஸநதாநதாநாத |
நேதோணஸவேநஸாகம் தசசதகமலோவிஷ்ணுநாபூசிதததவாத |
தஸ்மைசக்ர்ப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்டஃ ||

நந்தாப்பத்வம்ஸகதவாதகாளகபளநாதகாலகர்வாபஹதவாத் |
தைதேயாவாஸபூதததிரிபுரவிதளநாததக்ஷயாகேஜயதவாத |
பார்ததஸ்யஸவாஸத்ரதாநாந்நஹரிவிஜயாந்மாதவேஸ்தீசரீரோ |
சாஸ்தஸம்பாசகதவாதபிசபசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்டஃ ||

வாரணஸ்யாஞ்சபாராசரநியமிபுஜஸ்தம்பநாதப்ராக்டுராணம் |
ப்ரதவம்ஸேகேசவேநாச்சரிதவ்ருஷ்வபுஷாதாரிதத்வாரதத்வாத் |
அஸ்தேகாகைப்ரம்ஹசுரீஷ்வந்ரிசகனக்ருதாலங்க்ருதாபூஷிதத்வாத் |
தாநாத்ப்ரஜ்ஞாநமுத்த்யோரபிசபிசுபதிஸ்ஸாவதேதவப்ரக்ருஷ்டஃ ||

பூமௌலோகைரநேகைஸ்ஸததவீர்சிதாராதநத்வமீஷா |
மஷ்டைச்வர்யப்ரதாநாத்தசவிதவபுஷாகேசவேநாச்சரிதத்வாத் |

ஹம்ஸகரோடாங்கதாரித்ருஹிணமுரஹராந்விஷ்டசீர்ஷாங்கரிக தவா
ஜம்மதவம்ஸாதயபாவாதபிசபசபதிஸஸாவேதவப்ரக்ருஷ்டஃ॥ [ஜ]

வைசிஷ்ட்யேயோநிபிடாயிதமுரரிபுசலிஷ்டபாவேநசமபோஸ்|

ஸதீர்கா ததபரதிகாயிதஹரிவபுஷாலங்கிததேநயதவா|

அப்ரதாநயாதவிசிஷ்டாதயஸமதிகமேதாநவாநாமராதேச|

சம்போருதகருஷ்டபாவாதபிசபசபதிஸஸாவேதவப்ரகருஷ்டஃ॥என்

னும பஞ்சரததினத்தாலும,

விஷ்ணுவாநி தேவர்களெல்லாம் முப்புரத்தசுரரைச்
செயிகக வனமையிராய, சிவபிரானைச் சரணடைந்து
வணங்கி, சுவாமீ' நாகுகளெல்லாம் பசுக்கள எங்களுக்கெல்
லாம் ஈசுரர் நீவீரே; அதனால் உமமைச் சரணடைநீதும்.
பசுபதியே' முப்புரத்தசுரரினின்று விரைநது காததருள்
வீர் என்று துதிக்கப்பெற்ற அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். முப்புரத்தை அழிக்கப்போந்த காலத்
திலே பசுபதியாகிய சிவபிரானுக்கு விஷ்ணு பாணமாகவும்,
பிரமன சாரதியாகவும், மகாமேரு விலலாகவும், நாணி
சர்ப்பராசனாகவும், சூரிய சந்திரா சக்கரங்களாகவும், பூமி
ரத்தமாகவும் அமையக்கொண்டருளிய அம்பிகாசமேதராகிய சிவ
பிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்
ச்சி பூண்பதாகும். ஓர்காலத்திலே நாராயணர் பிருகுமுனி
வருடைய மனைவியீது தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ்செ
ய்து கொன்றுவிடுமபோது, அப்பிருகுமுனிவரானவா சிவ
மந்திரங் கொண்டு தன் மனைவியை எழுப்பிவிட்டுத் தன்
மனைவியைக் கொன்ற லட்சுமீசமேதராகிய அந்த நாராய
ணரை எந்தப்பெருமானுடைய அருளினால் தம சாபத்து
க்கு இலகரக்கிவரோ, சந்திரசேகரராகிய எந்தப்பெரு
மானை ஆதமார்த்தங்களை உணர்ந்தவர் விகவாதிகா என்று
புகழ்கின்றார்களோ, அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரா
னிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி

12792 (6403)

ச ரி த் திர ம்.

உரு

பூண்பதாகும்; எண்ணிலலாத ஆரணங்களையும் புராணங்களையும் அருளிய வியாசமுனிவர், ஸ்ரீகாசியிலே ஸ்ரீவிசுவேசா சநிதியிலே தமது கையை உயர்த்திச் சிவபிரானிலும கேசவனோ உயாநதவொன்று கூற, நந்திதேவர் இட்ட சாபத்தினால் அநதக்கை நின்றபடியே நிறகுமாறு எந்தப் பெருமானுடைய அருளினூற சபிக்கப்பட்டாரோ, அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; ஸ்தாவர சங்கமங்களையுடைய பூமிப்பைப் படைத்தவராகிய பிரமனுக்குத் தலைவராயுள்ள விஷ்ணுவானவர் ததீசிமுனிவரோடு ஓர் கால யுத்தஞ்செய்து, வினாவிலே (எந்தபெருமானுடைய பகதராகிய) ததீசியினால் அபசயப்பட்டாரோ அந்த அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; காதி முதலிய அசுரர்களை அசுசுறுத்தினவரும், தூணினின்று தோன்றிய இரணியனைக் கொல்லுமபொருட்டு ஸ்தம்பத்திலே நின்ற தோன்றி இரணியனைக் கொன்றவருமாகிய நரசிம்மத்தின் கருவத்தை எந்தபெருமானுடைய அம்சரும் லோகேஷருமாயுள்ள சரபமூர்த்தி சிஷித்தது அடக்கினாரோ அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; வைகுண்ட லோகத்தின் முதலவாயிலிலே நின்ற விடுவேசன் என்பானுடைய பெரிய மார்பைத் திரிகுலத்தினாலே பிளந்து தாங்கித் தேவாசனிடத்திலே முன்னர் இரத்தப்பிசைவாக கப்பெற்ற பிரமசபாலத்திலே அவன் இரத்தத்தை எந்தபெருமானுடைய அம்சராகிய பைரவமூர்த்தி நிறைக்கப் போந்தாரோ, அநத அம்பிகாசமேதராகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்ச்சி பூண்பதாகும்; விஷ்ணுவுடைய புதல்வனாகிய மனமதனை நெற்றிக் கண்ணினூற் பொடிசெய்து அவனது 'சாம்பனாத்' தரித்த

வரும், பிரமனது ஐந்து சிரசுகளில் ஒன்றைச் சிதைத்து அதனைச் சபாலமாகக் கொண்டவரும், விஷ்ணுமூர்த்தியுடைய சண ஒன்றை மலராகக் கொண்டருளினவருமாகிய அந்த அம்பிகாசமேதாாகிய சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்சி பூண்பதாகும்; ஓர் காலத்துச் சமுத்திரத்திலே தோன்றின ஆலகாலவிஷத்துகளுகி விஷ்ணு பிரமன முதலாயினோர் பெருங்கவலையோடு கைலாசபதியை யடைந்தபோது, அவர்களை எல்லாம் அஞ்சுறக் என்று அபயஸ்தமகூறி, அவர்களைத் தததம் இடம் சாரும் படிசெய்து, நஞ்சைத் தமது கண்டத்திலே அடக்கி அருள் செயதவராகிய அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்தில் என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்சி பூண்பதாகும்; சிவ பெருமான ஓர் கால சாத்தாவிந் ராசச தாமசகுணம் எனப் பவறறைச் சிருஷ்டித்து அவற்றை பூவாகும் அருளிச் செய்ய, சாத்தாவிந் குணம் ராசசகுணம் எனப் பவறறை முறையேயுடைய விஷ்ணுவும, பிரமாவும் தாமசகுண ருத்திரரைத் தனித்தனி தூக்கியெடுக்க வலியிலராய்ப்போக, தாமசகுணத்தினராகிய ருத்திரர் அந்தப் பிரம விஷ்ணு என்னும் இருவரையும் எந்தப் பெருமானுடைய அருளினாலே எடுத்து நடித்தாரோ, அப்படிப்பட்ட அந்த அம்பிகாசமேத சிவபிரானிடத்திலே என்னிதயமானது இனிமையோடு மகிழ்சி பூண்பதாகும்; என்னும்—

விஷ்ணுவாத்யாச்சபுரதயம்ஸுரகணஜேதுநசக்தா: |
ஸ்வயம்சமபுமபரணதாபசுவோஸமாகநதம்மேவயேஹைவர: |
தேநாஸ ிஞ்சரணசதாந்பசுபதேதபாஹீதயவோசந்ருதநதஸமிந் |
மேஹ்ருதயம்ஸுகேநரம்தாம்ஸாய்பேபரப்ரஹ்மணி: ||

யஸ்யேவந: கமலேக்ஷண: பசுபதேதர்ப்ஜோதபவஸஸாரதிர் |
யஸ்யஜ்யாபணிநாமிநோரதபேதயஸ்யேநதுஸூர்யாவபெந் |
மேருர்யஸ்யசசராஸம்ரதவரோபூமிஸ்துயஸ்யாபவத்தஸமிந் |
மேஹ்ருதயம்ஸுகேநரம்தாம்ஸாய்பேபரப்ரஹ்மணி: ||

யத்ப்க்தோப்ருருரிந்தராபகிமேஹாசாபஸ்யலக்ஷய: [ஸுபி:
ப்ருசமக்ருக்ஷாஸ்வாநதயி க்வாமமிருதாமஸவமதுபிசசேசைவரயுங்க்தா
யசுதாராதிபருடமாகமசிரோவிசவாநிகமகாயதேதஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

கோவிதாததகிநமகதைவகமிகிபரோசசாராயஹஸதாவுபா
வுதருதயாததிவஸயநநிசிகேகாவயாரேஸாமுநிநாமபுர:
யஸயஸ்தமபிதபாணிராநநிகருதாநநதிசவனோணுபவததஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்ணுஸதாவரஹகமா கமநஜுதஸவாமிவிநிஞ்சாதினோ
யதபகதேகஸஹாஸுரோசவரரிபுயுததததிசேநஸ
கருதவாகேநரமேஹாதவிநாதஜபயநசஸமாதகதோபுபருசுநதஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

காதீநாஞ்சபயவகாஸவஹஸகருநாசநகருதஸய
பருசமகோபாநதோஸிசுதசாநவோநரஹிராயஸயாமரபூதேநஸ:
லோகேசசுசரபேணசிநிதமதோபுலலீலயாநததசுநிதைதஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

விஷ்வக்வேநமநீநசிராபகிஸமநகரேநதபிக்ஷாசசலாத
ஸம்ஹ்ருதயாதஸபைரவசசிகிரோயஸயாமசபூதேநாஜுஷ்
பரஹ்மாதயாமரகிக்ஷநஸயபலினோவிஷ்ணுமதஞ்சாஹகரததஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

யேநாபாநிதரவகஜாங்கபகிதம்நிவயாங்கராகைஸஸமம்
யேநஸ்விக்ருதமபஹுஸமபவசிரஸஸௌவாணபாதஸஸமம்
யேநாங்கீகருதமசபுதஸயநயநமபூஜாரவிநதைஸஸமம்தஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

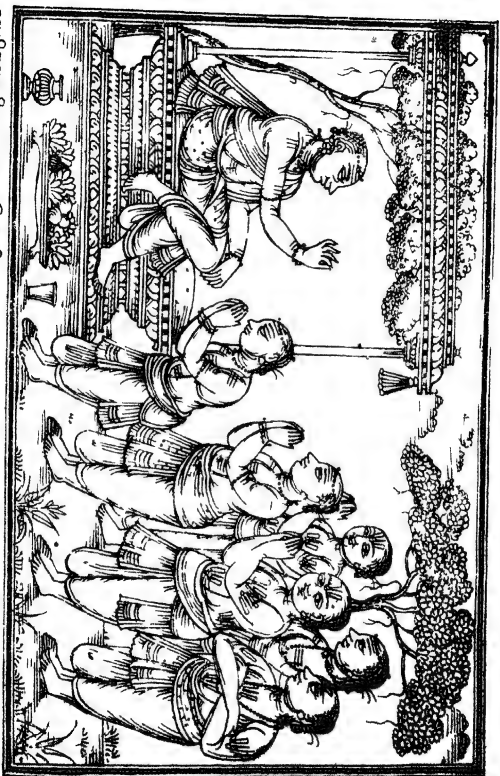
விஷ்ணுபரஹ்மஸுராகிபப்ரபருதயஸஸநவேபிதேவாப்ருசம்
ஸமபூதேநாஜுஸலேதாவிஷ்ணுதபரிபவம்ப்ராப்தாயமேதயேச்வரம்
ஸ்வஸவஸதாநநியோஜிதாசுதஸுசஸவஸதாபபூவுர்தருடாஸ்தஸமிந்
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: ||

ஸ்வஷ்ட்வாயஸ்திரிகுணைவிதா கருமதுபிச்சுலாயுதப்யஸுஸிவோ
ததத்வைதாநததாநகரஹீதுமநயோஸுஸ்த்யாபுநாஹிநயோ:
தாப்யாம்ஸாகமேஹாகுணத்யயப்ருதேருத்ராயஸாம்யும்ததௌதஸ்யி
மேஹ்ருதயமஸுக்ேநரமதாமஸாமபேபரபரஹ்மணி: || [க்]

என்னும் பொருளைத் தருகின்ற இந்த பததுசுலோகங்களா-
லும், அரிஹரதாதமயிமென்னு நூலாலும், சிவபரத்துவ
ஸ்தாபனஞ்செய்தனா. இதுதிறக,

ஸ்ரீசுருதிசுசக்திமாலை முதலியவைகளால் மகாதீரராகிய
அரத்ததாசாரியா சிவபெருமானுடைய பரத்துவஞ் சாதி-
த்தபோது, அவருடைய திருவருளிணலே ஒழுகச்சாய்ந்த
அயபீடமானது சீதளமாகிய சந்தனச்சேறறை ஒததுக்-
குளிரந்தது. அவா இவ்வாறு வேதப்பிரமாணங்கொண்டும்,
புராணப் பிரமாணங்கொண்டும், ஸ்மிருதிப் பிரமாணங்கொ-
ண்டும் சிவபிரானுடைய பரத்துவத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்து,
பண்டிதர் சபையிலே வைதிகாக்கிராய பிரகாசித்தார்.
சபையிலுள்ள பெரியோரெல்லாம் வாசுதேவர்குமாரராகிய
அரத்ததாசாரியரைச் சிவபெருமானேயாமென்று துதித்து,
அவருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ஹீழ்ந்து நமஸ்கரித்-
துத் தத்தம் கிரகம் சாரந்தார். பின்னா அரத்ததாசாரியர்
காவேரிலே பேரய் ஸ்நானஞ்செய்து, வைதிக் சந்தியா கரு-
மங்களை முடித்து, சனங்கள் நாற்புடையிலும் சூழ்ந்து நிற்-
ப, அனபிஷேகஞ் சிவராசனைச் செய்தார். அதன் பின்னர்
தாயான்வள தனது புதல்வரைக் கிடடித்தழுவி உரசிமோ-
ந்து, துன்பத்தினாலும் இன்பத்தினாலும் நோந்த கண்ணீ-
ரினாலே தன்குமாரனை அபிஷேகித்து, பாலனே 'ஈ மிகுதி-
யும் பசியினாலே வாடினே' என்கணமணியே ' வீட்டுசகுப-
போசனஞ் செய்யுமாறுவருதி' என்றான். இங்ஙனங் கூறிய
தம்மினிய தாயாருடைய வரனத்தைச்சேட்டு, அவா வீடு-
சார்ந்து சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு சிவநிலேதன-
த்தை அயினரார் அக்காலந்தொடுத்தது எககாலமுந் திரிகா-
லமுஞ் சிவபூசைச் செய்து, சிவஸ்தோத்திரஞ் செய்து இன்ப-
த்தோடுவசித்தார். அப்போது அவர் பிதாவாகிய வாசுதே-
வர்தமது புதல்வருடைய அருள்வாக்கின் வன்மையை விய-
ந்து, அவரை நோக்கி யான் அறியாமையினாலே செய்த

ஸ்ரீமதித்தத்தரிவா து நனத்தமுதல் னொர் அர்ப்பரிடம உபதேசம் பெற்றா கடுகா ணர் - 1

வைகளைக் கூமிக்குதிர் என்றா. தபத முத்திகைகளாகிய சங்கு சக்கரங்களை யுடையரும, ஊரத்தவ புண்டர முடையருமாகிய வைஷ்ணவர்கள், அவரை நோக்கி காருண்ணிய மூர்த்தியே 'எங்களுக்குப் பிரயாசசித்ததம் எனனை, எங்களுக்குப் பரலோகத்தி எங்ஙனமாகும்? என்று வேண்டினார்கள். அதற்குப் பாலாஸ்மிருதி களும் பெரியோர்களுக்கு சொல்லிய பிரயாசசித்ததமே உங்களுக்காகும். எங்ஙனமெனில், உங்கள் தேகத்தைச் சங்கு சக்கரமுத்திகைகளினுற சுட்டமைக்குப் பிரயாசசித்ததம் விபூதி உத்தூளன திரிபுண்டரமேயாம். எவ்வகைப்பட்ட பாவங்களையும் ஒழித்தற்கும், பிராமணாமுதல் சண்டாளர் இயுத்தியராம எல்லோரையும் பாசத்தினின்று முததராககுதற்கும் விபூதியே சிறந்த சாதனமென்று கொண்டு பெரியோர் தரித்தரர் என்று திருவாய்மலாநது, சிவபெருமானுடைய செவ்விய ஐந்தமுக்கங்களுள்ளே பாவத்தைப் போக்கும் அகோர முகத்தைத் தியானித்தது, முனனோ தமது பிதாவுக்கும், பினனர் வைஷ்ணவப் பிராமணார்களுக்கும் சிவத்தவப்பேற்றற்கு அறிகுறியாகிய விபூதியிட்டு, திருவருட்பேற்றற்கு அறிகுறியாகிய உருத்திராக்ஷமுநதரித்தது, பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்து, சிவபூசை எழுந்தருளச்செய்து, சிவபூசாவிதியும் உபதேசித்தருளினார். அங்ஙனம் உபதேசிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணார்களெல்லாம் அரத்தததாசாரிய சுவாமிகளால் திரிகாலங்களிலும் உத்ததமோத்ததம் சிவபுண்ணியமாகிய சிவபூசைசெய்யும் பெருமபாக்கியம் படைத்துக் காலங்கழிப்பாராயினார்.

அரத்தததாசாரியார் பால்பருகிவரும் பாலியாவஸ்தையிலேதானே சிவபெருமானிடத்திலே திருவருட்பிரசாதம் பெற்றமையும், பிறரொருவரிடத்திலே போய் வித்தை கல்லாது சிவப்பிரசாதத்தினாலே சகலவேதசாஸ்திரங்களை உணர்ந்தமையையும் சிவலிங்கபூதி என்னும் அரசன் கேள்

வியற்றின. கேட்டபோதே சிவபத்தனும், சிவபெருமானுடைய திருவடித்தாமனாபையனறி மறறென்றனையும் மறந்து கீனயாதவனுமாகிய அவ்வரசன் விமதிதமடைந்து, அரசத்தாராரிய சுவாமிகளை அடைந்து, அவரது திருவடித்தாமனைத் தமது சரசினுறையுங்கி, எனது நாதனா! மதுராபுரிநாயகமாகிய சுந்தரோசபபெருமான் பாண்டிநாதனாகிய என்னைக் காககுமபொருட்டு இந்த வடிவத்தோடு பாண்டு எழுந்தருளினாரோ என்று சொல்லித் துதித்தான் அப்போது அவருகின்ற வித்தவப பிராமணர்கள் அரசனேநோக்கி, அரசனே! நீவிர் சொல்லியது ஓசுகும அங்ஙனமில்லையாயின், வேதாதிதனையெல்லாம் ஒதாதுணர்ந்து எல்லோராயும் வாதினே ரெயிகக, அரத்ததாசாரிய சுவாமியருக்கு வணமை எங்ஙனம் உண்டாகும்! என்றார்கள் அந்த வித்துவான்சர் இங்ஙனம் சொல்லியபோது, “வேதாநமலத்தினாலே சிவபெருமானே முன்னரே பூசிக்க மகா விஷ்ணுவே லோகத்தைக் காககுமபொருட்டும், சிவபகதியை வினைக்கும்பொருட்டும், வைதிந நெறியை நிறுத்தும்பொருட்டும் பின்னரும் பிராமணகுலத்திலே அரத்ததா என்னும் நாமத்தோடு திருவவதாரஞ் செயதா” என்று சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே அசரீரிவாக்கு அவரு எழுந்தது. சனங்கள் அந்த வாரதையைக்கேட்டு ஆரசாரியமும் மகிழ்ச்சியுமெய்தி வேதசொற்பியாகிய அவருடைய பாதயுகளங்கிலே வணங்கினார்கள். அந்நகரத்துப் பிராமணர்களும் அவரைத் தன்னியொன்று வணங்கினார்கள். அதன்பின்னர் அரசனும் அவரைச் சிவபிரானே என மதித்து வணங்கி மண் பொன் வஸ்திரம் என்பவற்றை உபசரித்து, சுவாமி! உம்மையன்றி எனக்கு மற்றோர் தெய்வமில்லை; ஆதலில், அடியேன்மீது நாதராகிய நீவிர் திருவருள் பாலித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்போது ஆசாரிய சுவாமிகள் அவனைநோக்கி, “அரசனே! உம்மை. ஒத்தவன்

திரிபுவனங்களிலும் இல்லை. நீவிர் சிவகிருபையை எய்தப் பெற்றீராதலில், சைவராதற்குரிய அருள்பூண்மராயினீர் என்று திருவாய்மலராதது, அவருக்கு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து, ஸ்படிக லிங்கபூசை யெழுந்தருளச்செய்து கொடுத்தாரா. அரசர் அதுகண்டு மகிழ்ந்து அவருடைய திருவடிகளிலே சுவர்ண புஷ்பங்களை வேண்டியமட்டும் இறைத்தார். சிவபெருமான குபேரனோடு சினைசம பெற்றும்போல, ஆசாரியசுவாமிகளும் சிவலிங்கபூபதி எனலும் அரசனோடு சிநேகமுறறிருந்தாரா. ஆசாரியர் அரசனுக்கு நெற்றியிலே விபூதிதரித்தது, அரசரோ! நீர் சிவபூசை செய்து, சிவகைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்குகிறொன்று ஆளுகை செய்தருளினா. அரசனும் அதற்கையெடுத்து அன்பினோடு அவரைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்தது அதுமதி பெற்றுக்கொண்டு தனது சேனையோடு அரசன் மனை சாரந்தான்.

வெள்ளிய பல்லும, வெள்ளிய கோவணமும், வெள்ளிய பூணூலுமுடையராய், தண்டமண்டலம் - கிருஷ்ண சனம்-மௌஞ்சிமாலை-உருத்திராக்ஷர-தாபபை - பவீத்திரம் என்பவைகளைத் தரித்தது, அரத்தத்தாராயிசுவாமிகள் பிரதமாசசிரமமாகிய பிரமசரியத்தை அதுஷ்டிப்பாராயினார். காலை மாலையிலே சமிதாதானஞ் செய்வாரா. தமது லோக குருவாகிய தக்ஷிணமூர்த்தி சநந்தாவதத்திலே எப்பொழுதும் எழுந்தருளியிருந்தி, வேதாத்தியயனத்திலுலே முனிவாகடன் கழித்தாரா பிதூரகடன் தீர்க்கும் கிரகஸ்தாச சிரம விரதந் தொடங்குதற்கு முன்னே கோதானஞ் செய்து பிரமசரியவிரதங்களைச் சமாபதிசெய்தார். இதுநிற்க,

அரதக கமசாபுரத்திலே சதாசாரீமுடையரும், சாந்தரும், பஞ்சயளும செய்பவரும், அன்பினோடு திரிகாலமும் சிவபூசை செய்பவரும், வைதிக விபூதியினுலே உத்தானஞ் செய்பவரும், உருத்ராஷ்டாசனஞ் செய்பவரும்,

பஞ்சாக்ஷர செபஞ் செப்பவரும், சிவசந்நிதியிலே பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செப்பவரும், சிவனடியார்களுக் திருத்தொண்டு செய்பவருமாகிய சுபபிரதீகர் என்னும் பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். வாதூலகோததிரம் என்னுஞ் சமுத்திரத்துக்குக் கமலாக்ஷி என்னுஞ் சந்திரன அவருக்கு மனைவியாய் உதித்தது. இக்கமலாக்ஷி என்பார் தமது நாயகரை மிகுதியும் பிரீதிசெய்து, அருந்ததி அனகுபை என்போர் கற்பினிற்சிறந்து, அதி செளந்தரியமுடையராய் நாயகருக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலில் மிகு பற்றுடையராயொழுகினர். பூமிதேவியானவள் இரத்தினன் தரிததாற்போல, இவ்வமமையார் திருவயிறறிலே ஓர் கர்ப்பம் எய்திற்று. இவருடைய லட்சுமீகரமாகிய உதரமானது பெருககு மியலபு பூண்டது; அவர் நாயகரும் சீமந்தாதி வைதிகசனமங்களைச்செய்தார். பின்னர் மகா செளந்தரியமான பெண்குழந்தை ஒன்று லட்சுமீகரத்தோடு பிறந்தது. அப் பெண்குழந்தை பிறந்ததினத்திலே பிதாவாகிய சுபபிரதீகர் மங்களோற்சவம் நடத்தினர் சிவபக்தார்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் தனதான்னியங்களை வேண்டியவாறு அளித்தார். தமது புதல்வியானை வளர்த்துச் சாதகருமம் நாமகரும முதலியன செய்தார். புதல்வியாருக்குக் கமலவல்லி என்று நாமகரணஞ்செய்தார். அக்கமலவல்லியும் பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுத் தவழ்ந்துசென்றும், சிறுபெண்களோடு மணவிலையாட்டயர்ந்தும், மழலை வார்த்தை பேசியும் தமது தந்தை தாயரைப் பிரீதிசெய்து வந்தாள். இரத்தின மாணிக்க மேகலைபினாலும், பலவித சித்திரமாகிய பட்டுவஸ்திரங்களினாலும், புஷ்பமாலைகளினாலும் சிறந்து, கண்டோராரும் அதிசயமுறும்படி அக்குழந்தை விளங்கினாள்.

அக்காலத்திலே சிவலிங்கபூபதியானவர் கஞ்சாபுரத்துக்கு விட்டோடிவந்து ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஸ்தோத்

திரஞ்செய்து அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவனானோக்கி, எமது ஆசாரியருக்கு விவாகஞ் செய்தற்குரிய காலஞ் சமீபித்ததே என்று சொல்ல, சமீபத்திலே ஆங்கிருந்த சுப்பிரதீசர் அரசனை நோக்கி, தாம் தமது புத்திரிபை விவாகஞ் செய்து கொடுப்போம் என்றும், அதுநோக்கித் தாமசஞ் செய்யவொண்ணாதென்றும் அறிவித்தார். உடனே விவாக மனோர்சுவஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, சோதிடரை வருவித்து, முகூர்த்தஞ் சிசுசயித்து, பிதாமகனாயினரோடு தமது பந்துக்கள் யாவரும் வரும்பொருட்டு விவாகப்பத்திரம் அனுப்பிவிட்டு விரதாதிகளையும் கோதானாதிகளையும் நடாத்தி, கஞ்சாபுரத்து வீதிகளை வாழைக்கழுதுகள் நாட்டி, தோரணங்களையும் கொடியகளையும் தூக்கி அலங்கரித்தார். அன்றியும் கம்சாபுரத்தார் தததம் கிரகங்களைச் சிறப்பித்து கோலங்களிட்டு சித்திரித்து அலங்கரித்தார்கள். பந்துக்களெல்லாம் பட்டுகளையும், பீதாம்பரங்களையும், விலையுயர்ந்த மற்றைய பரிசுகளையுங்கொண்டு கல்யாண வீட்டுக்கு வந்தார்கள். நாளுகேசங்களினின்றும் போந்துவந்த ஜனங்களினாலே கல்யாணமண்டபம் நிறைந்து போயிற்று. மகாயாகங்களிலே எவ்வளவு சம்பாரசுகள் வேண்டப்படுமோ அவ்வளவு பொருள்களினாலும் கல்யாண மண்டபத்தைச் சுவலிவகப்பதி நிறைப்பித்தார். கம்சாபுரத்திலுள்ள கிரகங்களெல்லாஞ்சிறப்பினால் வாய்த்தன. பிராமணர்களெல்லாம் ஒருங்கு குழியிய விடத்திலே விவாகத்தின் பொருட்டுப் புத்திரர் அங்குராப்பணஞ்செய்தார். அவர் தந்தையாராகிய வாசுதேவரும் பற்பல இடங்களினின்றும் போந்த பந்துக்கள் முதலாயினோரை யெல்லாம் பற்பல உபசாரங்களினாலே மகிழ்வித்தார்.

சுப்பிரதீசரும் புதல்வியின் விவாகத்தின் பொருட்டுத் தமது கிரகத்தை அலங்கரிக்கெய்து முத்துக்களினாலும், திபஸ்தம்பங்களினாலும், பூணுகம்பங்களினாலும்,

சந்தன அகிறபுகைகளினாலும், விவாகசாலையை மேன்மை வாய்ப்பச சிறப்பித்தாரா. இவருடைய பந்துக்களெல்லாம் நானாவித வஸ்திராபரணதிகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். விவாகசாலையின்கண்ணே பலவகை வாததியங் களும் வேதங்களும் கோஷக்க, வேதோகதமாகப் பிராம ணர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ் செய்தார்கள்.

விவாகத்துக்கு முதறறினத்திலே ஆசாரிய சுவாமிக ளுக்கு இரகாபநதனமும், அங்குரார்ப்பணமும், சமாவர்த் தனமும் விதிப்பிரகாரஞ் செய்து பிராமணாக்களுக்குத் திர வியங்களை இறைத்தாரா; விவாகசபை மிகவும் பிரகாசித்தது. அக்கினியை ஒம்ப, அது வளர்ந்து வலஞ்சுழித்து ஒங்கிவா ய்ந்தது. புஷ்பதூளிகளெல்லாம் மலிந்தன. விபூதி ருத்தி ராக்ஷ தாரணர்களாகிய சிவபகதர்கள் பிரகாசித்தார்கள். தென்றலமந்தமாய் வீசிறது. பிராமணாக்கள் அறுசுவையோ மும் போசனஞ் செய்து வந்திருந்து, இதற்கு முன்னர் இப் படிப்பட்ட இனியரசங்களை புகித்தேயில்லை என்று புகழ் ந்து பாராட்டினார்கள். அவரெல்லாம் மிக திருபதிகரமு டையராய் அர அர அர என்று முழங்கினார்கள். சிவபக் தாக்களை உபசரித்தார்கள். வதுவரன் எனனும் இருவரும் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட பாலிகையைச் சல முத வியபிரயோகஞ்செய்து வளர்த்தார்கள். வாசுதேவரும் சுப பிரதிகரும் முறையே தத்தம் புதலவர் புதலவியருடைய அங்குரார்ப்பண பாலிகையைக்கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். வாசுதேவர் தமது புதல்வரை விவாகோற்சவத்திற்கு உசி தமாகிய உயர்ந்த வஸ்திரங்களினால் அலங்கரித்து, கல்யா ணவேதி மத்தியிலிடப்பட்ட திவ்ய ஆசனத் திருத்தி, பரி மள திரவியங்கள் கலந்த சந்தனம் பூசி, சுகந்த ஜாதி புஷ்ப மாலைகள் சூட்டி, பாதரசம் கடிஞுத்திரம் முததாரம நக்ஷத்ரிராகர மாலை என்பவைகளால் அலங்கரித்து, சுவர்ண மும் முத்தும் கலந்து அமைக்கப்பட்ட உருத்திராஹ்மலை

களைச் சிரசிலும் உரத்திலும் புயத்திலும் பொருந்த அணி
 நது, விரல்களை மோதிரங்களிலும, காதுகளை இரத்தின
 குண்டலங்களிலும அலங்கரித்து, நெற்றியை நல்ல
 வெள்ளிய விபூதியினாலே விளங்கச்செய்து, பொன்னாற்
 செய்து முததுக்களால் நிருமித்து அமைக்கப்பட்ட கிரீட
 த்தைச் சிவபெருமானால் ஞானபிஷேகஞ் செய்வித்த
 ஆரத்ததாசாரியசுவாமிகள் சிரசிலே சூட்டினார்கள். அவ்
 வாறு மணக்கோலஞ் செய்வித்த ஞானமூர்த்தி அழகு
 க்கு அழகு செய்தாலொப்ப விளங்கினமையைப் பரதுக்க
 ளானோரொல்லாங் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். சபையினரால்
 திருஷ்டி தோஷம் விளையாவண்ணம் விபூதியையே அவரு
 க்குப் பின்னும் அணிந்தார்கள். குருமூர்த்திகளாகிய ஆசா
 ரியருடைய திருமேனியை தரிசித்துப் பல்லோர பணிந
 தார; பல்லோர துதித்தார, பல்லோர சேவித்தார. இங்ங
 னம் நிகழ்; ஆசாரியர் அக்கினீசுவரப் பெருமானைத் தரிசி
 க்குமாறு பாதசாரியாய்ச்சென்று, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷி
 ணஞ்செய்து, சுவாமியை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு கிரந்தது
 க்கு மீண்டார். அப்போது அவரைப் பின்னர முததுச்சி
 விகையில் எழுந்தருளச்செய்து கிராமப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்
 யத்தொடங்கினார்கள். அப்போது பரதுக்களாயினோரொ
 லாம் தத்தம் வாகனங்களிலிவாந்து சென்றார்கள். சங்கம-
 காகளம்-பேரி-மிருதங்கம்-சின்னமுதலிய வாததியகோஷ
 ங்களால் திருக்குளெல்லாம் நிறைந்தன; பட்டுக்கொடிகள்
 ஆகாயத்திலே மலிந்தன; அநேககோடி சாமரங்கள்
 யாண்டும் அசைந்தன; சோமயாசிகளெல்லாம் அக்கி
 னிகோத்திர சகிதராய் மனைவியரோடு புறப்பட்டார்கள்;
 அநேக கானங்கள் யாண்டுமெழுந்து செவிகளிற் புகுந்து
 சுவைத்தன; புருடரும் பெண்களும் சிவசோபையோடு விள
 ங்கினார்கள்; சிவசங்கரர்களும் ஆண்டே குழும்பினார்கள்;
 சீமரங்களும் விசணிகளும் சித்தக்க நரங்களும் தித்திப்பது

வெண்சொற்றககுடை விளங்குவது சமுத்திரத்தில் சந்திரோதயம் விளங்கினமையை நிகர்த்தது; வெண்சாமரங்களும முத்துமாலையும பல்லங்குச சாளரங்களும் வாயுவினாலே அசைந்து சமுத்திர அலைகளை ஒத்தன; ஆசாரியசுவாமிகள் வீதியிலே எழுந்தருளுமபோது நகரவாசிகள் தத்தம் வீடுகளிலிருந்து பழங்களும நாளிகேரங்களுங்கொண்டு உபரித்துச் செபித்ததானல்; ஆசாரியர் பந்துக்கள் சிவனடியார் முதலாயினோடு சுப்பிரதீகருடைய விவாகசாலைப் பிராகசி எழுந்தருளினா அப்போது சுப்பிரதீகரும தமது பந்தாசனங்களோடு அவரை எதிர்கொண்டு உபசரித்து, அவர் கிரகத்தினுள்ளே பிரவேசித்து, பூஷணங்களுக்கெல்லாம் அரவை விளைக்கும் பிரமாசுத திருமேனியையுடைய அவவாசாரியர் முதலுபபல்லக்கினின்றும் இழிந்தருவி, பட்டுகடைப் பாவாடையினின்று நடந்து போந்து விவாசமண்டபத்தை அடைந்து, வேதியையி லிடப்பட்ட சுவாணானத்தின்மீது எழுந்தருளினா.

சுப்பிரதீகரும தமது புத்திரியைச் சுவாணபூஷணத்தினால் அலங்கரித்து ஊருசல் மஞ்சத்திலிருந்ததினா. வதுவரா இருவரும் தாமமுள் மாலை மாற்றிக் கொண்டார்கள்; ஆசாரியரோடு அவர் மனைவியாரையும் உடன் அமரச்செய்து இருவர வமராவளிநாமங்கள் சொல்லி ஊருசல் ஆட்டினார்கள்; மாமி முதலாயினோர் வதுவரா பாதங்களைப் பால் கொண்டு பிரக்ஷாளனஞ்செய்து அவ்விருவருக்கும் நீராருசனஞ் சமாபித்துப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தா; அதினின்றும் இறங்கிச் சபையின்கண்ணே நானாவித வாததீயங்கள் கோஷிக்கக் கல்யாணமண்டபஞ்சாரந்து நவரத்தின ஆசனத்தின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். தமது மனைவியாரோடு அவ்விடத்தே சென்று சுப்பிரதீகர் தமது புத்திரியினுடைய வலக்கையைத் தமது கையினாலே பிடிப்ப, மனைவியார் கரத்தினின்று திர்த்தஞ்சொரிய, பழ முதலியவற்றோடு

தமது புத்திரியைப் பரமசிவரூபமாய் எழுந்தருளிய உமக் குத தந்தேம். என்று தமது கோத்திரத்தைச் சொல்லி ஆசாரியா கையிலேகொடுத்தது, அவா வலப்புறத்திலே கமல வல்லியை இருத்தினா. பவளக்கொடி களெல்லாம் நாட்டப் பட்ட கல்யாணமண்டபம் மிகுந்த சோபையுற வாததிய கோஷங்களால் விளங்கிற்று. சங்குதள எங்குந் தொனித் தன. வேதங்கள் கோஷித்தன வரா அக்கினியிலே ஓமஞ் செயது அதனை வளர்த்தார். வதுவரா இருவரும் தமமிரு கரங்களினால் பொரியை அங்கினியிலிடடார்கள். வரா தம து கையினால் வதுவின கையைப்பற்றி அஷ்டமூர்த்தியா கிய சிவாகசினியைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து, பின்னரும் தம து பாரியரோடும் சிவபிரான் திருவடிகளை அடைவேன் என்னுந் தியானத தோடு எஞ்சிய கனமங்களைப் முடித்தார். இங்ஙனம் மகானாகிய அரத்ததாசாரியருடைய விவாகம் மிகு விமரிசையோடு முடிந்தது.

கல்யாணத்தகுது வந்தோர் அனைவரும் இந்தப்பெரு மான் ரமஸ்த லோசத்தைபும ரக்ஷிக்கும் பொருட்டே, எழு ந்தருளினொன்று கனிபடுதோடும் ஆரவாரித்துப் புகழ்ந் தார்கள். பின்னா வதுவரா இருவரும் வீதிவலம் வருவா றொனக்கொண்டு நகரவாசிகள் தத்தம் கிரகங்களை அலங்க ரித்தார்கள். கன்னியா காப்பூரம் பசரைக்காப்பூரம் பொ ரிமுதலியவற்றைகொண்டு புறப்பட்டார்கள். வீதிகளைத் தூய்மைசெய்து சந்தனக்குழம்பு தெளித்தது, சூரியகிரணங் கள் வீழாவண்ணம் விதானங்கள் அமைத்தார்கள். தேவர் கள் புஷ்பமழை வருவித்தார்கள். வாயு சந்தனப்பூஷ்ப சுகந் தங்கொண்டு பாண்டுஞ் சேவித்தான். பூருவபுண்ணியம் ஞானிகளை உபசரித்தல்போல, நகரத்தார் ஆசாரிய சுவாமி களை மங்களத்தோடு உபசரித்தார்கள். அரத்ததாசாரிய ரும் அவர் மனைவியாரும் ஊஞ்சல் விட்டிறங்கி விவாகசாலை க்கு வெளிநீங்கி, வாகனத்திலிவந்து கிராமப்பிரதக்ஷணஞ்

செய்து, பின்னர் அக்கினீசுவரர் ஆலயத்தை 'வலம்போந்து வணங்கி, உமாதேவியாருக்கும் சிவபெருமானுக்கும் புஷ்பாஞ்சலி எடுத்து, திருவருள் பெற்று ஆலயத்துக்குப் புறத்தே வந்து, வாசனமேற்கொண்டு வாத்திய கோஷங்க ளோடு தமது கல்யாணமண்டபம் நோக்கி வந்து, ஆராத னிரிகம் நீராஞ்சன முதலியன பெற்று, ஒளபாசனாக்கினி யோடு கிரகப்பிரவேசஞ்செய்து, பிராமணர்களுக்கு விருந்து முதலாயின நடத்தி, அவர் ஆசீர்வாதம் பெற்று, அவர்களிடப்படி சுவானதாலூதிகளைக்கொடுத்து மகிழ் வித்தனுப்பினார். இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா கமலவல்லியாராகிய மனைவியோடும்நது சிவாராதன முதலிய செய் து இல்லறம் நடாத்துவாராயினார்.

அரத்ததாசாரியா உதயகாலத்தில் எழுந்து சிவத்தி யானஞ்செய்து, தந்த தாவனமுதலியனபெய்து, ஸ்நானஞ் செய்து, சந்தியாவுபாசித்து, காயத்தரி ரெபம் ஓமம் சிவ பூசை முதலியன செய்து, சிவஸ்தாசகிரம் விஷயத்தை விசாரித்துச்சொண்டு, மௌனத்தோடு போய் அக்கினீசு வரனா வணங்கி, பின்னர்த் திருக்கோடி கா, திருவாலங் காடு, திருவாவடுதுறை, ஆபதச்சகாயேசுரம், பிரானேசுராலயம், ஆம்மிரவனேசுரம், அக்கினீசுரம் என்னும் ஏழுஆலயங்களையும் வணங்கி, மாததியானனிகம் பிரமயஞ்ஞம் முடித்து, மத்தியான சிவபூசைசெய்து, வைகவதேவஹோமஞ் செய்து, துவாரத்து அத்திதிகளை நோக்கி உபசரித்து, பிராணகுதி வாயிலாகச் சிவரிவேதனம் அயினறு, பிராமணர்களுக்குத் தாமபூலம் அளித்து, சாத்தவிக சிவபூரணங் களைப்படித்து, தியானத்தோடு மாலையிவிருந்து, அக்காலையில் சந்தியை உபாசித்து, காயத்திரி செபம் ஓமம் முதலியனசெய்து, சிவாலயதரிசனஞ் செய்துகொண்டு, கிரகத்துக்கு வந்து சிவபூசை வைகவதேவஹோமஞ் செய்து, அவர்களுக்குத் தாமபூலம் கொடுத்து, தாமும் தாம்பூலம் சுவ

கரிதது, சிறிதுபோது பிராமணர்களோடு சிவததைகளைச் சொல்லி ர சிதனை செலுத்தி, இதபத்திலே உ மாதேவியா ரோடு சிவபெருமானைத் தியானித்தது, இராததிரி சூக்தத் தையும் படித்தது ச ரயனஞ்செய்வார். இருது காலங்ஙனிலே பத்தினி கமனஞ்செய்து, சிவ பாவனை யோடு கிரகஸ்தாச் சிரமததை நடாதுவாராயினா.

இதுபிறகு, ஸந்நா அககிளீவார் ஆலயததுக்குத் திருத்தொண்டு செய்யும் சில கணிகைபா ஸந்நா இராத் திரி சோஷிபறிருத்தொண்டுக்கு வராமையால கோயிலதி காரிகள் அவர்களை மறுநாடகாலையில் வருத்தித் சோஷில் மண்டபத்தின்மேலே வெப்பிலிலே நிறுத்தி மலசல மோ சனமின்றி பசியோடு வருந்தாபடி பிடித்தாராகன. மத் தியானமாயும் வீடுபோகப்பெறாமல இங்ஙனம் பிடிக்கப பட்டு அவர்கள் அழமபோது, வழங்கமாய்த தாம வரும் காலநதபபி மத்தியானததுக்குப்பின் அரதகதாராயிர் ஆலயசேவையினபொருட்டு அங்கே ஸ முந்தருளினா அந் தகணிகையர் ஆசாரியரைத் தரிசித்தது அததுன்பத்தினி னறு தங்களை விடுவிக்குபொருட்டு அழுது பிரார்த்தித் தார்கள். அப்பொழுது அவர் பக்கத்தினினறவர்கள் வாயி லாக அக்நணிகையர்க்கு நிகழ்ந்த சமாசாரததைக்கேட்டுத் தாம பூமியிலே வீழ்ந்த தம்முடைய வயிறறறிலே அடிக் கடிமோதி, சிரசிலும மோதி அழுது முாசசையினுலே நில த்திலே வினாவில் வீழ்ந்தா. சிலா அவர் கிலைமை நோக் கிப் பரிசுகித்தார். வேறு பலர் இவர் இங்ஙனஞ்செய்தலை நிச்சயித்தறிதற்கு நமக்கு வன்மையில்லை எனறார்கள். அப்போது கோவிலதிகாரிகள் அங்குவந்து நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்துகின்றீர்களென்று அவரைப் பிரார்த்திப்ப, அதற்கு அவர் கோவிலுக்குவந்து சேவிக்குமாறு தண்டிக் கப்பட்ட கணிகையருடைய பாக்கியமன்றோ பாக்கியம்! இந்தப்பிரகாரம் ஆலயசேவைக்கு என்னை வந்திலை என்று

பீடிதது என்னைக கண்டுகக எனக்கு அதிகாரி ஒருவரும் ல்
லையே என்று வருந்தாசின்றேன் எனமுா இந்த வராததை
யைக்கேட்டு அதிகாரினை அககணிகையரை விடுதலை செய
தார்கள அககணிகையரொல்லாம அரத்ததகாசாரியரை மிக
மகிழ்வினாடு வாழத்தினாபள ஆசாரியரும் சுவதரிசனரு
செயதுகொண்டு கரஞ்ஞராரது சுவபூரை ரெயய ஆரம
பித்தா.

அப்போது இருஷிகள் உபமையு முனிவரைநோக்கி,
அரத்ததகாசாரியசுவாமிகள் பிராதககாலத்தில் சிவசேவை
க்கு எழுந்தருளியிருப்பாரோல், கணிகையா தம விருத்தநாந
தததை அவருக்கு விஞ்ஞாபனரு ரெயதிருப்பாரோ. அங்ங
னம் அனதைக்கு அவா வாராமைக்குக காரணம் என்னை
என்று கேட்டார்கள். ஆசாரியரைக கணிகையா சாலைப
போதிலே தரிசித்ததும தங்களை அதிகாரிசன வினாவிலே விடு
தலை செய்வார்களெனறெண்ணி அதைதாருறித்தது அவருக்கு
விண்ணப்பஞ்செய்திலா என்று முனிவா ரொனனா அவ
நனமாயின திருவிடைமருதுரை தரிசித்ததுகொண்டு சீக
கிரத்திலே அககணிகைவர் ஆலயத்துக்கு வாராது அவா
காலந தாழ்த்து மத்தியானததுக்குப பின வரவினைய
காரணம் என்னை என்று இருஷிகள் கேட்ப, முனிவா சொல்
வாராயினா.

பொளணமாசைகாலத்திலே அரத்ததகாசாரியா பிரம
கத்திநிவாரணஞ்செய்யும் காவேரி தீரத்தத்திலே ஸ்நானஞ்
செய்து, மத்தியார்சசனேசுவரையுப ஆஞ்ஞா கணேசனா
யும் கற்பநாயகியையும் பிறரையுந தரிசித்ததுகொண்டு மத்
தியானப்போதிலே தமது கிரகத்துக்குவந்தது, மாததியான
னிகஞ்செய்து சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பூசைசெய்யத்
தெரடங்கி, அவருக்கு அபிஷேகஞ்செய்யும்போது, நாயொ
ன்று தாகமேஸீட்டினாலே அந்தத்தாராபிஷேகசலத்தை வந்
திசாப்படுமாறு நாக்கை நீட்டிற்றது. அப்போது ஆசாரியர்

அந்தச் சங்காபிஷேகசலத்தை அந்தநாயின நாவிலே விட்டு
எஞ்சிய சலத்தைச் சிவலிங்கப்பெருமானுடைய சேசனமீது
அபிஷேகஞ்செய்தா சம்பந்தமில்லாதே! அசாரியத்
தோடு அந்நோகசரி இவ்வளவு செயலாமா? இவ்வளவு
செய்தற்குச் சாரணாயாது என்று தோடாராள அதற்கு
ஆசாரியா எனமாட்டுவன அனாரிஷ்டில் சிவபெருமானே
இந்த நாயுருவத்தையே முடிவானால் யான் என செய்
ததகதா! என்று சொல்ல அவரான ஆசாரியருக்குச் சிவ
பெருமானிடத்திலே திடமான அன்பு இருந்தவாறு என்
னை' எனவே "என்று சொல்லி சிவபூசாசரிசனஞ் செய்து
கொணரி தத்தா விடு சாந்தாராள.

அரணியில் அங்குனி அமைந்தாற்போல அவருடைய
பத்தினியா சாப்பமுடையாயினா. அகருப்பம் மாந
தோலும் விருத்தியாக, ஆரூபமாததிலே சிவநாதிகரு
மங்கள் நடத்தப்பட்டன. உமாதேவியா சபபிரமணிய
ஸ்தாப பெற்றாற்போல, அவா பத்தினியா ஓர் குழந்தை
யைப்பெற்றெடுப்ப, அக்குழந்தைக்கு அக்கனீசுரன் என்று
நாமகரணஞ் செய்தா. அதன்பின்னா அவருக்குப் பின்ன
ரும் எழுபத்திராகள் பிறந்தார்கள் அவாளுக்கு முறையே
மகாதேவா, சீலகண்டா, சங்கரா, ரத்திரசேகரா, சம்பு, மத்
தியாசசு சீனசுவரா, சோவடு நாயகா என்று நாமகரணஞ்
செய்தா. அவர்களோடு கற்பகை மீனாசு எனனும் இரு
புதல்விகளும் பிறந்தார்கள். அவர்களெல்லாஞ் சிவநேசச
செல்வாசளாய், விபூதி உருத்திராக்ஷ தாரணாகளாய், சிவலி
ங்காசசனாளாய், சதாசாலமும ருத்திரசெபஞ் செய்பவா
களாய், பஞ்சாக்ஷ செப்பபிரியராய், பிதாவுக்குத் தொண்டு
செய்யுங் காதலுடையராய், சமகன்ம நிரதராய், வேதசாஸ்
த்ர பாடகர்களாய் ஒழுகினார்கள். இவர்களோடு ஆசாரியர்
கிரகஸ்தாசசிரமத்தில் ஒழுகிப் புத்திராகளை வைதிக நெறி
யிலே சிவானுஞையினாலே செலுத்தி, இருகன்னியர்களை

யும் விவாகஞ் செய்துகொடுத்தது அன்பினோடு மூன்று கால முது சிவராசசனை செய்துகொண்டு வந்தார்.

ஓர் நாள் சிவலிங்க பூபதியானவர் அக்கினீசுவரப் பெருமானுக்குச் சமாபிசகும் பொருட்டு மிக விலையேற ப்பெற்று பிரதாமபரம ஒன்றை ஆசாரியா சமுதகதுக்கு ஓர் பிராமணர் வாயிலாக அனுப்பினார் பிராமணர் பிரதாமபரங் கொண்டுவந்த சாலம் ஆசாரியர் அக்கினியிலே ஓமஞ் செய் புள் சமமமாடிருந்தது; அப்பிராமணர் வந்து அவர் பாதயு களவசனிலே வணங்க, ஆசாரியர் அவரை எழுந்திருக்கு மாறு சொல்லி ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவர் இருக்குமாறு ஆராத் ரொடுத்தார். அவர் ஆசுவாத திருந்துகொண்டு பிரதாமபரத்தை எடுத்து ஆசாரியர் கையிலே கொடுத்தது, ஆராத் இதனை அக்கினீசுவரருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்யச்சொ ன்னர் என அறாத் தீர்த்தனா அப்போது ஆசாரியர் அக் கினீசுவரப் பெருமானை அவவக்கினியிலே தானே சிந்தித் துக்கொண்டு அதனை அவவக்கினியிலே அருதி செய்து விட்டார். அவவக்கினியிலே இடட க்ஷணப்போதிலேதா னே பிரதாமபரம் பஸ்மீகரமாயப் போயவிட்டது அதைக் கண்ட விபபிரர் அவரிடத்திலே விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்கி, இராசாவை அடைந்து நடந்த சமாசாரத்தை அறிவித்தார் இதைக்கேட்ட அரசன் நமது ஆசாரியர் சர்வஞ்ஞரன்றோ. யாது காரணத்தினால் தகித் தாரோ என்று சிந்தித்து, அதன் உண்மை அறியும்பொரு ட்டு ஆசாரியரிடத்திலு வந்து, அவருடைய திருவாடாளிலே சுவர்ணபூஷ்பங்களினால் அரசசித்து, ஆனந்தபாஷ்பம் வாரா நிற்ப வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். அவ்வரசனா ஆசாரியர் தம் முடைய திருக்கரத்தினால் எடுத்து அவர் தமமைப் பூசி த்த மகிழ்வினால் அவர் க்ஷேமத்தை விசாரிக்க, பூபாலர் ஆசாரியரை நோக்கி, சுவாமி தங்களுடைய தர்மாதிகளுக் கெல்லாம் பயனாயும், பாவங்களாகிய வறுமையைத் தகிப்ப

தாயுமுள்ள தங்களுடைய கருணைராதிகில் அமிழ்ந்தின;
எனக்குத் துக்கமென்னுதா' அடியைய நொடித்தனுப்
பிய வஸ்கிரம. ரோராணாகு அபயபணஞ செய்யப்பட்ட
கா என் றா. அகநகு அராரிய நூ, பரமேசுரனுக்கு அர்ப்
பணஞ்செய்தேதமென்று அரசநஞ்சுச சொல்லி, அவனைக்
கொனிலுங்கு அமைந் துக்கொன்றிபோயச சிவலிங்கப்
பொருமான்றிது அவா வஸ்கிரம திகம்பபட்டிருதகலை
அரசநாகுத கரிசிபிதகரா. அரநநம் தான நொடித்த
வஸ்கிரமே அங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பட்டதென்று நண்டு
அசசரியமுற, அராரியநுடைய பாங்குசுளிலே விழ்நது
வணங்கி, எநது அராதகதை ஷமிதகநா வேண்டும்
என்று பணமுறை பிராநகிதகரா. பாலிய தனாபிலே
கங்களுடைய மகிமைபரந்நு நுதப மயங்கிபபோ
னேனே எனது அநககரண்காரோபிராட்டினா. அப்
போது அராரியா அராரி ரோக்கி, நமக்கு அராரியமீதும்
சிவபிரான மீதும் அன்பானது நமமாய் உளகாத என்று
ஆசிகூறி. அரா ரொநிரிலே விபுசி நகித் து, நீவிா நமது
பட்டணஞ் சொல்லீரா என் றொல்லி விடைகொடுகதார்.
அப்போது அரநநம் மகிழ்வினேறி குநவினுடைய பா
தாரவிநகங்குளிலே அநேக பிரதகிபாணங்களைபும் வஸ்
திரங்களைபும் நமர்ப்பிதது நமஸ்நரிதது விடை பெற்றுத்
தன் நகரமடைநதார் அராரியர் கணபதி சுபபிரமணிய
ரோடு, அம்பிகாபதியாகிய சிவபொருமானைச் சிவபூசாதி
சந்தருமங்கனினுலே வழிபட்டுக்கொண்டு வருவாராயினார்.
மின்னா சிலநாட்கழிதது, ஓர் பிராமணன் அக்கிராமத்
திலே பசுகளைப பரிபாலனஞ் செய்துக்கொண்டு வருவா
னாயினன். ஓர்நாள் அவன் வைக்கோற் கட்டொன்றைக்
கொண்டுவந்து உட்புறத்திலே அதனைப் போடும்போது,
அவ்வுட்பக்கம் அவனுக்குத் தெரியாமையால் அவ்வைக்
கோற்கட்டு அபுத்திபூர்வமாக இளங்கன் றென்றின்மீது

வீழ, அநதக கன்று இறந்துபோயிற்று. இறந்துபோன கன்றைக் கண்டு பிரம்மணன் துக்கித்தான். அதை அறிந்த அக்கிராதது மதறப் பிராமணரனைவரும் வந்து பார்த்து, அவன கோகத்திச் செய்தானென்று அவனைத் தூஷித்து, அவன் முகாவலோகனஞ் செயதலுடாதென்று தனித்தார்கள். தான் செய்த நிச்செயலை நோக்கி வருந்திநின்ற பிராமணனுக்குச் சனங்களாக றம தீர்தாவாததைதன் புண்ணிலே உப்புரோ ரொரிந்தாற்போல் விருந்தை தனது பாவநீவாரணத்தின் பொருட்டுப் பிராமணர் ஒருங்கு கூடிச் சந்தியாசெபம செய்யும் மடத்துக்குப்போய அபுத்திட்டுருவமாகப் பசுவின் கன்றைக்கொன்ற பாவத்தை அடைந்தேன்' இதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டுமென்று அவர்களை நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் உதாசினமாக அவனைப்பார்த்து உன் முகத்தை நாம பாககமாட்டோம், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று அவனைப்போகக், உரைத்து அவனைப்பார்த்த தோஷம் நீங்குமாறு சூரியதரிசனஞ் செய்தார்கள். தனனைப் பிராமணர்கள் குறசித்தமாக நிந்தித்தமையால், அவன் அநிகதுக்கமடைந்து பிராசு பிடித்தவன் பாலாரினான் அவன் போகும் மார்க்கத்தில் அககினீகவரா ஆலயத்தைத் தரிசித்துப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்தான்; அப்பெருமானுரைத் தரிசித்த விடேடத்தினுடேல் கலககுண்ட அவனது மனசு சிறிது தெளிவுகொண்டு அதனால் நாமலபுத்தியுடையனாய், அரத்தாசாரியரைச் சரணபுகுவேனாயின், உறுதியாக அவர் தனது பாவநீவாரணத்திற்கு ஓவழி காட்டுவாரென்று கொலாடு, சுவபிரானிடத்திலே பாஸியாவஸ்தையிலே அவர் ஞானம் பெற்றமையும், ஒழுக்ககாங்கிய அயாசனத்திலிருந்து பிரசங்கித்தமையும் எவர்களாலுஞ் செய்தற்கு எளிபனவல்லவே என்று நிச்சயித்து, அவருடைய கிரகத்துக்குள்ளே வந்து பிரவேசித்தான்; பிரவேசித்தபோ

து, துவாரதது வாசுதபடி அவன் தலைமீலே இடிக்க, உடனே “சிவசிவ” என்று சொல்லியிருந்தான். “சிவசிவ” என்று சொல்லிய சபதம் கிரகத்தினுள்ளே இருந்த அரத்தத்தாசாரியசுவாமிகள் திருச்செவியில் எய்திற்று எய்தியவுடனே, தாமசெய்த ராரியத்தை விடுதது ஆனந்தசாகரத்திலமுழுகி, யாரோ பெரியவா இவ்வேளையிலே சிவநாமத்தை உச்சரித்ததுகொண்டு வந்தாரென்று கீணந்தது வரவிலே வந்தது அவனை எதிரகொண்டா. அவா எழுந்தருளி வந்தபோது, அபபிராமணன் ஆசாரியருடைய திருவடிகளிலே தண்டாகாரமாக வீழ்ந்தது வணங்கினான். அப்போது ஆசாரியா அவனைத் தமது திருக்கரத்தினால் எடுத்தணைத்து ஆவிநகனஞ்செய்தா. “சிவபகத்கிரோட்டோ” கீவா எனது கிரகத்துக்கு எழுந்தருளினமையால், நான் தன்னியனாயினேன்; எனது கிரகமும் தன்னியமாயிற்று” என்று இவ்வனஞ்சொல்லி, அவரை ஆசனத்தின்மீதருத்தி உபசரித்தா. ஆசாரியா தமக்கு இததுணை மரியாதை செய்தமையால் மிகுதியும் ஆனந்தமடைந்து, அபபிராமணன் பின்னா இவ்வனம் ஆலோசிப்பானாயினான். கீயோ! நான் இருமுறை “சிவசிவ” என்று சொன்னமையால் இந்த மரியாதை கிடைத்ததே! என்னிடத்தில் மறஞ்ரோ துகதம் நிகழ்ந்துசொண்டிருக்கின்றதே! அதனை இவரிடம் விஞ்ஞாபனஞ் செய்யாதொழியில் தனக்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாதெனமெண்ணி, ஆசாரியசுவாமிகளே! அடியேன் அபுத்திபூருவமாகக் கோகத்தி செயதுவிட்டேன் உமது பாதங்களையே சரண் என்று அடைந்தேன் அடியேனைப் பாதுகாத் தருளுதா என்று வேண்டி, ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரிய அவா திருவடிகளிலே வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். இப்படிச் சொல்லிய பிராமணனைக் காருண்ணியசாகரராகிய ஆசாரியர் நோக்கு, “நீர்செய்த கோகத்திக்குப் பிராயச்சித்தம் முடிந்துபோய்விட்டது. உமக்கு மோக்ஷமும் எய்தியது”

என்றார். சுவாமி! அடியேனுக்குப் பிராயசசித்தம் எப்படிப்போகிறது? மோக்ஷம் எப்படி எய்திறது? திருவாய்மலர் நதருளல் வேண்டும் என்றான். அப்போது அவர் நீலிர் முத்தரொல்லிய “சிவ” சபதத்தினால் சோகத்திருகுப் பிராயசசித்தம் எய்திறது; இரண்டாவது “சிவ” சபதத்தால் முத்தியும் எய்திறது என்றார். கிருபாமாததியுடைய அமிரதவாரததையைக்கேட்டு, இருந்தியடைந்த வற்போன போல ஆனந்தமடைந்து, அந்த அமிரதவாரததையைக் கேட்ட ஆராமையினுடைய மீட்டும் மீட்டும் ஆசாரியசுவாமிகளை நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கூததாடினான். இதயத்திலே யுள்ள தாபம் அவனுக்குச் சாந்தியாயிற்று. அவனது முகமும பிரசன்னமாயிற்று. இங்கு சிதழந்தவனைத்தையுங்கண்டுரொண்டிருந்த பாபபான ஒருவன் அப்பிராமணனை நோக்கி, அதிகஞ்ஞாமாகிய சோகத்திபாவா சிவநாமத்தினாலே நிவாரணமாகுமா? இரும்பைத்தின்று சுக்குக்ஷாயஞ் சாப்பிட்டால் சோணமாயிடுமா? பாவஞ்செய்யாதவரிலே சிவன் துதிக்கற்பாலா பாவின அந்த நாமத்தினாலே எப்படிப் பரிசுத்தராவா? என்றான் அதைக் கேட்ட ஆசாரியர் தமமோடிருந்த பிராமணனை நோக்கி, சிவபிரானுடைய மாயை பிரம் விஷ்ணுகரையும் மயக்கிவிட்டே, இவனையா அது தப்பவிடும் என்றார். சிவநாமத்தினாலே ஒழிக்கத்தக்க பாவத்தைச் செய்பவர் இவவுலகிலே இல்லையாமாதலின், ஸ்மிருதிகளிலே இந்தச்சிவநாமம் பிராயசசித்தமாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது; அவ்வப்பாவங்களுக்கு இயைந்த பிராயசசித்தங்கள் ஆங்குச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பாசபதாஸ்திரத்துக்குக் கொசுகுகள் இலக்கிலையாமாறு போல, சிவநாமத்துக்குச் சர்வபாவசமூகங்களும் இலக்கில்லையாமென்க. இவ்விஷயத்திலே எவனுக்குச் சந்தேகமும்தோ அவனுக்கு இன்பம் இல்லையாம் என்று இங்ஙனம் சொல்லிவிட்டு, இதைக்குறித்து விவாதஞ் செய்பவனைப்

பார்த்தல் பாவமாய முடிதலின், அதுபற்றி இவ்விடத்திலே யாதும் அறியாது குதாக்கஞ்செய்கின்ற உன்னை நோக்கஞ்சல் எமக்கு இகழ்ச்சியாமாதலின், நீ இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடு என்று சொன்னா. சிவநாமத்திலே சநதேகங் கொண்டமையால், ஆசாரியரால் உடனே திரஸ்கரிக்கப்பட்டு, அவன் அதிக பாவமும் பயமும் எய்தி தன் வீடு நோக்கிப்போயினான். கோகத்தி பாவத்தினின்று நீங்கிய பிராமணனை நோக்கி, நீ எப்போதும் சிவநாமகீர்த்தனைச் செய்யுமென்று சொல்லி, அவரை கிரகத்துக்குப்போகுதிர் என்று ஆஞ்ஞாபித்தார். இங்ஙனஞ் சநதேகவுத்தேக சிவநாம கீர்த்தனைச் செய்துகொண்டு போகுமபொழுது, அவன் பிராமணர்களை நோக்கி, சிவனுடைய கிருபையினுலே சர்வஞ்ஞாதி குணங்களுடைய அரந்ததாசாரியர் எனது பாவங்களெல்லாம் ஒழிநது போய்விட்டன என்று சொன்னா என்றான். அதைக்கேட்டுப் பிராமணர்கள் உனக்கு மகாபாதகமானது எப்படி விமோசனமாயிற்று என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் அவர்களை நோக்கி, நான் அவர் வாயிலில் நுழைந்தபோது, இருதரஞ் சிவனார் மஞ்சொன்னேன், அவர் என்னை உபசரித்து, பந்தருடைய பீடையைப் போக்குமா சிவனுடைய நாமம் இருமுறை உச்சரிக்கப்பட்டபோதே, உமது கோகத்தி சநதேகமின்றி நாசமாயிற்று. நீரும் சமசாரத்தினின்று, முக்தராயினீர் என்று சொன்னா என்றான். இதைக்கேட்ட பிராமணர்கள் நன்று! நன்று!! நீ சிவநாமத்தை உச்சரித்தமாதிரித்தினுலே மகாகொடிய பாவம் எப்படி நீங்கும்! என்று பரிசு சித்தார்கள். உடனே அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட பிராமணன் ஆசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்தது அவர்கள் சொல்லிய வார்த்தையை அவருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் அவனைப்பார்த்து, ஓ பிராமணனே! நீ அந்தப் பிராமணனிடத்திலே மீட்டும்

போய் என்னசெய்தால் பாவம் நீங்கினமையென்று அவருக்குத் திருபதியுண்டாகுமென்று கேட்டுவருது எனக்குத் தெரிவி என்றோ அப்போது அவா பின்னும் அங்கு நின்றும் போய்ப் பிராமணர்களை நோக்கி, தமது ஆசாரியர் சொன்னமொழியைச் சொல்லி, உங்களு மனது திருபதியாதற்குத் தாம யாதுசெய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் அக்கனீசுவர ரன்னிதானத்தி லுள்ள சலாவிடபதேவா நீர் கொடுக்கும் அமுகம்புலையை சாப்பிடுமாயின், உமது சிவநாமத்தால் பிராயசகிருதம் எய்தியது நிச்சயந்தான என்றார்கள். அப்போது அவர் வினாந்து ஆசாரியரிடத்தில் வருது சிவசொஹபமாய விளங்கும் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் சொல்லிய வாழ்த்தையைச் சொன்னா ஆசாரியர் அவரை நோக்கி நீயிர சிவபிரானைத் தியானித்துக்கொண்டு அமுகிருககுபிடஞ் சென்று, அதனை எடுத்து நன்றாகத் திரித்தன்கொண்டு கழுவிக்க கொண்டுபோய்க் கொடுக்குதிர, சந்திக்கக் கிவண்டாம என்று ஆளுஞ் சாப்பிடு, அவர் அப்போது போய், அறுகெடுத்த அத்தை நன்றாகக் கழுவிச் செய்துசெய்து அப்பிராமணர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அக்கனீசுவரர் ஆலயத்துக்குப் போந்து, அக்கனீசுவரப்பெருமானை நமஸ்கரித்து, இடபதேவருக்கு வலப்பிறத்திலே அறுசரப்புலையை பிடித்துக்கொண்டு நின்று, அவ்வுடமூர்த்தியாகிய சிவபிரானை வகிப்பவனோ! தயாரிதியே! சிவநாமோச்சாரணத்தினால் என பாவம் விமோசனமானால், இரதப் புலையை சாப்பிட்டு என்னை எப்போதும் ரக்ஷித்தருளுக என்று பிரார்த்திப்ப, அவ்விரஷ்பதேவர் தமது நாகை வலப்பிறமாக நீட்டி, அவர் கையிலிருந்த புல்லைக் கிரகித்து சாப்பிட்டார். அப்போது அங்கு நின்ற பிராமணர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடைந்து, அவ்வானந்த மேலிட்டினாலே அரதத்தாசாரியனாத் தோத்திரஞ் செய்து, அவரைநோக்கி பிராமணனோ! இப்

படிப்பட்ட சமாசாரம் எவ்விடத்துண்டு என்று வாழ்த்தி, உமது பாவமெல்லாப் போய்விட்டன, நீர் கிருதார்த் தராயினீர் என்கூறார். அநதப பிராமணரெல்லாம் பின்னர் ஆசாரியரிடத்திலே வந்து அவரைச் சங்கரரொருபி என்றும், அவருக்கும் சிவனுக்கும் பேதமில்லை என்றும் துதித்து வணங்கினார்கள். சிவபெருமான சித்தவடிவராகிப் பாண்டியன் சாணக கல்லாணைக்குக் கருமபு கொடுத்த துண்பித்தாலொன்று சொல்லப்படுமாறு போல, உமது ஆளுனையினாலே இந்த இடபமும புலலை வாங்கி உண்டுவிட்டது. உமக்குஞ் சிவபிரானுக்கும் பேதமில்லை; உமது பெருமையை யார் புறமுதல முடித்தலு கடுமென்று துதித்தார்கள் அப்போது சுவாமியை அவர்களைத் தத்தம கிரகத்துக்குப் போமாறு ஆளுனையெய்ய, அவர்கள் சிவநாமத்துக்கு இததுணை மகிமைபுனதோ என்று வியந்து வீடு சாராதார்கள் அறுகூட்டிய பிராமணர் தேத்திரங்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பனஞ் சொரியச் சமாரபந்தத்தினின்றும் விமோசனராகி ஆசாரியர் நெறிதியிலே நமஸ்காரஞ் செய்து, சுவாமி! மகாபாதகனாகிய நான் உமது கிருபைக்குப் பாததிரனாயினேன் என்றார். அப்போது ஆசாரியர் அவரைநோக்கி, இன்று முதல் சிவநாமோசாரணஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துச் சிவாலயதரிசனஞ்செய்து வருதினொன்று கூறி அவரைக் கிரகத்துக்கு அனுப்ப, அவர் சந்தோஷத்தோடு வீடுசார்ந்து சிவத்தியானாதி செய்துகொண்டு ஆசாரியர் நெறிபற்றி ஒழுக்குவாராயினார்.

பின்னர், அநத கஞ்சாபுரக் கிராமத்திலே வேதங்களை அத்தியயனஞ் செய்தவரும், தனமில்லாமையினால் வறுமையுற்றுப் பீடிக்கப்பட்டவருமாகிய பிராமணர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் பிராமணர்கள் பாராயணஞ்செய்யும் சந்தியாமண்பயத்திலே போய், நான் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்

மேன என்றா. அதற்கு அவர்கள் சாஸ்திரங்களை ஆராய்ந்து சொல்வார்களாயினா தானப்பிரகரணத்திலே சொல்லப்பட்ட தானங்கள் அனைத்தையும் எவன் பிராமணர்களுக்கும் செய்கின்றானோ, அவனுக்குச் சகலசம்பத்துகளும் எய்தும்; அதற்குச் சகதியில்லையாயின், இயன்றவாறு சிறிது கொடுத்தாலும் சம்பத்து உண்டாகும் என்றார்கள். இதைக் கேட்ட பிராமணர் இந்தத் தானத்தை எவரிடத்திற் கொடுப்பதென்று ஆலோசித்து, சிவபக்தாக்கிராசிய அரசத்தாசாரியருக்குத் தானசமாபபணம் பண்ணுவதினாலே புண்ணியம் அக்யமாய்ப் பலிக்குமென்று நினைத்து, 'இந்தச் சதாசிவா எனனும் பிராமணர் அரசத்தாசாரியருடைய கிரகம் அடைந்து, அவரை வணங்கி, தமது கிரகத்துக்குப் போசனத்துக்கு எழுந்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தாரா அதற்கு ஆசாரியர் "ஓம் வருகின்றோம்" என்று உத்தரமளித்தார். அந்தச் சதாசிவா தமது கிரகத்துக்கு வந்து பஞ்சமகா யஞ்ஞமுதல்பன ரெய்து, சிவாச்சரணை செய்து, ஆசாரியரைத் தமது கிரகத்துக்கு அழைத்துவந்து, பாதப்பிரக்ஷாளனஞ்செய்து, அந்தத் தீர்த்தத்தை உளளும் பூரித்துப் புறத்தும் புரோக்ஷித்து, ஆசனங்கொடுத்து, அவர் முன்னே கதலிபத்திரத்தை யிட்டு, அதிலே மிளகு-சாலியனம் - பருப்பு-வியஞ்சனம்-சாகபாகாதிகள் - அபூபாதிகள் - ஷீரான்னம் - பாயசம் - பழமுதலியன படைத்துப் போசனம் பண்ணுவித்து, போசனம் முடிந்த பின்னர் நமஸ்காஞ்செய்து, அவருக்குத் தமது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்வாராயினார். அரசத்தாரோ 'சிவபாதாபஜ கிருதகரோ! அநேக புத்திரரோடுகூடத் தரித்திரத்தினாலே வருந்துகின்றேன். இப்படிப்பட்ட என்னைக் கிருபாதிருஷ்டிசெய்து ரக்ஷிக்க என்று வேண்டினார். இங்ஙனம் பிரார்த்தித்தபேதூர், ஆசாரியர் ஆசிகூறி, மங்களாகூதையும் விபூதியும் கொடுத்து அனுக்கிரகம்பண்ணி, தமது கிரகஞ்சார்ந்தார்.

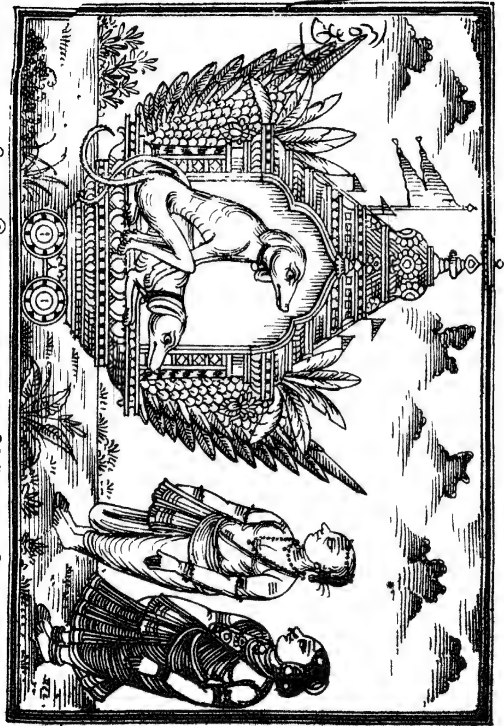
அவ்வேளையிலே சிவலிங்கபூபதியானவர் அப்பிராமணரை அழைத்துவரும்படி ஒரு தூதனை அனுப்ப, அப்பிராமணர் தன்னை அரசா யாதுகாரணத்தினால் அழைக்கின்றார்! யான் யாதாயினும் அபராதஞ் செய்தேனோவென்று திகிலடைந்துகொண்டு போனார் அரசா இப்பிராமணர் வரவை நோக்கி, இவர் சிவபிரானே யாமென விளங்கக் கண்டு எழுந்து வணங்கி, அவர் காலைக் கழுவி, அததீராதத்தைப் புரோகித்ததுகொண்டு அரக்கியங்கொடுத்தது, சுவர்ணமுக குங்குமமுங்கொண்டு அவா பாதங்களிலே அர்ச்சித்து, திவ்ய வஸ்திரங்கள், டீதாம்பரங்கள், தனூதிகள், தானியபூமிகளை முதலியவைகளோடும். பாலகறகருங் கோசங்களோடும் கொடுத்தபசரிகக, அவா அவறறையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு சாராதார்.

ஒருகாலத்தில் சிவலிங்கபூபதியானவர் நானூறுதானிய அரிசிப்பொதிகளை இருநூறுகாளைகனினை மேலிட்டித தமது குருவாகிய அரசதததாசாரியருக்கு அனுப்பினார். இதற்குள்ளே பசுபதி என்னும் பிராமணச் சிவபாதசிகோஷ்டர் ஒருவர் அரசதததாசாரியருடைய தாயாரிடத்திலே பதக்குறெல்லுத் தானியங் கொடுத்திருந்தார் அவ்வமமையார அதனை வாங்கி வெய்யிலிலே உலருமாறிட, ஓர் காளை புறப்பட்டுவந்து வழியிலே கிடந்த அரசு நெல்லைச் சாப்பிட்டது, அப்போது சமீபத்திலிருந்த அரசுத்தாசாரியர் அந்தசகாளையின சமீபத்திலே போய், நெல்லைக் கூட்டிகூட்டி அரசுத்தாளைக்கு உபசாரமாகக்கொடுத்தது உண்பித்ததார். அதைக்கண்ட தாயார் ஒடிவந்து தண்டத்தினாலே காளைபைப்புடைத்து அதன் வெருட்டி யோட்டினாள். அவ்வாறு ஒட்டிய தாயாரை அரசுத்தாசாரியர் பார்த்தது, பசியோடு வந்த காளையை நீயின் அடித்து ஒட்டினை என்று கேட்க, அதற்கு அவள் வெபூஜா நிவேதனத்துக்கு ஒன்றுமில்லையே இதைக்கொள்ளுமே அதன் நடத்தல் வேண்டுமேதில்லை, அவ்வளவு செபி

தேன் என்று சொல்லி, வீட்டுக்குள்ளே போய் வாளா
 விருந்தானா. இந்த வேளையிலே அரசனாலே அனுப்பப்
 பட்ட பிராமண தூதர்கள் ஓடிவந்து ஆசாரியரை நமன்
 கரித்து, அஞ்சலியஸ்தராய் நின்று, சுவாமி! சிவலிங்க
 பூபதியானவா தங்களுக்குக் கொண்டு அனுப்பிய அரிசிமூட்டை
 கள் நானூற்றிலே இருநூறுமூட்டைகள் நதிப்பிரவாகத்தி
 லே போய்விட்டன. இருநூறுமூட்டைகள்தான் வந்து
 சேர்ந்தன என்றார்கள். அதைக்கேட்டுப் பின்னர்த் தமது
 தாயாரை அழைத்து, நீ காணையை உண்ணவொட்டாது
 அடித்து ஒட்டிய தாசசெய்கையினாலன்றோ நானூறு அரிசி
 மூட்டைகளுள்ளே பாதிமூட்டைகள் சேதமாயின என்றார்.
 அதைக்கேட்ட தாயார் வியாசுலமுடையராயினா.

அரத்ததாசாரியருடைய மனைவியா ஓநாளா அரிசி
 கழுவுர்போது நெருப்பினைநத்து கண்டு அதனை எரிக்கப்
 போயிருந்தாள். அந்தவேளையில், நானொன்று வந்து அந்த
 அரிசியைத் தின்றது. அதைக் கண்ட மனைவியா அரி
 வானை யெடுத்து எறிந்தாள், அதுபோய் நாயிது வீழ்
 நது, அதன் சூழ்ததை வெட்டிவிட, நாய் பூரணசையாய்
 வீழ்ந்தது. இது தெரியாது நோந்ததே என்று பஞ்சா
 ஷ்ரததைச் செய்ததாள். அப்போது மாததியானவர்களு
 செயதுவந்த அரத்ததாசாரியர் இது பூரணசையாய் கிட
 தக்கைக்கண்டு, தமது மனைவியை இஃதென்னை என்று
 கேட்க, அவர் நடந்த சமாச்சாரங்குரொல்ல, அதனால் சிறிது
 வருத்தமுற்று அவனாரோடு நீ வாயிலே அடைத்துவை
 யாமையினால் இது நோந்தது, அதனால் இது உனமேற்
 றோஷமெயன்ற இந்நாயின்மேற குற்றமில்லையென்று உண்
 டித்துச் சொல்லி, அந்த நாயைத் தமது மடித்தலத்திலெடு
 த்து வைத்து, அதற்கு உருத்திராக்ஷம் தரித்து, விபூதியை
 அதன் சரீரமெங்கும் பூசி, பஞ்சாஷ்ரோபதேசஞ் செய்
 தார். அப்போது கோடிகுரியப்பிரகாசமுடைய இரதமொ

12792(6403)

ன்று கைலாசத்திலிருந்து வர, இதைக்கண்ட நாய தனது பூதசரீரத்தை யொழித்தது, தேவசரீரத்தை யெடுத்துக் கொண்டு ஓகலாசத்தை அடைந்தது. அதற்குச் சிவபெருமான கணுபத்தியத்தைக் கொடுத்தாரா. அந்த நாய் கைலாசமடைந்தமை அறிந்து அரத்ததா மிகவும் களிப்புடையராயினா.

நமது கிரகத்திலே நமது தாயாரும் பாரியும் காணைய அடித்து வெருட்டித் தண்டத்தாற புடைத்தும், நாயை அரிவாளால் வெட்டியும் துஷ்டகாரிய மிரண்டு செத்தார்களே. இவர்களை இப்பாபத்தினின்றும் விமோசனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்று வகாரத்ததிலே யிருந்து சிந்தித்தார். அப்போது அவர் ஓர் பத்திரிகையைக் கையிலெடுத்தது தெரிந்தந் தெரியாதுஞ்செய்த மகாபாபங்களுகு—

ஞாநாஞ்ஞாநபரபுகதாநாமபாநாமமஹதாமபி|

என்னும் கருத்தையுடைய இப்பாபசுர சுலோகத்தை எழுதிக் கிரகத்திலே வைத்துவிட்டு, மனுடாகளுடைய பாபங்களை ஒழிப்பதும், மகா புண்ணியம் வாய்ந்ததும், இருஜீசுவர்களாற் சேவிக்கப்பட்டதுமாகிய காவேரிக்கு ஸ்நானத்துக்குப் போயிருந்தார். அப்போது அக்கினீசுவரபெருமான அரத்ததாசாரியர் வடிவு பூண்டு அவர் வீட்டுக்கு வந்து, அப்பத்திரத்தை அவர் மணியியர் வாயிலாகப்பெற்று வகாரத்ததிலே யிருந்து சிவநாமத்தை உச்சரித்தலே பிராயச்சித்தமாம் எனனுங் கருத்தையுடைய—

வகாநதநிஷ்கரதிசசம்போஸஸகிராதேவஹிகோதநாத|

இந்த மறறைப் பாதிசுசுலோகத்தை எழுதிப் பத்திரிகை அவர் கையிலே கொடுத்துவிட்டு அந்தர்த்தானமாயினார். அரத்ததாசாரியர் ஸ்நானஞ்செய்துவந்து சிவாராதனம்பண்ணி, பஞ்சயஞ்ஞம் வைசுவதேவம் முத்தவிய செய்து அதிதி பிராமணர்களுக்குப் போசனங்கொடுத்து, தாமும் புத்திரர்

கனோடு போசனஞ்செய்து, ஆசனத்திருநது பத்திரிகையை எடுத்துப்பார்த்தார், பார்த்தபோது உததரார்த்தம் எழுதப்பட்டிருப்பதுகண்டு தமது பாரியை அழைத்து, இப்பத்திரிகையை யாகையிலெடுத்ததுக்கொடுத்தனை எனறா. அதற்கு அவர் ஸ்நானஞ்செய்யப்போந்த நீலிமீண்டு வந்து பத்திரிகையைக்கேட்டு எழுதித் தந்துவிட்டுப்போயினார் எனறா. சுவநாமத்தின மகிமையறிந்த அரத்ததாசாரியர் நாட இருதயத்திலே சிந்தித்தபிரகாரம் சங்கரரோ இவ்வனஞ் செய்தாரென்று கண்களிலே நின்று ஆனந்தபாஷ்பம் பொழியப் பரவாராயினார்.

ஓநாள அவர் வைகுந்தவஞ்செய்து தமது கிரகத்து வாயிலிலே வந்து அதிதிகள் வருகின்றார்களா வென்று பார்க்குமிடத்து, ஒரு சிவபக்தர் ஆவருவநதார். அவரை அழைத்துக்கொண்டுபோய் அறுசுவையோடு போசனஞ் செய்வித்து, தாமும் போசனஞ்செய்து அவரோடு தாமும் தாமஸ்ரஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால், அந்த அதிதிப் பிராமணர் ஆசாரியரைநோக்கி, சுவாமி! தங்களுக்குக்ஷேத் திரமிருக்கின்றதா? தாங்கள் செய்யும் உபாரம் ராஜோப சாரமாயிருக்கின்றதே' என்று கேட்ப, அதைக்கேட்ட ஆசாரியர் எனக்குள்ளக்ஷேத்திரம் உழப்படாததும், சலம் பாய்ச்சப்படாததும், சிாவைக்கொடுக்கப்பெறுததும், இரு போகமின்றி ஒருபோக முடையதும், குளிரசகியாகிய முளையுடைய நதிப்பிரவாக முடையதும், எப்பொழுதும் உபாதிமின்றி போகமுடையதாயுமுள்ளக்ஷேத்திரமேயாம். என்று—

அந்யேவக்ஷேதரமங்கிஷ்டபசவநர்க்கபாகதவித்யோபபந்ம்|

ஊஷ்பெளஷதேசாம்குரமுந்நதீகமதயத்ஸதாபோகமுபாதிருந்யம்||

என்னும் இந்த சுலோகத்தை சொல்லக்கேட்ட பிராமணர் ஆச்சாரியமடைந்து, பின்னரும் அநேக கிவகதைகளை ஆசா

நியர்வாயிலாகுகடேக்டி, தாம கிருதார்ததராயினேம எனறு
சநதோஷததோ ஸிடைபெறுகுகொண்டு தம் வீடு சார்ந்
தார.

அரதததாராயிர ஓநாள் சிவத்தியானபராயணராய்
பிரமயஞ்ஞததின் பொருட்க ராவேரி தீரததததுக்குப
போயிருந்தார் அபிபாது அவசுவநத சண்டான சண்
டானி எனனு இருவநா லீர ரண்டானியானவன காவே
ரியைப் பரிசுகுகுமபொருட்பேபோக, புருஷன அவனேநோ
க்கிக் காவேரி சலத்தைத்தொடாதே எனறன. அதைக்
கேட்ட நாயக ஸநானஞ்ஞய்தலினுலும தரிசிததலினுலும
காவேரி மகாபாபகளை யெல்லாம போககுகினறுளெனறு
சொல்லப்படுகின்றதே, பிராணநாயகரோ' இவ்வனம நீலி
சொல்லி என்னைத தமிககவேண்டியது எனனை எனறான்.
அதற்கு அவன அவனை நோக்கிக காவேரி தீரததிலே எவ்
வளவு மணலுண்டோ அவ்வளவுஞ் சிவலிங்கரூபமாக நாம்
கையினுலே பரிசுக்கப்படாது என்றன இநத வார்த்தை
யைக கேட்ட ஆசாரியா சம்பததிலே நின்ற அசசண்டாள
னுடைய பாதத்திலே வீழ்நது வணங்கி, அவன கழறறிவி
ட்ட செருப்பைத் தமது தலைபிலேவைத்து, ஆனநதக்கூத்
தாடி, உலகத்திலே சிலா ஞானத்தை அவலம்பனஞ்செய்
கின்றா, வேறுசிலா நனமத்தை அவலம்பிக்கின்றார், நாமோ
சிவபக்தருடைய பாதரகையை அவலம்பிக்கின்றோம்,—

ஞானாவலம்பிகேசிதகேசிதகாமாவலம்பிந் |

வயந்துசிவபக்தாநாம்பாதரகாவலம்பிந்: ||

எனனுங் கருததையுடைய இந்த சுலோகஞ் சொல்லிச சம
ஸ்தப்பிராணிகளையும் சிவசொரூபமாகப் பாவித்து வருவா
ராயினார்.

ஓநாள் இவருக்குப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட சாலையினு
ள்ளே நாயென்று பிடிவெசித்து அன்னத்தை உண்ண,

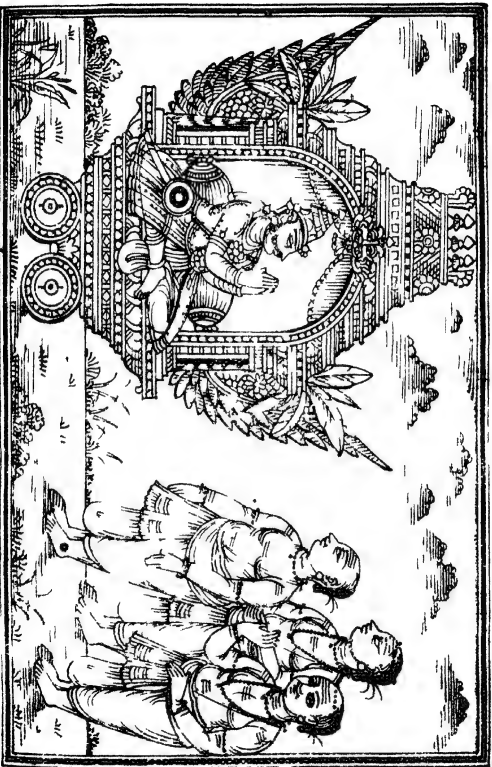
இதைக்கண்ட அரதகதாராரியா சிவபிரானே நாய்நுபமாய் வந்துண்டானொன்று நீனைநது, அதனால் அதனைச் சிவரின் மாலையமாய்கொண்டு சிவகுதியானதேதாநி பநதுக்களுடன் அதனைப் புச்சுததா.

மற்றொருநாள அரதகதாராரியா அபிரியங்க ஸ்நானஞ் செய்வுவிட்டுக் காவெரிநுப் போயினான் மடிநீஞ்சி பாதகிர முதலிபா எடுத்த அபொண்டு போகும போது சிவபிரான ஸ்நானிநது, தரனடாவாபத போலை யூன்றிக்கொண்டு நீளவாததைப் பேசி அவரைப் பம்பிதது, நாதொ 'நாககதுக்கு' 'லலமிலை' பசி என்னை வாட்டுகின்றது. அதற்கொரு வழிசாட்டல் வேண்டுமென்று சேடபி, உடனே அவா தமது கிரகதுக்கு வந்து வடித்ததநீஞ்சி கொண்டுமாத் அவருக்கு வாந்ததுவிட, அவரும அதைக் குடித்துப் பசிநீர்த்தா.

போழாஜாவாவ வா தசுநியை வுத்தராயண புண்ணிய காலங்கலிலே சிவபிரானைத் தயிலை அன்மை பாலதயிர் பழமுதலிய கொண்டு மிகுதியும் மகாபிஷேகஞ்செய்து வருவாராயினா. அப்போது சிவபிரானும் அவ்வரருக்கு அபிஷேகஞ்செய்த அனநிரவு சொப்பனத்திலே தோன்றி, அன்பவே' நீசெய்த மகாபிஷேகத்தினால் மிகவும் உவந்தேதமென்று திருவாய்மலநதருளுவாராயினா; ஓநாள் அக்கினீசுவர பெருமானுக்கு மிச விசேஷமாகப் பூசிக்க ஆரம்பித்து பஞ்சாமிர்தம், பஞ்சகவனியம், மாமபழம், பலாப்பழம், இளநீர், கருமபிரசம், சர்க்கரை, தேன, சந்தனம், எலுமிச்சம்பழம், வலம், இலாமிசைநோநத சுத்தோதகம் என்பவைகளால் வாசா மகோசரமாக அபிஷேகஞ் செய்து, பீதாம்பரம் தரித்து, ஆரங்குள பதக்கங்கள் முதலிய கொண்டு அலங்கரித்து, மல்லிகை நீலோற்பலம் சம்பக முதலிய புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, ஸுபதிபாதிகளி

னால் ஆரதித்து, சிறுபருப்புப் பொங்கல, சாக்கரைப் பொங்கல், மாஷான்னம், கடுகன்னம், தேனா அன்னம், பாயசம், சுத்தான்னம், திலோதனம், பாலன்ன முதலிய அன்னபேதங்களை ராநாஸித பதார்த்தங்களோடு படைத்து, கட்டித்தயிர், புத்துநக்குடுப, வாழைப்பழம், பேரீசமபழம், வடகம், அதிரசா, இளநீர் முதலியன கொண்டு வாக்குநகடங்காத பிரகாரம் » பாரிததா, நீராஞ்சனம், தாமபூலா, சத்திரசாமசம், நவரத்தினக்கண்ணாடி, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம், மந்திரபுஷ்பா, ஸ்தோத்திர முதலியவற்றால் » வடபித்தம், பிராமணர்களுக்கும் அந்நைவேத்யங்கொண்டுபசுரித்ததா. இரத்திரியிலே பின்னருளு சிவபிரானை வணங்கிப் போசனஞ் செய்து நித்தினைக்குப் போயினா நித்தினையிலே அவருக்கு சிவ பிரான் ஒன்றுஞ் சாதிகரமைசணி, சுவாமி வந்திலரோ! என்று விராமம் அகதமு முற்று, பின்னநா நித்தினைசெய்ததா. அப்போது சிவபெருமான் சிவனடியாராக அங்குக்கனவிலவந்து, உனக்கு முதலறினததிலே ஒருவா செய்த உபராததுக்கு நீசெய்த உபராமெல்லா மீடாநா! திருபதியுமின்றும், புருவதினததிலே சண்டாளனாய்ப் போன போது அரத்ததாராரியா எனக்கு எவ்வுருபிண்ணுக்கும் கஞ்சியுங் கொடுத்தமையினால் மிகத்திருபதிகரமாயினேன் என்று திருவாயமலாரதருளினா. உடனே சோழராஜா மிக வியந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, உதயகாலத்திலே நித்திய கருமமுடித்து, அரத்தத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து, அவா பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சொப்பன விருத்ததார்த்ததால தங்கன பெருமை அறிந்தேனென்று தோத்திரம் பண்ணினா. அக்கிராமத்தாரொல்லாம் இதனைக் கேட்டு, ஆசாரியருடைய பெருமையை அறிந்து தோத்திரஞ்செய்தார்கள். இதைக்கேட்ட அரத்தத்தாசாரியர் சிவபிரசாத மிங்கனமா என்று சொல்லிப் பேராணந்தழுற்றார்.

துஷ்ட நிககிரக சிஷ்டபரிபாலகராய்ச சமஸ்த தருமங் களிநூலும் உலக பரிபாலனஞ் செய்துவந்த ரோழமகா ராஜா அநேக தீர்த்தயாததினா ரெயது, பல சிவஸ்தலங் களைப் பணிநதுகொண்டு (அக்கினியின் சாபந தீர்த்தமை யால் அக்கினிகரனைப் பெயாரொண்ட) அக்கினிசுவரத் துக்கு வந்து, சங்கையின் பாபத்தைப் போக்குகின்றதும் நிர்மலமாயுமிருக்கிற காவேரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, கற பக விநாயகரைத் தரிசித்து, சுவாமி தரிசனஞ்செய்து ஆஸீ யத்தை வலம்வந்தார். அப்போது பஸ்மோத்தூளான திரிபு ண்டரதாரியாய உருத்திராக்ஷதாரணராய் நாசாக்கிர திரு வுடியோடு நேரிய சிரத்தோடுகூடிய சரீரத்தினராய், சிவ் தேஜசினுலே சொலிக்கின்றவராய், பதுமாசனத்திருந்து சிவத்தியான பராயணராயிருக்கும் உலகப்பிரகித்திபெற்ற அரத்ததாசாரியரைச் ரோழராசாவானவர் தரிசனஞ் செ ய்து, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து அடியேனை ரக்ஷிக்க ளன்றா. அப்போது ஆசாரியரும் அவனாரோடுகி தமது ராசசியம தனகோசம் பந்துவாசகமெல்லாம், க்ஷேமமாவெ ன்று வினாவ, அதற்கு அரசா சுவாமிகள் கிருபாதிருஷ்டியி னால் எல்லாம் க்ஷேமமே என்றார். இங்ஙனஞ்சொல்லி, பின் னரும் அவரை நமஸ்கரித்து, சுவாமி! இந்நத சரீரத்தோடு நான கைலாசதுக்குப் போதல்வேண்டும், அதற்கு வேண் டிய உபாயத்தை உபதேசித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரா ர்த்தித்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியா நீவிர் இவ்வக் கினிசுவராலயத்துக்குச் சம்பத்திலேயுள்ள ஏழு தலங்களை யும் அரையாமத்தினுள்ளே தரிசித்து வருவீரோல உமது மனோபீஷ்டம் சித்தியாகும் என்றார். அரசா அதற்கியை ந்து சில பரிசாரகர்களுடனே சுவேதசத்திரத்தோடு குதி னாமேற்கொண்டு அரையாமத்துக்குள்ளே ஏழுதலங்களை யுந் தரிசித்துக்கொண்டு வந்தார். குதினாயையும் சேவகர் களையும் வெளியே நிறுத்தி, அரசர் கோயிலினுள்ளே புகு

வெங்கடேசர் மிகுந்த சிறப்பை உயிர்நீட்டின சுவாமிக்கத்திற்கு அனுப்பினது

ந்தபோது, ஓடிவந்த தேகத்தினால் குடைபிடித்து வந்த வன் குதிரையோடு கீழேவிழுந்து முாச்சையாயினான் குதிரையும் குடைபிடித்தவனும் தேகத்தோடு ஆங்கு வந்த விமானத்திலேறி ஆகாயமாகக்கமரிக் கைவாரத்தாகுப் போகும்போது, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செயதுவந்த அரசரோடு ஆசாரியரும் கோபுரவாயிலுக்குவந் து, அரசரியமுற்று அவ்விமானத்தின் மீது நென்ற குதிரையையும் குடைக்காரனையும் சோழராஜாவுக்குக் காண்பித்த, அரசர் தம்மை மிகவும் நொந்துகொண்டு, ஆசாரியரைப் பார்த்து தம்மக்கு விமானம் வராமையுக்குக் காரணத்தை வினாவினார். அதற்கு ஆசாரியர் நீர்ப்பெயிப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்துவந்தீர் என்று கேட்டார். நான் குதிரைமீதேறிவரக் குடைக்காரன் குடைபிடித்துக்கொண்டுவரப் போய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வந்தேன் என்றார் சீரமமடைந்து வந்தபடியால் குதிரைக்கும் குடைபிடித்தவனுக்கும் விமானங்கிடைத்தது; நீரும் பாதசாரியாய் அனாயாமத்துக்குள்ளே வருவீராகில் தேகத்தோடு கைவாயம் வாய்ப்பதாகும் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் அந்தப் பிரகாரம் ஏழுதலங்க னையும் தரிசித்துக்கொண்டு அங்கனீசுவரர் ஆலயத்தை வலம்வந்து புறத்தேபோந்து ஆசாரியரைத் தரிசித்துவணங்கி, சுவாமீ! நீர்சொல்லிய பிரகாரம் செய்து முற்றியது என்று சொல்லி முடித்ததற்கு முன்னே, கோடிசூரியப்பிரகாசத்தோடு நானரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய், அநேக வாததியகோஷங்களோடு பொருந்தினதாய், ஆகாயத்தினின்றும் போந்த விமானத்திலே விராயகா சுப்பிரமணியர் நந்தி முதலியோசேவிக்க பிரமவிஷ்ணுக்கள் சய சப்தம் செய்ய, உமாதேவி சமேதராய் இடப்பவாகன மேற்கொண்ட சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அரசத்தாசாரியரும் சோழராசாவும் அங்குள்ளாரும் மகிழ்ந்து துதிக்க, அரசனாமாத்நிரம் இறைவர் விமானத்திலெடுத்துவைத்துக்

௫௮ ஸ்ரீஹரத்தாசாரியசுவாமிகள்

கொண்டு போம்போது; அரசர் ஆசாரியரை நமஸ்கரித்து; கைலாயத்தகுப போயவருகின்றேன் என்று சொல்லி கைலாயம் அடைந்தார்.

மஹேஸ்வரன் சிவபிரான் ஓர் பிராமணவழிவழி புணடு, அரசுத்தாராரியர் வீட்டுக்குவந்து, ஒரு ராத்திரிகளே' என்று உரையாற்றுகிறார். அழைத்தபோது, ஆசாரியர் நாம கவியு மல்லேம, ராஸ்திரியுமல்லேம, பெளராணிக நாடக சமர்த் தருமல்லேம, பின்னை சிவராமவாரசியராகிய சிவானந்தத்திலே அழிந்ததினமைபற்றி சிவானந்திகளென்று அழைக்கப்பட்டேம.—

நவயமநவயோகசாஸ்திரிஞ்ஞவாசபெளராணிகநாடிகபரவீணை!

சிவநாமநிதேசவதாவிசேஷபரமானந்தபயோநிதௌகிரகரா ||

என்றுரைத்தார்.

அந்தரங்கப் புத்தகத்தில் மஹேஸ்வர தேவதாஸப் பிராமணன் போனது விலைமாதொருத்தியின் வீட்டிலுள்ளே புகுநது, தான் அவளைக்கூட நினைந்து, தான் அரசுத்தாசாரியர் புத்திரன் என்றார், தான் அவளுக்குப்பொருள் உதவுவேன் என்றும் உரைக்க, அதனைக் கேட்ட அவவிலைமாத் அவளைத் தன் செயற்கையினால் பிரதிபெய்தாளா; இப்படி நெடுநாட் கலந்திருந்தாவிட்டு, அப்பிராமணன் அவளுக்கு யாதுவகொடாது தன் கிராமத்துக்குப் போயவிட்டான். அவள் பின்னா அரசுத்தாசாரியர் வீட்டுக்கு வந்து சுவாமீ' தங்கள் புத்திரர் நெடுநாளாக என்னைக் கலந்திருந்துவிட்டு, யாதுவகொடாது போயவிட்டார் ஏனென்று ஆசாரியர் சிவபிரானே அவளோடிருந்து போயினொன்று கொண்டு, அவளுக்குத் தமமிடத்துள்ள ஆயிரமகழஞ்சுள்ள சுவர்ணபரணத்தைக்கொடுப்ப, அவளும அதனை வாங்கிக் கொண்டுபோயினாள். இவருடைய எட்டுப்பிள்ளைகளும் சன்மார்க்க நெறிபூண்டவர்களென்று முன்னரே அறிந்த அக்க

ராமத்தார் அனைவரும் அவளிடத்திலேபோய், “நீ ஆசாரியரிடத்தில் அவ்வாபரணத்தைக் கொண்டுபோய்ச் கொடுத்து விடு என்று கண்டித்தார்கள். அதை அவளறிந்து பயந்தது, ஆசாரியரிடத்திலே வந்து பழயபடி அதனை வைத்து மீள்வெடுத்துக்கொள்ளுப வண்ணப் பிரார்த்தித்தாளா அப்போது ஆசாரியர் ‘ஓ குமாரி! நான் உனக்குக் கொடுக்கும் போது சுவாபபணமென்றே கொடுத்தேன், நீயே கொண்டு போவாயா; அதனை நான் மீண்டு வந்தகமாதலேன் என்று. அதனை உடேடடப்போது, அவளுக்குத் தித்த தத்தி சிறந்து அவள் அவவாபரணங்களுள் சுவாபபரணத்தையும் சுவாபபணமபணனி கோயில் மனாடபம் விமான முதலி பணவகளுக்குத் தொலவுபெய்தாள்.

ஓகாலத்திலே அக்கினீசுவரர் ஆலயத்திலே சர்வசுவைநருக்குங் காட்சி கொடுக்கும் பொருட்டு இரத்தோற வமிதிகழந்தது சிவபிரான் இரதகாந்தராய் எழந்தருளினார்; அப்போது பேரி முதலிய வாததியவதனும் முழங்க, நானாவித கொடிகள் சலிப்ப, அநோரணங்கள் குழும், சுதந்தர பமநறுமணங்கமழ, வீதிசரிலே புரோஷிக்கப்பட்ட சந்தனக்குழம்பு விவங்க, மாலைநளினுலே தெருக்களெல்லாம் பிரகாசிப்ப, தோரணங்கள் தங்க, ஆசகிரமிகளெல்லாம் நெருங்க, அம்மையாரும் சபரிமணியரும் விநாயகரும் சண்டேசுரரும் மகாதேவரும் தத்தம் இரதங்களிலே இவராதருளினார்கள்; கஞ்சாபுரத்திலுள்ள பெண்கள் அனைவரும் உற்சவதரிசனத்தினபொருட்டு நானாவித ஆபரணங்களால் ஆலங்காரஞ் செய்துகொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போது அரத்தத்தாராயருடைய புத்திரிகள் இருவர் உற்சவத்துக்குப் புறப்படுத்தற்கு மதறைப் பெண்களுக்குப் போல ஆபரணம் தங்களுக்கு இனமையால், பிதாவை அடைந்து எங்களுக்குத் தரித்தற்கு ஆபரணமின்மைபால் சீவிர ஆபரணம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்டி

னார்; துகத்தோடு இவ்வாறு ஆபரணம் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்த குழந்தைகள் இருவரையும் ஆசாரியர் நோக்கி, நீங்கள் உங்கள் அவயவங்களிலே பூசும் விபூதியே பூஷணம், நீங்கள் சரவணாஞ்செய்யுப சிவநாமமே காதுசூ அலங்காரம், நீர் எப்பொழுதும் செய்யும் சிவலிங்கராச்சனையே கர்ப்புஷணம், நீங்கள் செய்யும் சிவலிங்கபிரதக்ஷிண நமஸ்காரமே பாதபூஷணம், ஆதலினால் நீங்களேன் கவலைப்படிகொள்ளுங்கள் என்றார். அவர்கள் பின்னரும் பிதாவே, தாங்கள் சொல்லிய ஆபரணங்கள் உள்ளபடியே இருக்கின்றன; இருந்தும் எங்கனையொத்த தோழியர்கள் மிகுதியும் நிரதிகின்றார்களா, ஆதலினால் லௌகிகபூஷணமுங்கொடுக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அது கேட்ட பிதாவானவா சிறிது வருத்தத்தோடு அவர்களை நோக்கி முறசென்னத்திலே இவை வேணுமென்று உபாசனை செய்தவாடருக்கன்றி மற்றவாடருக்கொப்படி வாய்க்குமென்று சொல்லக்கேட்ட புதலிள்ளி தாளை உமக்கு அவை வனகிட்டா; ஆவசியாரா கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று கேட்டாள். அப்போது அரத்ததாசாரியர் சிறிதுபோது தியானபாராயணராயிருக்க, எருதொன்று அவ்வழியே செல்லக்கண்டு அவர்களை நோக்கி, அந்த எருது வைத்துக்கொண்டுபோன பாதக்குளமடிகளிடத்திலே வேண்டிய பூஷணங்களெல்லாம் அடக்கபடும. அவ்விடத்தே போய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார் குழந்தைகள் இருவரும் விரைந்து போய் அது காலவைத்துப்போன குளாபிடங்கடோறும் விசித்திரமாகிய ஆபரணங்கள் இருக்கக்கண்டு அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தங்கள் பிதாவுக்குச் சமீபத்திலே வந்து அவர் எவை எவை என்று கேட்க, அவர்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாதமோதிரம், பாதகடகம், சிறுகங்கணிமாலை, மேகலை, கடிஞந்திரம், கடிபந்தனம், ஆரம், பவளமாலை, அங்கதம், கங்கணம், பதக்கபேதம், பவளவலயம், விரல்

மோதிரம், சுவஸ்திகம், காதோலை, திலகாகாரமாகிய பொட்டு, தலையாபரணமுதலாயின அசுப்பட்டன என்று சொல்லிப்போய், அநதத்தானங்களிலே இவ்வாபரணங்களினால் தங்களுக்கு அவங்காரஞ்செய்யவேண்டுமென்று தம் தாயா னாவேண்டி னாகள்; தாயார் அவ்வாறு அலங்காரஞ் செய்து முடிந்தபின்னா, அவர்களுக்கு அணிநது எஞ்சிய ஆபரணங்களை அக்கினீசுவரா கற்பகநாயகி இருவருக்கும் அலங்கரிப்பிக்கும்பொருட்ப பழம் காப்பூரம் தாமழ்லமுதலிய கொண்டு சகிலோடு கூட ஆலயத்துக்குப்போய் நிவேதிப்பனவறறை நிவேதித்து, ஆலயத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, ஆசாரியருடைய மகிமையையும் சிவபெருமானுடைய திருவருளையும் நினைநது சந்தோஷமுடையராயினார். ஊரிலுள்ள சனங்கள் இவ்வாபரணங்களை யெல்லாங் கண்டு யாவும் அறிநது அரதததாசாரியருடைய மகிமையே மகிமையாம் என்று வாழ்த்தினார்கள்.

ஒர்நாள் இராததிரிப்போதிலே கோவடு எனப்படும் திருவாடுதுறையாலயத்திலே அரதததாசாரியா சுவாமி தரிசனஞ் செய்துகொண்டு வழியே போம்போது, மழையும் காறும் உண்டாகி இருநா மிகுந்தபோது, சிவபிரான் இவருக்குச் சகாயமாகக் கோபாலவேஷந தரித்துக்கொண்டு அவருடன் சென்றா. ஆராரியர் அவ்வா நோக்கி நீ ஆர் என்றா. அவா நான் கோவடு கோத்திரத்திலுள்ள கோக்கை மேயகடும் இடையன், உமக்குச் சகாயஞ்செய்யப் போநதேன் என்றா. இவ்வார்த்தை அவருக்கு இனிமை பயந்தமையால், அங்ஙனமாயின நீ வருவாயாக என்று கூட்டிக் கொண்டு வநது, பின்னர்த் தமது கிரகத்திலே ஆகாரஞ் செய்துபோவாயோவென அவர் நீர் என்கையிலே ஆகாரத்தைக் கொடுத்துவிடின், நான் என்விட்டுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சாப்பிடுகின்றேன் என்றார். அதற்கு ஆசாரியர் இஷயந்து, பாகற்காய்க் குழம்பும் அன்னமும்

கொடுப்ப, அவா அதை லாங்கிக்கொண்டு தமது வீடாகிய ஆலயத்தினினுள்ளே பிரவேசித்து, இலிங்கத்தாக்கும் இட பதேவருக்கும் இடையேயுள்ள அரத்தமண்டபத்திலே அவதாரை சித்தரிவிட்டு லிங்கத்திலே அநதாததானமாயி னார். காலையிலே அர்ச்சகர்கள் வந்து சிறதுண்டு கிடந்த கற் றையையும் அன்னததையும் பார்த்து, இஃதெனனை ! என்று ஆசசரியமுற்று நின்றார்கள். பின்னாக கோயிலதிகாரியான வர் வந்து பார்த்து, பரிசாரக வேலைகாரரானயெல்லாம் தண்டிக்கத் தொடங்கினார். அவர்கள் நாங்கள் இநதக் காரி யம் செயதேம் இலலை என்றும், நாங்கள் வீட்டுக்குப் போ ம்போது உள்ளே எங்கும் நன்றாய் பரிசோதித்து, திருக் காபரிடங்க கொண்டு போனோம் என்றும், இதுசெய்தார் மறறியாருமில்லை என்றும் சொல்லித் தலைகுனிந்து சுமமா னிருந்தார்கள். அப்போது முதறறினதது இரத்திரியிலே அரத்ததாசாரியர் தரிசனத்துக்காக இங்கே வந்திருந்தார். போகும்போது வழியிலே மழைபெய்யத் தொடங்கிற்று; அதன்னால் அவருக்கு உகாயமாக போடுவதாத கோபா லவேஷத்தோடு போயினார் அவர் தமது கிரகஞ் சாரந்த போது ஆசாரியர் அவரைப் போரனத்தின பொருட்டுத் தடுப்ப, அவர் அதற்கு உடன்படாமையைக் காத்தகாயக் குழம்பும் அன்னமுங் கொடுப்ப, பாலந்திர சிகாமணியா கிய கோவடு நாதபபெருமான இடைய ரூபத்தோடு அவத றைவாங்கிக் கொண்டு வந்து, இநதபரிசாரகருடையது வினை யாடினார் என்று ஓர் அசாரீரிவாக்கு ஆராயத்திலே எழுந் தது. அதைக்கேட யாவரும் ஆசசரியமுற்று அரத்ததா சாரியருக்குச் சிவபெருமான இததுணைக கிருபைசெய்தா ரோவென்று யாவரும் புகழ்ந்தார்கள். இங்ஙனம் அரத்த தாசாரியர் நெடுங்காலம் அத்திபூசைமுதலிய அநேக தரு மங்களைச்செய்துகொண்டுவந்தார். வயசு முதிர்வுறந்தமது தன்னாமைப் பருவத்திலே ஏழுதலத்துக்குந் தினந்தோ

றுஞ செல்லமாட்டதவராய், தமது ஆன்மாதத பூரையிலே
எழுதலததுச சிவலிங்கங்களை பும ஸ்தாபிதது பூசிதது தரிசி
த்து மோக்ஷப் பிராபதியின பொருட்டு ஒருமையோடுப்
வழிபட்டுவந்தாரா

திரியகமபர் என்னும் பிராமணா ஒருவா யதீசுவரா
ஒருவரை அடைந்தது சேவை செயது, அநேக விததிராப
பிராசமபண்ணினார். ஓர்காலத்திலே தமது குரு வநாதத
தீவிருந்த போது, எல்லாவிததைதானும் அபாயிசித்தேன்
பஞ்சாக்ஷரோபதேசமும பெற்றேன் இவற்றிற்கு மேலறி
யறபாலது பாது' என்று தமது குருவைக் கேட்ப, அவா
யோசிதது ? லகத்திலே சுருதிஸம்ருதிகளுள்ளும் ஸ்ரீபஞ்
சாக்ஷரத்தின் மேலானதும் ஒன் றாபிலலை, ஓபபானதும் ஒன்
றுமில்லை இந்த இரகசியம் இவனுக்குத் தெரியவில்லையே '
இவன சந்தேகமில்லாமல் பூட்டுவனாறு சினைந்து சில இர
கசியா இன்னும் ? னர் காலாதசத்திலே சொல்லுகின
தேன் என்றார். இதுநேசகிக காலம் பார்த்துக்கொண்டி
ருந்தான். இப்படி வெகுநாளமாய ரின்னா, ஓநாள சீஷன்
போசனத்தின்பொருட்டு வெளியே போயிருப்ப, யதீசுர
ருக்குத் தேவநியோக காலம் டெடி விட, சீஷனுக்கு
யாதோ சொல்லவேண்டியிருந்த தென்பதை அவா யோசி
தது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தினுள் மெலைய அறியப்பாலது மற்
றொன்றிலலை என்று சிலத்தில எழுதிர சரீரத்தியாகம
பண்ணினார். அதனை அருகில் நின்ற ஒரு கழைக்கத்தி
யான தாசிகண்டு ஒலையில் எழுதிக் காத்தோலையா யிட்டுக்
கொண்டு மணலெழுத்தைக் கையாலழிதது வீடுசார்ந்தார்.
சீஷன் வந்து பார்த்து, தனது ஆசாரியா இறந்துகிடத்
தலைக கண்டு துக்கத்தோடிருப்ப, அவகிருந்தவர்கள் உம
து ஆசாரியா எழுதிவைத்த இரகசியத்தை ஓர் தொம்
பசகி எழுதிக்கொண்டு போய்விட்டான் என்று சொல்ல,
சீஷன் அவன் வீடு தேடிப்போய், அவனைப் பலவகையா

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

லும் உபசரித்து காத்தோலையை தால்வேண்டும் என்று கேட்டான், நீ எனனோடிருந்து சாப்பிட்டு எனனோடு கூட உண்பையாயின, நான் காத்தோலையைத் தருவேன் என்றான்; அதற்கு அவன் உடனபட்டு, அவளுக்கு வேண்டிய தொழில்களையெல்லாஞ் செயது, அவளைப் பிரிதி ரெயது காத்தோலையை வாங்கிக்கொண்டான் அவன் தன குரு எழுதிய பத்திரிகையைப்பார்த்தது, அதிலே எழுதப்பட்ட அக்ஷரங்களைக் கண்டு மகிழ்நது, பின்னரும் அவனை இதுகாறுங் கூடியிருந்த தோஷமற பாது பிராயசித்தமாமோ என்று நினைந்து தைபூதத்திலே திருவிடைமருதாருக்குப் போய்ச் சுவாமி தரிசனஞ் செயது, மத்தியாசகனரோடு காவேரிக் குப்போய ஸ்நானஞ் செயது, மகாலிங்கமுர்த்தி தரிசனஞ் செயதுமொண்டு போகும்போது, அத்தததாசாரியர் கிரகத்துக்கு வந்து அவரை நோக்கி, 'சுவாமி' எனக்கு அன்னம் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்திப்ப, ஆசாரியர் அவரைத் தமது ஸ்ரோ பந்தியிலிருத்திப் போசனங் கொடுத்தார். போசனமுடிந்தபின் அவர் வெளியிலேவர, அதைக்கண்டு கிராமத்தார் இவன் தொய்பாசி சகவாசம் பண்ணிவென்று அத்தததாசாரியருக்குப் பிரஸ்தாபித்தார்கள். பின்னா அவர்கள் திரியம்பலகாக்கி நீ எந்தப்பந்தியிலிருந்து சாப்பிட்டாயென்று வினாவ, அவர் உள்ளவாறு சொல்ல, அதைக்கேட்டு அவர்கள் ஆசாரியரிடத்திலே போய், மகாபாதகங்கிய இவனோடு நீ சாப்பிட்டது நிந்தையாமன்றோ என்றார்கள்; அப்போது அவர் அவர்களைநோக்கி, தைபூசத்திலே மகாகாவேரியிலே ஸ்நானம் பண்ணி மகாலிங்கமுர்த்தி தரிசனம் பண்ணி யிருக்கின்றார்; ஆதலினால் அவர் மகாபாதகங்களினின்று நீங்கினான். கோடி சென்டங்களிலே செய்த பாவம் சிவதரிசனத்தினாலே அக்கினியிலிட்ட பஞ்சுபோல நசித்துப்போம் என்றார். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டு அவர்கள் பின்னுஞ்

சொல்வாராயினார். அவனோ தாசி, அகோராததிரம் அவன் அவனோடு இருந்தமையால், அவையெல்லாம் கேவலம் காவேரி ஸ்நானத்தால் எவ்வாறு நீங்கும் என்றார்கள். உடனே அரத்ததாசாரியா அந்தப்பிராமணாத திரியம்பக்கோ என்றழைத்தது, நீ இவர்களுோடு திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று, நான் புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரியில் ஸ்நானஞ் செய்து உமமைத் தரிசனம் பண்ணினமைபால் என்பாவம் போய்விட்டதோ, சுவாமீ! ரொல்லும் என்று கேளும் என்றா. இங்ஙனம் அரத்ததாசாரியா அறிவுறுத்தக்கேட்ட திரியம்பக்கா அப்பிராமணர்களுோடு திருவிடைமருதூருக்குப் போயிருந்த சம்பத்திலே, ஆலயம் சிவனடியாரால் நிறைந்திருந்தது திரியம்பக்கா சுவாமியைப் பார்த்தது, தேவாதி தேவனோ தபாசமுத்திரமீ, புஷ்யநக்ஷத்திரத்திலே காவேரி ஸ்நானத்தினாலும், உமது தரிசனத்தினாலும் அவ்வேசியோடு யான் சங்கமஞ் செய்குண்டு வாழ்ந்த தோஷம் போய்விட்டதா ரொல்லும் என்று பிரார்த்தித்ததா அது கேட்ட பகதரக்ஷகராகிய மருதப்பெருமான அவனாரோட்க்கி, எ குழந்தாய்! நீ செய்த அந்தபாவம் நிராது போய்விட்டது என்றார். சரணாதரக்ஷசராகிய சிவபெருமானுடைய வாக்கியத்தை அவர்கள் கேட்டு இது எதிரோலி வாக்கியமேயன்றி, எசுவரனுடைய வாக்கியமன்று என்று மறுத்தார்கள். இதைக்கேட்டு திரியம்பக்கர் கண்ணீர் வார அழுது, மீட்டும ஆசாரியரிடம் வந்து இவர்கள் அதனை ஒப்புக்கொண்டிலா என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். அப்போது அரத்ததாசாரியா அவனோடு தாமுங்கூட ஆலயத்துக்குப் புறப்பட்டுப் போய், அந்தச் சபையிலே சுவாமியைப் பார்த்து மின்னுக் கேளும் என்றார். அவரும் அப்படியே முன்பேர் லவணங்கி வேண்டினார். சுவாமியும் மகாமேக கோஷம் டோல, மகாநிங்க தரிசனத்தினாலும், காவேரி ஸ்நானத்தினாலும் உன்பாவம் போயது போயது என அசரீரிவாக்கி

னா அருளிநார் உடனே எல்லாரும் ஆசசரியப்பட்டு அரதத்தாசாரியரைப் புகழ்ந்தார்கள். இதுநிற்க,

அரதத்தாசாரியருடைய சகோதரியாருக்கு ஓர் முடப்புதலவா அவதரித்திருந்தாா. இவா ஓர் நாள தமது மாமனாருடைய பாதங்களிலே வீழ்ந்து வணங்கி, சுவாமி உமது அருளிநாலே காசி மராக்ஷேத்திரத்து மணிகர்ணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்ய விரும்புகின்றேன் என்று ஆசையோடு வேண்ட, ஆசாரியா கிராமத்திலேயுள்ள சரசிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு ஆஞ்ஞாபித்தாா மேன்மை தங்கிய புத்தியையுடைய இவா உடனே அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய, அவர் மணிகர்ணிகையிலே தோன்றி, பின்னா கங்காஸ்நானஞ் செய்து, விசுவேசுரா தரிசனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். இங்ஙனம் சிலவருஷம் கழித்தபின், ஓர் நாள் விசுவேசுரா ஆலயத்துக்குச் சமீபத்திலே ஒருவா தமது பாரியாரோடு சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாா. அப்போது அவா இவ்வாா நோக்கி, ஓ பிராமணோததமரே' நுண்ணறிவுடையவரே' நுமது கிராமத்திலே காசிபகோத்திரரும், நல்லோரும், வைதிகருமாகிய அரதத்தா எனபவா ஒருவர் இருக்கின்றாரா? என்று கேட்டாா. அதற்கு அவர் நான் வசிக்கும் கஞ்சாபுரத்திலே அரதத்தா எனப பெயரிய என் மாதலர் வசிக்கின்றார். அவர் சைவேந்திரா ஷேமத்தோடருக்கின்றார் என்றாா. அப்போது அவர் இவரது வார்த்தையைக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, காசியிலே ஒருவர் அவரது ஷேமம் விசாரித்தார் என்று சொல்லுதிர் எனார்; அவரோடு அங்கிருந்த பாரியும் புன்முறுவலோடு நானும் விசாரித்தேன் என்று சொல்லுதிர் என்றார். அதைக்கேட்ட மருகனார் நான் கீங்கள் இருவருக்கேட்ட வசனம் சொல்வேனென்று சொல்லி, நான் இனி எப்ப்படி அங்கே போகும் வன்மை யுடையவனாவேன் என்றார். அதற்கு அவர் நீர் எப்ப்படி இங்

கு வந்தீரென்று கேட்ட, அவா என்கிராமத்திலே பிரமதீர் ததம் என்று ஒன்றுளது அதிலே ஸ்நானஞ் செய்யுமாறு என மாமனா ஆஞ்ஞாபிகந், அப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து இங்கே மணிகாணிகையிலே வந்து தோன்றினேன். இனி அவ்வாறுபோகச் சகதியுடையேனலிலேன் என்றார். அதைக்கேட்ட பெரியவா நீ இப்பொழுதும் போய் மணிகாணிகையிலே ஸ்நானம்செய்யும் என்றா. அவா அவ்வாறு மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ்செய்து, உடனே பிரமதீர்த தத்திலே தோன்றி, மகிழ்ச்சியோடு மாமனா அடைந்து வணங்கி, 'சுவாமி' உமது கிருபையினால் கங்காஸ்நானஞ் செய்து போந்தேன் என, ஆசாரியா அவரைநோக்கி, காசியிலே யாராயினும் என்னை அறிந்தா உளரோ ? என்று கேட்ப, அதற்கு மருகனா ஆமகாசியிலே விடருபத்தோடு சொக்கட்டான ஆடிகொண்டிருந்த தம்பதிகள் தங்கள் கேட்பதை விசாரித்தார்களா என்றா அதைக்கேட்ட அரத்ததா அவர்கள் கேட்டாரா? கேட்டாரா? என்று சொல்லிக் கண்ணீரவார ஆனந்தபரவசராய நிருத்தனஞ்செய்தா. இதைக்கேட்ட கிராமத்தாரொல்லாம வந்து ஒருங்கு கூடிச் சிவாஞ்ஞாயினாலே மணிகாணிகையிலே ஸ்நானஞ் செய்து, பிரமதீர்தத்திலேவந்து தோன்றினமையால், இத்தீர்த்தத்துக்கும் மணிகாணிகை என்று பெயர் வழங்குக என்றும், இதிலே ஸ்நானஞ்செய்தவாளுடைய பாவமெல்லாம் ஒழியும் என்றும் ஓர் அசரீரிவாககு எழுந்தது. அரத்ததாசாரியர் முதலிய யாவரும் அற்புதமாகிய இவ்வசரீரிவாக்கைக்கேட்டு, இது அடியார்கள் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட சிவலீலை என்று அறிந்துகொண்டார்கள். அரத்ததாசாரியரிடத்திலிருந்து அவர் மருகனார் யாவும் அறிந்து சர்வஞ்ஞாயினார். இவர் தமது மாமனாச்செய்த கருதி ஞ்சி. மாலைக்கு விபாக்கியாண்டு செய்து மிகக்கீர்த்தி படைத்

தார். சனகசுன் இவருடைய பக்தி விஷயத்தை நோக்கி இவருக்கும் அரதத்தா என்று பெயர் கொடுத்தார்கள்.

அக்கஞ்சாபுரத்திற் சுவபிரியமொன்னு மொரு மறை யவ ருமையாசபபெற்ற சுமதி, தருமபாலன் என்னும் இர ண்டு சிறுவாசுளும் ஒரோதினததில் வாந்திபேதியாலும் பா ம்புகடியாலும் இறந்தமையா லவர் மிகவுந துக்கிதது இற ந்த இருமகசுளாடலங்கையுந தகனஞ்செய்ய இட்டமில்லா தவராக அழுதுகொண்டிருந்தனா. இதனை யுணர்ந்து அர தத்தா அவ்விடத்திற் கெழுந்தருளி பிளோதங்களை வைத்தி ருப்பது சரியல்லவென றுரைத்துப் புத்திரசோகத்தா லவர் அவ்வண்ணஞ் செய்யாமையால், மந்திரவிபூதியை அவ்விற் றந்த இருவருடலின்மீது மிட்டனா; உடனே அவர்கள் உயிர் பெற்றெழுந்த அஞ்சலியஸ்தராக நின்று, சுவாமீ! நாங்கள் முற்பிறப்பில் இச்சுவபிரியருக்கு அடிமைகளான நந்த னும வீரனுமாக விருந்தோ, இவரொங்களுக்குச் சரியான கூலிகொடாமையினு லிவர பகசுளாகப் பிறந்தோ, கடனெ ழுந்தமையா லுடலிழந்தோ; உம்மாலிடப்பட்ட மந்திர விபூதியினால் உயிர்பெற்றெழுந்தோமென்று அநேக விடய ங்களைக் கூறினார்கள். அப்பொழுது சிவகணங்கள் விமான த்துட னாகயத்திற்றோனறி அரதத்தருடைய விபூதிப்பே ற்றினால் உங்களுக்குச் சிவலோகங் கிடைத்தது என்றன ருடனே அவ்விருவரும் அவ்வுடலங்களை விட்டு தேவ உருவ மெய்திச் சிவலோகமடைந்தார்கள். இந்ந ஆசசரியத்தைக் கண்டவர்களுங் கேட்டவர்களு மானந்த மடைந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் ஓர் நாள் திருடன் ஒரு வன் இரகசாவின் காகத்திலே திருடிக்கொண்டு புறப்பட்டு ப்போக, காவற்காசர்கள் அவனைத் தொடர்ந்துவர, அதுக ண்டு கள்வன் ஓடிவந்து அரதத்தாசாரியரை நமஸ்கரித்து,

ஹரிநத்தா நிறந்த பிராமணரை யெழிபி சிவலோகத்திற்கு அனுப்பியது ஸ்கந்தபுராணம்

சுவாமீ ! காவற்காரர்கள் தொடர்ந்து வருகின்றார்கள்; என்னைக்கண்டால் கொண்டுபோடுவார்கள்; காத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, உடனே அவர் அந்தத்திருடனுக்கு விழித்தாரணஞ்செய்து யஞ்ஞாபவீததாரணஞ்செய்து, தாலபாத்திரத்திலே போசனங் கொடுத்து உண்பித்தார். உண்டுகொண்டிருக்குமபோது, முன்னே ஓடிவந்த கள்வன் என்கே என்று காவற்காரர்கள் அரத்ததாசாரியனைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் நமது பிள்ளை உள்ளே உண்டு கொண்டிருக்கின்றான், யீபமுளதேல் உள்ளே பிரவேசித்துப் பார்த்துக்கொள்க என்றார். அவர்கள் எங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தும் மற்றொருவனாயுங் காணாது தமவழியே போய் விட்டார்கள்.

அரத்ததாசாரியர் சர்வகர்த்தாவாகிய சிவபெருமானையே பூரணபாவஞ் சீரியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்போது சிவபெருமான் அவருக்குச் சாயுசசியங் கொடுக்கவேண்டி, தாம் பிருங்கி நந்தி மகாகாளர் பிரமாவிஷ்ணு முதலாயினோரோடு வாத்தியகோஷங்கள் முழங்க, அட்டதிக்குகளெல்லாம் அளவிலாப பிரகாசம் விளங்க, சடையிலே அமைந்த நங்கைபிரவாகத்திலே சந்திரன்விளங்க, காநிலே சர்ப்பங்கள் இரத்தின குண்டலங்களாய் விளங்க, தமது மடித்தலத்திலே உமாதேவியார் அமர, கபோலக்களிலே தமது குண்டலங்கள் பிரதிபிம்பிப்ப, பவனக்கொடியின்மத்தியில் விளங்கும் முத்துக்கள்போல உதிகளின் மத்தியிலே தந்த வரிசைகள் பிரகாசிப்ப, மந்தகாதத்திலே முகம் சோபிக்க, மான் மழு வரதம் அபயம் விளங்க, உருத்திராஃ மாலாதாரணாய் இடபாருடராய் இடபத்தின் பிடரிவிலே சர்ப்பக்கங்கணமணித்த தாம அமைப, உருகும் செய்க்கட்டிபோல சக்திதாண்ட பொருபிராபிபிய பிரம் அரத்ததாசாரியருக்குச் சாயுசசியம் கொடுக்கப்பட்டது.

குருவடிவத்தோடு எழுந்தருளினார். இவ்வாறு தமக்கு முன
எழுந்தருளி போஷுங் கொடுக்க விரும்பும் சுவாமியை
ஆசாரியா நோக்கி, அவரை ஆராமையினாலே மீட்டும
நமஸ்கரித்துத் தோத்திரம் பண்ணினார். பண்ணவே,
ஆசாரியர்மீது சிவபிரான் பிரீதிசெய்து, ஏ அரதத்த பகத
கிரோமணியே ' உனது திரிகாலபூசை செபம் ஸ்தோத்தி
ரம் தியானப எனபனவற்றால் நமமை வழிபட்டனை; உன
க்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள் என்றார். அதற்கு ஆசாரி
யர் உமாசமேதராகிய ரைலாசபதியை நோக்கி, சுவாமீ!
நீர் இப்போது அடியேனுக்குப் பிரசன்னராய் வரங்கொடு
ப்பது மெய்யேயானால், எனக்கு இருபுறத்துமுள்ள பதினா
ன்கு வீட்டுக்காரரையும் மீண்டு வாரா நெறியாகிய முததி
யிலே சேர்த்தருளும் லோகநாதரே! உமக்கு நமஸ்காரம்
என்றார். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கச் சிவபிரான் அங்ஙனமா
ருக என்று அங்குகாரஞ்செய்ய, ஆயிரநகின்கிணி சாலங்க
ளாலும் நவரத்தினக் காலகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட
கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய விமானமொன்று வந்திறங்கி
ற்று. அதிலே பதினமூன்று வீட்டுக்காரரும் அவர்கள் பந்
துக்களும் கிநேகிதர்களும் வந்தேறினார்கள். சுவாமி அர
தத்தாரா நோக்கி, பதினமூன்று வீட்டுக்காரர்கள் வந்து
ஏறினார்கள். மறறோ வீட்டுக்காரர் எங்கே என்று சிவ
பிரான் அரதத்தாசாரியரை வினாவு, அவர் பதினான்காம்
வீட்டுக்காரி ஓர் கிழவி, அவள் சரீரமெல்லாம் தினைந்து
வெளுத்து நடுங்கப்பெற்றவள், நெடுங்காலத்தாள்; ஒவ்
வோர் நாளும் விக்கிணைசரருக்கு மோதகம் நிவேதிப்ப
வள் என்று கூறி, அவளை அழைத்து வருமாறு ஒருவரை
அனுப்ப, அக்கிழவி அழைக்கவந்தவரை நோக்கி, நான்
விநாயக்கடவுள்பொருட்டு அடுப்பிலே மோதகம் பாத
மாமாறு வைத்தேன், அது நிவேதிக்கப்பட்டபின் வரு

வேன், போகின்றவர்கள் கைலைக்கு முநதிப் போகலாம், நான் விக்கினைசுவரருக்கு நிவேதனம் பண்ணிவிட்டுப் பின்பு வருகின்றேன் என்று சொல்லியனுப்பினான். அவர் அவள் வராததையை ஆசாரியருக்குச் சொல்ல, அவர் நாங்கள் இப்போது பிரஸ்தானமாவேம், அக்கிழவி விக்கினைசுவரருக்குப் பூசை செய்துசொண்டு வருகின்றோம்” என்றார். அப்போது சுவாமி புனசிரிபுண்டைநது பக்கத்திலிருந்த கணபதியை நோக்கி, அக் கிழவியுடைய பூசையை அங்குகரித்துக்கொண்டு அவளை கைலைக்கு இட்டுக் கொண்டு வருக என்று அவளை ஆலயத்தின் புறத்திலே இருக்கச்செய்தார். அரத்ததாசாரியா விமானத்தில் ஏறும் பொழுது, அவருடைய வைவசுதான்னம் நாடோறும் புசித்துவந்த ஓர் சுவானமானது இரக்கத்தினாலே அழ, அதனையும் எடுத்து இரத்ததின மேலேறவி வைத்துத் தாழும் ஏறினார். சிவபிரான் அரத்ததாசாரியா முதலிய பத்தார்களோடு கைலையை யடைந்தார். இதற்குள்ளே மோதகம் பாகஞ்செப்து முடித்து, அவற்றை மறையை உபகரணங்களோடு கொண்டுபோனது, சாவகாசமாக விநாயகருக்குப் பூசைசெய்து முடிப்ப, அவ்விநாயகர் அவளை நோக்கி உனது பூசைகொண்டு பிரீதியுற்றேம். உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளென, அவள் லோகோபகாரமாக ஓர் வார்த்தைக் கேட்கின்றாள், சுவாமி! இப்படிப்பட்ட ஓர் கிழவி பூசித்து வந்தாளென்ற புகழ் நிலைக்குமாறு நீர் இவ்விடத்திலே சாந்தித்தியராயிருந்து, உமக்கு மோதக முதலியன வைத்து நிவேதித்து உம்மைப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்கின்றவர்களுக்குக் கைலாயத்தைக் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று உரைத்து, தனக்குக் கைலாய பிரயங்கியைத் தந்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள். அதற்கிசைந்து விநாயகர் அவள் கைலாயத்தை

௭௨ ஸ்ரீஹாதத்தாசாரியசுவாமிகள்சரித்திரம்.

அடையத்தக்க சுகதியைக் கொடுத்து அவர் ஆங்கே எழுந் தருளி யிருந்தார். இரதத்தின்மீதிவர்த்து போந்தவர்கள் பாதித்தூரஞ் செல்லற்கு முன்னரே இவன் அவர்களைக் கண்டு சோந்தான். அங்குள்ளோர் நீ இவ்வளவு வேகமாப் வந்தாயோ என்று கேட்ப, அவன் “குதிரையுங் காதம்கிழ வியும் காதம்” என்பது அறியீரானோ என்றான். அநீத வா ர்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரும் அழியாததும், பழிப்பற்றதும், ஆனந்தமே உருவமான தும், ஞானிகளுள்ளமபோல வெண்ணிறம்பொருந்தியதும், பாணிகளா லடையுக்கூடாததும்; அருவியை ஒலியாலும், ஐராவதத்தை மதநீராலும், சந்திரனைக் களங்கத்தாலும், அன்னத்தை நடையாலும் அறியவேண்டிய வெண்மையை யுடையதும், பகலு மிரவு மறறதும், பரமேசுவரனையே ஒத்ததுமான ஸ்ரீசைலாசத்தை அடைந்தார்கள். பதினான்கு வீட்டுக்காரரும் சந்திரகலா குடராகிய சம்புவுடைய சாரு பதத்தைப் பெற்றார்கள்.

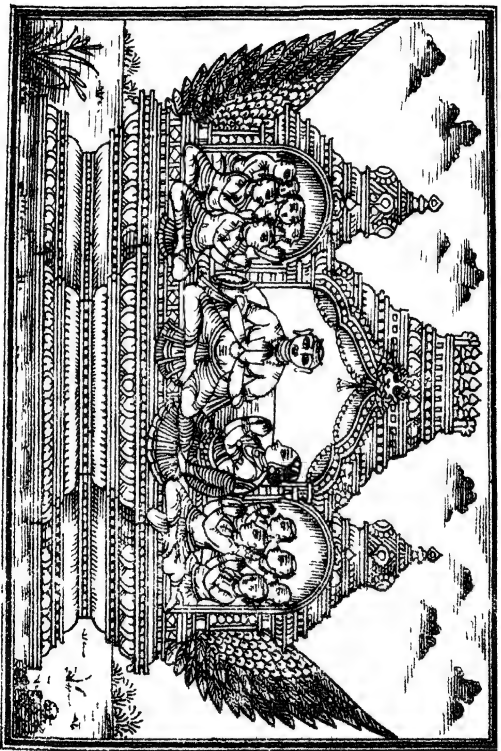
சரித்திரம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ அரதத்தாசாரியரடிமலாவாழ்க.

ஹரிஜதா சிவலோகத்திடுகெழுந்தருளியது.

கூ.கூ.நா.பா. ௨௦:௨௨:௨௦ ௨௦:௨௨:௨௦

பா யி ர ம்.

விநாயகர்

ஓபூதத்திரமறுபாபுடையவனெனசெருககுற்றோர்கள்
காபூதத்திரமறுபாபுடையவனெனசெருககுற்றோர்கள்
நீபூதத்திரமறுபாபுடையவனெனசெருககுற்றோர்கள்
வோபூதத்திரமறுபாபுடையவனெனசெருககுற்றோர்கள்.

பகபதி.

என்றலெகளுமுதலபலவிலங்குமெழிலுறுபபுடனேயயந்தநினனை
ஒன்றியுணராதேதததாபுலுறுபாலலாராகெகெவெனவுயாமாலகூறி
நின்றுபணிநதிக்கஞ்சபுரததனிலபொண்டோளநிமலனசெயய
பொன்றிகமுமடிமலனாமுடிமலராவெநநாளுமபொருத்திவாழ்வாம்.

அப்பிகை.

எழிலுறுவைகுகதமநிலையந்தவனெனபெனவீசைப்போசினதை
வழியிலுறுமகந்தையுடனவழந்தாளுமகனெழுதியவலியபொலலா
பொழியதலெரிமகனையிறககுமுறடைசெய்தமுகினமெனகூந்தற
பழிதபுநலுபையவடனவனசைவரடியிணையபபணிநதுவாழ்வாம்.

குமாரசுவாமி.

எந்தமரியேபெனநிசைக்குமவாபொழிப்பொருளகனிலலாதோடச்
சந்தமுறுமரிமகனெனநிலைநான்குநனிகுலங்கததட்டிககுட்டிக்
கந்தகிரியுவளகததிறகாவலுடனெவைத்துக்கடனீவைப்பி [ம
லெந்தவுயிருமபடைததவிளையபெருந்தகையடியையிறைஞ்சிவாழ்வாம்.

பூஞ்ஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

ஆழிதரிததுறுசெங்கையண்ணலயனமுதலானோங்கைகூப்பி [ந்தை
யேழிசையினறவப்பயனெயெழிலுறுமாமறைப்பொருளெயெந்தன்சி
வாழுறுநலவிறையவனெயெனவெனபைமடமாதாவகுத்துததந்த
காழியாகோனடியலலையகத்துன்னிப்பவத்துன்பங்கழிததுவாழ்வாம்.

பூந்திருநாவுக்கரசுவாமிகள்.

கரியநிறத்திருபாலுந்தேவாகோனுங்காணத்திருவுருவிற்கண்மூ
ன்றுற்ற, பெரியவனைவிடமுண்டகண்டன்றன்னைப்பேணுதாரகொடி

யொனப்பேசுமவாய்மை, உரியபறைப்பொருளனைததுந்தமிழிலாககியுறுவாசிகாபணிபாகியுற்றநின்ற, வரியதிருவாகீசவடிகள்கெய்வடிமலனாமுடிமலராவமைததுவாழ்வாம

ஹ்ருதந்தரமூர்த்திகவாமிகள்.

தேனாறுவகுலலைமுடிநலலோனறனை சதினநாடுமடியவாகளசினதையயா, தானாறுவிழிமலரற்பூசையாற்றாதனியாழியவற்றந்ததலைவனறனை, ஊனாறுமொளிரவடிவனமுருநையினநவந்தபனைபபத்தியுடனுவந்துபாடி, வாறுபுதம்பதடததசுந்தோசவள்ளலடியினைமலனாவழுந்திவாழ்வாம.

ஹ்ருமாணிக்வாசககவாமிகள்

பந்தமுறமால்சொற்றொலலாம்கொளகைபபடிநெருமூக்கப்பததரினமபாறிடியாட, நிரதையறுமறையிலுறாபொருளாமெங்கள்நிமலனுநவிதெனெனநினறுகாடடி, அந்தமிலாமாநமதாதையழிசதவெவ்களண்ணலதிருவாசவாடிக்களமசய, சந்தமலாடியனையனமலாகவேசித்தாழ்ந்தரைஞ்சியாழ்சபிறப்பகற்றிவாழ்வாம.

அரத்தாராயகவாமிகள்.

ஏறுகிப்பூணணியாமெனபாகியனபாகியெழிலகொணமேனிநீறுகிப்பூந்தொடையாநிலையாகிக்கலையாகிரிமலனபாலோகூருகிப்பள்ளவிதழக்கொம்பாகியமபாகிகுலவியீசனபேறுகியுறததவருசெயசகரமாலடிமலனாப்பேணிவாழ்வாம.

ஆசாரியர்.

பந்தவியலொடுமுத்தியியலீதெனப் பகாந்தருளிச்சிவானந்தப்பரவைமூழ்கி, நந்தலிலாதிருக்குமுயாமதுவுநீந்துநாயேனறனுடலாகிமூனறுவகொண்ட, நிரதையறுமுறுவாசிகாமணிகள்போற்றநின்றசிவஞானியெனநிலங்கூறு, மெநதைதிருவடிமலாகடமமையென்றுமேத்தியெழிமலந்துவியிறஞ்சிவாழ்வாம.

அவையடக்கம்.

மந்தியும்புருந்தாரவநிகலா
துந்துகோட்டிலுறுங்கனியுண்குவான்
சிந்துநீட்டிஞ்செழுங்கரமேயென
வெந்தையார்புகழ்யான்சொலவேயந்ததே.

உ

சிவாயம்.

திருச்சிறுமலை.

சிவாய நம:

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

சுலோகம்.

ஹக்ஷஸிஷு வாலீவெவடவத்ரஸாயீ
 கூந்ஷஸிஷு ஸாயீஸ்வராவ்ஷெதா
 கொவா மயொரீகதந்நாவிந்ஷு
 ஸக்ஷஸுஷகதந்நாவிந்ஷு

ஏகஸ்ஸமுதரசலிலேவடபதிரசாயீ தவந்யஸ்ஸமுதரசரதிஸ்தீரி
 புரப்ரபெததா | கோவாநயொரதிக்கித்யத்சிநத்யவருததாஸ்ஸதயம
 ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம:

மொழிபெயர்ப்பு

மன்னுங் கடலி னீரினிடைய மருவுஞ் சிறிய வாலிலேமேற்
 றன்னுங் கரிய மேகமெனது துலங்கி யொருவன் றயிலுற்றான்
 பன்னுங் கடலைத் தூணியெனப் படுத்தே யொருவன் பகையட்டா
 னென்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

வடமொழி - பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்	
ஸமுதரசலிலே	கடல்நீரில்	
வடபதரசாயீ	ஆலிலையிற்கிடக்கிறவன்,	
அந்ய:து	இன்னொருவனானால்	[ம்
சமுதரசரதி:	அந்தக்கடலை அம்புக்கடாக வுடையவனு	

எசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தரிபுரபரபெததா

அநயோ:

அதிகம்

கோவா

இதி

வ்ருததா:

அநுசிந்தியா

ஸதயம்

பருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆபரயாம:

திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக வுள்ளவ

இவவிருவருக்குள [ன;

சிறந்தவன

யாவன?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

அந் இவனை

நாங்கள்

ஆபரயிககினரோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன கடலின நீரிலே ஒரு ஆலிலையினமீது கிடந்தான், இன்னொருவன அக்கடலையே அமபுக்கடாக உடையவனும்திரிபுரங்களைப் பேதிததவனுமாக உள்ளவன; இவவிருவருக்குள (யார சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்கு) இவா சிறந்தவனொன்று ஞானிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், உங்களாற் சொல்லப்படுவனையே நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

கடலி லாலிலையிற்கிடந்தானென்றது-ஹரியை; எவ்வளவென்னின், பிரமப்பிரளயகாலத்தில உண்டாகிற சமுத்திர நீரின்கெவிலோ ராலிலையிற் குழந்தையுருவமாக ஹரி கிடந்ததெய்யால், இதனை—

“அண்டபித்திகையினனவுநீரலதறிநதுகூறவொருபொருளிலே கண்டிபுத்திமிகநொந்தினைப்பினிருகணகவற்சியுறுபோதினிற கொண்டலொத்ததிருமேனியோடொரு குருநதுபசசையிலமீதுவந தண்டிநிற்கவதுகண்டெனக்குமனமாதரத்தினமகிழ்வானதே” என னும் பாரதம் ஆரணியபருவத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அக்கடலை அம்பராததுணியாக்கி திரிபுரதகனஞ் செய்
தானென்றது - ஹரணை; ஹரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்தகாலத்தில்,
மேருவாகிய வில்லில் நாரயணனாகிய அம்பினை வைத்துவிட்டனன்.
இதனை—

“மேருமாமலைவலியையோர்வில்லதாதிரட்டி
யோருஞ்சேடனைநாரியாபுபொறிததுலகனந்த
காருலாவுடல்விண்ணவைக்கணைவடிவாகதி
நேருமங்கிருதமுனையிறகதாநிறைத்தார” எனவும்,

“வளைததவெஞ்சிலைதாங்கிணைன்மால்கணைசெலுத்தி
இளைத்ததுண்ணிடைபங்கர்பாரததிளநகைவிலைப்பத
திளைததமுமெயிற்றீமலிநதொருகணஞ்செலாமுன்
றெனைதததிமையோமாய்நதனாசாம்பராயொழிந்தே” என
வும் வரும் ஸ்ரீமகாபாரதங் கன்னபருவக்கவியாலுணர்க.

வ்ருத்தாவென்றது - ஞானவைவராககியாதி நற்குணமுடையவர்
களை. ஒருபொருளினுயர்வையோ தாழ்வையோ கூறவேண்டுமாயின்,
ஞானமுடையோர்களாலன்றி யேனையோர்களால் ஆகா. அளவையை
முன்னே யுணரானேல், பதார்த்த நிச்சயம் எவ்வாற்றிவான்? அறியி
னும் தூலாதரவில்லாதவனதறிவு முற்றநில்லா, ஆதலாலிவ்விடத்தில்
வ்ருத்தாவென்றது - விதவான்களையே இவ்விடத்தளவையென்றது-
அட்டாதச விததைகளை. கற்றவர்களே நடுவுநிலைமைக் குரியவர்க
ளேனையல்லா ஏனெனினி லவர்களிடத்து தூலாதாரமின்மையால்,
இதனை—

“அரங்கினிவட்டாடியற்றேநிரம்பிய
தூலினுறிக்கோட்டிகொளல்” என்றும்,

“கல்லாதான்சொற்காமுறுதன்முலையிரண்டு
மில்லாதான்பெண்காமுற்றற்று” என்றும் காயனார் திரு
வாய்மலர்ந்தருளி யிருத்தலாலுணர்க.

ஸத்யம்ப்ருவந்து என்றது - தம்மதம் பிறர்மதம் என்னும் தா
தம்மியங்களினாலும், பொய்யென்றுணர்ந்தாலும் தமது மதமாணுஷ்

எஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மௌனஞ் சாதித்தலும், அவ்வாறிருக்கினும் இதுதான் சரியானது என்று கூறுதலும் ஆகிய குணங்களைச் சிலரிடத்துக் காண்கின்றோம். அவ்வாறுள்ளவர் ஒருதலையாகவே தீருமானஞ்செய்வ துலகத்திற் சில விஷயங்களிற் காண்கின்றோம், அப்படிப்பட்டவர்களுயல்ல நாம் வினாவுவது எனறதாம்.

* “சமஞ்செய்துசீர்துகருங்கொலபோலமைந்தொருபாற்

கோடாமைசானரோக்கணி” எனனுந் திருக்குறளினபடி, தமதம வேறுமதமென்று பாராது உண்மை கூறும்வர்களைச் சுட்டியே யவ்வாறு கூறியது

* தமம்மவ்யமாசரயாம எனறது-மெய்யறிவுடையோர்களாற் கூறப் படுவது உண்மைப்பொருளாதலால், அவ்வுண்மையினவழி நிற்பதே சக்கோருக்கழகு எனபதாம் இதனை—

“பொருளல்லவற்றைப்பொருளெனறுணரு

மருளாளுமாணப்பிறப்பு” எனனுந் திருக்குறளினபடியெ ன்றுணாக.

தாத்பர்யம்.

கடலினடுவிற் நிருமால் கண்ணுறங்கினா, சிவபெருமானவரை யே அம்பாகக்கொண்டு திரிபுரசங்காரஞ் செயதனா எனபதே.

தாரதம்மியம்.

ஒருவருக்குள்ள அம்பராதனாணி அம்பு எனனும் இவைகளை விட அவைகளையுடையவா சிறந்தவரென்பது தேற்றம். ஒருவனது செருப்புந் குடையும் அம்புமெல்லா மவனிட்டம்போல உபயோகிக் கப்படுபவை. அதுபோல திருமாலுஞ் சிவபிரானுல் உபயோகப்படுத் தப்பட்ட ஒருவஸ்துவேதவிர வேறின்மையினுற் சிவபெருமானே சிறந்தவரென்றறியப்படுவதனால், நாம் தாழ்வுபொருந்திய திருமாலுப் பொருளல்லவென்று தள்ளி உயர்வுபொருந்திய ஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(ச)

வாடு நன்னகார வதாரா நநெவெவெக
வாடு தன்னகார வதாரா நநெவவாந்ஃ ।
கொவா நயொநயிகு க்ருவீனுவாந்ஃ ।
வாடு நன்னகார வதாரா நநெவவாந்ஃ ।

ஸுதிநுஞ்சகாசுதூரநமேவசைசநஸுதிஞ்சகாரசுதூரநமேவ
சாநய:| கோவாரநயொரதிகஇதயதுசிநதியவருததாஸஸதயமபுருவந்து
தமிமமவயமாசரயாம:॥

ചോദ്യപേജ് പട്ടി.

ஐந்தி லொன்று குறைந்தமுகத் தவனை மகனா வாண்ணெளா
 னரிந்த ஷலகி லொருவன்மற நெருவ னெழிவகொள சாந்தியா
 வந்த மகனை யேபுடையா னதனா சிறந்தா னொண்ணாச
 சிறதை புரிந்து பெரியவாரீ செபயி லவணாச சேருதுமே. (2)

ஆரியத்தின் பதப்போருள்

ஏக:ச	ஒருவனானால்
சதுரநமேவ	நான்குமுக முள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	பிள்ளையாக
சகார	செய்துகொண்டான்,
அன்ய:ச	மற்றொருவனோடுவென்றால்
சதுரநமேவ	அந்த நான்குமுகமுள்ளவனையே
ஸஞ்ஞம	சாரதியாக
சகார	செய்துகொண்டான்;
அநயோ;	இவாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
“வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை

ப்ருவந்து
வயம்
தம் இமம்
ஆச்ரயாம:

சொல்லலாம்; சொன்னால்
நாங்கள்
அப்படிப்பட்ட அந்த இவனை
அடைகின்றோம்.

பொழிப்பு.

(உ) ஒருவன் நான்முகமுள்ளவனைத் தனது மகனாய்ப் பெற்றான், இன்னொருவன் அந்த நான்முகனையே சாரதியாகக்கொண்டான்; இவர்களிலார் சிறந்தவர்கள்? அறிவுடையவர்களே கூறுங்கள்! நாங்கள் அந்தப் புருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நான்குமுகமுள்ளப் பிள்ளையைப் பெற்றானென்றது - திருமால் நான்முகனை மகனாப்பெற்றதை இதனை—

“ வெண்டிருக்கனைகடல்நெடுவெலிமூதுலகம
உண்டுபைத்தலைநாக்போகத்தினி லுறங்கும்
தண்டுழாய்முகிலுந்தியந்தடத்தினிற்றறனை ததாட்
புண்டீகமொன்றலர்ந்ததுபுவிமெலாமபூடப” எனவும்,

“ நீலமால்வணைநெற்றியிறபொடித்தசெங்கதீரோ
போலவான்சுடர்பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின்
மேலதாகவநதெழுந்ததுவெயிலவிரிபசுடபொற்
கோலமேவியகுலமறைமழலைவாய்க் குழவி” எனவும்,

“ கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி
யெங்குவந்தனெவ்வழியிருந்தனமெனநூ
வங்கண்மாதிரமனைத்தையும்பார்த்ததுபரர்ப்பத
திங்கள்போற்றிகழ்திருமுகநான்செனச்சிறந்த” எனவும்
வரும் பாகவதச்செய்யுட்களா லுணர்க.

அவன்போலையொருவனென்றது - வேதாமங்களிலே கேட்ட
சப்பகெழ ஹரினை. தனது குழந்தைவானந்தச் சதுர்முகனென்றது -

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

45

ஹரியின் மகனாகிய சதர்முனென் றழைக்கப்படுகிற பிரமனை ஹரன் தனிரதத்திற்குச் சாரதியாகக்கொண்டதை—

“ உருகெழுநிலமொருவையழு

மிருகடரிருபடையாழியுஞ்

சுருதிகடிகளாவாசியும

மருமலரீனையவனவலவனும்" என்ற காஞ்சிமானமியத்தாலும்,

“மறுவிலாமறைநான்குநலவடங்களாப்பிணித்து

நிறுவியேசமயங்களாறையுமபரிகளாநிரப்பித்

தெறுவிலாபபெருங்குடி ஸ்ரீமூட்கோவெனத்திருத்தி

அறிவின ண்டவமபுயததனை ப்பாகனுவமைததாரா" என்று கூற
ப்படுகிற ஸ்ரீமகாபாரதத்தாலுமுணாக

தாதுபரீயம்.

ஹரிமைநதனை ஹரன் சாரதியாகக்கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவன் தன் மகனை வேறொருவனுக்குத் தேரோட்டிமபடி விடுவானாயின், தேனாயுடையவனைக்காட்டிலும் தேரோட்டிபவனும் அவன் தந்தையுள் சிறந்தவர்க ளல்லவான்பது தேற்றம். ஆதலால் சதூர் முகனை மைந்தனாகவுடைய ஹரியினும் சதூாமுகனைச் சாரதியாகவுடைய ஹான் சிறந்தவன் இவ்விஷயத்தால் ஹரிஹரொன்னும் இருவருக்குட்சிறந்தவன் யாவன் என்று ஆயுமிடத்தில் ஹரனே என்று அறியப்படுகின்றான். ஆதலால், இவ்விஷயத்திலிழிந்த அரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாவகன் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—எ.று.

(2)

எனக்கு உதவியளித்தவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கிடைப்பாடியுள்ள நவவசூயாசிய உருவங்கள்

கொவா நயொரபிகுத புநாமினவுலா

ജാതപ്രസംഗം തീർത്തുപോയതിനെക്കുറിച്ച്

ஏக:புந:புவிததெளநவரீதகண்டமந்யோததெளநவஸுதாமய
சந்தரகண்டம் ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்துதமிழமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

வண்ணக் கடலே யுடையாகவீவளைநத வுலகில வெண்ணெய்தனை
உண்ண வெடுத்தா னொருவனமற் றொருவ னைக்கா ரமுதுடனே
நண்ணு மதியின் கலையொன்றை நயந்து தலையின் மீதணிர்தான்
எண்ணி லிவரு ஞாயாநதவனயா ரிவசததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:புந:

ஒருவனானால்

புவி

உலகத்தில

நவரீதகண்டம்

வெண்ணெய்ததுண்டை

ததெள

தரித்தான,

அந்ய:

மற்றொருவன்

நவஸுதாமய

புதிய அமிர்தமயமான

சந்த்ரகண்டம்

நிலாத்தண்டத்ததை

ததெள

தரித்தான,

அநயோ:

இவ்விருவருக்குள்

அதிக:

சிறந்தவன்

கோவா

எவன்

இதி

இதனை

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வ்ருத்தா:

பெரியவாகன்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

உங்களாற் சொல்லப்பட்ட அந்த இவனை

வயம்

காங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆசிரியர்களின்கேடும்.

பொழிப்பு

ஒருவன் (புதிய) வெண்ணெய்துண்டை (கையில) வைத்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் புதிய சந்திரகலையைத் (தலையில்) வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவரை பெர்யவர்களாகிய நீங்கள் சொல்லுவீர்களாயின், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுலகிற் புதுவெண்ணெய் யுறுதுண்டெடுத்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரிஅவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால் ஹரி துவாபரபுகத்திலு மதுராகரத்திற்பிறந்து, கஞ்சஞ் சூழ்ப்பூயந்து, தனது தந்தையாலிரவிலாயர்சேரியிற் கொண்டுவரப்பட்டு, அசோதையின் பிரசவவீட்டி லவனை யறியாதிடப்பட்டு, அங்கிருந்த பெண்குழந்தையை யாதவ கூத்திரியராகிய வசுதேவா தனவீட்டிற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்டதற்குப்பின்பு, அசோதை தனது குழந்தையே இது என்று கருதி எடுத்ததுக் கண்ணென்று பெயரிட்டி ளளாததுக்கொண்டவருங் காலத்திலு, இக்கண்ணன் வெண்ணெயுண்பதி லதிகவிருப்பமுள்ளவனாய் வீட்டிலுள்ள வெண்ணெயை யுண்பதுவுமபோதாமல், அயல்வீடுகளிலுஞ்சென்று வெண்ணெய் நிரடியுண்டு, நவீதசோமன் - வெண்ணெய்திருடி என்னும் பெயருட்பெற்றனன் இவைகளை -

“ எறித்தவெண்டிங்களுற மினற ளியமுதமென்னத் தெறித்தவெண்டியா நுண்புள்ளிதிருமு கஞ்சிறப்பநினற உறைப்பசுகொண்டலன்னுடைத்தனனறடவுத்தாழி [ம், மறைத்தனன்வைத்த வெண்ணெய்வாரிவோழை னுறவு” என்று

“ களவுசெய்மால்கா னுமற்காலமார்பனைகடோறுந் தனவலர்நகையார்வைத்தவுறி தனைத் தடலிமல்கு [மெய் மனோடுய்ப்பால் வெண்ணெயெய்வா மசோதைசேய் கலனார்தன் ஒளிவிழக்கவினைக்காட்ட வுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான் ” என்றும் வரும் பாகவதங்களின் செய்யுட்களாலுணர்ச்சு. ‘இச்சரித்திர பிரிவை பாகவதாதிபுராணத்திற் கண்கா.

அச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மறறொருவன் புதியகலை மதிததுண்டைததரிததான் என்றது-
ரக்திர்ணை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

முன்னொருகாலத்தில் பிரமபுத்திரனாகிய தக்கன் என்னும் உபப்
பிரமா தன் புத்திரியாகளில் அசுவனிமுதல் இரோவதி ஈராகிய இரு
பத்தேழுபெண்களையும் அழகிய (சோடச பதினாறு) கலைகளையுடைய
சுந்திரனுக்குக் கல்யாணனா செய்துகொடுத்தனன் அச்சுந்திரன் அவ்
விருபத்தேழுமாதாகளில் சிலரிடத்தில் அதிக விருப்பத்தையும், பல
ரிடத்தில் அதிக வெறுப்பையும் பொருந்தினவனாக இருந்தான் அத
னால் அவன் மனைவியாகத் தங்கள் தந்தையினிடத்திற்சென்று சுந்தி
ரனது பகல்பாதங்களை யெடுத்ததுக் கூறினாள். அவனும் உடனே
குபிதனாய் மருகனாகிய சுந்திரனைக் குறித்து நின்னழகு கெட்டொழிக்
குறைந்தழிக என்று சபித்தனன், பின்னா தக்கனிடத்து நின்றுங்
கிடைத்த சாபத்தினால் சுந்திரன் ஒளிகுன்றினவனாய் மிகவும் பயந்து
இனி யெனசெய்வதென றஞ்சி யிருக்கிறான் படைத்து, தேவராஜ!
யான் மாதுலனாகிய தக்கனிட்ட சாபத்தா லொளியிழந்தவனாய்
னென் றீ வினாவில் அவன் சாபத்தை ஒழித்தருள் என்னலும். அவ்
வந்திரன், சுந்திரி யான் தக்கனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பவன், அது
பற்றி யவனென்சொல்லையொருபொருளாக மதியான், றீ நின்கவலை
யை நீக்கித்தருமபடி யவன் றந்தையாகிய பிரமனை வேண்டுகுகொள்
என்றான் உடனே சுந்திரனிரந்திரனைவிட்டுப் பிரமனிடஞ்சென் றவ
னது கால்களில் வணங்கி, ஐய! எனது கவலையை யொழித்தருள்க
வென்றான். விதாதா-பிரமன். குமுதநண்ப? நினசோக மொழித்தத்
தியானருகனல்லேன். தக்கன் என்மகனாக விருந்தாலும் எனனை மதி
யான். ஆதலா லவனிட்ட சாபத்தை யானெவ்வாறு நீக்குவேன். நின்
கவலையை யொழித்தற்கென்னு வியவா- அதற்குத்தக்கவன் சர்வபுத்
தயாபரனாகிய ஹரினே ஆம். அதனால் றீ அவரிடஞ்செல் என்றான்.
உடனே சுந்திரன் கைகலையை யடைத்து, அங்கு எந்திதேவருளி
னாய் உள்ளே புழுத்து, ஸ்ரீகண்டமூர்த்தியே வணக்கி, பெருமாளே!

அந்தோ? என் உடலழகெல்லாம் தககளு வழிநதுவருகின்றதாற் றே
வீரனா, சரணமாக அடைந்தேன் அடியேனை இரக்கிகவேண்டும்
என்ற கதறியழுது குறைகூறினான் சந்திரனது ததகால நிலைம
ையைக்கண்ட கருணைக்கடலாகிய ஸ்ரீ-அரவென்று திருநாமமுள்ள சிவ
பெருமானா அவனை ஆதரித்து அபயாததமளித்து, ரோகணிகாந்த
நீ தக்கனது சாபத்திற்காக அஞ்சறக நினை யாமாதரிப்பெமென்று
கூறி யவனிடத தப்போழ்ச்சிருநத ஒற்றைக்கலையை வாங்கித தனது
திருமுடியினமீது ஓராபரணமாகத்தரித்து அழிவற்ற யாமிதனைத்
தரித்தமையால இனி உன்னுடலிலுள்ள கலைகள் முறையே கிரம்பு
தலும், பின்னாக் குறைதலுமாகிய தன்மையையடைநது இவ்வுலக
த்திற சுக்கில கருஷணவெண்ணும பெயரோடுகூடிய பக்ஷமாகவாகி
விளங்கக்கடவதென றருளிசெய்தனா. இதனா சிவபெருமானும்,
பிறைகுடி - சந்திரசேகரன என்னு மபிதான முற்றவனுயினான்.
இதனை —

வாழ்க-புதுப்பலிஸ்துக்கு வந்திருக்கிறீர்கள் !

தாழ்வரை பாடின கதாநாயகர் ஹரிசுரேணு ||

தாவாஜெயுஸ்ஸீவக்திப கருதிகாயாஜிவாவஹி ।

ததஸுசுநாடிசிவந வராடிசுசிவையயது ||

நாலாவஸுரத்தெயந்ருக் குதிகாயாயலாவிதம் !

இத்தாலியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்தவர்களைப் போலவே

ஸராவதூ, இவரம் சுயகவிதிதபாவிஜாஃ ।

தமிழேவமநு ஶீர்வனு ஶீரவாரெகையந்தி ||

கடாசித் தாவல் செடிய மெய்வெந் துப் பாவாணக் கழல்

ஐந்தொலிவநு, சீ-நீகநு, பெருநுவா நவநனா ||

ப்ருவமிதூவஹிஷாபெவெ வ ருதூகணஜமாதவஹி |
 தத்ப்ருவநுஹிஷாபெவெ வ மவாந்ஸிகவதிக் ||
 ஷ்ஷாஹயஸ்ஸாங்கயு கலாஜாநூவெஸுஷிணம் |
 யுஷாஹபுதயாஹிஷிஷ் ஷ்ஷணாஹிஷ்ஷாஹிஷ் ||
 ஸ்ஸாங்கயுஹபுதயாஹிஷிஷ் வவெஸுஷிணம் ||
 ஷிஷாஹயஸ்ஸாங்கயு வுபிஷாஹிஷிஷ் || ௭௭
 வரும் சிவரகஸ்யகண்ட சுலோகங்களாலும்,

“இன்னபலகிளாதனமலகவிருகநிஷிணனாந்
 துன்னியநாணமீனததுட்டொகைபெரிருபானேழு
 கன்னியாதமனமலகிககடிமணவிநிஷிணீராத
 நன்னிகரிலலாபபெரிபிறநனநிஷிணகடவுட்டீநதான
 ராதநிஷிணநிஷிணநோககியாரககுமோபெறிததாக
 வாயநதிமாவமுயததுமருவுதிசிலாபாலனபிற
 நேயநதொருசிலையெள்ளிசுகுகிறபாயலையென்ன
 வாயநதிவவுகன்றுதேற்றியனையேரோடகலசெயதான்.

இன்னணமபுணாசுபோற்றிஷிணகிங்கட்புதேதன்
 பன்னியநேயாதமயிறபமுதிவாவாறானும
 பின்னவடானுமாதறபேபெழிவலையராக
 வன்னவாநிறததுமேவாமாவமோடணுக்குறறான்.

ஏனையர் தமபாறசேரானிருதுவின்வேலுத்த
 தேனியாசொல்லாமாட்டிசசேருருக்கணவோபோல்
 வானிடைமதியப்புதேதணமறுததனன்றிரியும்வேலை
 யானதோர்பான்மைநோக்கியவவெலாம்முனிந்துபோனார்.

போந்தவர்தக்கன்றன்பாற்பெருமியேபொலம்பூட்டுகாங்கை
 யேந்திழைமாதர்தக்கன்கேன்வனதியற்கைகடறக்

காந்தியுள் ததனாககனனறவன்கலைகளெல்லாந்
தேயந்திலவாகவென்றுநீமொழிசசாபருசெயதான்.

செப்பருநதிரூவிலவைகுஞ்சிறுவிதியென்பான்சொற்ற
விப்பெருஞ்சாபநதனனொன்றென்றெஞ்சாததிங்கள்
ஒப்பருநகலைகளவைகநீகாரொருகலையாய்காப
பொய்ப்பெருஞ்செலவம்பெற்றேனபுகழெனசகுறைநதவன்றே

மூன்றுறழைநதுவைகன்முடிநதுழிமதியமென்போ
னூன்றதன்கலையனமூவைநதழிதலுமவெனெயன்னச
சான்றுநாசெயதலபோலாரதன்கலையிருததலோடு
மான்றனன்மெலிநதுவெள்கிவானவாகோனையுற்றான
தக்கெனென்பவன்சாபததாற்றண்கலையினைததும்போகி
யிக்கலையொன்றுநினைநதீதுமினறிநகருமென்னின்
மிக்கவென்னியலபுகுன்றும்வியன்பெயாநதாலையும்யாண்டும்
புககதொலபுகழும்போகும்புகலவகையாகுமனறே

ஈங்கினிசெய்யுமெனனொவ்வுணாகிலெனற்கோபுநதி
திங்கறவுநாததியெனனசெப்பினனிரங்கியெங்கித
தாங்கருமபையுள்வேலைசாரதலுநதழுவியெறகோர்
பாங்கலையஞ்சலெனனாவிலைபலபகாதலுற்றான்.

இதுபழியொன்றுநிற்கவின்றுநீதக்கனனனூந்
புதியதேதாருகறயும்பெற்றாய்பொலிவொடுதிருவுநதீநதாய்
மதியினைமதியதற்றாய்மற்றினிவலலைசென்று
விதியொடுபகர்நிசேயைவேண்டிய்தகற்றமெனறான்.

தாமனாயென்னுந்தண்பூநதவிசுடைநிகழ்நதவண்ணன்
மாமலரடியின்வீழாமாதலன்வெருண்டுசொற்ற
நீமொழியுணர்ந்தியுன்றன்சேயினைததெருட்டித்தீயேன்
நேமுறுகவலைமாற்றித்ததுடைததியிச்சாபமென்றான்.

அன்னதுமொழிந்ததிங்கட்கம்புயன்மொழிவானீண்டுத
தன்னுளநெறிப்பாலன்றிச்சார்கிலன்றக்கனென்பா

னென்னுராயிறையுங்கொள்ளான்யானவன்மாட்டுஞ்செல்லென்
முன்னுள்ளனலன்யாககுமுதல்லெனயாகிநின்றன.

•ஆதலினீண்டுநின்றதிநாயகன்
காதலினமேயவககைலேபுறறவன
பாதமிவகரணெணப்பறறிவலலேநின்
பேதுறவொழிமதிபெருநதணமாமதி
என்றலுமயனபதமிறைஞ்சியெம்பிரா
னன்றிவைபுகன்றனைஞானமூாததிபாற
சென்றடைவேனெனசெசெப்பிவெள்ளியங்
குன்றினையணைநதுபொற்கோயிலெய்திநா
நங்கனையிலேத்திடுகண்ணலன்றனை
யிங்கிவண்டுதுமென்றிருட்களசூழ்நதென
மங்குலினிறங்கொடுவடிவமவேறதாந
திங்கணினெறம்பிராற்கினையசெப்புவான்.
வன்றிறறககனமுனவழங்குதீசசொலாற
றுன்றிடுங்கலையெலாநதேலேநதுபொநதிட
வொன்றிவணிருததலாலுதுவுநதேயநதிடு
மின்றினிவினையினேனியாதுசெயவதே
எஞ்சியவிககலையிருக்கதேதயதரு
விஞ்சியகலையெலாமேவநல்குதி
தஞ்சநின்னலதிலையெனனததணமதி
யஞ்சலையென்றனருளிநாழியான்.
தீர்தனவன்றியேதிங்கடன்னிடை
யார்திடுகலையினையங்கயாற்கொளா
வார்திடுசடைமிசைவயங்கசேசர்ததினா
சார்திலதவ்விடைத்தக்கன்சாபமே.

நின்னதொல்கலையைநதுமுப்பகலிடைநிரம்பிப்
பின்னரவ்வழிதேயந்தவந்தோர்கலையிரியர்

தினன்பான்மையேநிகழுமெக்காலமுமென்றான்
முன்னையாவிதோறி நுகதெலாமியற்றியமுதல்வன்” என்
னுங் கந்தபுராணக்கவிநளாலு முணாக.

தாரதம்மியம்.

அரி வெண்ணெயையும், அரண் சந்திரகலையையும் தரித்தனா என்
பதாம் வெண்ணெயோ வினாவில் திருத்து படுமபொருள், சந்திரகலையோ
நிதியான பொருள் ஆதிவுபதம் பொருளாயுடையவனைக்
காட்டிலும், நிதியமான பொருளாயுடையவனே சிறந்தவென்பது
தேற்றம். ஆகலால் வெண்ணெயேநிகழிய றறியிலும் சந்திரகண்
டந்தாவகிய பாரனை சிறந்தவா ஆகலால், நரங்காரியை இவவிஷ
யத்திற சிறந்தவன்லலவென நெறுதிசுஞ்ச சிறந்தவனான றறனையே
சரணமாக வந்தவனா வணங்குகிறோம் —எ-று

(க)

வனகொழிந்தருகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு

வாடு நொழிந்தருகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு

கொவாநொழிந்தருகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு

வனகொழிந்தருகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு

ஏகோஸ்திரந்தகுடலவரஜமந்திரோஷுசாரையோஸ்திரேருசிகரஸ்
நிதகந்தரோஷு. கோவாநொழிந்தருகாபிபவ்ருஜிந்ரொஷு
யம்ப்ருவந்துதமிமலயமாஸரயாப.

மொழிபெயர்ப்பு.

அதிந்த சாணங் கோமயமென றறையு மவற்றா லழகினங்க
னொழிந்த விடையர் குழிவகரிடத துற்றா நெருவன் மற்றொருவன்
கழிந்த கருமைப் பொற்றிரியின் கண்ணாருகையன் காதனமை
யிழிந்த விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

நந்தகுடலவரஜமந்திரோஷு-இடையர்களுடைய (அல்லது, நந்தனு
டைய) அபரிசுத்தமான மாட்டுகொட்டி
ல்களைபுடைய வீடுகளில்

அஸ்தி	இருந்துகொண்டிருக்கிறான்,
அய்யச	இன்னொருவனுடைய [கைகளில்
மேருசிகரஸ சிதகந்தோஷா-மேருமலையி லுள்ள சிகரத்திலுள்ள கு	
அஸ்தி	இருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அநி:	நயாநகலன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அபுசித்தியா	ஆபுலாசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து	சொல்லுவார்கள். [னையே
தமிமம்	உபகாராற் சொல்லப்பட்ட அந்த புருஷ
வயம	நாங்கள்
ஆர்யாம:	ஆர்யக்கிளரோப

பொழிப்பு

ஒருவன் நந்தவிரச மந்திரம்மன்னுவ னன்றுகளோடுகூடிய மா ட்டிதெதொழுவததி லிருப்பான், அல்லது நந்தகோபனுடைய ஒழுங் கீனமான குடகையில் வசிப்பவன், இன்னொருவன் (பொன்மய மான டஹா) மேருமலையின் சிகரத்திலுள்ள குகையினிடத்தை இட மாகக்கொண்டவன், இவ்விருவர்களில் யாவா சிறந்தவர்? உண்மை ஞானத்தைபுடைய வீர கூறுவீர்களாயின், நாங்கள் அமமஹாபுருஷ னைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனந்தவிரசமந்திரத்திலிருந்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால்.

(ஹரியாகிய) கண்ணன் நந்தகோபனுடைய கன்றுகளுங் காலிக ளும்பொருந்திய ஒழுங்கீனமான தழைகளிட் டிழைத்த வீடுகளிலிருந்

தனன்; மாடமாளிகைகளோடு கூடியதனேரே நந்தகோபனது வீடுக
ளெனின், அனறெனப்பேர. யாதாலெனில், நந்தகோபன் முல்லைநில
த்தலைவன்; முல்லைநிலத்தினாகளுக்கு நாகீகமானவீடுகளு முடைக
ளாயிலலை. இதனை—

“முடையுறிபொறுத்தசுவலினாவெருத்தநறியதனவிள
முகையெனுமெயிறறினவழிவிரவுகொச்சையுடையமொழியின
முடலைபடுகெட்டையுடலினமுக்குறுமுறுகுமறுவையா [ர
முருகொழுகுவெட்சியிதழிநறைக்ககுபிடவமுதமலா
இடைவிரவியிட்டகுழையினாகுலத்தினமுதனமையறன்வழி
யெமதுமகூசறகமிதுவெனவிதிப்பமுதலுமொருபகல்” எ-ம்,

“தனவுகாட்டிமெண்ணமுறவறவமுநதுவாவாயசோதைபச்சைத்
தழைக்கூலாயினினமுடைப்பகுவாயத்தடவுத்தாழிநெட்டிறியின்”
எனவுந்,

“கோதுளியொமாயப்பமருணமாலையிறகொண்டலவண்ணன்” என
வும் வருவனவற்று லுணாக

ஸ்ரீஹரியானவா-நந்தகோபனது வீடுகளிலிருந்ததொன்பதை—

“வாயாலவீழ்க்குருதிநதிநிகராயோடகடவனாபோலமண்டுவிழப்
பெண்ணக்கொன்ற, துயோனைத்ததித்தனாகளமுனிவொல்லாஞ்சுரு
தியுறத்துமபுருநாத்தாகளபாட, வோயாமலமலாமாரி சொரிந்தார்வா
னோருயாதேவதுகதுபிசுக்கொலிட்டவெய்தி, ஆயோகளநந்தன்மகிழ்
வெய்தப்புக்காமசோதையுரோகணியாகத்தனைத்தாரன்றே.”

“படர்சுடர்விட்டொளிகாலுஞ்செய்மணிசுருட்டரவரசாமபரமன்
ருளும், தொடர்சுடர்விட்டொளிமாழைமலராதனத்தகடனருடைய
வானும், அடர்சுடர்விட்டொளிர்வானத்தண்டாபுகழ்ணடாபிரானக
துளாயர், பிடர்சுடர்விட்டொளிர்மணிப்பொண்ணிப்பூவைகளினங்கப்
பிறங்குவாராய” என்னும் பாத்தோத்தரபுராணத்தாலும்,

“தத்தமுறியிலவர்கைத்ததயிர்பால்வெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரலின்மிசையேறியினங்கோவியர்முன்குத்தாடி

நததன்மனையிலசோதையிருநயனங்களிககவினையாடு
மைந்தனிருதானொருநாளுமறவாதாரோபிறவாதார” என்று பூர்ம
ஹாரபாரீதத்திலும் வருதலைக்கொண்டணாக.

ஒருவன மேருசிகரத்திலுள்ள குகையி லிருக்கின்ற னென்றது
ஹரினே, அது அவ்வரன் அவண்ணமிருத்தலால் இதனை —

“ சிகரியெண்ணிலசோதெழுந்தயாநதுமீசசெனதே
பகருமுக்குவடியாநதுமபங்கயனநிருமால்
முகங்களைநதுளானமுவாக்குமுதனமைசாலபதிகள்
அிகெடுநதலைமுன்னினுமாமெனவறிவாய” என்று பாரதத்திலும்,

“மேருவனாயதற்குநபிரமனமூதூமிக்கமனோவதியதற்குமே
லைத்திக்கி, ஓரணனவாழவைகுண்டமவடகீழ்பாவினாதனமாதோதிட்
கத்திசைகொட்டிடு, சீரியவிரதிரமுதலாமெண்ணமாதேயந தெற்கு
முதலவடக்களவுமருவகுதன்னி,னேரியதோதேயமதுசெவ்வேபோ
குநெடுமபூழையொன்றுளதுநினைகமாதோ” என்று ஸ்ரீகந்தபுராணத்
திலும்,

“ மாதிரதலைவாதததமதிசையின் மருவியகுவட்டிடைவதிவ,
ரோதியசிரத்திபபனுங்குடாதுமுதீசியினகுணருமுசசிகர,மேதக
விளங்குமயனரியீசனவினமபியமுறையினவீற்றிருப்பா, ரோதமிலவற்
றினபெயாமனோவதிவைகுண்டமேசோதிவெற்பெனக்” என்று தனி
கைப்புராணத்தும்,

“ தண்ணறுங்கமலததுறைதலைவனுள்விரும்பும்
எண்ணருமபுகழீசனுமாயனுமிருப்பக்
கண்ணகனநிருகடிககிரண்டெழிலகலந்த
விண்ணுபார்தவமமேருவின்முகட்டினில்விளங்கும்” என்று
பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

தாற்பார்வம்.

ஒருவனிடைக்குடிவிலும், மற்றொருவன் மேருமலைவிலும் இரு
க்கின்றார்கள் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

உவலைக்குடிலென்று பிற்கூறியபடி காணப்படும் இடையர் சே
ரியிலுள்ள நகனது வீட்டையிடமாகக்கொண்டிருப்பவனைக்காட்டி
ஹம், பொன்மயமான மலாமேருமலையை இருப்பிடமாகக்கொண்டிரு
ப்பவனே இவ்விருப்பு முறையிற் சிறந்தவனாகின்றான் அதனால்தான்
முறையிற் குழுவடைந்த ஹரியைத் தாழ்ந்த பொருளாகவும், ஹர
னைச் சிறந்த பொருளாகவுமறிந்த நாங்க ளரியையொழித தரினை
வணங்குகின்றோம் — ஏ-று. (சு)

வணகலுஹஸுசுசெய்யேயேவா, ஸுசுசு
வந ஸுசுசெய்யேயேவா ஸுசுசுசுசுசுசுசுசு
கொவாநயொரஸுசுசுசுசுசுசுசுசு
வந ஸுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசு

ஏகஸ்ஸஹஸரகமலைய ரூபாசயதஸதாவயஸது தைருபசித
ஸ்ஸமுமோததஸமாதி கோவாநயொரஸுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசுசு
த்யம்ப்ருவந்துதமிமமவமாய்ரயா ||

மொழிபெயர்ப்பு

தேனார் கமல மாய்ரததாற சிறந்த பூசை தனையொருவன்
வானோர் புசுழசு செய்தானவ வளங்கொணறிய கமலத்தைத்
தானே யேற்றுப் பின்னொருவன் தவறா மகிழ்ச்சி தனையுற்றான்
ஏனே யவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரிய ரிதைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஹஸ்கமலை:	ஆயிரந்தாமரைமலர்களால்
யம்	வெண்
உபார்ச்சிய	அர்ச்சித்த
தஸ்தென	இருந்தானே

ஸ:	அந்த
அடிய:து	இன்னொருவன்
தை:	அந்தத் தாமடைப்புட்டங்களால்
உபசித:	பூஜிக்கப்பட்டவனாய்
தஸ்மாத	அந்த பூஜையினாலே
முமோத	சந்தோவிததான;
அயோ:	இப்படிப்பட்ட இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவனென்று
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	யதார்த்தத்தை
ப்ருவந்து	சொல்லுங்கள்
தமீமம்	உங்களாற் பெரியவனென்று கூறப்பட்ட அந்தச் சிறந்தவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	காததாவாக வாசரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஆயிரக் தாமடைமலர்களால் அர்ச்சனை செய்தனன், அடினைப்போல விளங்குவெடுத்துக்காட்டிய வின்னொருவன் முன்சொன்னவனாற் செய்யப்பட்ட பூசையைப்பார்த்து மகிழுகின்றான்; இவர்களில் யார் சிறந்தவனென்று கேட்குமெமக்குச் சத்தியமும் கல்வியுந் தவமுமுள்ள பெரியவர்களாகிய நீங்கள் இவர் சிறந்தவனென்று சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனை ஆசரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுயிர் தாமடைமலர்களாற் பூசித்தானென்றது-வாரியை. அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால். இதனை—

விஷ்ணுஸ்தாயம் ஸுநாமகாங்கீராவாடிவாநுவிடக்டு
 ஓஸுகாடுகா உட்யாராவகடுகெடுகா ஸுஹஸிவ்டு
 ஸஹகெஸுஸ்து கெடுகெடுகெடுகா ஹகெடுகெடுகா
 என்று ஸ்ரீமஹாஸகாநததிஸும,

“ மாயிருங்கமலப்போதுகைககெடுகெடுகா கிசான்
 வாயிரந்திருநாமததானிததலுமருசசிததேததி
 மேயினனிருமாலனனெனபததியினவிஷ்டுகாண்பான்
 பாயிரமறைகடேரபபமபொருளொருநாளங்கண்” என்று
 காஞ்சிமானமியததிஸும,

“ வடகிழககாசைதனனிலவாளியொனனெடுகெடுகெடு
 கெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு
 கடுமலராதிகொண்டகவினுபூசைசெய்தான்
 படியிலப்பரிசைசகநதோசப்போபகருகிறபா” என்று சுருதிபு
 மானமியததிஸும,

“ பூவாயிரந்தோட்டிருங்கமலப்போதாயிரததாலவழிபட்டா
 னெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடுகெடு
 தோவாவொருபூககிடையாதுவருந்தப்பிரிந்தாநெருநாளிற்
 தேவாதிபனருட்கொருநயனமலரிசாத் கருறைதீர்த்தான்” எ
 ன்று உபதேசகாண்டததிலும் வருதலால், திருமால் சிவபெருமானை
 ஆயிரங்கமலததாற பூசிடதனனென நறியப்படுகின்றா.

“ ஒருவனதற்குமகிழ்வாகி யுறைநதானென்ப” என்றது-ஹர்
 யாற் செய்யப்பட்ட பூசைக்கு மகிழ்ந்த ஹரினை இதனை—

“ திருவினாயகனவ்வழியருச்சனை திருத்தீ
 கருமணிக்களத்தெம்பிரான்ருணைமீக்கூர்ந்து
 பொருவிடைப்புறத்தினிதெழுந்தருளினன்புருந்தான்
 குருகிலெண்ணினத்திமிரியானிருகங்குவித்தான்” என்று
 உபதேசகாண்டததிலும்,

“ஆங்கவனேநோக்கி நின்பூசைக்கமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ்ஞான்
று, தேவகமலவியுனிதேம்பதுமாக்கனனுடிபெயரிற்றிகழ்வாயவ்
வூர், பாவஞ் பெறுதிருமாற்பே நெனப்பொலிகுவென்றருளிப் பாணு
கோடி, தாவஞ்சுதாசகதரிசனப்பெயராழித்தனிபபடையுமுதவியெங்
கோன்’ என்று காஞ்சிமான்மியத்திலும் வருதலாற் சிவபெருமானா
கிய ஹரனே மாயோன செய்த பூசையை மகிழ்து நின்றவனாக
வறியப்படுகின்றான்.

தாத்பரியம்

திருமா லாயிரந தாமமைமலாகளாற பூசைசெய்தவா; சிவபெரு
மா னப்பூசையைபேற்று மகிழ்தவா எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

உலகத்திற் கணகடாகப பூசைசெய்ப்பனிலும், பூசையை யே
றறுக்கொளப்பவனே சிறந்தவனென்பது தேற்றம் ஆதலால் ஆயிரந்
தாமமைமலாகளாற பூசைசெய்த ஹரி, அப்பூசையை யேற்றுகுகொ
ண்ட ஹரன் எனனும் இந்ருவாகளில ஹரனே சிறந்தவனென்று அறிய
பப்ததலால், இவ்விடயத்திறகுழா டைந்த ஹரியை அபிரதானமாக
வொதுக்கி, மஹாபுருஷனாகிய ஹரனையே சிறந்த பொருளாக வறி
ந்து நாவனை அவ்வரனாகிய சிவபெருமானைச் சரணமாக வடைகின்
றோம்

(1)

மாஜாநுகாரவநநீலசரீரவனகொடொகாசு.

ஸாதிநீலசரீரவநநீலசரீரவனகொ.

கொவாமயொரயிகுதநுமலிஞ்ஞவூகா

ஸாதிநீலசரீரவநநீலசரீரவனகொ.

காடாந்தாரகநீலசரீரவநோஜோதஸ்நாதிநீலசரீரவநநீலசரீ
ரவநகொவாமயொரயிகுதநுமலிஞ்ஞவூகா
தமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ||

மேதழ்பெயுர்ப்பு.

‘தமிழ் முடிவு மில்லாமன் மறைக்குங் கொண்மூ வுறுமிரவி
லதிக மான கருநிறத்தை யடைந்தா னொருவ னியலோருவன்

கூஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

துதிசெய் மதியின் கிரணமெனத் துலங்கு முருவ னிவர்தம்மி
லதிக மெவரோ வவர்தம்மை யறைந் தாற் பெரியீ ரடைகுதுமே.

பதப்போநுள்.

ஏக:	ஒருவன
காடாந்தகாரகநீலசரீர:	காடாந்தகாரததைப்போல கனமானதும், நீலமானதுமான சரீரத்தையுடையவன்;
ஏக:	இன்னொருவன்
ஜோஸ்நாதி	*நிலாவைப்போல மிகவும்
நிர்மல	பரிசுத்தமானதும்,
விஸுத்த	சுத்தமானதும், வெண்மையானதுமான
ஸரீர:	சரீரத்தினையுடையவன்,
அநயோ:	இவ்விருவருகருள்
அதிக:	சிலாகனீயமானவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை-என்று
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	இதன் உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம சொன்னால் [வரின
தமிழம்	உங்களா லக்கிரனாகக்கூறப்பட்ட அந்த வி
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்:	ஆசிரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் காடாந்தகாரமான திருமேனியையுடையவன், மற்ற
ஒருவன் நிலாவைப்போல சொலிக்கின்ற திருமேனியையுடைய
வன்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், அறிவிற் சிற
ந்தவர்களே! நாங்கள்ந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.*

சீதப்பு.

காடாந்தகாரமான சரீரத்தை யுடையவனென்றத - ஹரிஹர
அதிக அதிகமானவருள் சரீரத்தோடு இருத்தலாம். இதனை--

“கருவிமாழுகிற்கொழுந்தெனக்கண்கவர்மேனி
திருவிவ்கான்றொளிகந்திடசெய்யதாமனாக்கண்
அருள்பொழிந்திடவற்புதகருழுவியாய்தேதோன்றும். என்றும்,
—ண்ணமணியேகருநாயிறுபோலவாய்
உண்ணையொழியவுனைப்பெற்றேனாவத
மண்ணோமகிழவளராமற்போகருவனோ
பெண்ணாகயான்பிறந்துபீழையினைப்பெற்றேனே” என்றும்
பாகவதத்தும்,

“ பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகமெல்லாம
விரிகமலவுந்தியுடைவிண்ணவனைக் கணனுந்
திருவடியுங்கையுமெழிலவிநந்தகனிவாயுஞ்செய்ய
சுரியவனைக் காணாதகண்ணென்னகண்ணே
கண்ணிமைத்துக காணபா தங்கண்ணெனனகண்ணே ” என்று
சிலப்பதிகாரத்திலும் வருதலைக் கொண்டுணாக

ஒருவனிலவினிதமாகவுற்றவொளிகொளுருவுடையான் என்
 தது-ஹரீனா, அது அவ்வான் அவண்ணமிருததலால், சிவபெரு
 மான் சுத்தஸ்பதிகம்போன்றவெண்ணிறமுடையவளுதலால், வெண்
 ணிறமுள்ள சநதிரிகைபோன்றவருவினனென்றுணாக்கப்பட்டது.
 இதனை—

“ஒளிவளர்விளக்கேயுலப்பிலாவொன்றேயுணர்வுகூழ்கடந்தேதோ
ருணர்வே, தெளிவளர்பளிங்கினறி ரண்பணிக்குன்றேதித்தததுட்டித்
திக்குறதேனே, ஆளிவளருள்ளத்தானந்தக்கனியேயம்பலமீடரங்கா
க, வெளிவளர்தெய்வக்கூத்தஞ்சதாயைத் தொண்டனென்வினம்புமா
வினம்பே” என்ற திருவிசைப்பாலிலும்,

ஒதயெநஜமஜுராஅரநீடிஃ பெராதணவவஃஸாநா
 பெராதநெ - வரவொவிவாஸநீகாநுபுலபுலவா
 பெரதநா ஒதிநாநீதிநாநாபுநீதநெநாநீதநாஃ

ஒன்னர் குடரை மாலையிடு மொளிரவேற குமரன் றனைபுடையா
னினனோ தடமிற்சிறநதவனயா ரிசைததாற்பெரியீரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
ஸுதராம	மிருவும்
அநங்கம்	அங்கமில்லாதவனாக விருக்கிற
குமாரம்	மகனை
அபஜத	அடைந்தான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
சகத்திரம்	வேறபடைபைத் தரித்திருக்கிற
குமாரம்	குமாரனை
ப்ரயாதிசுவ	அடைந்திருக்கிறான்ல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிச:	சிறந்தவன்
கோவா:	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்திய	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம் சொன்னால்.
தமிமம்	உங்களுடைய சொல்லப்பட்ட அதை இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அனங்கனென்று சொல்லப்படுகிற மகனையுடையவ
னாக இருக்கின்றான், அவனைப்போன்ற இன்னொருவன் சகத்திரனா
கிய மகனையுடையவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களிற் சிறந்து
ள்ளவனை பெரியவர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்கனந்த மகாபுருஷ
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதிப்பு.

அனங்கனை மசனாகவுடையானென்ற தரியை, அது அவவரி அவ் வணனுமுடையவனாக விரசதலால்

ஹரி தனக்குப்புகுபொபே நிலலாதி நுகசகாலததில் அரணேனோ க்மி அநேக காலம், ஹருமயசனன ஹரியின் தவத்தககிரங்கி ஹரன் உமாதேவியாருடன அநேக காலம் யதேதனன. உடனே அவவரி வணங்கி ஹருமயசனன ஹரிசுதனன சிவபெருமன, ஹரியே! நின் தவத்தககிரங்கி, காலிய நிகதேம, ஏதகீகன தருகினேறும் என்றனா. நிறைய, காலம் நிகதபகடலாகிய தேவரீரது கருணையால் அருபெருருபு, நிறையுடையவனாக உணங்கினென்றன.

ஹரு ஹரி மயப்பாது உயரவாதே மனைமுடையவனாவ வன்றனன. அப்பொழுது அருபிருந்த உமாதேவியா, நாரண! நின் னிடத்தண்டாரும அருகன ஹரிவிறாருளேயே இறந்துபடுவா னாக என்றன. உடனே ஹரி, ஹே கலயாண! அடியேன ஹருமய மானது வருகையால் ஹருமயகாண்கி நின்னை வணங்காதிருந்தே னே அநரி அகாபாவுகதாலனா. ஆதலா ஸெனதிப்பெரிய குற்றத் தை மனனிகது, என்னேக கிருதாநத்தனாககோண்கிமென்று ஹருதம் பிகையின் பதங்கரில் விபுந்து வணங்குதலும், தயா நதுவாகிய அவ்வமமை, முகுந்த! நினமான ஹரியைஹ ஹருதபடினும், பின்னுமிவராலேயே அருகருய ஹருப ஹருவான என்ற அதுககிரகி த்தனர் அநனல் மனதன ஹரியின் மனதின் வழியாகத்தோன்றி பஞ்சபாணங்களைபுக கருமபுலியிலேயுமுடையவனாய், நாமததுக்கதிகா ரியாய் காமனென்று பெயர்பெற்றனன உனதிற பிறந்தமையால் மன் மதெனன்று கூறப்படுகிற வவன, ஒருகாலத்திற கைலாசத்திற சிவ பெருமான் கலலாலநிழலில் தகனனும்சகியாய் ஹருகாதியாகருக்கு உபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சமயத்திறசென்று பஞ்சபாணங்க ளையும் அவர்மீது விட்டு நெற்றிக்கண் நெருப்பாற் சாம்பராயினன். பின்னர் அவன் மனைவியாகிய இரதியின் வேண்டுகோளால் பார்வதி கலயாணத்தில் இமையமலையில் யாவருங் காணும்வண்ண மெழுந்து

இரதிக்குமாத்திரம் உருவமுள்ளவனாகவும், ஏனையோருக்கெல்லாம் அருவமானவனாகவும் விளங்கித் தன்னொழிபடாததற் கானளித்த வந்ததால் அநங்கனாய் விளங்கினான் இகனை—

தவமுலமாய்வதெனத் தாடுவ ஞ்யாழிகு, ரவாநியெ !

நீரவதுவடிவெவனதெடுநாவாகுரகுணாக ||

இதிலுள்ள சூரியாவைப் பிழைக்காமை.

கமேதிவ வக்திநா பொவர பூ ஞாபரெஸை ஞா ||

தமிழ் தவிர மொக, வாஷிங்டன் தாழ்.

யவனா நடுவாண்டு க்கு நாளை உபயோகப்பாக்கவாண்டு உமரி.

சுவாஸ்வாநாசுவாஜாதவெசு, 2014 ஜூன் 1

ஹந்தேசுராதிக்ஷெதாஸவஸ்யுடியாநிபெ

வனுகொழு ஹாரியோ ஹயிகூ தநாவிவாநு ।

ஸ்ரீமாத் திருமங்கையாழ்வாரவர்களின் புகழைப் பாராட்டி

வினா எண் 10: கீழ்க்கண்ட வினாக்களுக்குத் தகுந்த விடையளிப்பாரா?

பு-நல்லுஜ்வி டி-ஸ் ஹ-ஜாஹி மரீயவீ || என்று எங்காந்த

மஹாபுராணத்திலுள்ள சங்கரசங்கிதையில், சிவாகசியகண்டத்தில்

தேவதாண்டத்தூளா சுலோகங்களாலும்,

46 உந்தியாலுலகைத்ததவொருதனிமுதல்வன்முன்ன

மைந்தர்தாமினமைமாலேமன்னுயிர்ததொகுதிக்கெல்லாந்

தந்தையாயிருந்ததங்கோன்சரணமேயரண்மென்னாச்

சிந்தைசெய்து மிகாவுஞ்செய்தவமியற்றியிட்டான். என்றும்,

தவமுழந்திருந்தகாலேச்சாரதப்புணரிசுற்றத்

கவுரியுந்தானுமையனகருணையால்வந்துதோன்றப்

புவிதீனையுனந்தமாயோன் டொபான் னென வெழுந்தபேற்றிச்

சிவனடி வணக்கஞ்செய்து செங்கையாறினாடி துறியின்ருன். என்றும்,

மாதொருபாகன்மகிழ்ந்தருள்செய்து
 நீதவமாற்றநெடுமபகனின்று
 யேதிவண்வேண்டுமியமபுதியென்னச
 சீதானின்னனசெப்புதலுற்றான என்றும்,
 அந்தமிலாயுவுமாருயாகாபபுளு
 செந்திருவோடுறைசெலவமுமீந்தாய்
 மைந்தனிலாமல்வருந்தினனெந்தாய்
 தந்தருளாய்தமியேற்கினியென்றான். என்றும்,
 குன்றினையாற்றிடுகோனிலைசெப்ப
 நனெறனவேநகையாநகையில்லா
 வொன்றொருசெமமலுண்க்குதவுற்று
 மென்றருள்செய்தனன்யாரினுமேலோன். என்றும்,
 கழையிசைபோற்றுக்ருங்கடல்வண்ணன்
 முழுதுலகின்றிடுமுற்றிழைபாதந்
 தொழுதிலனினறுதுதித்திலனன்பால்
 வழிபடுநீரினவண்ணகிலன்மாதோ. என்றும்,

முறையினுற்றனக்கிளையவளெனதே முன்னினன்கொலொழுவ
 முநடுவு, மிறுதியுமில்லாபபரமனுக்கெம்போலிவருமோர்சத்தியெனநி
 னைந்தனனென, மறுவிலாமலேமகளெனவுளததேமதித்தனன்கொலோ
 மாயவன்கருததை, யறிகிலேமுமையம்மைபாறகிறிதுமன்புசெய்தில
 ன்முன்புசெய்வீனையால். என்றும்,

ஆன்றவைம்புலனொருவழிப்படுத்தியார்வம்வேரறுததையொமொ
 ன்நின்றி, ஆன்றிரிந்திடினுந்நிலைதிரியாவுண்மையேயபிடித்துலகங்கோ
 முழுதும், ஈன்றவெம்பெருமாட்டியைநீக்கியெம்பிரானேயேவழிபடுமி
 யற்கை, மூன்றுதாளுடையவொருவனுக்கல்லா லேனையோர்களான்
 முடியுமோமுடியா. என்றும்,

: ஆன்னகாலையிலெம்பெருமாட்டியாழியம்படையண்ணலேநோக்
 கி, யென்னைநீயிவண்வமதித்தனையாலெம்பிராற்குநீயன்புனனன்றான்,

முன்னநீபெறுமதலையுமையன் முனிவினொல்லையின் முடிந்திடவென்
றாப், பன்னருங்கொடுமொழி தனையியமப்பரபரன் தனை நோக்கியே
பகர்வான் என்றும்,

ஆனதோர்பரப்பிரமமுமயானே யல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பே
தை, மானுடப்பெருமபசுக்களையெல்லாமருட்டியே திரிவஞ்சகன்மு
ன்ன, ஞானநீரினொலறிவினொன்றிந ன்னுருரு தநீயனுகிறிதபதுவோ, ஐ
னுலாவியவுயிரினுககுயிரா மொருவசெல்லுதும்வருடுகன வுரைத்தா
ள். என்றும்,

இறைவிதாண்மலர்பணிந் தபினெம்பிரான் பதமு
முறையினற்பணிந் திருவாதஞ்சீர்த திகண்முழுது
மறையின்வாய்மையாறபன முறையாலவழு ததுதலு
நிறையுநல்லருள்புரிந் தனன்றனகருநீரிலாதான் என்றும்,
மாதுநீயிவற்கருளாபுரியென்னவம்மாத
சீதரன் தனைநோக்கியே நம்பெருந்தேவ
னோதுமவாய்மையும்யான்முனிந் துரைத்திடுமுனாயும்
பேதியாவிரியாவரேயன்னவைபெயாப்பா. என்றும்,
எங்கனையகன்விழிபொழியங்கியாலிந்து
துங்கமேன்மையோய்பின்புறமுன்புபோற்றேருன்றி
யிங்குன்மாமகனி ருக்கவென்றுரைத்தனனாமையா
ளங்கதாக்கவென்றருளியேமறைந்தனனையன்” என்றும் வருங்
கந்தபுராணத்துந் கந்தவிரதப்படலத்துக் கவிகளாலும்,

“ திங்கண்மேவுசெஞ்சடைத தேவனமாரவேள்
இங்குநின்றெறய்யவும்மெரி தரும்துதல்விழிப்
பொவருகோபஞ்சுடப்பூளைவியன்னதன்
அங்கம்வெந்தன்றுதொட்டனங்கனையாயினான்” என்று வருங்
கம்பராமாயணத்தாலும்,

“ சுமாரீராகுதகோகோகொபொடிவெனாரணஹி
எசுமஹிவிஷுதவூபாபூஷுதிராவவம்” என்று வான்

ஒருவன் சத்திதரனெனும் பேருற்ற மகனை யுடையவனானென்
றது-ஹரனை, அது அவவரன் அவவண்ணமுடையவனாகவிருந்ததால்.
சிவபெருமான தனது நெற்றிகண்ணின் தீபபெரியின் வழியாய்
குமாரசுவாமியை உண்டாக்கி வேலாயுதமளித்தது வேலாயுதக்கடவு
ளென்று சொல்லுகிற சக்திதரனே இந்நகரசெய்தனன் இதனை—

தா தீப்ரீயம்.

ஒருவன் அங்கங்கு மகனையுடையவன், மற்றொருவன் சத்திதரனாகிய மகனையுடையவனென்பதாம்

தாரத : மீவம்.

அனங்களுகிய மகனேக்காட்டிலும், அவர்களுள் சததிதரனாகவும் உள்ள மைந்தன் சிறந்தவனென்ற பதனை நனதடை ஆதலால் அனங்களுகிய மகனேயுடைய ஹரிநயக்காட்டிலும், அங்களுகியும் சக்திதரனாகியுமுள்ள மகனேயுடைய ஹரிநே இப்பிடிப்பதற்கு நெருந்தவன்; ஆதலால் நாம் இப்பிடிப்பதில் தாழ்வடைந்த ஹரிநய அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரிநே பிரதானமாகக்கொண்டு அமமஹாபுருஷனுடைய சரணங்களில் அடைக்கலம் புகுகின்றோம்.—எ-று. (எ)

ஸ்ரீ ரகுபதிவாங்கி அபிஷேகம்

கொவாநயொரடிகு துநுஹிதெது வுலா

ஹதுஹ் ஸுவஹ் உஜிஹ்வயோஹ்யாஜிஹ் ||

ஸதிஹ் ருபமாபகிலபூவம ஹீஷ்டமேகஸதவநயஸதமேவபஜதேபு
ருஷ ஸவரத்தைய ! கோவாநயொரதிஹ் இதயதுசிரத்யவருததாஸஸத்ய
மப் ருவந்துதமிமம்வயமாஹ்யாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

பொன்னங் கொம்பு நறுமலரைப் பூததா லன்ன வணியுடனே*
மின்றுங் கோல மாதாகி மிகிரதா னெருவன மேலொருவ
அன்ன மாதா மவன்றனை யணைந்து புணர்ந்து சுகித்திட்டா
னினை விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதாபொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
பூர்வம	முன்னே
அஹீஷ்டம்	லிருமப்பபட்ட
ஸதிஹ்ரூபம்	பெண்ணுருவத்தை
ஆப-கில	அடைந்தான் அல்லவா?
அநய:	மற்றொருவன்
ஸவரத்தைய	தன்னுடைய சம்போகத்தின்பொருட்டு
தமேவ	அவனையே
பஜதே	அடைந்திருக்கிறான்;
*அநயோ:	இவ்விருபுருடாகளுக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிரத்ய	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லாம். சொன்னால்
தமிமம்	உங்களுள் சொல்லப்பட்ட வந்த விவனை

க௦அ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம:

ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய மோகினிபபெண் ணுருவத்தை முன்ன மடைந்த
னன், இன்னொருவன் அந்தப் பெண்ணுருவமானவனையே தனது சுக
த்தின்பொருட்டுப் புணர்ந்து மகிழ்வடைந்தனன், இவ்விருவாகளிற்
சிறந்தீவனிவனென்று இனிமையினையுடைய பன்முதர்களான நீங்கள்
சொல்லுவீர்களானால், உங்களாற் சிறந்தவனென்று சொல்லப்பட்ட
அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைந்து வணங்குகின்
றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மாதா மோகினியா புற்றானென்ற தரியை, அது அவ்
வரி அவ்வண்ணம் மோகினியுருவுற்றமையால்

முன்னொருகாலத்திற் றேவாகள் துருவாசமுனிவரது சாபத்
தால் நரை திரை பிணி மூப்பாதிக்களை யடைந்தது மிகவுங் கஷ்டப்ப
ட்டு கஷ்ட நிவிர்த்தியை யுததேசித்தது ஸாக்ஷாத ஸ்ரீகிருந்தவாசி
யான பகவானையடைந்து அவரது சரணசரோருகங்களை வணங்கி
ஸ்வாமின், தயாநிதே! நாங்கள் துருவாசமுனிவரது சாபத்தால் வியற்
கையழகையிழந்தவர்களாக விருக்கின்றோம், அதுமாதிரிமோ நோ
யினாலும் வருத்தப்படுகின்றோம், இத்தருணத்திற் பகைவர்களாகிய அசு
ரர்களும் உபத்திரவிக்கின்றார்கள்; வலியற்ற நாங்கென்செய்வோம்;
தேவரீரைச் சரணமாக வடைந்தோம் என்று கூறினார்கள் அதைக்
கேட்ட பகவான் ஆலோசித்து இனி நீங்க ள்மாதமுண்டாலொழிய
உங்களுக்கு அமரத்தவம் வித்திக்காது என்றுகூற, அவர்கள் அமிரத்த
தை எப்டி முண்டாக்குகிறதென்று கேட்சப் பாற்கடலில் உலகங்க
ளிலுள்ள சிறந்த வோஷத்திகளையிட்டுக் கடைந்தால் மமிரத்தத் தோன்று
மென்று கூறிப் பாற்கடலின்கரையையடைந்து அனந்தனைக்கொண்டு
மந்தரமையைக் கொண்டுவரச்செய்து அதை மததாக்கி சந்திரனை யம்
மத்திற்குக் காம்பாக்கி வாசகியை அதைக் கடையுங் கயிருக்கி கடை

விக்க வாரம்பித்தனா தேஃர்களால் தனியே அதனைக் கடைய முடியாமையினால், திருமா லசுராகளையுங் கூடச்சோதது நீங்களிரண்டு வருப்பினாகளுமாகக் கடைபுகள் என்று கூறவே, அசுராக ளொரு புறமுந் தேவாக ளொருபுறமுமாக்கக் கடைநதார்கள; கடைதலும் அக்கடலினின்றும் விஷமுதலியவைகளை தோன்றியானதற்குப் பின்பு கடைசியில் அமுதகுமபம பிறக்க, அதனைக்கண்ட தேவர்களு மசுரர்களு மாரவாரஞ்சய்த சமயத்தில், அசுராகள் துராகிருதமாயமிர்த்ததை எதித்துக்கொண்டிது என்களுக்கென்று கூறுதலும், இனி யென் செய்வோமென்று கவலையுற்ற தேவாகளை யாதரித்து நின்ற திருமால் அசுராகளை வஞ்சிக்கு ம்பொருட்டொரு பெண்ணுருவங் கொண்டனன். இதனை—

“செய்யமணிமேகலைசிலம்பொடுசில்ம்ப
மையொழுது ஶாகுழலின் ஶண்டிசைமிழற்ற
வெயய பூலையாரெமொடுவெளவளைவெழிப்பு
பெயபுமுதில ஶண்ணெருபெண்ணுருவெடுத்தான்” என்று
பாகவதத்திலும்,

“ஆறறலமிகையாறசுதைக்குடதனீயடலவாளவுணாகைப்பற்றத
தோறறுமறுகிப்புததேளிரலநீதநகுந்துயாநோக்கிக்
காற்றநதுளவநறுமபிரசக்கமஞ்சுறகொண்டலிணைவிழிக்குக்
கூற்றமபதைக்குமோகினியாமவடிவமானுகுகொண்டனனால்” என்
று காஞ்சிப்புராணத்திலும்,

“எமமாலிதுவந்துளதூவலமக்கேயிதென்றே
தமமாசையினுற்சுர்தானவாதமமினமாறய்த்
தெமமானமுடன்மொரவுன்னலுந்தீர்வுநோக்கி
அமமால்வினாவின்னொருமோகினியாயினானே” என்று கந்த
புராணத்திலும் வருதலுக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் அந்த மோகினியான ஹரியைப் போகித்தானென்றது-
ஹரினே, அது அவ்வான் அவ்வண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

கடல்கடைந்த திருமால்கொண்ட பெண்ணுருவத்தி னழகைக் கண்டு மகிழ்வுடன் புணரவிரும்பிச் சிவபெருமான் ஹரியைப்பார்த்து, மாலை! நினது பெண்ணுருவத்தை நீ காட்டு என்றனர், உடனே அவரும் அவ்வுருவத்தடனெதிரில் நின்றனர்; சிவபெருமான் அவ்வுருவத்தைப்பார்த்து மகிழ்ந்து புணரவிரும்பி மேருமலையின் தென்புறத்திலுள்ள சாலமரச்சோலையி லவளை யழைத்துக்கொண்டு சென்று புணர்ந்தனர், இதனை—

‘முஹிஷோத்தாநயிசுபாஸுரோடு உலுஹிநோஹராடி |

விராவருகஸுபுநிகடுஜம்புஜீ பவஸூதஸுபுஸி |

கடுஸுபுஜுலுஹிநோடு உலுஹிசுபுஸிநோஹராஸுபுஸா |

உலுஹி யாஸிவகடாஸுபுஸிநோஹரிஸிஸி ||’ என்று சங்கரஸம் ஹிதையிலும்,

“ பற்றியேகிப்படியிசைநாவலாற்
பெற்றதவீறபெருங்கடற்சாபினின்
மற்றநேரில்வடதினசவைப்பினி
லுற்றசாலத்தினெண்ணிழனண்ணினான். என்றும்,

நண்ணியேதனிநாயகன்பவிடைப்
பெண்ணினீர்மையைப்பெற்றநிராரண
னுண்ணெகிழ்ந்தமயக்குற்றருகியே

யெண்ணிலின் புறக்கடனினன்பவே” என்று கந்தபுரா

ணத்திலும்,

“ மையல்செய்மோகினிவடிவங்காட்டுபு
வெய்தெனநடந்தனன்வேளை வென்றகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்பல்லவங்
கையகன்றோடினன்கரியமேனியான். என்றும்,

“ மறுவலுமெம்பிரான்வலிந்துபற்றியான்

செருந்தத்தீஇயினனினையகாலயில்” என்றும் வருங் காஞ் சிப்புராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டோர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ககக

தாத்தியம்.

ஹரி மோகினியானுன், அரன அமமோகினியைக்கூடிச சுகித் தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பெண்ணுருவத்தைக்காட்டிலும் பெண்ணுருவத்தைப்புணர்ந்து சுகித்த ஆணுருவஞ் சிறந்ததும் ஆண்பாலுருவத்திற்குப் பெண்பாலுருவமடங்கி நடத்தலும் உலகிற் கண்கூடாகவே காண்கின்ற நாம் பெண்ணுருவடைந்த திருமாலேக்காட்டிலும்அத்திருமலை மனைவியாகக்கொண்டு புணர்ந்த சிவபெருமானே யுயாநதவராக இவ்விஷயத்திலறிகின்றோம். அதனா லிவ்விஷயத்திற ரூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானப் பொருளாகத்தன்ளி ஹரனைப் பிரதானப்பொருளாகக் கொண்டு, அரியையொழிதது அரனது திருவடிகளிற் சரணம்.புகுகின்றோம்; உயாநத்தை கைகொண்டு இழிந்ததை அப்பிரதான மாக்க லுலகத்தி லுயாந்நவாகளது வழக்கா தாலா லவ்வாறே செய்கின்றோம்.—எ-று. (அ)

சுவாதிவலுமருவெநவநீதகேக

சுருஷாதிவலுமருவெநவநீதகேக

கொவாநயொரயிகுதருவினுவலு

லுதருவவனாசீரெவயசோசுயாசீ||

முஷ்ணதிவல்லவகரேஹநவநீதமேக அநயோததாதிஸுநீயாம்பர மாமிர் தந்தது கொவாநயோரதிகஇதயதுசிறதயவ்ரு ததாஸ்ஸத்யம்ப்ரு வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம:||

மோழ்பேயரீப்பு.

மட்டார் கொனறை நழறோறு மருவு மிடையர் பாடிதளிற் [வன்
மட்டான் வெண்ணெய் தனையொருவன் கருதுமவன்போ லுறுமொரு
மட்டார் சுதித டமக்கெல்லாஞ் சிறந்த வமிர்த மெனுமொன்றை
மிட்டா னிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிசைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:

வல்லவக்ரஹே

நவரீதம்

முஷ்ணாதி

அநய:

ஸுதீயாம

தத

பரமாமிரதம்

ததாதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வருததா:

அநுசிரதியா

ஸத்யம்

ப்ருவநது

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

இடையர் வீடுகளில்

வெண்ணெயை

அருடிகொண்டிருக்கிறான்.

இன்னொருவன்

பண்டிதர்களுக்கரு

பிரசித்தமான

சிறந்த மோக்ஷத்தை

கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான்,

இவ்விருவருள்

சிறந்தவன்

எவன்?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

உங்களாற சொல்லப்பட்ட அந்த இந்த

சிறந்தவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இடையர்களது தழைகளிட்டுக்கட்டிய .வீட்டினுள்ளி
ந்த வெண்ணெய் (மொத்தகளைத்) திருடினான், இன்னொருவ
தன்னையடைந்த அடியவர்களுக்கு அழியாத அமிர்தத்தைக் கொடு
றான்; இவ்விருவர்களி லுயர்ந்தவரை பெரியவர்களே நீங்கள் கூ
றால், நாங்க ள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வணங்கு
ன்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் வெண்ணெய் திருடினானென்றது-ஹரியை, அது அவ
வரி அவ்வண்ணம் திருடியிருத்தலால்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தபோது பலராமனும மற்றைய
கோபாலச்சிறுவர்களும் உடன்வரவும் வராமலும சென்று வெண்ணெ
யைத் திருடினன இதனை—

“அறுபொருளிலெனன்றையமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறுபசியொன்றினறியேயுலகடையவுண்டனையே
உண்டவாயசளவினாறுவெண்ணெயுண்டவாய
வண்டுமூய்மாலையாய்மாடமோகிருட்டைகதேத்” என்று சிலப்
பதிகாரத்திலும்,

“எதைபுகுந்தொளித்தமனையுறிவெண்ணெயெட்டாமற்
குந்தியுரனமீதேறிககல்லிநாற்குழிசியுடைத
தந்தவிரககையாலேநதியினிதருந்தியாகுகெயது
மைநதருக்குமிகவளித்துப்பூசைக்குமவழங்கினான்” என்று கூர்
மபுராணத்திலும்,

“களவுசெய்மால்காணுமற்காளமாமனைகடோறுந்
தளவலர்நகையாரவைத்தவறிதனைத்தடவிமலகு
மனோரெயபாலவெண்ணெயெல்லாமசோதைசெய்கலனாத மெய்
யொளிவிழக்கவினைக்காட்டவுண்டையாற்றெறித்தேயுண்டான்”
என்று நாரதபாகவதத்திலும் கூறப்படுதலேக்கொண்டுணாக.

இன்னொருவன் மாறாவமுதளித்துள்ளான் என்றது - ஹரனை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமளித்திருத்தலால் ஹரன் ஞானசாரியனா
யெழுந்தருளி, பக்குவர்களாகிய ஜனகாதிகளுக்கும், நந்தி மார்க்கண்
டேயன் முதலியவர்களுக்கும் ஞானோபதேசத்தாற் பிறவியை யொழி
த்தருளி ஞானமிர்த்தத்தை யருளினான். இதனை—

“என்றும்பிறந்திறந்தாழாமேயாண்டுகொண்டான்
கன்றூல்விளவெறிந்தான்பிரமன்காண்பரிய

ககசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

குன்றதோததில்லையம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றார்குமுலினோதோனோக்கமாடாமோ” என்று திருவாசக
த்திலும்,

யவனதாதிபுரஜோதாபுலவணி என்று சுருதியிலும்,
“மைந்தநீமைவழுத்திமாசிலா-முநதுபூசனைமுயன்றதன்மையா
லந்தமில்லேதாராயுள்நிற்கியார் - தந்துநல்கினுமென்றசாற்றினான்”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“வழுததல்கட்டலுமதிமுகிழணிந்தவாசடைமேற்
குழைததைபந்தளிர்க்கொன்றைதாழ்குமுகன்வந்தாவி
யழிகருங்குன்றுவனுணைமுழையனுகிடானென்று
தழைதசகாதலாற்றலையினமேற்றன்கரம்வைத்தான்” என்று
இலிங்கபுராணத்திலும்,

“அநுமறைசசிறுவவுருத்திரசமகஞ்செபித்திடலொழியளவிறந்த,
மருமலர்ப்பொகுட்டுப்பிரமர்தங்கறப மல்லலந்திருவொடுமபொலியா,
வுருகெழுதோற்றக்கணங்கடம்பதியாயினி தினிலுறைந்தோளியெறி
க்கும, பொருவருஞானசகடாபிழம்பாகு மெனதுழைப்பொருந்துதி
யென்றான்” என்று கூடாமபுராணத்திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

தாற்பீயம்.

ஹரி திருபெவன், ஹரன் தனனையடைந்தவர்களுக்கு அமிர்தங்
கொடுப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

(திருபெவன் தாழ்ந்தவன்.) அவனிலும் கேவலமான பொருளைத்
திருடினவனையும், சிலாகனியமான பொருளைத் திருடினவனையுங்
கூறுங்கால், (சிறந்த திருடனைப் புகழுகிறார்கள். தாழ்ந்த திருடனைச்
இவன் சாமான்ய திருடனென்கிறார்கள்.) அவனிலும் இழிந்தசாதியா
ர்களது வீட்டிறசென்று சாமான்யமான வஸ்துவை திருடினவனை
உலகினர் சீ! இது ஒருபொருளாகத் திருடினானே இது ஒருபிழைப்
பா! அது கெட்டகேடு காலணுபோட்டால் வருது என்று ஸாமான்ய

ஜனங்களுக்குச் சொல்வதை நாம கேட்டிருக்கின்றோம் ஆதலால் கேவலம் இடையார்களது குடிசைக்குணுழைந்து சாமானாயமான வெண்ணையைத்திருடின ஹரியையும், திருடாங்களுக்குள்ளேயும் மதிக்கப்படாத கேவலம் ஸாமானயசிருடனாக வெண்ணவேண்டியதாகின்றது.

உலகினிற் கொடையாளிகளைப் புகழாதவாகளில்லை கொடையாளிகளுள் ஏழ்மை சிறந்தபொருளுக்காக கொடுத்தவாக்கே- மிகவும் புகழுகிறார்கள ஹரன் தன்னையடைந்தவாங்களுக்கு அமிரதத்தையே-சாவா உபபாயிய அரித்திருக்கின்றான். ஆதலால் வலனது புகழுக்களவில்லை. இதனால் நாவகள் கேவலம் இடையாகுடிசையுட் புகுந்து வெண்ணை, திருடியபகோத்தியடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்திலப் பிரதானமானவனாக ஒதுக்கியிருந்தன்மையாற சிறப்படைந்த ஹரனையே சரணமாகவடைந்து துதிக்கின்றோம்.—எ-று (க)

வனக்ஷியாதிவ்விஸகாஃ தீவ்ரஸிபி

ஃநெய்ரமஃ நிவ்விதகாஃ தீவ்ரஸிபி

கொவாநெய்ரமஃ தீவ்ரஸிபி

வ்விதகாஃ தீவ்ரஸிபி

ஏத்ப்ரயாதிவ்விஸகாமஇதிப்ரஸிபி ததிமந்யோகமநநிஹிதகாமஇதிப்ரஸிபிமகோவாநெய்ரதிகஇதயதுசிநதியவருத்தாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமவயமாப்ரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

மனனா நின்றச காமனென மருவுந் தீர்த்தி தனையொருவன் துன்னா நின்றான் மற்றொருவன் துகட ருலகி லுள்ளவர்கள் துன்னா நிகத காமனெனச் சொற்ற பெயரை யுற்றுள்ளான் இன்னோர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

[கூடினவன்

ஸகாம:

காமத்தோடு கூடினவன் (மன்மதஜோடு

ககசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

இதி
ப்ரஹித்திம
ப்ரயாகிஹி
அநய.
நிஹதகாமம்
இதி
ப்ரஹித்திம
அகமத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
வயம்
தயிமம்
ஆஸ்ரயாம:

என்று
ப்ரஹித்தியை
அடைந்திருக்கின்றான்ல்லவா ?
இனனொருவன் [யுடையவன்
காமத்தைத்தள்ளினவன், அழித்த காமனை
என்று
ப்ரஹித்தியை
அடைந்தான்,
இவர்களுகருள
அதிகமானவன
யாவன் ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொன்னால்
நாங்கள்
உங்களாற்சொல்லப்பட்டஅந்தவிவையே
ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அழகுபொருந்திய ஸகாமனென்று (காமத்தோடுகூடிய வன் எனவும், மன்மதனோடு கூடியவன் எனவும்) பொருந்திய திரு நாமத்தைக்கொண்டிருக்கிறான், இனனொருவன் நிஹிதகாமனென்று (காமம் இல்லாதவனென்று - மன்மதனை அழித்தவனென்று) சொல்லப்பட்ட திருநாமத்தைக்கொண்டவனாக இருக்கின்றான், இவ்விருவர்களில் இவ்விஷயத்தி லெவன் சிறந்தவனோ அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் ஸகாமனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறிருத்தலால். இதனை—

“முனிசினேத்தருக்கள்யாவுமுனையிற் பசுமையெய்தித்
தளிர்குழைத்தருமபுதோற்றப்பாடியதையறன்னைக்
களியொடிகண்ணோக்கியாசைநோய்கவற்றமாழாந
தளிபெறுவாயில்காணுன்பார்த்தனைத்ருசாநதான்” என்று கூர்ம
புராணத்திலும்,

“ததையுமலாதாரண்ணலிவவண்ணமயலுழந்துதளருமெல்லை,
சிடையுமனத்திடருடையசெங்கமலமுகமலர செய்யவெய்யோன பு
தையிருவின்னெழுகின்றபுகர்முகயானையினுரிவைப் போவைபோத
த,உதையகிரியெனுங்கடவுளதுதலகிழித்தவழியேயேபோலுதயகுசெய்
தான்” என்றிராமாயணத்திலும்,

“இக்கொடுமொழிபுகனறெரியைமூட்டியே
புக்குயிரதுறந்தனாபுலமபியாங்கவள
அக்குறுசுடலைரீறடிவாடினான் [லும்,
மைக்கடன்மேளியனமாலினமூழ்கியே” என்று கந்தபுராணத்தி
வரஹாராடு மதவ்யு, ஹோலுதூவா, ஹோலுதூவா என்ப
று சிவரகஸயகண்டத்திலும்,

“மெல்லெனமுல்லேமரலாள்வியந்தெதெதகாலையாழ்
வல்லமாதவததெனயதிவாணெடுங்கண்மங்கையிவ்
வெல்லினங்குழவிமாயனீன்றதோனறல்வேனிவஞ்
செல்வனிண்மளைனெனறுதேந்ந்துதன்மைசெப்பினான்” என்று
பாகவதத்திலும் வருதலைக்கொண்டிணாக.

ஒருவன் நிவ்விதகாமனென்றது-ஹரிணை. அது அவ்வரனவண்ண
மிருததலால் இதுதனை,—

“மேனாகிவந்தரமெல்லியலா - வாளுவருடண்ணையளித்தொரு பால்
தானாகவிருத்தியதற்பரணை - நானாமயல்செய்வதுநன்றிதுவே”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

“விட்டவெமபகழிமுற்றும்வியத்தருவிமலன்மீது
பட்டலுஞ்சிறிதேவேளைப்பார்த்தனன்பார்த்தலோடும்

ககஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

கட்டழல்பொதிந்தெற்றிககண்ணதுகடிதேகா 1 ன்
கட்டதுகலைமுற்றுகுழ்புகைபரவிற்றனறே 2 எனறு கந்த
புராணத்திலும் வருதலேககொண்டுணாக

தாத்தியம்.

ஹரி ஸகாமன, ஹரண நிஹிதநாமன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

உலகத்தில காமமுள்ளவனைககாட்டிலும் காமமில்லாத இந்
திரியவசியினும் மனமதனேடு ஸகவாஸம் செயபவனைவிட கொ
டிய காமனை அழித்தவனும் சிறந்தவனாகின்றன, ஆதலா லீந்தவிஷய
த்தில தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமானவனாகத்தள்ளி நாம்
பிரதானமான ஹரனைத் தலையால் வணங்குகின்றோம் (க0)

வனகொவிடாதிநாய வநுபுஷிதிநெது

ஸுநெது நாய நுஸவவெஸாஸீவிதிநெது 1

கொவாநயொநயிகைது நுவிது 2 3 4

ஸுந 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20

ஏகோவிபாதிரவிசந்தரஸமதவிநேதரஸதவநயோரவந்தஸகஸோ
மஸிகிதரணேதர 1 கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத
யமப்ருவநதுதமிமவயமாநரயாம் ॥

மோழ்பேயர்ப்பு.

பரிய கடலி ன்டுவுதையம் பண்ணு மதியும் பரிதியுமே
பெரிய விழிக ளாக்கொண்டு பிறங்கு மொருவன் மற்றொருவன்
அரிய மதியுஞ் சிகியுமென வறையு நயனத் தொடுகிறந்தான
இருவர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போருள்

ஏக0

ஒருவன்

ரவிசந்தரஸமத்வி

சூரியசந்திராகளென்னுஞ் சமானமான

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ககசு

சேதராஃ	இருவிழிகளுள்ளவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றானு,
அந்யஃது	மற்றொருவனானால்
அரவிந்தஸகஸோமஸிகிதரிணேதர -சூரியன சந்திரன் அக்கினியெ	ன்னு மூன்று கண்களையுடையவனாக
விபாதி	பிரகாசிக்கின்றானு ,
அநயோஃ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	எவன
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருததாஃ	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம	உங்களு லுயர்ந்தவனென்று கூறப்படுகிற
	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சூரியனென்றும் சந்திரனென்றும் பேர்பெற்றுள்ள இரண்டு கண்களையுடையவன். இன்னொருவன் சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய மூன்று கண்களையுடையவன், அறிவுள்ளவர்களே இவ்விருவர்களிற் சிறந்தவனாவனென்று நீங்கள் சொன்னால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பரிதிமதியெனும் பேருற்ற விழிகள் இரண்டிள்ளானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறான இருவிழிகளை யுடைமையான். இதனை—

“ மண்டலமபாதமாவானமேனியா

முண்டகனமுதலினோமொழியுறுப்பதாய்

பண்டநலவதனமாமபரிதிமாமதி

விண்டமுவிழி + ளாவிளங்குவேனியான் ” என்னும் ஸ்ரீ மா

பாரதத்தாலுணாக

இனனொருவன முச்சுடர்களையும் விழியாகவுடையானென்றது-
அரணை, அது அங்வான அவலண்ணம முச்சுடர்களையும் மூன்றுகண்
களாகக்கொண்டிருத்தலால் இதனை—

“ இருசுடாதமகாதாரமாகியவெமதுகஞ்சத்

திருவிழிபுதைத்தவாற்றாற்படைப்பாதிசெய்கைமாறி

உருகெழுதிமைநினையுறறதாலதற்குத்தீவு

மருமலாககுழலினும் மரபுளியியற்றலவேண்டும் என்றும்,

இருந்தவாறிருந்துபம்புமெண்ணிலாவியிருமவாடி

வருந்திடுமிடம்பைநோக்கிவள ளலார்வந்தேநெற்றித

திருந்தழலவிழியைவல்லேநிறந்தனரிளமகாக்கள்

கருந்தயருழப்பவீனரோர்காண்பரோசிரி துபோதும் ” என்றும்

வரும் காஞ்சிப்புராணத்தாலுணாக

தாத்தபியம்

இரண்டுகண்களுள்ள ஹரியைவிட மூன்றுகண்ணுள்ள ஹரணை
சிறந்தவன் எனபதாம்,

தாரதம்மியம்.

பிரபஞ்சத்தி லொளிப்பொருளாகவுள்ளவைகள் சூரிய சந்திர
அக்கினிகளேயாம் அவைகளில ஹரி சூரியனையும் சந்திரனையும்
இரண்டு கண்களாகக்கொண்டிருக்கின்றனன், ஹரன் சூரிய சந்திரர்
களுடனே அக்கினியையும் கண்ணாகக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஒன்
றைக் குறைவாகவிட்ட ஹரியிலும் சுடர்களைத்தையும் கண்ணாகக்
கொண்டுள்ள ஹரனன்றோ இந்தவிஷயத்திற் சிறந்தவன் ஆதலால்
நாங்கள் முச்சுடர்களையும் மூன்று கண்களாகக்கொண்டுள்ள ஹரணை
இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாக அறிந்து ஹரியை கண்கள் ள் விஷயத்

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வ்ருததா:

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம் சொன்னால்

தமிழம்

அந்த விஷை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்:

ஆசரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பசுக்களை ரக்ஷிப்பவனென்று பிரவித்தியானவன், ஒரு வன் பசுக்களுக்குள் சிறந்த வாஷ்பங்களுக்கு அதிபதியாகிய மஹா வ்ருஷ்பததுக்கு அதிபதியென்று யாவருங்கூறுகின்றனா, இவ்விரு வாகளிற் சிறந்தவனினனொன்று அறிவிற்சிறந்த நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வணங்குகின் றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் கோபாலகததுவமுடையவென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணமுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“வேலிக்கேசால்வெட்டிவினையாடுவில்லேற்றித்
 ஸீவிததழையைப்பிணையைப்பிணைத்துபிறகிட்டுக்
 காலிப்பினபோவாரக்கோகோலகொண்டுவா

கடல்நிறவண்ணற்கோர்கோல்கொண்டுவா. என்றும்,

ஆநிணாமேயக்கநீபோதியருமருந்தாவதறியாய்
 கானகமெல்லாந்திரிந்துன்கரியதிருமேனரிவாடப்
 பாணையிற் பாலைப்பருகிப்பற்றுதாலொலலாஞ்சிரிப்பத
 தேனிவினியபிரானேசெண்பகசூட்டவாராய்” என்றும் வரும்
 நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

“குராமலர்முருகுவிம்மிக்குழவியமல்லன்முல்லை
 விராய்மலர்த்துளவம்பூத்தமேதருதண்ணங்கானின்

மராமெனமருளுமேனிவள்ளலோடெழுந்துசெஞ்சூட்
டராவணைதுயின்றவண்ணலானிணாமேயககலுற்றானு” என்று
சுகபாகவதத்திலும்,

ஆயுமொலலாமகிழநந்தகோபனருட்கமலககண்ணையு மவனமு
ன்னோனும், சேயினையுநதமருடனுஙகூடசசெனறுசிநந்தவிளங்கன்று
கலாமேயமினெனருன, தூயயினஞ்சிறுவருடனபாலினவண்ணன்
றுலங்கிடந்தகாயாமபூவண்ணனெயதி, வேயினிசைபூதியெங்குங்கவ
ணிற்கலலைவீசியவனசொறபடியினமேயககுநாளில்” என்று நாரதபாக
வதத்திலுங் கூறப்படுதலைககொண்ணர்க

ஒருவன வாஷாதிபனென்றது-ஹரணை, உது அவவரன அவவண்
ணமிருத்தலால்,

பெண்களுக்கும் புருடா தலைமையாவதைப்போல, பசுக்களுக்கு
ளெருதுகள் சிறந்தன, எருதுகளிறிசிறந்தது தாமஸுபமான வாஷபம்.

தாமவாஷபத்துக்கும் ஹரிகொண்ட வாஷபருபத்துக்கும் ஹர
ணை தலைவன இதனை—

“ஒடிவிலாபூழிதோறெவ்வொன்றாகநல்
அடியொருமூன்றிழந்தண்ணெல்லறம
படியிசையோபதம்பாவும்பாலதாய
விடையுருத்தாவகுபுமெலிந்தாநினதால்” என்று சுகபாகவத
த்திலும்,

“ஆறுலாருசடையண்ணலைசசோவனே
லீறிலாடுதென்றுமுற்றிடுவேனெனாத
தேறியேயறத்தெய்வதஞ்செங்குண
னேறதாயொருமூலிருக்ககொண்டதே.
ராகுனதிடத்தினில்யாமெக்காலமும்
கீங்கலமிருந்தனமீயுமவந்துநம்
பாங்கரினடைந்தனைபரிவொழீர்தியாய்த்
தாங்குதியாரினுந்தலைபெற்றுளாய்” என்று கந்தபுராணத்
திலும் வருதலாலுணர்க.

இவ்விடபருபமான தருமததெய்வம் ஒரு மஹாப்ரளயததிங்
எல்லாமொழிந்துபோவதைநோக்கி நாம் எவ்விடஞ்சென்றாற் பிழைக்
கலாமென்றாலோசித்ததுப பிரளயததி லுழியாது நின் ற நடிக்கின்ற நட
ராஜனையடைவோமென எண்ணித் தாண்டலொழியாக நிற்கின்ற ஹர
னையடைந்து வணங்கி எனனை ரக்ஷிக்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொ
ண்டது. உடனே ஹரன் அதனைத் தன்னடிமையாகக் கொணமாகக்
கொண்டான் இதுவன்றியும் திருமாலும் விடையுருக்கெண்ணி சும
ந்தான் இதனை—“இடபமதாய்த் தாங்கினுன்றிருமாலகாண சாழ
லோ” என்று திருவாசகத்தில் வருதலாலுமுணாக

தாப்பியம்.

ஹரி பசுநாயகன், ஹரன் வாஷாதிபதிநாயகன் எனபதாம்

தாரதம்மியம்.

கோபாலகணைக்காட்டிலும் இடபாதிபதிநாயகனை சிறந்தவனெ
ன்பது சொல்லாதேயமையும் நாம் பசுபாலகனை ஹரியை இவ்
விஷயத்தி லப்பிரதானமானவனாக ஒழித்தது இடபாதிபனாகிய ஹரனை
சிறந்தவனாக அறிந்து அம்மஹாபுருஷனைச் சரணாகதியாக அடைந்து
வணங்கின்றோம்—எ-று.

(கஉ)

ஹிகொஹுமாயதாரதாநிபளநிதூஃ

கெலாவஸெஸரிவொவெவகூதெநு|

கொவாநயொரயிகுதநுவிஜ்ஞசூகா

ஹதஸ்வநுததீஸெவயிஸ்யாநி||

ஹோஷ்யகாததரதுத்தநிதெநர்மகந: கைலாஸஸெஸரிககோ
கலுவர்த்ததேய! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமவ்யமாஸ்ரயாம:||

பொழிபெயர்ப்பு.

பன்னு மொருவன் பாற்கடலிற் படிந்தா னொருவன் பகர்வேலை
மன்னுங் கோடி மதியங்கள் மருவிப் பூத்த நிலவென்னத்

துன்னுங் கைலை மலைமீதே சுடருஞ் சிகர மீதுற்றான்
இன்னா தம் ிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன்
அகாததரதக்ஷதள	மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில்
நிமக்நோஹி	மூழ்கினான்ல்லவா,
ஆதய:	இன்னொருவன்
கைலாஸஸைஸஸிகோ	கைலாயமலையின் சிகரத்தில்
வாதததேகலு	இருக்கின்றான்ல்லவா,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறநிய	ஆலோசித்து
வந்ததா:	பெரியவர்கள்
சத்யம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லாம.
தமிமம	அந்த விவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயா:	ஆச்சரியக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் மிகவும் ஆழமான பாற்கடலில் மூழ்கினான்ல்லவா, இன்
னொருவன் கைலாயமலையின் சிகரத்தி லிருக்கின்றான்ல்லவா? பெரிய
வர்களே இவர்களிருவருட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னா லவனை நா
ங்கள் ளாச்சரியக்கின்றோம். ஆச்சரியத்தல்-அன்புபூண்டொழுகிநிற்றல்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாற்கடலின் மூழ்கினென்றது - அரியை, அது அவ்
வரி அவ்வண்ணம் முழுகியிருத்தலால். இதனை—

“ உயருமந தரங்கீ டுததியில்விழலுமும்பர்களுடன்புருகூதன்
றுய நுறவவர்ககவவிடரினையகற்றச்சுநதரனவருடனடர்ந்து
மியலபுடைக்கமடாகிததன்வெரிநினிலங்கியவேங்கரு நெழீள்
கயலுடைபுவரியழுவததுளெய்திக்கவினுறததாங்கினனே” என்
று நாரதபாகவதததும்,

“ அழியும்பணிவெண்டிசைபுரட்டும ழிவயிறகிடங்கெழுநது
கிழியநெடுமால்வரை துளங்கிக்கீழ்வீழ்ந்திடலுந்தனிநின்று
சுழலும்பசும்பொற்கிரிமுதுகுசொறிந்தாங்கணிதினிளநறவம்
முழுருந்துளவோன்மோட்டாமையுருவமெடுத்ததாங்கினால்”
என்று சுகபாகவதததும் வருதலாலுணர்க

ஒருவன் கைலாயசிகரத்தி லிருந்தானென்றது-ஹரினே, அது
அவ்வரண அவவண்ணமிருத்தலால். இதனை —

“தெயவமேருவினதென்புலத்திருப்பெரு ககைலைத
தையல்பாகன்முத்தலைநெடுஞ்நப்படைப்பெருபாண்
ஐயலைமுண்டிருண்டகண்டத்தினனுறைவான்” என்ற உபதே
சகாண்டத்திலும்,

“ அன்னதே தாரகைலைநாப்பணம்பொனின்கடர்மேற்கொண்ட
நன்னெடுஞ்சிமயத்தேதாங்கனவையொர் இரண்ணிறமென
கன்னியங்காப்புமேலிகக திராமணிக்கற்றைகற்றற்ப்
பொன்னெடுங்கோயிலொன்றுபொலிவொடுமபொருநதிற்றன்றே.
சோதிசேருமத்துமணிமண்டபத - தாதியாணவரியணையும்பரிற்
காதலாகுவகவுரியோபாகுற - வேதநாயகன்வீற்றிருந்தானரோ”
என்று கந்தபுராணத்திலும்,

ஸ்ரீ-கெகலாஸு-கிவ்யா-தஸ்ரீ-சாஹ-ஞ்ஜ-தாஹ-ஸ-
ஸ்ரீ-வகிபு-ஸ-கெகல-ஸ-கெகல-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-
கஃ! ஸ்ரீ-காஜிநாஸிஸ்ரீ-கஸ்ரீ-கஸ்ரீ-கஸ்ரீ-கஸ்ரீ-கஸ்ரீ-
ஹ-கொ-கஸ்ரீ-ரா-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-ஸ-
மாஹாத்மியத்திலும்,

கெகலாவாடுகுசுடிவியுவிசுதவிசெடுஜிரொ! ருது
பீண்டுலுவிஷயே ஸுதநிஷகி நயநிஷயடி வெவிதலு
லவாடுடுபி என்று அத்தியாத்மராமாயணத்திலும் வருதலைக்கொ
ண்டு ஹரன் கைலாஸஸிகரவாசி என்றணர்க

தாத்தியம்.

ஹரி கடலின் முழுகினான், ஹரன் மலைத்து இருந்தான் என்ப
தாம்.

தாரதம்மியம்

கடல்கடைந்தநாளில் பாற்கடலின் முழுகிய ஹரியினும் ஸதா
ஸ்ரீகைலாஸசிகரததிலிருக்கும் ஹரன் சிறந்தவனையாம கீழே போ
வோனில், மேலே யிருப்பவன் சிறந்தவன்தானே? ஆதலால் நாங்கள்
கடலிலழுந்திய ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி மலைத்து இருந்த
ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (க௭)

வன்கலுடுடுநெடு ஸுடுவயாதிஸரீரரிடுடு
ஹ ஸுடுலுடுடுநெடு ஸுடுவயலு கிவணரிடுடு
கொவாடுடுயொடுடுகூடு ஸுடுவியுடுடு
லுடு ஸுடுவலுடுடுகிவயரிடுடுயாடுடு

எகஸதுநைல்யமுபயாதிசரீரமாதரோஹ்யந்யஸ்துநைல்யமுபயச்
சதிகண்டமாதரோ கொவாடுடுயொடுடுகிவயதுசிரீதியவ்ருததாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம;

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னுங் கரிய நீலநிற மருவு மொருவ னுடன்முழுதூர்
துன்னுங் களத்தி னளவுமே துலங்குநீல வன்னத்தை
மன்னுமாறு கொண் டொருவன் மகிபால் விளங்கி மன்னினான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிழைஞ்சுதுமே.

கஉஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பதப்போருள்.

ஏக:து
சரீரமாதோ
நைல்யம
உபயாதி
அநய:து
கண்டமாதோ
நைல்யம
உபயசசநி
அநயோ:
அதிக:
கோவா
இதி
அதுசிறதியா
வ்ருததா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனானால்
உடனமுமுமையும
நீலவன்னததை
அடைநதிருக்கின்றான்,
மற்றொருவன்
கண்டததின்மாததிரமே
நீலவன்னததை
அடைநதிருக்கின்றான்;
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
எவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆசரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் சரீராதியநதம் நீலநிறமுடையவனாக விருக்கின்றான், இன்னொருவன் கழுத்தில்மாததிரம நீலவன்னததை உடையவனாக விருக்கின்றான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்தவனோ அவனைப் பெரியோர்களே நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் உடன்முமுமையும் நீலவன்னமுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாக இருத்தலால். இதனை.

“பாயுரீரங்கந தன்னுள்பாமபணைப்பள்ளிகொண்ட
மாயனாதிருநனமாபுமரகதவுருவுநதோளும்
துயதாமரைக்கண்களும் துவரிதழ்ப்பவனவாயும்
ஆயசோமுடியுநதேசமடியேராகக்கலலாமே” என்றும்,

“வருததினாமணி நீரகங்கையினகொமேலவதரியாச்சிரமத்துள்
ளானே, கருங்கடலமுநரீவண்ணையெண்ணிக் கலியனவாயொலி
செயதபனுவல, வருஞ்செய்தவைவகுணமநதும்வல்லாகளவானவருல
குடனமருவி, இருங்கடலுலகமாண்டிவெண்குடைக்கீழிமையவராகு
வாதாமே” என்றும்,

‘மரகதவுருவும்,’ ‘கருங்கடலவண்ணனை’ என்றும் காலாயிரப்பிர
பந்தரத்ததுள் வருதலைக்கொண்டனாக.

ஒருவன களத்தினமாததிரம் நீலவன்னமானவெனன்ற தரனை,
அது அவ்வரன் அவ்வண்ணமிருத்தலால் இதனை —

“உமாஸகாயம் நீலகண்டம்” என்று மண்டலப் பிரமனோபநிஷத்
ததும்,

“காலனைவீழ்ச்செற்றகழலடியாண்டிமவநதென்
மேலவாயிருக்கப்பெற்றேனமேதகத்தோனறகினற
கோலந்நயத்தானமென்னுங்குளிரப்பிறகோயினமேய
நீலமவைத்தனையகண்டநினை கருமானினைகிலேனே” என்று திரு
நெறித்தமிழேவத்ததும்,

“நீலகண்டனேபோற்றியெண்குணங்களானிறைநத
மூலகாரணபோற்றிமுனசிறுவனுக்கிரங்குங்
காலகாலனேபோற்றியினநீமமுயிரகாதத
வேலவார்குமூலபங்கனேபோற்றியென்றிசைத்தார்” என்று கா
ஞ்சிப்புராணத்ததும்,

‘நீலம்வைத்தகண்டனை’ என்றும், ‘நீலகண்டனை’ என்றும் பிற
விடங்களிலும் வருதலாலுணர்க.

தாதீபரியம்.

ஹரி முழுக்கறுப்பன், அரன் கழுத்தின்மாத்திரங் கறுப்புநிற
முள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

இவ்வுலகி லனைருந் குறைந்த கருமையுடையவனையே சிறந்தவனாகக் கருதுதலாலும், அரணிடத்திலுள்ள இக்கருமை இயற்கையின்மையாலும், லோகோபகாரமாகத் தோன்றியதாதலாலும், ஹரியின் கற்பு லோகோபகாரமாகத் தோன்றிய தன்மையாலும், இவ்விவ்யத்திற் றுரதம்மிய மாயுங்கால் ஹரி தாழ்ந்து ஹரன் உயர்ந்து நின்றலால், நாங்கள் இவ்விவ்யத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக விட்டுப் பிரதானமான ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.)

ஊகஸுஜாஷ்டிஹிஷீருபயாக்ஸீபு
 2மெ ஸ்ராவிக்-பந்தாராக்ஸீபுஷ்டிஷ்டி
 கொவாநயொராயிகஸ்சுந-ஹிஷ்டிபு
 ஸுதஸுஸு-வஸு-ஹீஸு-வஸு-பாஸு-பாஸு

ஏகஸ்ஸதாஷ்டரஹிஷீருபயாக்ஸீகரமயோபபாததிநிதராமிதி
 சாஷ்டமூர்த்தி! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவருததாஸஸத்யம்
 ப்ருவந்துதமிமவயமாஸ்ரயாம:॥

மோழ்பெயர்ப்பு

சீத வழுத மதியிலொளி சிறந்த முகத்தி லுறநகையான்
 மாதா விளைக்கு மட்டமனை மருவ வெருவன் மன்னுவான்
 ஏத மறுமெண் மூர்த்திகளை யிலங்க வெருவ னெயதினன்
 ஈதிற் பெரியார தமைநீங்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

அஷ்டமகிஷ்டி

சீகிரம்

உபயாதி

அந்யுச

அஷ்டமூர்த்தி:

ஒருவன்

எட்டுமனைவியரை

வினாவாக

அடைகின்றான்,

இன்னொருவனாக

அஷ்டமூர்த்திகளை-எண்வகையுடல்களை

நிதராம்	மிகவும்
விபாதி	பரிக்கினுன;
அநயோ?	இவருள்
அதிக:	அதிகமானவன்
கோவா	யாவன
இதி	என்று
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா?	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்தவிஷை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் ஸதா எட்டுமனைவியரை வினாவாக அடைகின்றான், இன்னொருவன் ஸதா ஆஷ்டமூர்த்திகளை யடைகின்றான், இவ்விருவருள் எவன் சிறந்தான் பெரியார்கள் சொல்லலாம் நாங்களந்த மஹா புருஷனை ஆஸ்ரயக்கின்றோம்.

விதிப்பு.

ஒருவன் டமகிஷிகளை அடைகின்றானென்றது-ஹரியை, அது அவன் எட்டுமனைவியர்களை யுடையனாதலால்.

எட்டுமனைவியராவார்.

உருங்குமணி, சத்தியபாமை, காளிநதி, மித்திரவிநதை, சத்தி, பத்தினா, இலக்கணை, சூரபவதி என்பவர்களாம்

ஹரி உருகுமணியை மணந்தது.

கடலாடை நிலமாதைக் கைப்பற்றியாண்ட மன்னர் பலருளொருவனும் விதர்ப்பநாடாளும் வேந்தனாகிய வைதர்ப்பமன்னன் தன்னருந்தவத்தாலொருமகனையும் ஒருமகளையும் உடையவனாகி மகனுக்கு உருக்குமின்றும், மகனுக்கு உருக்குமணியென்றும் நாம்கரணஞ்

குட்டிவளராததன் மூத்தவனாகிய உருக்குமி யுவராஜாவாகியிருந்தனன், இளையவளாகிய உருக்குணி மணப நுவமடைந்திருந்தனன்; மகளின் மணப நுவததைபுணராத மன்னன் கண்ணனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்குமாறு தானே தீர்மானித்தான் தனையுணராத வவன் மகனுக்குமி தந்தையை வணங்கி, தந்தையே! இது தகுதியன்று இடையாசுவத்திலிருந்திசைக்குழுவாகிய கண்ணன் எனினிலையாட்கேற்றவனல்லன் வினாவகைக்கேற்ற மணவாளன் சேதிபனாகிய சிசுபாலனே என்று வற்புறுத்திக்கூறித் தந்தையின் சித்தையைக்கொத்து சிசுபாலனுக்கே கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்தான், இதையுணராத அவனிலாவன், கண்ணனையனறிப்பிறரை மணமுரியுங் கருத்திலலாதவனாதலால், ஒரு பாரபனமகளைத் துவரைக்கணுப்பினான். அவனுஞ்சிசுசென்று கண்ணனைக்கண்டு அவனுதிகூறிப் பின்னர் உருக்குமணியினப்பிராயத்தை புணரத்தினான் அதனையுணராத கண்ணனும் அலாயுதன் முதலியோருடன் தேடேறி விதாபப நோக்கிசென்றான் முன்னரே உருக்குமியி னேலையால் சிசுபாலனுதியாக நகரிலவந்து நெருங்கியிருந்தாக்கள் அப்பொழுது சைனியங்களுடன் கண்ணன் வருவதை யுணராத விதாபபன் மணங்காணிய வந்தானென்று கருதி உபசாரத்துடன் வெதிறோற்றனை பின்னாக கண்ணனுங் காலம்பாரத்தவனாக விருந்தனன்.

பாரபனத்தூதன லெல்லாமறிந்த உருக்குமணி அலங்கரிக்கப்பட்ட சீர்த்தினளாய் ஸூதாக்காதேவியி னேயத்திறகுசென்று தூர்க்கையை வணங்கி, இமாசுத்தனமே! அடியேற்குத் தேவகிரந்தனனே வரனாகவேண்டிம என்று பிரார்த்தித்தது பூசைமுடித்துக் கோயிலுக்கு வெளியிலவந்து எங்குளான் கண்ணன் என்று பங்கய விழிகளைப் பரப்பினவளாக நின்றனன்.

மறையோன்முகத்தால் நடந்த முறைகளையுணராத கண்ணன் பரிவாரங்களுடன் அவன் நிற்குமிடத்தடைந்து தேரின்னிறும் இறங்கித் தன்மையால் வவனை எடுத்துத் தேரில் வைத்துக்கொண்டு தன்னகமாகோக்கி இராமனுடன் நிரும்பினான். நிரும்பியகாலத்து வந்தெதிர்த்த

உருக்கியாயாதியரை அஹமானப்படுத்தியோட்டித் துவவாயடைந்து
அவனை முத்தன்னைவாயாக மணமுரிந்தகொண்டன இத்தனை—

“சேற்றற்றாண புளரிசெமமுகநகைக்கும்

வீறுற்றதண்பிணைவிதாபபனம+ன்பைந்தேன

ஊறுற்றமெனமொழியுருக்குமணி+னை

மாற்றற்றபொற்றிகிரியாயன+ண யாநதான’ எனபதால் உணாக

ஹரி சததிரியபாமையை மணந்தது

தவாபரயுச்சது, கண்ணனிந்த காலத்திருந திவவுலகாண்ட
மனனர்வகள்ளொருவனான சத்திரித்தது எனனுமோரசன இருந்
தான் அவன் பூப்பினுமாததிரியை உபாசித்தான் அவரவனெதிரிற்
றோன்றி நாராயணன் பாபிலணிந்தள்ள நல்ல கவுத்தவையோன்ற
தன்பையானதாகியதும வியமந்தமென்று பேருள்ளதுமான ஒருமணி
யையளித்தது மறைந்தனா, அதனை அவன் காத்திறந்திருந்தான்.
அம்மணியினமீது தேரலாகொண்ட ஹரி அம்மனவனவையடைந்து
அம்மணியைக்கட்டான அதற்கவனநீ என்னவளித்தாலும் நான்
இத்தனை யளியெனென்றன பின்னர் கண்ணனத்தனை சேளாதுவிட்
டனன், ஒருநாளம்மணியை அச்சத்தித்தித்தவின் தப்பியான பிரசே
னெனென்பவன் வாங்கித் தரித்ததுகொண்டிருக்கட்டில் வேட்டைக்குச
சென்றான், சென்றவிடத்தொரு சிங்கமனைக்கொன்று அம்மணியை
யபகரித்தது அச்சிங்கத்தை சாம்பவனெனனும் ஒருகரடி கொன்று
அம்மணியைத் தானபகரித்த தன் குகைக்குட்சென்று தனயகளின்
றொட்டின்மீது விளையாட்டாகக் கட்டியது

இவ்விஷயங்களொன்றையு முணராத சத்திரித்தது வேட்டைக்
குச்சென்ற பிரசேனனத்திருப்பிவரையாலவனைக் கண்ணனை மணி
யாசையொரு கொன்றானென்று துற்றினான். அதனையுணர்ந்த கண்
ணன் காட்டிரகுச்சென்ற கரடியின் வீட்டுக்குள் துழைந்து அக்கரடி
யுடன் ஒப்பதுதினம் வனபோப்புரிந்து அதனைவென்று மணியை யப
கரித்தது திரும்பவந்து சத்திரித்ததிற்கு நடந்தவற்றைக்கூறி மணி
யையளித்தான், உடனே அவன் கண்ணன்செய்த காரியத்தல் மகிழ்

கநசு

ஹரிஹரதாரதமாயம்

வடைநகு மணி நயபும தானபெற்ற ச தியபாமை யென்பகனையும்
அவனுக்கு அபரிதகாண் கண்ணை சகதியபா நாயை இரண்டாவது
மனவியாத விவாதமுதகா லங்கீகரித்துக் காண்பிசமந்தகமணியை
அவனிடமே அபரிததண்ண இதனை—

“பிழைத்தனமென நுகர்வாரா பரிழைத்தவபிழைப்புத்தர்ப்பான்
விழைத்ததும் னிபிழைபெண்ணடையுணரிவேலை
சுழைத்தெள்ள முசினசாய சததியபா நாயை
மறைப்புபலனைமேனிவள்ளலுக்குதவினானே ’ எனனும சுகபா
கவதத்தாலுணர்க

ஹரி பாரிநதிபை மணமபுரிந்தது.

அருசுசுன்னுடன கண்ணை ஒருகாலது யமுனைநதியின் கணா
யைய மடைகாண், அமபா முதவகொத பாரிச த நிழலிலோ மழகிய
கணனி யொருதிரி நின்றனா, அவளைக் கண்ட கண்ணை காழுற்று
அருசுசுன்னேய்க்காண்ட டுலோ யாமானர கேட்பித்தா னதற்கவள்
யான பாறுபுத்திரி காவிரிசெயன்று பே நாளாவன என்றாள் பின்ன
ரும் பார்த்துந் தின்னப்பிராயம் எனனை என்றனை; அதற்கவள்
என்னப்பிராயம் கண்ணைக்கு மனைவியாதலென்றாள், உடனே
அருசுசுன்ன அவளைக் கண்ணெனது சோதக த துவகாககனுப்பி
னா கண்ணை ம அரளை மூன்றாவது மனைவியாக மணமபுரிந்துகொ
ண்டனன். இதனை—

“தெளிந்தவாறொழுகங்கைசுதிருநதிரீரமாநதி
வளநாதமரதாரத்தப பொனமலாபழையமரதா நறக
களங்கனி உண்ணத்தண்ணலுற்பக கைகாழுநதுபோல
விளங்குபாரிநதிமனநலவிதியுளியியறநீனானே ” எனனும பா
கவதத்தாலுணர்க

கண்ணை மித்திரவிநதையை மணமபுரிந்தது.

கண்ணனுக் கதைமகளாக மித்சிரவிநதை யென்பவ னொரு
த்தி யிருந்தனர். அவள் கண்ணையே விரும்பினாள். இவள் தமை

கரு. ௩

“மருவியிததலாநதமாலேவாள்வசுதேவனனனேனா
 டொருவயிறுநிததநங்கையியிததவளாநிவணநீத
 வினாயெக்தவெதநிபூங்கோநகமிதநெயிசுதைநையம [னறும்,
 திருவயிறெருருபாலவைதததசெடமலமேலயிழைகலசெயதாள எ
 நடாக்கருமெபழுதிசுட்டகாகுவேயயனனமெனனெருட்
 படாககளியிளமெனனொங்கைபவளாராயமயிலனா
 விடாகக.நிசுசருமபுண்கோதைநிநியினிநிபுண்கதுவேட்டான்
 கடாககளிறழைபவககநாயழநிநிபிமாலேந 'எனறும்வருமபா
 கவதசசெயபுட்டகளாலுணாக

கோசலநாட்டரசனாகிய நகனசித்தெனப்பவன் தன் மகளாகிய சத் தியை என்பவளை தன்னுடையபடுகிற ஏழெழுநூற்றைத் தழுவின வாக்குக்குக் கொடுப்பதாய் பிரஸ்தாபித்து ஏழுவிகைகளையும் நிறுத்தினான் இதனைக்கேட்ட வனைகம் மண்ணாளும் மன்னவா பெண்ணையின் கொடுமையாலெயறியேறுதழுவச்சென்றவகவீனர்களாளுகளப்பொழுது கண்ணன் அருச்சுன்னுடன் கோசல நாட்டையடைந்து இடப்பவனான தழுவினான் அதுகண்ட மன்னவன் சந்தோஷத்தாடன் தன்மகளை யவனுக்களித்தான். அவனும் அவளை ஐந்தாவதுமனைவியாக மணஞ்செய்து அருச்சுன்னுடன் திரும்பித் துவரையை நோக்கிச் செலுதுவகற பொருமையினுலெய்திப் போர்புரிந்த மன்னவர்களை வென்று துவரையடைந்தான். இதனை —

“திலகவெண்கலிகைமன்னவனுவந்துசெஞ்சிலைவளங்கொள்பொ
ற்கோட்டு, மலைபதவிடிஞ்சுமத்தமால்யாணமணிமருப்பொசித்தகார்

வண்ணம், கிலவிதழ்வுலிகமூட்டிவைத்தன்னவின்னகைச்செயயவாய்
க்கருங்கட்டி, கலவமாமஞ்ஞருகடுகமஞ்சாயறகதிராமூலககன்னியைக்
கொடுத்தான்” என்றுரைக்கும் பாகவதசெய்யுளாலுணர்க.

ஹரி பத்தினாயை மணந்தது.

கேகயராஜனுக்கு மனைவியும் வசுதேவனுக்குத் தங்கையும் கண்
ணனுக்கததையும் ஆகிய சுதகோத்திரி யெனப்பவள் பெற்ற புத்திரியான
பத்தினா யெனப்பவள் பேதைப்பருவத்திலேயே கண்ணனை வரனாகக்
கருதினவளாக விருந்தனள். இவளப்பிராயத்தை யுணர்ந்த இவள்
தமையன் கண்ணனைத் தனது நகரத்திற்கழைப்பித்தது அஃனையவனுக்
களித்தனள் கண்ணனும் பத்தினாயை ஆரூவது மனைவியாக மணந்
தனன் இதனை—

“தழலுமவெஞ்சினவாட்படைவசுதேவனறநகைதன்னெளிமுகிலவயிற்
கிழிபடநிவந்த தண்டலேவெலிககேகயராட்டினுக்கிறைவன்
எழில்வரையகலம்புணாந் தகோத்திரியின்றசெவ்வாயப்பசங்கிள்ளை [ல்
மழலையநதிஞ்சொற்பத்தினாபூவைவண்ணனமேற்கா தல்கூடந்தனளா
என்றும்,

“பொன்னிணரமராஹ் நற்புரிவனையவறமுநகோ

இன்னமுதனையசாயலேரிளமுலையினளை

முன்னவனளித்தல்செய்தானமுழங்கழல்சானறதாகக்

கன்னியநதுளவுசூடுங்காராமுகிலவண்ணநகனறே” எனும் பா

கவதச்செய்யுட்களாலுணர்க

ஹரி இலக்கணையை மணந்தது.

மத்திரநாட்டரசன் மகள் இலக்கணங்களை யுடைய இலக்கணை.
இவளை இவள் தந்தை தன்னாலமைக்கப்பட்ட லிலை வளைத்து மச்ச
யந்திரத்தை அடித்தவாடுகரு இவள் பனைவியாகத் தருந்தவளெ
ன்று மணமுறை யோலையை ஏவ்வொரு மன்னவர்களுக்கு மனுட
பிஞன். வந்த மன்னவர் கூட்டத்துள் எவனும் அநதலிலை வளைத்த
னிலை; கண்ணனை வளைத்தான். அதனால் இலக்கணை யவனுக்கு

மாலையிட்டனள். அவளுடன் துவாரகையடைந்து அவளை ஏழாவது மனைவியாக மணந்தனன். இதனை—

“அளவிலவெங்காதற்பவததளநெழுவமுநதலுற்ற
இளமயிலன்னசாயலிலக்கணைமனறலாற்றி
மூளையிளமுலலைமூரனமுருக்கிசமுநதநகய்ததான
தளையவிழநதடைநேதோககீற்றனியின்புதருநநதொலலோன்”

என்னும் பாகவதததாலுணாக

கண்ணன் சாம்பவதியை மணந்தது.

சத்தியபாமையின் சிறியதந்தையின்பொருட்டுச் சாம்பவனிடம் போபுரிந்து மணியைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அவன் சன்மக ளான சாம்பவதியையும் கண்ணனுக்கு மனைவியாகவள்ளித்தனன். அவ ளையுந் துவாரகைக்கு கொண்டுவந்து எட்டாவது மனைவியாக மணந துகொண்டனன். இதனை—

“எண்கின்னோநதளித்தசாம்பவதியெஹுமிலவசசெவ்வாய்
பண்கனிமழலைதநீஞ்சொறட்டாபுலைப்பவளவல்லி
கண்கவாமணியினோடுகாண்டகவிளங்கக்கொண்டு
மண்கவாகமலததாளபனமாகடலெனமீண்டான்” என்று

வரும் பாகவதசெய்யுளாலுணாக

ஒருவன் அஷ்டமூர்த்திகளை யடைந்தானென்றது ஹரினை அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மஷ்டமூர்த்தியாக விருத்தலால

அஷ்டமூர்த்திசளாவார்.

சருவன், பவன், பசுபதி, ராசானன், வீமன் உருத்திரன், மஹா தேவன், உக்கிரன் என்பவர்களாம்.

ஹரன் பிருதியைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாக நின்ற வவதரத்தச சருவன் என்றும், அப்புவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்தப் பவன் என்றும், அக்கினியைச் சரீரமா கக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்தப் பசுபதி என்றும், வாயு வைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகநின்ற வவதரத்து ஈசானன்

கநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

என்றும், ஆநாயத்தைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகின்ற வவ தரத்து வீமன என்றும், சூரியனைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகின்ற வவதரத்து உருத்திரன் என்று, சந்திரனைச் சரீரமாகக் கொண்டு தான் சரீரியாகின்ற வவதரத்து மகாதேவன் என்றும், ஜீவனை அல்லது யஜுவாவைச் சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியாகின்ற வவதரத்து உக்கிரன் என்றும் பெயாபெற்று நிற்கின்றனெனக் கேட்கப்படுதலால், ஹரன் எட்டுமாததிகளை யடைகின்றன என்பது பெறப்பட்டது இதனை—

“விரியப்படைப்பாயெனலோடுமவிழைந் துமலரோனபோற்றுவான்
மருமணஞ்சேரநகன்றுவிரிமணணிநுருவாஞ்சுருவொ
யிரதமன்னிததெண்ணீரினுருவாயுறையுமெழிற்பவனாய்
உருமபொருந் திககனலவடிவாயுறையுறையுபகபதியாய்.
ஊரூயுலவையுருவாகியொழியாதுறையீசானனாய்
ஆரூவொலியாய்வெரியுருவாயமாந் தேயுறையுமீமனாய்
வீரூரொளிசேசாந்திரவியுருமேவியுறையுமுருத்திரனாய்
மாறூத்திராநீரமுதாகிமதியாயுறையுறையுமாதேவனாய்
உரைத்தற்கரியவியமானுருவாயததோன்றுமுககிரனாய்
விரித்தற்குரியனாய்வேறாயவிளம்பலாகாததனிமுதலாய்த
திருத்ததுமறிவாலறிபொருளே செழுஞ்சேவடிப்போதெனறலைமே
லிருத்தியானாவாயெனப்பரவியிறஞ்சிப்படைக்கலுற்றனனாய்”
என்று கூறப்படுகிற வாயுசங்கிதையாலுணரக்

தாற்பரியம்

ஹரி அஷ்டமகிஷிகளை யட்டாதவன், ஹரன் அஷ்டமாததங்களை அட்டாதவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யமான எட்டுப்பெண்களை ‘இஷ்ட அநிஷ்டங்களுடன் கைப்பற்றிய ஹரியினும் சிறந்தஅஷ்டமாததங்களுையடைந்த ஹரன் சிறந்தவனென்னத் தடையென்ன? ஹரனுடைய அஷ்டமாததிகளை யன்றி உலகே இல்லை. ஆனால், வித்தத்தென்னையோ கூறுவது. ஆத

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கங்கு

லால், நாங்கள் இவ்விஷயத்தில தாழ்வுடைந்த ஹரியை அபிரதான
மாகத்தள்ளிச் சிசோஷ்டனான ஹரனை ஆசரயிக்கின்றோம் (கரு)

எனகொருவருக்கு நான் உபாசனை

வெவ்வித ஸாதிபிரஸாங்கியை உபாசனை

கொவாநியோரயிகளுக்கு நான் உபாசனை

வசுதேவருக்கு உபாசனை உபாசனை

ஏகே லுடதய துதிநமய முநாஜெஸகேஷ்வரபோததாதிபிரஸா
மஹதிஞ்சகங்கா 1 கோவாநியோரதிகித்யதுதிநதயவருததாஸஸத
பமபருவநதுதமிமமவயம1ஸரயா: ||

கோழிபெயர்ப்பு

கல்லாக கயவ ருள்ளமெனக் கருத்த யமுனை நீர்ப்பெருக்கி
லுல்லா சததோ டெதிராகத்தனி லுருண்டா னெருவ ஹறெருவன்
விலலார கங்கை தனைத்தரித்து விளங்கா நின்ற னிரிவிரிவிழுக
கிலலார துமமை யிவ்வெனன விரைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

எக:

அதுதிநம

யமுநாஜெஸகேஷ்வர

லுடதி

அநய:து

ஸிரஸா

மஹதிம

கங்காம

ததாதி

அநயோ:

அகிக:

கோவா

ஒருவன்

எப்பொழுதும்

யமுனாஜெஸகேஷ்வர

புரஞ்சினான,

இனெருவனான

தலையினாலே

பெரிதான

கங்கையை

தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்;

இவ்விருவருக்குள்

சிறுதவன்

எவன்?

இதி	இதனை
அதுசரிதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பிரவாகமான யமுனையாற்றுநீரிலே விழுந்து புரளுகின்றான், மற்ருருவன் மகத்தான நங்கையை யணிந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவருக்குட்சிறந்தவனை இன்னவென்று பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால் நாங்களுந் தமஹாபுருஷனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதாபு.

ஒருவன் யமுனையாற்று நீர்ப்பெருக்கிற புரளுகின்றவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் புரளுதலால் இதனை—

“மாயனைமன்னுவடமதுநாமைந்தனைத் த

தூயபெருநீராயமுனை ததுறைவனை” என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்தும்,

“அளக்குமண்ணுலகருந்திவெண்ணெயுணவாயர்பாடிவளாசெங்கணை, தொலைக்கைமால்களிறு போலநின்ற தனி துளையவெய்யெழு வாளரா, வளைநூலவலகொடுநெடுமபண்டவியினவளானமேனியை மறைக்குபு, முளைத்தநாணமதிமருட்டுமவாலெயிறுமூழ்குறுமபடிக்கடித்ததால்” என்று பாகவதததும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் நங்கையைத் தலையிற் றரித்திருக்கின்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் தரித்திருத்தலால்.

முன்னொருகாலத்தி லுடாதேவியுஞ் சங்கரனும் ஒருவிதான நீழலிலிருந்து அன்யோனனிய ஸல்லாபாலாபங்களாற் குதூகலிக்கின்ற சமயத்தி லம்பிகை தன் கணவனிருவிழிகளையும் பொத்தினாள்; அத

ஞல் உலகமிருளடைதலையுணர்ந்த உமாகார்த்தன நெற்றிச்சுண்ணைத்
திறந்து உலக மொளியுடையதாக வியற்றினன். பின்னா நாணமுற்ற
நாராயணி நாமென செய்சோமென மூடியவத்தங்களை விலாவி
லெடுத்தனன். உடனே அக்கரங்களினின்றும் பத்து நீர்த்துளிகள்
கீழே சிந்தின, அவை அநிக பிரவாகமாய உலகனைததையும் மூடின;
இதனாற் கட்டமடைந்த தேவர்கள் பிறையணி மவுலிப பெருந்தகை
யையடைந்து, பிரவாகத்தை யகற்றவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தார்
கள். ராசனவாகளின் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி, அப்பிரவாக கவகை
யைத் தன சடையிலணிந்துகொண்டனன் இதனை—

“மலைமகளையொருபாகமவைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயுமதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவனசடையிற்பாயநதிவளேற்றறணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேதபுகப்பாயநதுபெருங்கேடாளுசாழலோ” எனறுதமிழ்
வேதத்தும்,

ஸ்காந்தபுராணத்தும் வருதலைக்கொண்டிணாக
தாம்பரியம்.

ஹரி யமுனையாற்றின் முழுவினான், ஹரன் கங்கையைத் தலை
யிலணிந்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.
கங்கையினும் யமுனை தாழ்ந்ததாதலால், பிரவாகமான யமுனை
நீர்க்கிடந்து புரளுபவனைவிட, கங்கையைத் தலையிலே வைத்திருப்
பவன் இந்த விஷயத்திற் சிறந்தவனே. ஆதலால், இவ்விஷயத்தில்
தாழ்வடைந்த ஹரியை நடுங்க ளப்பிரதானமானவனென்று ஒதுக்கி
இவ்விஷயத்திற் பிரதானமடைந்த ஹரனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (கசு)

வனகலுவலுமவனாநநிடியாகிகடா
கமலுவலுமவனாநிநிவாபகாசுராபெரு!

கோவாநயொராயிகஹதஞ்ஞவிஹவஹ

ஹதஞ்ஞவஹதஞ்ஞவிஹவஹ

ஏகஸ்ஸுவர்ணவஸநநிததாநிகட்யாமநயஸஸ்ஸுவர்ணகிரிசாபம
தாந்கராக்ரோகோவாநயோரதிகஇதயநுசீநதியவ்ருததாஸஸதயம்ப்ரு
வந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ॥

மோழ்பெயரீப்பு

பொன்னை யுருக்கிச சாயததடிததப் பொருதது மியலப தாகுமிஃ
தென்ன விசைக்கும் பீதவுடை யிடையனெருவ னெழி லொருவன்
பொன்னின் மலையை வில்லாகப் பொருததக்கரத்திற் பிடித்துள்ளான்
என்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
கட்யாம்	அரையில
ஸ்ஸுவர்ணவஸநம	பொன்னயமான வஸ்திரத்தை
நிததாநி	தரிக்கின்றன,
அந்ய:	மற்றொருவன
கராக்ரோ	கை துனியில்
ஸ்ஸுவர்ணகிரிசாபம்	பொன்மலையாகிய வில்லை
அதாத்	பிடித்தான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் பீதாம்பரத்தை இடையிலணிந்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் பொன்மலையை வில்லாகக் கையிற் பிடித்திருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் ஈந்தவனைப் பெரியவாகாள நீவிராசுநிலை, நாங்கள் உங்களால் உணமையாக உணாகப்பட்ட மஹாபுருளைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பீதவாடையைத் தரித்திருக்கின்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணத் தரித்திருத்தலால் இதனை —

வீதாம்பரொரூபுக்ஷம் என்றாக்கும் அமரகோசத்தாலும்,

“சூதாம்பரஞ்செயலென்றுசனன்சொல்லவ

மீதாம்பரிசென்றுணாமாவலியீந்துவப்ப

பாதாம்புயம்பாருயாவானித்பரந்தவந்தாட்

பீதாம்பரமல்கியபேரொளிராழிவாழி” என்ற பூமஹாபாகவதத்தாலும் உணாக.

ஒருவன் கைதுனியாற் பொன்மலையான வில்லினைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் என்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பிடித்திருத்தலால் இதனை —

“திருநெடுமாலிந்திரனயன்வாறோதிருக்கடைக்காவலினெருக்கிப் பெருமுடிமோதியுகுமணிமுனறிற் பிறங்கியபெருமபற்றப்புவியூர்ச் செருநெடுமேருவிலலினமுப்புரந்தீவிரித்தசிறற்றம்பலக்கூத்த கருவடிகுழைக்காதமலசெங்கமலமலர்முகங்கலந்ததென்கருத்தே” என்று திருவிசைப்பாவிலுமீ,

“பொன்மலை வில்லி” என்று பாகவதத்தும்.

“பரிந்துதற்பதங்குறுகினர்பழையதீவீனைபோ

லெரிந்துமுப்புரம்பொடிபடவிதந்திடாதுயிர்கொண்

டிருந்தவப்பெருங்கொடியனாயெம்பிரான்கண்டு
பொருநதுபொறசிலைவாகுகின்னெல்லிமுதமுட்டி” என்று கூவ
புராணத்திலும் வருதலைக் கொண்டிணாக

தாத்தம்மியம்

ஹரி பொன்னுடையுடையவன, ஹரன பொன்னுடையாகிய வில்
விளையுடையவன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கொஞ்சம் பொன்னினுலாகிய வோராதையை இடையிலணிந
தவனைக்காட்டிலும், பெரியபொன்னுடையக கைதுணியிற பிடித்திரு
க்கின்றவன பொன்னினவிஷயத்திற சிறந்தவனென்பது ஸபஷ்டம்.
“இதனெல்லையோசனையோ ரிலக்கமாகு மிதற்கு நபெபொறபிறங்
கல்” என்று பாரதத்தும், மௌனசூத்திரம் வனவழி” என்று
அமரத்திலும் கேட்கப்படுதலால், மகாமேருமலை பொன்னுருவமான
மலையென்று கேட்கப்படுகின்றது இதனால் ஒருபெரியபொன்னவஸ்தி
ரத்தைவிட, மிகவும் பெரிய பொன்னுடைய ஒருவனிடத்திலிருந்தால்
வளை பொன்னின விஷயத்திலெவனதான இழித்துக்கூறுவான் இவ்
விஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை குறைந்த பொன்னுடையவனாக
கருதி அபிரதானமாகி மிகுந்த பொன்னுடைய ஹரனை
நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம் (கௌ)

வனகொடியுள்ள விலைவாசிக்குணவிசுவாசு
சிறெழுதியுள்ள வரவாஹநவசூத்திரத்தில்
கொவாநயோராயிகுததுதலிக்குவரவா
ஸூக்யம் புவனவசூத்திரம்வயோராயாசம்

ஏகோததௌஸிரவிபர்ஹிணபிஞ்சமாதரமந்யோமயூரவரவாகந
புத்தரஞ்ஞடி: : கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிரந்தியங்குத்தாஸ்ஸத்யம்
புருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

எம்மா தென்னக கண்டவாக றிசைசுரு மயிலின றேகை தனைத்
தமமோ தலையின மீதணிந்து தயங்கு மொருவன றவிரொருவன
அம்பா மயிலை வாகனமா வடைந்த மகனமே லராவியியான
இமமா னவருட் சிறந்தவனயா றிசைத்தாற பெரிந் றிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ஸிரவரி	தலையில
பர்ஹிணபிஞ்சுமாதரம்	மயிலினொருதோகையையே
ததென	தரித்தான,
அநய:	இவ்வொருவன
மபூரவரவாஹந	சிறந்த மயிலை வாகனமாகவுடைய
புதரதருஷ்டி	பிள்ளைய னிடத்திற பாராட்டி யுள்ளவன்;
அநயோ.	இவ்விருவருள்
அநிக.	சிறந்தவன
கோவா	யாவன
இதி	இத்தனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
•தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன தன றலையி லொரு மயிலிறகை வைத்திருக்கின்றான்,
இன்னொருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப்பார்த்து மகி
ழ்கின்றான்; இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனை நீங்கள் சொன்னால் நாங்க
ளந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் மயிலிறகைத் தரித்தானென்றது-அரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ண மணிநிறுத்தலால் இடையாகள முன்காலத்திற் சிறோ பூவுண்ணமாக மயிறறழையை உணிவது வழக்கம் ஹரியுங் கண்ணாவதா ரத்தி லவ்வண்ணமணிநதனன் இதனை—

“சிந்துரப்பொடிகொண்டுசென்னியப்பித்திருநாமிட்டங்கோ ரிலையநதனால, அந் தரமின்றி ததன்னெறிபங்கியை யழகியநேததிரத தாலணிந்து, இந் திரனபோ லவருமாயப்பிள்ளை யெதிராநின்றங்கிவளை யிழைவெனனச, சந்நியிலநின்ற கணடாநங்கை தனதுகொடுசரிவ னைகழலகின்றதே” என்றம,

“சாலப்பன்னிளைப்பினேசழைக்காவனகிழ்” என்ற மநாலாயி ரப்பிரபந்தத்தும்,

“தழைதவழ்ந்தபூநதாதவிழ்சாழிருங்கூந்தற

குழைதவழந்தகட்டேகிபச்சிளங்குழவி

இழைதவழாதேபெரொளிகத்திரமின்னெனவிமைப்ப

மழைதவழந்தெனமருந் தைத்தவழாதனன்மனே” என்று பாகவதத்தும்,

“பரிபுரங்குளபாதிரைசயந்திரைக்காட்டப்பசுமபொன்னினாடை யுடைதிகழ்த்துயய, தரளவுடமொடுதாமநிவளக்காநிறையங்கியருண்டலமலையப்பிலிப்பின்னல, சிரிரிசையிறக்கவினறவேகேசூரங்கழரண்டு புயமிசையின்னழிலைக்காட்ட, கரமிசையினையிரமணிநகடகமின்ன க்கந்தாப்பன்னைக்கழைக்கொந்நினால” என்று ஸ்ரீநாரதபாகவதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் மயிலை வாகனமாகவுடைய பிள்ளையைப் பார்த்துக்கொ ண்டிருக்கின்றனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் பா ர்த்துக்கொண்டிருத்தலால். இதனை—

“என்காரும்புனக்குறவாதமக்குறவெனவண்ணுகியெனல்காததுத் தன்காருஞ்சைவலமுமனையகுழல்வள்ளி தனந்தழுவுகோவை

வெண்காட்டனறிருமகனைமயிலோனையமராசிறைவிடுத்தேனோக
கண்காணப்பரவினாதம் பிறவியெனுமபெருஞ்சிறையைக் கடப்பர்
தாமே” என்று திருவெண்காட்டுப் புராணத்தும்,

“அறிவிரண்டியாயவலங்கறிவிறழ்ந்ததா

செறிவனறயாககைசெருத்தேருகப்போ

னுறுவலியினவையமுடற்றதகருந்த

வெறுழ்மிருந்தாராநாதேகாட்டிப்பபாகன்போலும்

எழிறகலவயஞ்ஞையினிதுகைசதானபோலும்” என்று த

ணிகைப்புராணத்தும் வருதலைக்கொண்டு, ஹரன் மகன் மயிலவாகன
வென்றுணாக

தாநீபியம்

ஹரி ஒருமயிலிறகைத் தலையிலணிந்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன்
ஒருமயிலேயே வாகனமாக உடையவருக இருக்கின்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருமயிறீலியைத் தலையினிதி வைத்துக் கொண்டிருப்பவ
னிலும் அநேக தோகைகளையுடைய மயிலினை வாகனமாகவுடைய
பிள்ளையைப்பாதது மகிழ்வவன் சிறந்தவனெய்யாம் ஹரி, மயிலிறை
கைத்தலையிறறித்திருக்கின்றான், ஹரன் மகன் அமமயிலேயே வாக
னமாகச் செய்திருக்கின்றான் ஒதுப்பாருளைத் தலையிறசுமப்பவனை
யும் அதேபொருளை வாகனமாக்கின்றனையுங் கருதினும், வாகனமா
கக்கொண்டவனை சிறந்தவருக்கின்றான் இசைவால் மயிலிறகைத்
தலையிறபூஷணமாக வணிகத் ஹரியையும், மயிலினை வாகனமாக
வுடைய பிள்ளையினைபுடைய ஹரனையும் சேதாநகி ஆராயுகநால்,
மயிறீலியைச் சிவோபூஷணமாகக்கொண்ட ஹரி தாழ்ந்தவனும்,
தனமகனுக்கோ மயிலை வாகனமாகச்செய்து அதனைப்பார்த்து மகி
ழுகிற ஹரன் சிறந்தவனும் ஆகின்றார்கள், ஆதலால் நாககள் இவ்
வீஷயத்திறழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவொதுக்கி இவ்
வீஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்தபொருளாகக்கொண்டு
அவ்வனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

(கசு)

வ்ருததா;	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இடனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆசிரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியவர்கள் ஒருவன் ஒரு கௌஸ்தபமணியை மாபில் தரித்திருக்கின்றான், இன்னொருவன் ஆயிரம் பணைணிகளுடைய ரத ஆரத்தைத் தரித்திருக்கின்றான், இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்கள் உண்மையாகக் கூறினால், நாங்கள் எந்த மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் ஒரு கௌஸ்தபமணியைத் தரித்திருக்கின்றான் என் றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கௌஸ்தபமணியைத் தரித்திருத்தலால் இதனை—

கௌஸ்தபமணிகளே! உபநிஷதநாயகஸஹவ!

சீரீவீகவஸீரீரோநுபாராயணஉரோமதி! என்று ஸ்ரீமகா பாரதத்திலும்,

“வெருவுமாலமுமபிறையுமவெவவிடையவற்கீந்து
தருவுமவேறுளதகைகளுஞ்சதமகநகருளி
மருவுதொலபெருவளங்களுமவேறுறவழங்கித்
திருவுமாரமுமணிந்தனைத் தாழாததி” என்று கம்பராமாயணத் திலும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் ஆயிரம்பணைணிகளுடைய ஆரதனவாரத்தைத் தரித் திருக்கின்றான் எனறது - ஹரினை, அது ஹரன் அவ்வாறு தரித்திரு த்தலால் இதனை—

“கணமவிரிகுடுமிச்செம்மணிக்கவைநாக
கறையணற்கட்செவிப்பருவாய்ப்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கடுக

சேஷபுறாரதைததரிதத ஹரண சிறந்தவென்று நியாயமுநததால்
அரியப்படுகின்றன, ஆதலால் இவ்விஷயத்தில தாமதவடைதத ஹரி
யை நாகவன் அபபிரதான வஸதுவாக வொதுக்கிச் சிறந்த புறரனாகிய
மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம் (கங)

வணக்கெரெனயுதவாநிஹவாஹேந்
சிவபுஷ்யதவஹைவ்யஸ்யபுஷ்யபாஹை
கொவாசியொராஹைகதபுஷ்யவ்யபுஷ்ய
வ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்ய

ஏத கரேணதருதாநிஹபாருசஜய மகபஸுநதததபுறாவிர்பா
ஸருஜாமகபாலாஹைவாநயோபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்யபுஷ்ய
யமபருவதததரிமமவ்யமாஸரயாம

மொழிபெயர்ப்பு.

சீரார பாஞ்ச சன்னியபபோ நிலவி யிலங்கு சபகத்தைச்
சீரார கரத்தி லிஞ்ஞான்று சோதநா நெருவன் சீரொருவன்
ஆரார் மாபிற் பிரமாதலையனேக மணித்து நிறகின்றன
ஏராரிவருட் சிறந்தவனயாரினைத்ததற பெரிய நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
கோண	கையினாலே
இஹ	இப்பொழுது
பாஞ்சஜநயம்	பாஞ்சஜனயத்தை
தருதவாந	தரித்தான்,
அரயத்து	இன்னொருவனாலே
புறா	*அநேகமான
விஸ்வஸருஜாம்	பிரமர்களுடைய
கபாலாஹ்	மண்டையோடுகளை
ததத	தரித்தான்,

கருட

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அந்சிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
உயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் இப்பொழுது பாஞ்சஜனனியத்தை தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் அநேக பிரமகபாலங்களைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில சிறந்தவனிடனைன்று பெரிய வராகிய நீங்கள் கூறினால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பாஞ்சஜனியத்தைத் தரித்திருக்கின்றனென்றது-ஹரியை, அது அப்பாஞ்சஜனியத்தை யாவரி தரித்திருத்தலால

அதுவும் கழிந்த துவாபரபுகத்தின் கடைசியிலாசலால், இப்பொழுது என்று சமீபகாலம் குறித்துரைக்கப்பட்டது ஹரி தனது கண்ணு வதாரத்தில் அவந்திராட்டிலிருந்த சாந்திபமுனிவனிடத்து வேதாக மாதிகளைக் கற்றுணர்ந்து தவகுரவனை வணங்கி அடியேன நமமாட்டுக்கற்ற கல்விக்குத் தக்கனை யென்னையென்று கேட்டதற்கு அம் முனி தனது மனைவியுட னாலோசித்துக் கண்ண! எமக்கு நீயருளும் தக்கனை கடலாட்டி விறந்த எமமகனை அழைத் தெமக்கு கொடுத்தல் என்றனன். உடனே ஹரி கடற்கரையைடைந்து வருணனை யழை

த்து என் குரவன மகனைக் கொன்றவன யாவனென்ற கேட்டனன். அதற்கவ்வுருணன் யானறியேன், இக்கடவுள் வாழும் பாஞ்சஜனாக விருக்கலாம் எனறனை பின்னா கண்ணை கட்டிவிருந்த பாஞ்சஜனைத் தேடிக்கண்டு அறனோடு போய்ப்பிரிந்த அவன் மாலைப்பிளந்து அவன் வயிறற்க்குளிருந்த பாஞ்சஜனையெனினும் சங்கந்தையெடுத்து அண்டம்திர ஊதினன் உடனே எமன குருமகனை அளித்தனன் அளித்தவனைக் குருவினிடங் கொடுத்தது தன்னிடத்திறகுச சென்றனன் இதனை—

“வஞ்சமபடைததர நிவெணடினாவேலையுடு
துஞ்சுநிறல்வாளவுண்ணனைசுருழ்நதுபற்றி
நெஞ்சம்பிளந்துநிலவுக்கதிாசசங்குகொண்டான்
கஞ்சங்கருகருங்கருனைத்தடங்கண்ணனமாதோ” என்று சுகபாகவத்ததும்,

“பரவையினெய்திப்பஞ்சசனைசென்றகன்றபாரின
மருதிருவைத்ததேகோமான்மற்றவனவயிறறைப்போழ்ந்தே
யிரவிய்னவிகொண்டோங்குபாஞ்சசனையிதையேரா
கரதலமபற்றியண்டங்கலங்கிடவுகினால” என்று நாரத பாகவத்ததும் வருதலாலுணாக

ஒருவன அநேக பிரமாகளுடைய மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் என்றது—ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவாறணரிதிருத்தலால்.

ஹரன் பிரமாதிகளிற்கும் பிரளயங்களாகிய மஹா பிரளயங்களில் ஒவ்வொரு பிரமாகளையும் சுட்டெரித்து அவர்களின் மண்டையோடுகளைத் தரித்திருக்கின்றான் இதனை—

“ஒள்ளொளிப்பிரமசிவசினுங்கணையான்மகேச்சுரனுலப்பினாமரும்
எள்ளருந்தேவாதானவாயாருமிறப்பவோகணத்தினிலெரித்துத்
தள்ளரும்பிரமர்தலையொடென்பணிந்துசங்கரிகண்டிகண்களிப்ப
வள்ளிலைச்சுலவேறிரித்தினிதினணந்தநடம்புரிந்திடுவான்” என்று கூர்மபுராணத்தும்,

பதப்பொருள்.

ஏகம்	ஒருவன
வாஜேஷு	மாட்டுக்கொட்டாய்களில்-தொழுவுகளில்
மருது	மிருதுபான
வேணு	சூங்குந் குழலாலாகிய
நாசம்	நீசையை
குருதே	செய்கின்றான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
லயேஷு	பிரளயநாலத்தில
விக்ரட்டாஹஸம்	பயங்கரமான அட்டகாசத்தை
குருதே	செய்கின்றான்,
அநயோ	இவ்விருவருள்
அகிக்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருததாம்	பெரியவர்கள்
அபுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவதது	சொல்லலாம்.
சுமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்:	ஆஸரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாட்டுக்கொட்டில்களில் மெல்லிய வேயங்குழலிசையைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் சங்காரகாலத்தில் அட்டகாசம் செய்கின்றான், இவ்விருவர்களில் சிறந்தவன் இவனென்று விவேகிகளாகிய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் எந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

கரு அ

ஹரிஹரதாரதமமியம்

அயம்

ஏகம்

பசுநீந்திர:

வாஹந:

இதி

ப்ரதித:

அந்ய்து

மஹோக்ஷவரவாஹந:

இதி

அபிக்ய

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வருததா:

அதுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவநது

தமிமம

வயம்

ஆஸ்ரயாமம்

பதப்போந்.

இநத

ஒருவன

கருடனை

வாஹனமாகவுடையவன

என்று

பிரசுத்தியடைந்தவன,

ஈட

இன்னொருவனான

சிறந்ததும் சிவோஷ்டமமானதுமான வருஷ

பததை வாஹனமாகவுடையவன

என்று

பிரசுத்தியடைந்தவன;

இவ்விருவருகருள்

அதிகமானவன

யாவன?

இதனை

பெரியவாக

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கருடனை வாகனமாகவுடையவனென்று கீர்த்திபெற்றவன், இன்னொருவன் சிறந்ததும் உயர்ந்ததுமான இடபத்தை வாகனமாகவுடையவன்; இவரில் சிறந்தவனைப் பெரியவாகளான நீங்கள் கூற்றால், நாங்கள் உங்களால் சிறந்தவனென்று கூறப்பட்ட மகாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பகீர்ந்திரவாகனன் என்றது - ஹரியை, அது அவ்வாறு
கருடனை வாகனமாகக் கொண்டிருந்தமையால் இதனை—

காசிபன் எனனும் முனியின மனைவியா பலரில் ஒருத்தியான
விதுதையென்பவள பெற்ற மகனான கருடன் திருமாலோடுபோர்ப்புரி
ந்து திருமாலால் வெல்லப்படாது போனபோத்து, கபடமாகக் கருட
னைப்பார்த்தது உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் தருகின்றேனென்
று கூறியதனைக் கேட்ட கருடன் கலுக்கென்று நகைத்து நாராயண
ன் என்னை வெல்லாமலே எனக்கு வரமளிக்கவந்தாய் இதுமொரு வே
டிக்கைதான் என்று கூறி உனக்கு வேண்டுமாறு லென்னைக்கேள் வர
ந்தருகின்றேன எனறென் உடனே ஹரி கருடனைப்பார்த்து நீ என
க்கு வாகனமாக இருக்கவேண்டுமென்று வரங் கேட்டனன். அதற்
கவன் சமமதித்தனன் அதனா லரிக்குக் கருடன் வாகனமாயினன்.
இதன் விரிவை புராணேதிகாசாதிகளிலுணர்க.

“கருமுகிரமணாக்காபீபுததுநீ

புருசுடரிருபுறத்தேநதியேடவிழ்

திருவொடுமபொலியவொசெமபொற்குனறினமேல்

வருவபோறகலுழனிமேலவநதுதோனறினான்” என்னுங் கம்ப

ராமாயணத்தாலும்,

“விட்டிலன்றுருவனமூசசுவிழுத்தவம்புரிதலானே

முட்டியதுமககுமாங்கேசமூசசுநாங்காததுமென்றா

மட்டறவேதமேனிவரிசசிறைப்புள்ளின்மேற்றிக்

கெட்டிரெல்லுருவக்காந்தியெறிதரவேகினானால்” என்னும் பா

கவத்தாலும்,

“குழல்கோவலாமடப்பாவையும்மண்மகளும்திருவும்

நிழல்போல்வனர்கண்டிரிற்குங்கொல்மீனாங்கொல்தண்ணந்துழாய்

அழல்போலடுஞ்சக்கரதண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்

தழல்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே” என்று

மோழ்பேயர்ப்பு

வள்ளவ குலவு கடல்புடைகுழ் வையத துற்ற வுயிர்களைப்போற்
கொள்ளும யோனி சன்னென்னக குலவு மொருவன கூறெருவன்
துள்ளும் பிறவி யிலலாதத தூயோ னாகித துலங்கினுன
எள்ளி விவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எகஸ்து

யோநிஜ;

இதி

ப்ரவிர்த்திம

வ்ரஜதி

அநய: து

அஜாத

இதி

ஸாவ்ஜகதபிரவிர்த்திம

வ்ரஜதி

அநயோ;

அதிக்

கோவா

இதி

அதுசிந்தியா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம?

ஒருவனான

யோனியிற்பிறப்பவன

என்று

பிரகயாதியை

அடைகிறான்,

இன்னொருவனானவெனறால்

பிறப்பிலலாதவன

என்று

எல்லா வுலகங்களிலும் பிரவிர்த்தியை

அடைகிறான்;

இவர்களுக்குள்

சிறந்தவன

எவன்?

இதனை

ஆலோசித்தது

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம் சொன்னால்

அந்த விவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் என்றும் யோனியில் பிறப்பவனாகக் கீர்த்தியடைகின்
றான், இன்னொருவன் யோனியில் பிறவாதவனென்று கீர்த்தியுடைபி

ககாந

விதர்ப்பு

ஐயதுஐயதுவழியினாநாபொருகுகஃ || என்று
முத்தமாலையிலும் கேட்கப்படுவது உணர்ச்சி.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இதன்படி மெய்நிகர் - வடிவவெளிப்பு
உரிமையாளர்களுக்கிடையே - வடிவவெளிப்பு
தாக்கீதாக்கிரமப்படுத்தப்படும். என்று சுருதியிலும்,

“எல்லார்பிறப்புமியறபாவலாதது

தரீப் யம்.

ஹரியோனிவாயில் பிரபலஞ், ஹ்ரஜன யோனிவாயில் பிறவா
தவன் எனபதாம்.

தூதர்தீபம்

இவ்வுலகத்திற்பலதரம் நீலேமாநி வருடவனைவிட ஒரோத்தியாக இருப்பவனைச் சிறடபாக மதிக்கின்றார்கள ஹாரி பலமாதாக்களின் யோனிசம்பந்தமாகப் பிரந்திருத்தல பாகவத முதலிய மஹா நூல்க ளிலும், அவவரியி னன்பாபாககியந்களிலும் கேட்கப்படுதலால், ஹாரி பிறப்புள்ளவனென்று பிரசித்திபெற்றவன். ஹரனோ நீலேமாருததன் மையனாகி மிருத்துஞ்சயனென்று யதார்த்தநாமமடைந்து கருதியாதி களாலும், அன்பர் வாக்கியங்களாலும் பிறவியற்றவனென்று பிரசித்தி யடைந்திருக்கின்றனன். இவ்விஷயத்தி லிவ்விருவர்களில் ஹரன் உயர்ந்தவனும் ஹரி தாழ்ந்தவனும் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குத

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ககூரு

லால், நாங்கள் பிறப்பினால் தாழ்வடைந்த ஹாரியை, பிறப்பில்லாதவனாகிய ஹரணைவிட தாழ்ந்தவனென்றறிந்து அப்பிரசானமாக அகற்றி இவ்விஷயத்திற்சிறப்படைந்த ஹரணை அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

என்கொஹ்ருவெவந்ஸெவதிபுஷ்ணி
ஸுமெந்ஜாவெவருவவாபாஸ்யிசுக்ஷிசுக்ஷாஃ
கொவாந்யொருயிகுஜச்யுமுவிஜ்யுவ்யூலா
ஸுச்யுஷ்ருவஞ்சுகிசீவ்யாஸ்யாஸிம்

ஏகோஹபுலாகலரிபத்தஇகிபரீததிஸதவந்யோபபூவபவபாசவிமுத்திதக்ஷாஃ। கோவாந்யொருயிகுஜச்யுமுவிஜ்யுவ்யூலாபருவநதுதமிமமவ்யமாஸரயாம॥

மோழ்பெயர்ப்பு

அறையுங் கடனீர் வைப்பினிடை யற்றவா ரொருவ னுயாகுடிற்
கறையிற் கட்டுண டானென்க கருது மொருவன கருவினிடை
உறையும் பந்த வியலபதனை யொழிபபா னுகி யொளிராகினான்
இறைவ னிவரி லிவனென வசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்

ஏக:	ஒருவன
உலாகலரிபத்த:	உரலில் கட்டிப்போடப்பட்டவன்
இதி	என்று
ப்ரவரிததிமஹி	ப்ரவரித்தி யடைந்தானல்லவா,
அநய:து.	இன்னொருவனானால்
பவபாசவிமுத்திதக்ஷா:*	ஸம்ஸாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறதில் சமர்த் தன்னவனாக
பபூவ	*ஆனால்
விபாதி	ப்ரகாசிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அகிக:	சிறந்தவன்

கககக

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கோவா

எவன்?

இதி

இதனை

அதுசிறதியா

ஆலோசித்து

வ்ருததா:

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிமம்

உங்களா லுயாந்தவனென்று கூறப்படுகிற

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

போழ்ப்பு

ஒருவன் உரலிற கட்டப்பட்டவனென்று பிரசித்தி யடைந்தவன
ல்லவா, இன்னொருவன் சமுசாரபந்தத்தை விடுவிக்கிறவனாக ஆனான்;
இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவனென றுள்ளவனை இவனென்று அறிவு
டைய நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மகாபுருஷனைச் சர
ணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் உரலில் கட்டப்பட்டானென்றது-ஹரியை, அது அவ்
வரி அவவண்ணங் கட்டுண்டமையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா குடிலில் வளர்ந்த வஞ்ஞா
ன்று ஒருதினம் தனது மாதாவான அசோதையின் மடியிலிருந்து பா
லுண்டான். அப்பொழுது சமையற்கொட்டிலிற பாற்றாழி பொங்
கிப் பால் நெருப்பில் விழுந்த நாற்றமறிந்து அசோதை பால்கொடுப்
பதைவிட்டுப் பானெருப்பை யவிக்கசென்றான் உடனே தனக்குப்
பால்கொடாமற் சென்றன ளன்னையென்னுங் கோபத்தா லெதிரிற்
கடைதற்கு வைத்திருந்த தயிர்ததாழியைக் காலாலுருட்டி யுடைத்
துவிட்டு, வேறொரு குடிலுள் துழைந்து அங்கொரு கல்லுரலைக்
கவிழ்த்து அதன்மீதேறி யுயரத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த உறியிலிரு
ந்த கலசத்தைப் பொத்தலாக்கி அதனிலிருந்த வெண்ணெயை யெடு

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
அநிதய:	அநித்தியன
இதி	என்று
ஜகதயம	லோகத்திலே
ஸ்வப்ரதித	நன்றாகப் பிரசித்தி அடைந்தவன்,
அநயஸ்து	இன்னொரு நவனெனவென்றால்
நிதய	நித்தியன
இகி	என்று
ஸ்வருதிச	சுருதிகளிலும்
லோகச	லோகத்திலும்
ப்ரஸித்தி	காததி
அஸதி	இருக்கின்றது,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
சோவா	எவன்?
இதி	இதனை
அநுசிரந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த விவளை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் அநித்தியனென்று லோகத்திலே நன்றாகப் பிரசித்தியடைந்தவன், மற்றொருவன் நித்தியன் என்று நன்றாகப் பிரசித்தியடைந்தவன்; இவ்விருவரும் சிறந்தவனை அறிவுடைய நீங்கள் சொன்னால் நாங்களந்த முகாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவன் அரித்தியனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அரித்திய த்துவத்தை யடைதலால்

ஹரி இராமன் கிருஷ்ணன்முதலிய அவதாரங்களை அடைந்திருந்து இறந்தனன என்று கேட்கப்படுதலால், அரித்தியன் ஆயினான், நிலையற்றவனாயன்றே அரித்தியனென்று கூறுவது நூல்

ஹரி கிருஷ்ணாவதாரமடைந்தது துவாரகையிலிருந்து கடைசியில் சரமனென்னும் வேடனொருவன் விட்ட அம்பினால் கிருஷ்ணரூபத்தினின்றும் அரித்தியமடைந்தானென்றும், இறந்த கண்ணனுடைய சரீரத்தைப் பார்த்தனமுதலியவர்கள் தீயிலிட்டுச் சுட்டனொன்றும், அவனுடன் அவன் மனைவியரான உருக்மணியாதியர் உடன்கட்டையேறினார்களென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், இராமனாகப் பிறந்த ஞான்று சரீரத்தை சரயுநதி நீரில் மூழ்கவிட்டவவுடவினின்றும் அரித்தியமடைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி அரித்தியமானவனென்று அறியப்படுகின்றான். இதனை—

“மேதகுபுகழுடைவிதாபனபாவையே
ஆதிநன்மடந்தையரழலினமூழ்க்மற்
றேதமினமடந்தையாரும்நீரிலா
நாதன்மெய்யொடுதழனண்ணிராரோ” என்று பாகவதத்தும்,

“துன்னியவானவர்துயரகீடுகுவான
மன்னியவுலகினிற்பிறந்தமாயையைத
தன்னிகரிலாதுவசசரயுநீதுததன
பின்னவர்தம்முடன்பெயாததுமேவினான்” என்று இராமாயணத்தி் விராமன் தன்னுடம்பைச் சரயுநதிமீழ்த்தி வேறுடம்படைந்தானென்றுங் கேட்கப்படுதலாலும், ஹரி, அரித்திய இயல்பினனென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் நித்தியனாகவிருக்கின்றான் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அச்சமாறாதிருத்தலால். மிருத்துஞ்சயன் என்று ஹரன் பெயரடைந்திருத்தலும் அழியாமையினாலன்றே. இதனை—

ஏகஸதுபார்த்தரதவாஜிக்ருதோபசாரஸதவந்யஸதுபார்த்தஸம
ரப்ரணுதபரபாவஃ|கோவாநயோரதிகஇதயதுசிரதியவ்ருத்தாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாமஃ||

மோழ்பேயரீப்பு

குநதி மகாரிற் பாரததனறோக குநிகாக குபசா ரகனாகி
யிந்த வுலகி ஹுமொருவ னினன மொருவ னி வலிசையன்
பந்த வமிரிற் றுதிபுரியும் பானமை யுடையா னினனவரில [மே.
எந்த வியலபோன சிறந்தவனென் றிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுது

பதப்போநுள்

ஏகஸது	ஒரு ானாவ
பாரததரதவாஜிக்ருதோ பசாரஃ	அருச்சுனன நேரிற் கட்டப்பட்ட குநிகா கலினபொருட்டி செய்யப்படுகின்ற உப சாரத்தினை யுடையன்,
அநயஸது	இன்னொருவனாவ
பாரததசமரப்ரணுதப்ர பாவஃ	அருச்சுனனோடே யுத்தத்தி லவனால் துதி கடப்பட்ட மஹாத்மியமுடையவன் ;
அநயோஃ	இவ்விருவருகுகள்
அதிகஃ	சிறந்தன
கோவா	என
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தாஃ	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாமஃ	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அருச்சுனன் நேர்க்குநிகாகளுக் குபசாரம் செய்யுமவ
னாக வுன்னவன், இன்னொருவன் அந்த அருச்சுனனோடு செய்த யுத்த

த்தில் அந்த அருகசுனனில் துதிககப்பட்ட பிரதாபமுடையவன் ; இவாக ளிருவரில் சிறந்தவன் இவனென்று பெரியவாகளே நீங்கள் சொல்லுவீர்களானால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் பார்த்தனுடைய தோக்குதிகளை உபசரிப்பவனென்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

பாரதயுத்த நடந்தகாலத்தி லருசகனனுக்குச சாரதியாக இருந்து தேரோட்டின காலத்துக் குதனாயவிழ்த்து நீருட்டல் முதலிய காரியங்களை ஹரி செய்தானென்று பாரதாதிசுளாற பிரவீததம் இதனை—

“தலமாமகளுந்திதடநிகரானதடவகண்

கிலமாறுகொளிநுதோள்வலியுடைவள்ளலுரைப்பக

குலமாமணியனையான்வினாத்தோநின்றெறதிராகுதியா

வலமான தூரங்களுக்கே உள்வாங்கிச் செங்கிழா என்றும்,

குவினைப்பரிமாணமேவியகுளிரவாரிபருக்கிப

பவளத்தையாவாயாரிருபுதங்கைவிளக்கித்

தவளக்கிரியொ நநாவெனமேனமேவொளிதருபே

ரிஷுவரிக் குமினோ பபாறவினோ ப்பாறினனி பபால்” என்றும் ஸ்ரீமகா

பாரதத்தில் வருதலைக் கொண்டுணாக

ஒருவன பாததனுடன் யுத்தஞ்செய்து அவனால் துதிக்கப்பெற்றவனெனறது-ஹரீன, அது அவ்வர னவவாறு துதிக்கப்பெற்றமையால்.

ஹரன் பாசபதாஸதிரததின்பொருட்டுத் தவஞ்செய்து நின்ற வருச்சுன்னுடன பன்னியினிமிததம சண்டையிட்டுக் கடைசியி லவ் வருச்சுன்னுல் துதிககப்பெற்றான, இதனை—

கவழீ-புலவவநெடுவெரஹமநெதுநிவாதந | ஷெஷ
ஷெவரிஹாஷெவநீதயீ வஜபாபர | காரணாநாண்பரஸிஜா
நெசுபாந்தி யாஸகஸிஹாஸி என்று பூமீஸ்வரபாரதத்தில் கேட்க
ப்படுதலாலும்,

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஆதியேயுண்டமுமனைத்துமாயொளிர
சோதியேகொன்றையந்தொங்குனமௌலியாய்
வாதியேமரகதவல்லியானொரு
பாதியேபவளமாமபரமநபியே என்றும்,

மெய்யனெயெங்குமாயவ்ளங்குசோதியே” என்று அருச்

தாற்பரியம்.

தாரதம்மீயம்.

(2 分)

வழுவாவிஷ்டாபாயித் தவமிடுவனகொட
நெறாவிஷ்டாவதுவழிப்பாயித்தவமிடுவாடி

கொவாநயொரயிகஊதநுவிஊவுரகா

ஸுதஸுஸுவஊததீஸுவயகாஸுயாஸீ||

வ்யாப்தஸ்சவிஷ்ணுரயமிதயவகமயஏகோஅநயோவிஷ்ணுவல்ல
பஇதிப்ரதிதஸதரிலோகயாம் | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிந்தியவ்
ருததாஸஸதயமபருவததுதமிமமவயமாஸரயாம்.||

மொழிபேயிப்பு

மண்டிந் தவள வளை தரள மணிக ளிறைக்கு மாநிலத்தில
விண்டி வென்னும பெயருடனே விளங்கு மொருவன வேறொருவன்
அண்டு மனனான வலவனென றறையும் பேரொ டாகினுரன
எண்ணி நிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
அயம்	இந்த
விஷ்ணு	விஷ்ணுவானவன
வ்யாப்த	வியாபித்திருக்கின்றன
இதி	என்று
அவகமய	அறியப்படுகின்றான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
விஷ்ணுவல்லபி	அந்த விஷ்ணுவுக்குப் பிரபு
இதி	என்று
தரிலோகயாம்	மூன்றுலோகங்களிலும்
ப்ரதித	ப்ரசித்தியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	பாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

கௌசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்

தமிழம்

அந்த இடனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்;

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன வியாபித்திருக்கின்றானென்று அறியப்படுகின்றான், இன்னொருவன நாத வியாபியாகவுள்ளவனுக்குப் பிரபுவாகவிருக்கின்றான், இவ்விருவர்களுட்கிரந்தவனை இவனென்று அறிவுடைய பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்கள் நாத மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்

விதிப்பு

ஒருவன விஷ்ணு வியாபித்திருக்கின்றான் என்று கூறியது - ஹரியை, அது அவ்வரி அஹை வியாபித்திருத்தலால்

விஷ்ணுவெனனும் பெயர் அரிசகு வியாபகத்தா லுண்டாயதே யாம் இதனை, —

“எனனுருசரணையெதிர்நாக்கியீரங்கலென்னினை
மன்னுமுலகிஹயிநொங்குமவநிநதனேன்மந்
றன்னினுறைந்துவனைசெய்யவுருற்றினேனையான்
பொன்னின்றிலங்குமுலகெய்ததிடோதியெனருன்” என்று ஸ்ரீ
பாகவதத்தில் ஹரி தனனை வியாபகனென்று உரைத்திருப்பதாக
விருக்கும் மேற்காட்டிய செய்யுளாலும்,

ஹ்ருஷ்மணஸ்ராவிஸாஸாஹுஸுதஃ என்று ஆத்மபோதேப
நிஷத்தில கேட்கப்படுதலாலும்,

“திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை
படர்பொருள்முருவதுமாயவைவதொறும்
உடன்மிசையுய்நொனக்கரந்தெங்கும்பரந்துள்ள
கடர்மிருகருதியுளில்வயுண்டகரணே” என்று நாலாயிரப்பீர
பந்தத்தும் வருதலைக்கொண்டெனர்க.

பத்ப்போநுள்.

அயம	இநத
ஏக:	ஒருவன்
ஐநாததந:	ஐனங்களைப் பீடிக்கிறவன்
இதி	என்று
ப்ரகடிகருத	தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றான்,
அநயஸது	இன்னொருவனோடுவென்றால்
சங்கர:	சுகத்தைப்பண்ணுகின்றவன்
இதி	என்று
ஸபுடம்	நிச்சயமாக
ராயதேஹி	சொல்லப்படுகின்றனல்லவா ;
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிரந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாம்
தமிமம	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் ஐனாத்தனனென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றான், இன்னொருவன் சங்கரனென்று நிச்சயமாகச் சொல்லப்படுகின்றான்; இவர்களுட் சிறந்தவனை இவனென்று பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனை ஜ்ஞாததன்னென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி ஜ்ஞாததனாக நின்றமையால் ஜ்ஞாததனன் எனரூல ஜனங்களைப் பீடித்தவனென்று பொருள ஆகும்.

ஹரி, ஜகத்பிரஸித்தனாகவிருந்த மாவலி மன்னனது யாகசாலைக்குட்புகுந்து மூவடிமண கேட்க, அவனவ்வாறே கொடுக்க, அவனை வஞ்சிக்குமாறு பேருருவடைந்தது ஈரடியாலே மூவுலகனாது மற்றோரடிக்கவன் தலைமீது காலைவைத்து அவனைப் பாதலத்தி லிருக்குமாறு செயது பின்னா செருக்குந தருக்கும பொருநதி யிவவுலகத்தினை யழிகக நிமிர்ந்து நின்றனனென்றும், இரணியனைக் கொலலுமாறு தூணினின்றும் வெளிப்பட்டு அவனைக் கொன்ற பின்னா அவனுட விரதபானததால வெறியுற்று உலகத்தை யழிகக முயன்று நின்றனனென்றும், அப்பொழுது ஜனங்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தார்களென்றும், சோமுகன பொருட்டு மீனுருவடைந்தபொழுது, கடலைக் கொந்தளிககசெய்து உபத்திரவித்தமையால், ஜனங்கள் வருநதினாகளென்றும், அமிரதமதனத்தினிமித்தம் ஆமையுருவடைந்தபோது கடற்கரையைப் பேதித்து நின்றமையால், ஜனங்கள் வருநதினாகளென்றும் கூறுமிவைகளால் ஜ்ஞாததனென்று ஹரிக்குப் பெயராகியது. இதனை—

“ ஈரொயிற்றசராகோமானமாவலியென்போன்றனைக்
காரகப்படுததிமற்றைககடிகமழலங்கறகுலலைத
தாரகப்படுததமாயோனதனனிகரிண்மைநோக்கிப்
பேரகலண்டமெலலாமபிளபதற்குருததுநின்றான்” என்று வரும் ஸகாந்தபுராணத்துழ்,

“ எண்ணில்கோடிசிரங்கள் கரங்களிலங்கவுலப்பிலதாங்
கண்ணிறைதீயுலகெங்கும்வளைந்திடமூச்சுமிழ்காலறைய
மண்ணெடுவிண்ணினை துகரவிரித்திடுவாய்புகையாயெழுவே
விண்ணவர்முனிவரலைந்துநடுங்கினர்மேவவுமிடமிலதாய்” என்று பாகவதத்தும் வருதலாலுணர்க.

ஒருவன் சங்கரனென்று பிரவிர்த்தியானவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு ஜீவாகளுக்கு இன்பங் கொடுக்கின்றவனாதலால்.

சங்கரன் - சுகத்தைச்செய்வான். ஹரியடைந்த அகம்பாவமுதலியவைகளாலும், ஆலாலவிஷமுதலியவைகளாலும் ஆன்மகோடிகளுக்கும் ஹரனாகற்றி இன்பத்தை யுண்டாக்கினென்று நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. இதனை—

ஸங்கரோஹமவாநாஷெ ஸாரஸூஷஸகலாப்ரஜாஃ என்னும் பைபலாதசுருதியாலும்,

“ இனடந்தருவன்குயிலேயேழுலகும்முழுதாளி
யன்பனமுதளிததுறுமானநதன்வான்வந்ததேவன்
நனபொன்மணிசசுவடொத்தநற்பரிமேல்வருவானைக்
கொம்பினசுழற்றுங்குயிலேகோகழிநாதனைகடவாய ” என்னுந்
தமிழ்வேதசதாலும், இதர நூற்பிரமாணங்களாலும் உணராக.

தாப்தம்மியம்

ஹரி ஜனங்களை வருத்தி ஜனாத்தனனான, ஹரன் ஜனங்களைச் சுகப்படுத்திச் சங்கரன் ஆனான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஜனங்களைப் பீடிப்பவனைவிட ஜனங்களைச் சுகப்படுத்துபவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களும் சனங்களைப் பீடிக்கிற ஜனாத்தன நாமனான ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சனங்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற ஹரனைப் பிரதானமாகக்கருதி வணங்குகின்றோம். ()

ஹதஸ்வலிவஹாப்யக்யதவாநிஹகொஹதஸ்
கஹ்வரிகொஹத்யிக்யபாநஸி
கொஹதபொநயிக்யதஸுஹதஸுபலா
ஹதஸுபலாஹதஸுபலாஹதஸுபலா

பக்தம் பலிம்புநரத:க்ருதவாநிஹைகோபக்தம் குபேரமகரோததிக
ஸ்ரீயாந்ய: | கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிந்நியவ்ருததாஸ்ஸதயமப்ருவ
ந்நுதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

தன்றாள் வணங்கும பலிதன்னைத் தனாகக் ழாரத் தாளுன்றி
நின்ற னொருவன் மற்றொருவன் நிகரி லடியை நேசித்த
குன்ற வியலான் றனைவசவிற் குறையாக் குபேர னாககினான்
என்ற விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

வகப்புந்	ஒருவனான
பக்தம்	பக்தனான
பலிம	பலியை
இக	இந்த உலகத்தில்
அத:க்ருதவாந்	கீழே போகசெய்தான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
பக்தம்	பக்தனான
குபேரம்	குபேரனை
அதிக:	மிகுதியான
ஸ்ரீயா:	சம்பததுடையவனாக
அகரோத்	செய்தான் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தாந்	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை

கஅஉ

ஹரிஹரதாரதம்வியம்

வயம

நாங்களு

ஆஸ்ரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் அன்பனான மாவலியை இந்த உலகத்திற் கீழே போகச் செய்தான், இன்னொருவன் அன்பனான குபேரனை மிகுதியான சமய துடையவனாகச் செய்தான், இவ்விருவரிற் றிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணபாகவடைந்து வணங்குகின்றோம்

வதிப்பு

ஒருவன் பகதனான பலியைக் கீழேபோகச்செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால்

மாவலி ஹரியினிடத்து அன்புள்ளவன், இவன் தனது குலப்பகை ஞாகளாகிய தேவர்களிடத்திலன்றிப் பிறரிடத்தி லதிக பிரியமுடையவனாகியிருந்தவன். அவனொருகாலத்தி லொரு யாகஞ்செய்ய வுத்தேசித்து யாகாரம்பஞ்செய்து யாகம் நடத்திக்கொண்டிருக்கருங்காலத்துத் தேவர்களின் ஆண்குதலா லரி யொரு குள்ளப்பிராமணப் பிரமசாரியாய் அம்மாவலியின் யாகசாலையை யடைந்தனன். உடனே யாக தீக்ஷையுடனிருக்கும் பலிச்சக்கரவாததி வந்த வந்தணனை யுபசரித்தனன். அப்பொழுது அந்தணனாகிய ஹரி நானினனை வெகு நல்லவனென்று கேள்வியுற்று வந்தேன், வந்த எனக்குத் தவமியற்றவிருத்தற்கு மூன்றடிமண வேண்டி, நீ தருதியோவென, அன்னோன் அவ்வாறே தருகின்றேனென்றுரைத்துத் தாராவாராதனன். தாரா நீரைக் கையிலேற்றவுடனே குள்ளனாக நின்ற ஹரி நீண்ட வுருவுடையனாகித் தனதிரண்டு காலடிகளால் மூவுலகங்களையும் அளந்து மூன்றாவதடி மண்ணென்கென்றதற்கு, மாவலி அண்ணலே! மூன்றாவதடிக்கிடம் என்றலை என்றுரைத்து வணங்கினன். பின்ன ரம்மாயோ னவனை வருணபாசத்தாற் கட்டி வருத்தினான். இதனை யுணர்ந்துவந்து துதித்த பிரகலாதன்பொருட்டி அம்மாவலியை விட்டு இனி

நீ இங்கிராதே கீழுலகத்திலிரு என்று அவனைக் கீழ்நிலையில் இருக்கு மாறு புரிந்தான். இதனை—

“ உரவுநீருலகமெல்லாமோரடியாயதோங்கும
இருவிசுமபடியொன்றாயதேனையோரடிமற்றெங்ஙன்
தருநிநீதாராயென்னிற்சாராகுவைநரகமெனநூ
வருணபாசததால்வீககமாவலிகடடுண்டாளுவ.
குருவெகுண்டதஹபுனகணகுறுகினனபோலுமென்றப்
பிரகலாதபேரணபன்பெருமனைககணகெருஞ்சும
உருகுறபுளகமெய்தியுவப்பினோடேததாநிற்ப
மருவிரிதுளவமாலேமலரவனவமுத்திசசொலவான்.
உன்பதநீரினாட்டியுற்றநீர்தலையிறுங்கி
மன்பெருஞ்செல்வமெல்லாமவழங்குமாவலிதானென்றும
இன்பமேமெறுதலல்லாலிடருற்றகியாவனகொல்லோ
அன்பெனென்றுநாததுபாசமவவழிநீக்கினாளுவ
வீக்கியவருணபாசமவிட்டொழிந்தவுணாவேந்தன
மாககணவெமமுலையாளசெய்யமலாமகன்கொழுநபச்சைத
தேககமழ்துளவததாரோயசெப்புமோரடியெனசென்னி
மீககணவைததளத்தியென்னலிமலனங்குவநதுவிள்ளும” என்
று பாகவதத்தும்,

“ மன்னிலங்குபாரதததுத்தேநாநதுமாவலியைப்
பொன்னிலங்குதிண்விலங்கிலவைததுப்பொருகடல்கூழ்
தென்னிலங்கையீட்டித்ததேதவாககிதுகாணீர்
என்னிலங்குசங்கோடுழிலதோற்றிருந்தேனே” என்று நாலா
யிரப்பிரபந்ததும் வருந்தலைகொண்டனாக.

ஒருவன் பத்தனான சூபேரனைச் சகலசம்பததும் உடையவனாகச்
செய்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தன் பத்த
னான சூபேரனுக்குச் சகல செல்வங்களையுங் கொடுத்தலால்.

விஸ்ரவஸ் மகரிஷியின் சந்ததியான வைச்ரவணன் என்னும்
சூபேரன் சிவநிகைக்கூடன் சித்தவடமென்று வழங்குகின்ற சித்தவட

கஅசு.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

கேததிரத்தில ஹரணை வழிபட்டு அன்புபாராட்டிப் பூசித்தனன். அவனன்புகிரங்குதிய ஹரன் அவனுக்கு வடதிசையின் ஆதிபத்தியமும், நவநிதி நாயகத்துவமும், யக்ஷாதிபதித்துவமும், நரவாகனமும், இன்னம வேண்டிய ஆயுதவாகனங்களும் அளித்தனன். இதனை—

விக்ஷிஸ்தாபிபெவிக்ஷிவபெவஸ்வஞ்சிஸாஜாஸா
கூஸெஸாஸ்வரயாஹகூஸாவராஸாவஸிஹஸாஸா

உதாரஸாவகிஸெவபெவஸ்வஞ்சிஸாஜாஸா
நியநாஸுநவாநாஸுவகிஸுஸாவிவஸ்வகூஸா

விராநஸிவிஸெவெஸாஜிஸெஸாஸுஸுவாஹஸா

நாஸுஸுஸ்வஸ்யஸுஸுவதஸுஸெவாஸிதஸுஸா. என்று
சிவரகஸ்யகண்டத்தும,

“சித்தவடசசித்தேசுராபொற்சேவடியெண்ணிப்

பத்தியபக்கசென்றுகுபேரன்பணிதநதான்

அத்தனையொருநதோழமைகொண்டானருள்பெற்றான்
நத்தமுதற்கோமாநிதியெல்லாநனிபெற்றான்.

எண்ணினினைநதவரமபலயாவையுமெயதுற்றான்

மண்ணியபுட்பகமவாகனமாகவழங்குற்றான்

றிண்ணியவங்கதையாயுதமெயதுசிறப்புற்றான்

அண்ணெனெடுங்குடையுததரதேயமளிககினான” என்று கந்த

புராணத்தும் வருதலைகொண்டெணாக.

தாத்தியம்.

ஹரி தன் பக்தனான பவிசைக் கீழே தள்ளினான், ஹரன் தன் பக்தனான குபேரனை கௌரவப்படுத்தினான் ஏன்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னிடத்தி லன்புவைத்த வெருவனை எவ்வளவு தாழ்ந்த தன் மையி னிற்பவனும் வஞ்சித்துக் கீழ்ப்படுத்தமாட்டான். இது இங்

வாறிருக்க, இவ்வரி தன்னை வழிவழி யடிமையாக வணங்கு மரபில் வந்தவனும நீதிமானுமாகிய மாவலியைக் கீழ்ப்படுத்தியது எவ்வளவும் உசிதமான விஷயமல்ல தன்னை வணங்கிய குபேரனுக்கு ஐசவரியாதிகளை யளித்த ஹரன் மாவலி விஷயத்தி லிழிவுபுரிந்த ஹரியை விட உயாநதவெனப்பது சொல்லாமலே யமைந்த விஷயம். ஆதலால் அன்பன் விஷயத்திற் கெடுத்தபுரிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி அன்பன்விஷயத்தி லுயாவு புரிந்த ஹரனைச் சிறந்தவனாக வறிந்து நாங்களுந் ஹரனையே சரணமாக அடைநது வணங்குகின்றோம்.

வ்யாபாதிநீவஹுசுமொஜவயகுக்ஷணகொ
வ்யாபாயிகொவிந்மஸூஹிராஸீகொநு
கொவாநயொரயீகஜதகுநுவிஹுவுகா
ஹுகுஸூவஹுசுமீவயபோஸுயாஸீ

வ்யாதாதிநீசஹ்ருதநைஹுதுகவுகொவ்யாதாய்தோபிநிகமஸுவ பிராஸீதேநீயம்| கொவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம் ப்ருவந்தீதமிமவயமாஸ்ரயாமஃ||

மொழிபெயர்ப்பு

பண்டங் கிளிமென் மொழியினைமார் பலரை வியாதப் பாதகாகள் கண்டங் கடையப பெற்றவனாய் கண்டா னொருவன் கனையொருவன் புண்டங்கிலேவேவவேடுவனாய்ப்போநதுமறைநாயொடுபொலிந்தான் எண்டங் கிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

வியாதாதிநீசஹ்ருதநை
ஹுதுக

{ வேடர்முதலிய நீசசனங்களால் அபகரிக்
கப்பட்ட தன்னதான் மனைவியனா
யுடையவன்,

அந்ய:

இன்னொருவன்

வ்யாதாய்தோபி

வேடனானும்

நிகமஸ்வபி:

வேதங்களாகிய நரங்களாலே

கஅசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஆசரித

அநயோ

அதிக

கோவா:

இதி

வருத்தா:

அநுசிரதியா

ஸதயம

ப்ருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயா

ஆச்ரயிககப்பட்டவன் ,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன் ?

இதனை

பெரியவாகன

ஆலோசித்து

உணமையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் தன் மனைவியை வேடா முதலிய இழிநூகளு மப கரிக்கு மியலபினனாயினன, இன்னொருவன் தான் வேடனானாலும வேதங்களாகிய நாயகளாலே ஆச்ரயிக்கப்பட்டவனாகவிருக்கின்றான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவாகனான நீங்கள் சத்தியமாகச் சொன்னால்,நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் வேடா முதலிய இழிநூகளாலே அபகரித்த மனைவியை யுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் வேடாகளா லபகரிக்கப்பட்ட மனைவியை யுடையவனாதலால்.

ஹரி கண்ணனாகத்தோன்றி இறந்து பட்டபின்பு, அவன் மைத்துனனான பார்த்தன் அக்கண்ணன் மனைவியிற் றீயில் விழுந்திறந்தவர்கள் தவிர வள்ள மற்றையவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அதனை புரியைக் கருதிவருங்காலத்தி விடையிலொரு விடத்திற் றங்கியிருந்தவொரு இரத்திரியில் அநேகம் வேடர்களான திருடர்கள் வந்து ஆளுக்கொருத்தியை யிழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். பின்

னா அவவேடாகளுடன் போரபுரியத திறமற்றவனாகப் பாடித்தனும் தன்னூரடைந்தனன் இதனை—

“நொண்ணுயிராமுதலேழைமராகளைச்

சீரிலாவேடுவாசினததிற்கைக்கொளப்

போரினான்மிருந்தககாண்டவம்பூங்களை

வீரபோடெனவலிவிசையங்கைக்கொடி” என்று ஸ்ரீ பாகவ தத்தில வருதலைக்கொண்டென்க.

ஒருவன வேடனானவன வேதங்கனாகிய நாயகனாற சூழ்பெற றுனென்றது-ஹரினை, அது அவவரன் அவ்வாறிருந்திருத்தலால்.

ஹரன் பாசபதாததிரததைக்கருதித் தனைக்கருதித்துக் காமியா ரத்த தவம்புரிந்த அருச்சுனனாக கருளபுரியும்பொருட்டு வேடனாக மடைந்து சென்றபோழ்து, வேதங்கனும் நாயகரூபமடைந் துடன்வரச் சென்றனன் இதனை—

மடுதஷ்டம்தஷ்டமவெடுஷ்டமவவ்விஷ்டமஹாதஸம் ||

விநாசவாணியபவாநுஸவபவாவஹரொஹாரம் ||

மெகராதுபெயரோலாயகாநுநுபுஷ்டமநிலம் ||

விஜ்ஜாமோயபெயரொயிரிஷ்டமநிவாவரம் || என்று

ஸ்ரீமஹாபாரதத்தும்,

“மிகவனறவஞ்சோதிப்பானவேட்டுவக்கோலமாகித்

திகெகலாமன்னங்கோலந்தொடருமோதேவதேவா

மைக்குமலனனம்பின்னெதொடரமற்றொருகோலத்தைப்

புகுமுததொடாவார்போலப்புகுந்தனப்பொருவில்லென்றி” என் று குறறவுபுராணத்தும்,

“அநந்தவேதமுமிறைவனேவலினுள்ளானிகளாயருகுசு

அநந்தகோடியிற்கோடிகணநாதாவேட்டுவராயருகுபோத

வநந்தனாவினித்தரிக்கவரிதரிதிப்பூதலமென்றமரர்கூற

வந்தமாமுகமாகியடிச்சுவடுகோக்கினுண்டவியெல்லாம்” என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டென்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஹரியின் மனைவியை வேடர் முதலிய இழிந்தவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போய்னார்கள், ஹரன் வேடவுருவடைந்தும் வேதங்க ளாகிய நாயகனாற் சூழப்பெற்றான் என்பதாம்

நல்ல ஜாதியாகனாற கைக்கொள்ளப்பட்டாலுமொருவன் பனை வியைப் புகழுமோ ரிவவுலக முதலிய வெவவிடங்களிலு மிலலை, அநேக பனைவியரை வேடா முதலிய நீசனாமிகளால் அபகரிக்கப் பெறுதலாபாகியதனை யுடையவனை இந்த உலகத்தில் எவன் சிறந்தவனாக வுள்ளவெனென்று கூறுவான இத்தனை யுத்தேசிககுங்கால் வேடமுதலிய நீசர்களால் அபகரிக்கப்பட்ட பனைவியையுடைய ஹரி இவ்விஷயத்திற் பலராலும் இகழப்பட்டவனாகின்றான்; வேடருபத்தையடைந்தாலும், ஹரன் கௌரவஹானி யில்லாமலிருத்தலால், இவ்விஷயத்திற் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பனைவியைப் பறிகொடுத்திருப்பதை நான் ஹரியை அப்பிரதானமாக கொடுத்துக் கிராதரூபத்திலும் பனைவியுடனும், வேதங்களான நாய்களுடனும் மிருக்கும் ஹரனைச் சரணமாக வடைந்தது வணங்குகின்றோம்.—௭-று.

ஸ்கலுலெலகஜநாலுஸுதூராசா
 சுநலுஸுஸுதூராவடுதலிலடுதிரெலா
 கொலாநியொரூகஜதமுநலுஸுதூரா
 ஸுதமுஸுதூராவடுதலிலடுதிரெலா

ஏகஸ்ய (ஸுவதஜநாப்ருஸதத்தகாத்ராஅந்யஸ்யஸூப்ரம்ருதுபூத
விபூதிநோக) கோவாநயோரதிகுத்யதுசிந்தியவ்ருததாஸஸதயமப்ரு
வந்துதமிமபவ்யமாஸ்ரயாமஃ॥

செய்தபெயர்: டி.பி.

மணிநீர் வையத் தொருவனடி டிருவிச் சேவை புரியடியா
திணிதோண் முதல விடமெல்லாந் தீயாற் சுட்டுத் திரிதருவோர்
கணிசே தொருவன் திருவடிமுன் கனமா நிறு காணுதலோர்
எனிலா ரிவருட் செந்தவர்க ளிசைத்தாற் பெரியீ ரிதைஞ்சுதமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கஅசு

பதப்போநுள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ஸேவகஜந்

அடிமைகள்

ப்ருஸதகதகாதர.

மிகவும் சுடப்பட்ட சரீரமுடையவர்கள்,

அந்யஸ்ய

மற்றொருவனுடைய

ஸேவகஜநா

அடிமைகள்

சுப்ரமிருதுவிபூதினோகாபூத-வெண்மையாய், மிதுவாய், பரிசுத்த
மாயுமிருக்கிற விபூதினோகையோடு கூ
டினவர்கள்,

அநயோ.

இவ்விருவருக்குள்

அதிக.

சிறந்தவன

கோவா

யாவன்?

இதி

இதனை

அநுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வருததா

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவனுடைய பததசனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரத்தினையுடையவ
ர்கள், மற்றொருவனுடைய பததசனங்கள் மிகவும் வெண்மையான
பஸ்மதாரிகளாகவுள்ளவர்கள், இவ்விருவர்களுட் சிறந்தவனை இவ
னென்று பெரியவர்களான நீங்கள் கூறுவீர்களானால், நாங்கள்ந்த
மஹாபுருஷனைச் சரணமாத வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பக்தஜனங்கள் சுடப்பட்ட சரீரங்கையுடையவ
ர்களென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி பக்தர்கள் அவ்வாறு சுட்டுக்
கொள்ளுதலால். இதனை—

ஒருவனுடைய பதச்சனங்கள் வெண்மையும் மிருதுவற் தாய்
பையுமானதான விபூதியைத் தரிக் கப்பெற்றவர்களாக விருக்கின்றா
கள் என்றது-ஹரனே, அது அவ்வரபதங்கள் அவ்வாறு தரித்துக்
கொள்ளுதலால் இதனே—

“வெவ்வேறுநதாபாபகலிலாடததிட்ட திருநீறுஞ்சாதனமுபகண
டாலுளகி, யுவராதேயவரவரைககண்டபோதேயுகநதடிமைததிற்றநீன
நதவருவநதுநோககி, யிவாரதேவரவாரதேவவொன்றுசொல்லியிரண்டா
ட்டாதொழிநத்சனறிநமேபேணிக, கவராதேவொழுமடியாரநெஞ்சி
னுளளேகனமுபபூநததிறியைக்காணலாயே” எனற வுருந் திரவிட
சூகதததாலுணர்ந

தூத்பெயம்

ஹரிபத்தா சுடப்பட்ட உடம்பினா, சிவபத்தா விழுதிதாரண
சீரிகள் எனபதாம்

தாரதம்மீயம்

மிகவுஞ் சுடப்பட்ட சீர்தனினையுடைய பகதர்களை யுடையவ
னைக்காட்டிலும், மிகவுய் பரிசுத்தமான விபூதியைத் தரித்த பகதர்கள்
கஷ்டமில்லாதவர்களாதலாலே சுடப்பட்ட தேகங்களை யுடையவா
களை பகதர்களாகவுடையவனைவிட தூயமையான விபூதிதாரிகளான
பததர்களுையுடையவன சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்திற் றுழுவடை
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றிச் சிறந்த ஹரனை நாங்கள் வண
ங்குகின்றோம்.—எ-று. (நக)

(五)

ஊர்கொந்தா ஊழைவதுபுதுபாய்

ஹெநொஹிதாடிஸாஹாவடிசுலவாஹி.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ககூக

கோவாநயொரயிகஹதஞ்ஞவிஞ்ஞவா

ஹதஞ்ஞவாநகதீபவயபாஸ்யாஹி

ஏகோநிதாந்தமபவதவடபதரசாயீஹயநயோஹிதாத்ருஸமஹா
வடமூலவாஹீ ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதியவருததாஸஸதயம
ப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாம:॥

மோழ்பேயிப்பு

தரள மிப்பி யீனறிதைக்குந தண்ணீ ருலகிற சாரொருவன
விரள மொனறி வடததிலையில வீழ்வா னாவான் வேறொருவன
கரள மொனறு களத்தோடக கல்லா னிழலின கண்ணுறுவான
சரள மொனற லெவரிடைநீர் சாற்றிற பெரியீர் தாழுதுமே

பதப்போநுள்

ஏக:	ஒருவன
நிதாந்தம	பெபொழுதும
வடபதரசாயீ அபவத	ஆலிலையிறபகிததுக்கொளளுகிறவனான,
அநய:	இன்னொருவன
தாத்ருஸவடமூலவாஹீ	அப்படிப்பட்ட ஆலமரசுதினடியிலிருக்கிற வனாக
அபவத	ஆனான,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசினதிய	ஆலோசிதது
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ருவநது.	சொல்லலாம்.
மீமம்	அந்த இவனை
யம்	நாங்கள்
நூர்யாம:	ஆர்யர்க்கின்றோம்.

தாரதம்மீயம்.

ஒரு ஆவிலையிற் கிடந்த லீணை உறங்குபவனைக்காட்டிலும், ஆவினடியில ஞானோபதேசமாக இருப்பவன் சிறந்தவன் இதனால் ஆவிலையிற் கிடந்த ஹரியையவிட ஆவினடியிலிருந்த ஹரன் சிறந்தவ னாதலால், இவ்விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரினோப பிரதானமாக நியாயமுதத் தாலுணர்ந்து நாங்களுந் மஹானாகிய ஹரனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம் — ௭-று (௩௨)

எனக்கொடியளவியிதேட்ட- திருகாடொட்ட

ஹெநாடிடளஹரதவஹம்சீருகௌராடுடா

கொவா நியோரியிகுத் திருவித் தவரகா

ஸ்திரீயாவது தந்திரம் வாய்ந்தவாளை

ஏகோத்தெள ிதமருதாநிலகமலல டேயாயயோததெள ஸுத
வஹமதிலகமலலாடே | கோவாநயோரதிகஞ்சயந்சிநதியவருததாஸ்
ஸதயமபருவநதுதமிமமவயமாஸரயாம் ||

ശോഭിതപ്രഭം.

கொண்டற கச்சக கிரிமுலப்பா கோதை யிடத்திற் கூருருவன்
மணந்நிதிமோ நெந்நியினுன மறநு மொருவன் குற்றமிலா
தொண்டற நிமெவ வுதவகளை ஒருநற நிலத மாவனுடையான்
கண்ந்நிவருட் சிறந்தவனைக் கணாதாற பெரியா காணுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:

ஸஸாடே

ஹிதம்ருதம்

தலைகீழ்

தெதன்

ஆன்ம:

ஒருவன்

செறறியில்

வெள்ளை மண்ணை

இலகமாக

தரித்தான்,

இன்மொருவன்

ஹந்தவம்

லலாடே

திலகம்

ததௌ

அநயோ

அநிக

கோவா

இரி

அநகிரியா

வ்ருதகா

ஸத்யம்

பருவந்து

தமிழ்

வயம்

ஆஸ்ரமம்

அகினியை

நெற்றியில்

திலகமாக

கரித்தான,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன்

இகனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

மணம்

சொல்லலாய்

அந் இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரமம் உன்னேரும

பொழிப்பு

ஒருவன் திலகமாக வெள்ளை மணலை நெற்றியிலணிந்தான், மற்ற
ஒருவன் திலகமாக அகினியை நெற்றியிலணிந்திருக்கின்றான்,
இவ்விருவருட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களை நீங்கள் கூறினால், நாங்
களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக உடைந்து வாழ்கின்றோம்

வித்பு.

ஒருவன் நெற்றியில் மணலைத் தரித்திருக்கின்றனென்றது-ஹ
ரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு தரித்திருத்தால் இதனை,—

“பூப்பிட்டானைப்புரந்தருளென ஊமுன

கூப்பிட்டானைத்தன்குக்கியுட்குவெலாம

ஆப்பிட்டானையகிலகனந்தைக்

காப்பிட்டானைக்காப்பிட்டனன்காரிகை” என்று பாதமோத

தரத்தும்,

“ஆவினீர்தனாலமஞ்சனமாட்டியதினூறு மண்ணொடு விளங்கிச்
சாயபன்னிரணநிராமமுஞ்சாத்சிசுசு தாமதையோதுமவேதியாகன
நாவினமந்நிரநீருடலெலாநதெளிததநதையிலேநாதானமுடலகித
காவினொளவியியாநருப்புரதிபங் காட்டினாநலினுர்ப்பலகால” எ
ன்று பாகவதத்தாம வருதலைகொண்டினாக

ஒருவனகினி நயத நிலதமாக வு நடயவனா விருக்கினருனெ
ன்றது-ஹரனை, அது அவவரன அவவாறு நெற்றியில திலதாபோ
ன்ற அநகினிககண ந நடயவனா இருநதலால இதனை—

யொவ்வெயவசூவநாநாடாஸகாடி - காலெலொரி
வந்திரா ஸாநிமெசூத் என்று பைப்பலாத சுருதியிலும்,

“சுற்றாமரசரபரிநிநிருப்பாநபலால
பறெருனறிலோமொனாழைப்பபா வயுணா கு நசயுண்டான
செற்றங்கனங்கனைத்திலிழித்தோனாறனறிலலைபமபவன
நெற்றியிறகண்காடகண்கொண்டிபறறினிநாண்பதென்னே”
என்று திரவிடசுருதியிலும்,

“சந்தனககபநதுதைநதநனமேனித்தவனவெண்பொடிமுமுதா
மெ, செநதமுலுருவிறபொலிநதநோககுடயதிரு நதலவாகிடமபோ
லும், இநதனவிலங்கலெறிபுனநத்பபடெரிவதொசுதெழுநிலைமாட,
மந்தனரழலோமபலைபுனநகநாநகாணிநிகழாகிததேசசரமே” என
று திருவிசைப்பாலிலும் வருதலைகொண்டினாக

தாத்பரியம்

ஹரி நெற்றியில மண்ணைத் தரித்தான, ஹரன நெற்றியி லக்கி
னிககண்ணைத் தரித்தான எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் சாமான்யமாக வெல்லாராலும் தரிக்கத்தக்க வொரு
வஸ்துவைத் தரித்திருப்பானாயின் அவனை யாவரும் மதிப்பாகக்கொ
ள்ளார்கள்; பிறாற் தரிக்கமுடியாத வஸ்துவை ஒருவன் தரித்திருப்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பாளுயின் அவனை அனைவருஞ் சிறப்பாகவே கொள்வார்கள் என்பது நியாயமாதலால், கேவலம் மணலை நெற்றியிலணிந்துள்ள ஹரியை நாம் அந்த விஷயத்தில் எப்படி சிறந்தவனாகச் சொல்லலாம். இது எல்லாநூலும் ஆகும் விஷயம் இத்தன விவவிஷயத்திற்கு முழுவதெந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரினை நாங்கள் வணங்குகின்றோம் —எ-று. (கக)

வனகொடியாதிக்குலவீரனாழிகாடவீர
டிமுந்ராடியாதிவீராதிகவாலோலாம்
கொவாடிபொறியிகுதமுநாதிவீரவீர
வதமுநாதிவீராதிகவாலோலாம்

ஏகோத்தாதிதிலவீதளமாலிகாமஹிருதந்யோத்தாதிவிதாத்தருக
பாலமாலாமி கோவாந்யோரதிகுத்யநுசிரத்யவருததாஸஸத்யமப்ரு
வந்துதமிமவயமாஸ்ரயாமு||

மொழிபெயர்ப்பு

பச்செனெருவிரும்புட சதிலையப்பறிததுககட்டுமபலதொடையல்
வைச்சொன் நகலத தானொருவன் வையந தன்னை யீனநபுதா
உச்சந் தலைகள் பலவணியா வுநததுதிரியு மொரு பெரியோன்
இச்சந் தாகளுட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே.

பதப்போந்.

ஏக:	ஒருவன்
ஹ்ருதி	மார்பில்
துலவீ தளமாலிகாம்	துளசியிலேமாலையை
ததாதி	தரிககிறான்,
அந்ய:	மற்றொருவன்
விதா த்ருகபாலமாலாம்	பிரமாகளுடைய கபாலமாலையை
ததாதி	தரிககிறான்ல்லவா;
அத்யோஃ	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன்

அதிகஃ	சிறநதவன்?
இதி	இதனை
வ்ருததா	பெரியவாகள
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம
தமிமம	இந்த இவ்னை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மாபிற றுளசிமாஸையை யணிநதிருக்கின்றான், இன்னொருவன் பிரமாகளின் கபாலங்களை மாபிலணிந்துகொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரில் சிறநதவனைப் பெரியவாகளாகிய நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் துளசிமாஸையை மாபிலணிநதிருக்கின்றனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு தரித்திருத்தலால்

பூவததில் ஸ்ரீகையாமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கும்பொருட்செய்து சென்ற இந்திரன் செருக்குடையதை யுணர்ந்த சிவபெருமான் ஒரு பூதருபத்தான் கோபுரவாசலில் நின்றான் அப்பொழுது அங்குவந்த இந்திரன் பூதனைப்பார்த்து பூத நசற்குச் சமயமெனனை என்றான் அதற்குப் பூதனென்றும் பேசாது வாளை இறுமாந்து நிற்பதைக்கண்ட அவ்வலாரி தன்னை வச்சிரத்தால் அப்பூதனை அடித்தான். பூதன்மீது பட்ட வச்சிரம் துறுங்கிப் பாழாகவே இந்திரன் அச்சமுற்றான்; இறைவனும் மிக்க கோபத்துடன் நெதிரோ தோன்றினான். உடனே இந்திரன் அந்தோ! இறைவனென்று அறியாது தகாத காரியஞ்செய்தோமே என அச்சத்துடன் லீழ்ந்து வணங்கி வேண்டிக்கொண்டான். இந்திரன் வேண்டுகோ

ஞகிரங்கிய சிவபெருமான தன்னிடத்துண்டாகிய சிற்றத்தை கடனதிலிலவிட'இருநிரானமீது கருணைகாட்டிச் சென்றன

பின்னரகோப மொரு கொடிய அசுர வடிவத்தை யடைநது மஹாவீரனய வெகுதகால பருநதவஞ்செயது பெரிய வரங்களைப்பெற்று மிகவுஞ்சிறந்தவனய அனெககாலமிருநதனன அவன மனைவி பருநதையென்ற பேருள்ளவா, பஹா சுந்தரி அசமான்மான லாவணயமுள்ள அபருநதையககணங் காதலுற்ற ஹரி, சலந்தரன தனஞல வெல்லககடாத பராகிரமியா யிருததலைத தானவெனெடு பலதரம் பேரா புரிந்து டோற்றபையா லுணாநதவனதலால அவன மரணத்தை எரிபாரததுகெகாண்டிருநதனன சிலகாலங் கழித்து அநதணவுருவத கடன வந்த சிவபெருமானு லமைககப்பெற்ற சககர ததிலுல இருபிளவாகி விழுந சழிநதனன சலந்தரனென்பத யுணாநதான உணாநது, இதைவிட வேறே தருணம் இல்லையென்று ஒரு வயோதிகனுன முனி ரயப்போல வேஷநதாங்கி பருநதையுலாவும பூங்காவனத்தி லிருநதனன

கணவனது மரணதையுணாநத வமமாத பூநதோட்டத்தி லிருக்கும முனிவனைககணங் வணங்கி, ஐயோ ! எனது கணவன கைலாயத்திறகுச சேனைகளுடன் போயினுன, இனனம் வந்தானிலலை. திவயதருஷ்டியினையுடைய தாங்கள் எப்பொழுது வருவானென்று கூறவேண்டுமென்று வேண்டுககொண்டனன அககபடமுனிவன் அதறகெனன, அவவாறே செயகினறேனென்று தனது கணகளை மூடிக்கொண்டு சற்றுநாழிகையிருநது பின்னா கண்ணைத்திறநது, மாதே ! அஞ்சாதே. நான சகல சித்திகளையும் உணாநதவன எனஞல் இநதவர்களையும் எழுப்ப முடியும் ஆதலால நீயஞ்சாதே என்று கூறித தனது தெனவாரிகளாகிய இரண்டு வானரங்களால் அவ்விறந்த சலந்தரனுடலை அங்கு கொண்டுவரசசெயதனன.

பின்னர் தன் கணவனது மரணத்தைககண்டு கவலுகின்ற காரி கையை நோக்கி, நீ அஞ்சாதே ; நின் கணவனை நானெழுப்பித்தருகின்றேனென்று கூறி, இருபிளவான உடலை யொன்றுபடுத்தி யவஞ

ணராமல் அதனில் தானே புகுந்து உயிருள்ளவனாகச் சலந்தரனெழுந்ததாக நடித்தனன்.

நிஷ்கபடையான ப்ருந்தை தன கணவனென்றே கருதி மிகக் சநதோஷத்தோடு இறுக்கதழுவினான் இதனாலானந்தமுற்ற கபடச் சலந்தரன் அரண்மனையடைந்து அநேககாலம் அவனொடு ரமித்தனன். பின்னரொருநாள் தனனை மறந்து தூங்கிவிட்டான் தூங்குமபொழுது பாதத் ப்ருந்தையின் கண்ணுகருச் சலந்தரன் காணப்படவில்லை, நாராயணன் காணப்பட்டான் உடனே நாராயணனுடைய இழிந்த இச்செய்கைக்கு வெறுப்புற்றுப் பல சீயசாபங்களையிட்டு அவனுணர் தற்கு முன்னே அக்கினிப்பிரவேசமாயினான்.

இவனொரு சாமபரானபின்பு எழுந்த நாராயணன் அவளது மரணத்தாற் சோகமுற்று ஏங்கி அச்சாமபலிலேயே அதிக மோகத்துடன் புரளத்தொடங்கினான் இவ்வநுசித் காரியத்தைக்கண்ட தேவர்கள் மஹாதேவியினிடம் கூறினார்கள் மஹாதேவியும் தன திருமேனியினின்றே சற்றே அழுகருட்டி எடுத்து இதனைக் கொண்டு போய் அவவகரியின் உடற் சாம்பலிலிடத் தண்ணீர் விடுங்கொன்றன். அவர்களும் அவ்வாறே செய்தார்கள். அப்பொழுது அச்சாமபலில் நின்று ம்ருந்தையென்று பேருள்ள கருஷ்ணதுளசிச்செடிகள் தோன்றின அவைகள் எந்நரணனுக்கு அப்ருந்தையாகக் காணப்பட்டமையால், அதனைத் தன மாபுமுதலியவற்றில் அவள் பரிசிப்பதைப் போல பரிசிக்குமாறு அதனைக்களைப்பறித்துத் தரித்துக்கொண்டான் என்று வியாசாஸகாந்தபுராணத்திற் கூறியிருக்கின்றார்.

திருமால் துளசி யணிபவொன்பதை “வனமாலிபடியிடந்தோன்” என்றும்,

“அணுங்கவெனைப்பிரிவுசெய்தாயாபாடிகவாரதண்ணும்
குணுவகுநாறிகுட்டேற்றைக்கேகாவாத்தனைக்கண்ணோ
கணங்களோடமின்மேகமகலநதாப்போல்வனமாலே
மினுங்கலின்றுவிளையாடவிருந்தாவனத்தேகண்டோமே” என்று
வரும் நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலும்,

ஒருவன் பிரமாகளின் கபாலங்களைத் தரித்திருக்கின்றான் ஏன்
 மது-ஹரணை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு தரித்திருந்தலால். இத்தனை
 பிரமாகளிறந்தார்களென்று இனிவரும் பிரமாகளும் அறியும்வண்ணம்
 ஹரணவிவைகள் தரிககப்பட்டன இத்தனை—

தா தீபரியம்

தாரதம்மீயம்.

ஒருவன்னியும் அணியினு லொரு மதிப்புவேண்டி, அப்பொழுதுதான் அந்த அணி அணிந்தவனுடைய தனமைவிளங்கும். ஹரி துளசியைத் தரித்திருத்தலால் விளங்கும் பிரபாவ மொன்றுமில்லை; ஹரன் பிசமர்களின் கபாலங்களை அணிந்திருத்தலால் ரித்தியன் என்னும் பிரபாவம் கேட்கப்படுகிறது. அதனால் நாட்கள் இவ்விஷயத்தில் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி ஹரினைப் பிரதானமாகக்கொண்டு வாழ்கின்றோம்.—எறு. (௩௪)

வனகொழைமமு ஹணதொமஹநெவ்வார
ஹநெழைமன்காத்தெநீவஹநுவலாடுவது

கோவாநயோரயிகுஐத நுநுவிஐவநுநா

ஹுத நுஸுநவநுநதீநுவயோஸுயாநீ

ஏகோமருககரஹணதோகஹநேசசார தவநயேமருகங்கரதலே
நிவஹந்ஸதாஸ்தே । கோவாநயோரநிஇதயநுசிநதியவருததாஸஸத
ய்மப்ருவநதுதமிமடவயமாஸரயாம ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

கத்துங் கரியுங் கோடரமுங் களுலுங் கொடிய காட்டினினமா
னெத்தும் பரிவு கொண்டொருவ னெங்கு மூலவ லேய்நதுறறான்
உததுங் கமதா மாறென்றை யொருவன ருங்கி யுறுகின்றான்
இததுங் காதமிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
ம்ருகக்ரஹணத:	மாணப பிடிக்கும்பொருட்டி
ககநே	காட்டில
சசார	சஞ்சரித்தான்,
அந்ய:து	இன்னொருவனானால்
மருகம்	மாண
ஸதா	எப்பொழுதும்
கரதலே	கையில்
நிாவகந்	வைத்துக்கொண்டவனாக
ஆஸதே	இருக்கிறான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	யாவன
அதிக:	சிறந்தவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை

பருவநது
தமிழம்
வயம்
ஆசிரயா

சொல்லலாம்
அநத இவனை
நாங்கள்
ஆசிரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் மாண்பு பிடிக்கும்பொருட்டிக் காட்டிலலாவீனான்,
இன்னொருவன் எப்பொழுதும் மாண்பு கையிற் பிடித்துக்கொண்டிரு
க்கின்றான், பெரியவர்கள் உண்மையாக இவர்களிற் சிறந்தவனை இவ
னென்று சொன்னால், அந்த ஈஹாபுருஷனை நாங்கள் ஈரணமாக
அடைந்து வாழ்வோம்

விதப்பு

ஒருவன் மானின்பொருட்டிக் காட்டிலலாவீனான் எனெனது-ஹரி
யை, அது அவ்வரி அவ்வறு இயற்றியிருக்கலால்

ஹரி - இராமனாகிய ஞானன் சிறந்தவனாயி னானைக்குட்பட்டு
மனைவியும் இளையவனும் உடனவர வனவாசியாகித் தண்டகாரணய
ததில் இருந்தபோழ்து, சூப்பநகையென்பவள் இராவணனிடஞ் செ
ன்று இராமன் மனைவியின் பேரழகை வானித்தவுடனே, இராவ
ணன் இராமன் மனைவியை விபசரிக்கக்கருதி, இராமனை யவன்
மனைவியான சீதையை நருகினின்று பிரிக்கும்வண்ணம் மாசினெ
ன்பவனை நீ ஒரு மாயமானுருவுடன் செல்லென்றனுப்பினான். அவ
னும் பொன்மயமான மாஞ்சு இராமன் மனைவியின் எதிரே உலாவி
னான். அவளும் அதனைக் கபடமென்றுணராத தன் கணவனைப்
பிடித்துத் தருமாறு வேண்டினாள், அவனும் பெண்புத்திக்கினைநது
வில்லிலம்பு வைத்துக்கொண்டு அதன் பின்னாலே உலாவினான்
பதை உலகனைவரு மறிவார்கள். இதனை—

“ வலிவணக்குவகாரெடுந்தோள்விரைந்தக்கொன்று

வண்டமிழ்மாழ்நிகொடுத்தவரிவிலவாங்கிக்

கலைவணக்குநோக்கரக்கிழககைநீக்கிக்

கரோடுதூடணன்றனுயிராவாங்கிச்

சிலேவணக்கிமானமறியவெயதானறனைத

திலீபநகரத்திநுச்சித்திரகூடநதனனுள

தலைவணங்கிக் கூப்பியே தழவல்லாரா

“நிதிசுலாபதவமு வடத்துத்தகாணிதானே” என்று குலசேகர
மன்னன் கூறியிருத்தலைக்கொணர்வனாக

ஒருவன் எப்பொழுதும் கையின் மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றவனென்றது-ஹரினை, அந்த அவ்வாறு அவ்வாறு சதா மானைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்ததால்

தாருகாவனமுரிவா டாகடுசெய்து எழுப்பிய மாணை அதன கரு
வமடங்க வறன இன்றுப தரிசதிருக்கின்றன

சிவ்ரெவாராங்கி ஹாநாடி, ஸ்ரீ ஸ்ரீகாபாணிநாடி, மலர்

திஷைசுகுண்டுவா.யெயுஸ்குசுவாமெதிதா

என்று ஸ்காந்தபுராணத்துட

பி. ஜார்ஜ் ராஜ்குமார் வர்பாறு-ஹரிணம்வா
ஹர்ஷிவர் ஹர்ஷிக - ஜாநாஸக்தியோநொஹர்ஜம்வா
வாரீஸ்வர்க்குஷ்யாவட்டம் என்று மாநகண்டேய சருதியிலும்
தேட்கப்படுதலைக் கொண்டின்க

தூத்பியம்.

ஹரி மானின்பொருட்குக் காடழிற் றிரிந்தான, ஹரன் மாணைக
கையிற் பிடித்திருக்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

கேவலம் மாண்புபிழைக்க வலைந்து திரிந்தவனைக்காட்டிலும், மாணை என்றுங் கையில் வைத்திருப்பவன் அந்தவிஷயத்தில் சிறந்தவனாதலால், நாமும் மாணுக்கலைந்த ஹரியை இந்த விஷயத்தில் அப்பிரதானமாக அகற்றி ஸ்தா மாணைத்தாங்கிய ஹானை அடைந்து வணங்கி அவ்வரணையே ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று. (௩௫)

வனகொடிசாவயு ஹுதகெநஜவயடுகசூலீ
 ஐமெபாவயடுவிடுலிதாஐடசுரீரசூலீசு!
 கொவாநயொரயீகூதநுநாவினயுபுலா
 வுதபுனயு-வனகூதகீவயயோசுயாஐ!

ஏகோதசாஸ்யஸுருதனைநூவதுகஜூஷீதநயோவதுவிலபிதாநத
தஸர்ஜூஷீதி।கோவாநயோரதிஃஇதயநூசுநச்யவருநதாஸஸதயம்ப்
ருவநதுதமிமவயயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயரீடு

புல்லும பொறிதொள மதிவிலங்கைப் பூப் பென்தெத பனைவியினுன்
சொல்லி லொருவன மறநெருநுவன துகடா வல்லி யன்னுளா
லெல்லொன் றிடுமே னியிறபாதி யிட,சதனுகி யிருக்கின்றன
எல்லி விவருட சிறந்தவனயா.ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ஏகம்	ஒருவன
தராஸய	இராவணனாலே
ஹ்ருத	அபகரிக்கப்பட்ட
நைஜ	தன்னதான
வதாக:	மனைவியையுடையவனாக
ஆலீத	ஆனால்,
அந்ய:	இன்னொருவன
வதூவிலவீ, சாரத்தஸரீர:	பெண்சாதியினாலே பிரகாசிக்கிற பா
	திசரீரததையுடையவனாக
ஆலீத்	ஆனால்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அகிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

அது சிந்தியா

ஆலோசித்தது

ஸ்தயம்

உண்மையை

பருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்

ஆர்ாய்க்கினோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பத்துத்தலைபுள்ள இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன், இன்னொருவன் தன் சீரத்திறபாதி மனைவியாற் பிரகாசிப்பவனாக இருக்கின்றான்; இவ்விருவர்களில் எவன் சிறந்தவனோ வவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், அவனை நாங்கள் ஆஸ்ரய்க்கினோம்

விதாபு

ஒருவன் இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அடிவண்ணம் இராவணனால் எடுக்கப்பட்ட மனைவியை உடையவனாதலால் இதனை—

“பரிந்துபறபலவெகுண்டவளபக தவினினையோன
விராநதுநாடுவானபேயபினமெலிவொடுதனித்தங்
கிருந்தவனினையயிராவண்ணவவவிவிண்ணெழுந்தான்
கரந்துகொலவதற்குற்றதுகாலமென்றுணரான்” என்று வரும்
பாகவதத்தாலும்,

“கொண்டானுயாதோமிசைக்கோலவனையாள்
கண்டாளதனதாருயிரகண்டிலளால்
மண்டான்றுமமின்னின்மயங்கினளால்
விண்டான்வழியாமெழுவான்வினாவாய்” என்று கம்பராமாயணத்திலும்,

“அரக்கர்கோவெளவியவண்ணங்கனீக்கலான்
மருக்கமழலங்கலான்மணந்தெதன்கொலென்

நிரக்கமிலசிதனாங்கிசைத்தனலலறம்
புரக்கவந்தருபுரிபுனிதன்கேடடனன்” என்றுபாக்கத்திலும்,
தஜாராவணசூகா-ஈராரிவ சீவநஹாராய் ஹநீவந
தபு-புரபு-த - வராவணத்திவ்நாநாயகாராவா
ராவணம் என்ற சுருதியிலுப வருதலைகடாணங்க

ஒருவன மனைவிபாற பிரகாசிக்கப்பட்ட பாதியுடம்பினனென்
றது-ஹரணை, அது அய்வரண அவ்வாறிருத்தலால் இதனை —

“ திருந்தமிருத்தெண்ணீராக தக்கநறதுதேவிபாகம்
பொருந்திப்பொருந்தாதேவத்தாறகா கிறைதலபுரிந்தசெலவ
நிருந்தவிடமினவிடேலலங்கமழசேரலை பின்வண்டியாமுடிய
குருந்தமணநாறுங்குன்றிடஞ்சுமுத்தண்சாரிநகுறுமபலரவே” என்று
திரவிடவேதத்து வருதலைகடாணங்க,

“ வலப்பாக்குடிசமுடபவளச்சேரிதியெனன
வாணீலச்சேரிதியெனன றறறப்பாந
கலப்பான திருமேனியணிந்தநீற்றற
கதிரமுத்தினசேரிதியெனனேணிய்ன
குலப்பாவையுடன் தகலைநகுன்றிலவாழ்வி
குன்றுடையோனறிருகோலங்குறிப்பாலுன்னிப
புலப்பாபுறம்பொசியமாபுநதோளும்
பூரித்தானுடலபுளகம்பாரித்தானே” என்று பாரதத்தும் வரு
தலைக்கொண்டினாக

தாப்பரியம்.

ஹரி ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவன்,
ஹரன் தன் மனைவியைத் தன்னுடம்பிற்பாதிதாக உடையவன் என்
பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனால் அபகரிக்கப்பட்ட மனைவியையுடையவனாக விருப்ப
வனை எவனும் சிறந்தவனென்று கூருன், ஒற்றுமையாயும் அயலா

னூல அபகரிக்கப்படாதவளாயும் உள்ள மனைவியை யுடையவனை யாவரும் புகழ்வார்கள இதனூல இராவணனூ லபகரிக்கப்பட்ட மனை வியையுடைய ஹரியைவிட இடப்பற்றத்தி லமைக்கப்பெற்ற மனைவி யினையுடைய ஹரன சிறந்தவனும் அதனூல நாய இவ்விஷயத்திற் றுழுவடைந்த ஹரியை அபபிரகாணமாக வந்தறி, இவ்விஷயத்தி லுய ராவுபெற்ற ஹரனைச் சிறந்த மஹா புருஷனாகக்கருதி அவ்வரனையே சரணமாக அடைந்து வாழுகின்றோம் —எ-று (கசு)

வனகலூரிகூட்டலுடையதூராவ ஹரிஹர
 சிற ஸுலூரிகூட்டலுடையதூராவ ஹரிஹர
 கொவாறப்பொருளிகூட்டலுடையதூராவ ஹரிஹர
 ஸுலூரிகூட்டலுடையதூராவ ஹரிஹர

ஏகஸ்துமாககடபடேந்ததாஹலங்நா மநயஸ்துமந்தவன : தேந புரதரயஞ்ச : கோவாறயோரநிகஇதய ந சிகநியவருதசாஸஸசயாபரு வந்துதமிமமவயமாஸரயாமு||

மொழிபெயர்ப்பு

மாலே மதிய மெனசசெமமை மருவு முகத்தாக கோடரத்தாற் றன கோல விலங்கை தனையொருவன கொளுத்தி யழித்தான கூறெருவ சாலச சிறிய முறுவலிற்றை நகித்தான நகுவா புரமுனறை ஏலு மிவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏகஸ்து	ஒருவனானால்
மாக்கடபடேந	குரங்குத்தூதனானால்
லங்காம	இலங்கையை
ததாஹ	சுட்டான்,
அநயஸ்து	இன்னொருவன்
மந்தஹவிகேந	புன்சிரிப்பினால்
புரதரயஞ்ச	முப்புரங்களையும்
ததாஹ	சுட்டான்;

அநயோ;	இவவிருவருகுகுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வருத்தா;	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆராயாம.	ஆராய்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்கு வேலைகாரனால் இலங்கையைச் சுட்டான், மற்றொருவன் மந்தநாஸதநினுலேயே திரிபுரங்களைச் சுட்டான், இவ்விருவருகுகுள் சிறந்தவனை பெரியவர்களாகிய நீங்கள் சொன் னால், உங்களால் சொல்லப்படுகிற மற்றொருவனை நாங்கள் சரண மாக அடைகின்றோம்

வித்ப்பு

ஒருவன் மாககடபடனால் இலங்கையைச் சுட்டான் என்றது- ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமனாக விருந்தகாலத்திற் குரங்காகிய அதுமானைத் தூத னாக அனுப்பினான், அவன் இலங்கைக்குட்புகுந்து இந்நிரசித்தினால் பிடிக்கப்பட்டு வாலில் கிழிசுற்றித் தீயைப் பற்றவைத்தவுடன் அந்த வால்த்தீயினால் இலங்கையைச் சுட்டான். இதனை—

“ தனமருவவைதேவிபிரியலுற்றுத்தளர்வெய்திச்சடாயுவவைவ குந்தத்தேற்றி, வனமருவுகவியரசன்காதல்கொண்டவாலியைக்கொ ண்றிலங்கைநகரக்கர்கோமான், சின்மடங்மமாருதியாற்கடுவித்தானை த்தில்லைநகர்த்திருச்சித்திரகடந்தன்னுள், இனிதமர்ந்தவம்மாணியிற்

ராமன் நன்னையே ததுவாரிணையடியேயே தநினேனே” என்று நாலாயிரப்பிரபந்தத்திற் குலசேகரமன்னன் வாக்கியங்கேட்கப்படுதலாலும்,

“வேந்தன்கோயிலவாயிலொடுவினாவிற் கடந்தவெளளிடையிற்
போந்தபுறநின்றினாகின்றபொறைதீரமறவாபுறஞ்சுற்ற
எந்துநெடுவாலகிழிசுற்றிமுற்றநடையதகாரிமுதெண்ணெய
காந்தகநிசிகொஞ்சுகிறாராதாரண்டங்கடிகலங்க என்றும்,
நீனிற்றிருநீண்கெயம்பொழிவேளவிநீங்கிப்
பாலவருபசியன்னபானமாருகிவாலைப்பற்றி
ஆலமுண்டவன்னுடடவுலகெலாமழிவினுண்ணும்
காலமேயென்னமன்கொனலியுங்கடிநிலுண்டான்” என்றும்
வரும் இராமாயணத்திலும்,

லீதாஂடிஷ்டாஂஸுராதஂஹகாபாஂஸுதஂதாஂஷ்டயஸு
என்று ராமதாயினியிலும் வருதலுக்கொண்டினாக

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தால் திரிபுரங்களைச் சுட்டானென்றது—
ஹரனே, அது அவ்வரன்வவாறு சுட்டிருத்தலால் இதனே—

“விண்ணோதலைவாவெண்புரிநூனமாபாவேதகீதத்தா
கண்ணாதுதலாநகுதலையாலகாலாகடவூரா
எண்ணாபுரமனறெரிசெய்தவிறைவரிமையோருபாகம்
பெண்ணாணவாமயானததுபபெரியபெருமானடிகளே” என்று
திரவிடகுத்தியினும்,

“எழுவலிமுழுவதுமெண்ணினான
கறுவுறுகுறுகைகாட்டினான்
முழுவலினுபாபுரமுமமையும்
நெறுநெறுநெறுவெனநீறின” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலுக்கொண்டினாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி குரங்குத்தாதலால் இலங்கையைச் சுட்டான், ஹரன் ஹ்
தஹாஸத்தினால் மூன்றுபுரங்களைச் சுட்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

நூங்குச்சு சனல் ஒரு நகரத்தை எரிப்பித்தவனைவிடப் புன்சு
ரிப்பினால் மூன்ற நகரங்களை எரித்தவன் கிறந்தவன் என்று விதந்த
கூறவேண்டிவந்திலலை. சானே வினங்கும் பந்தஹாளத்தினால் மும்
புரங்களை எரித்த ஹரினைவிட வானரங்கிறனால் இலங்கையைச் சுடு
வித்த ஹரி தாமசவனாகலால், இந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரி
பை நூங்குள் அப்பிரசானராய் வகுறறி இந்த விஷயத்திற் கிறந்த ஹர
னைச் சரணாக அடைந்து விட்டானேறும் — என்ற (ஙஎ)

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ
ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

சோழபேயிப்பு

சோழபேயிப்பு

முந்நியோடுவன் முடி சாதலால் முந்நியோடுவன் முன்னாள்
விந்நியோடுவன் முடி சாதலால் முந்நியோடுவன் முன்னாள்
இந்நியோடுவன் முடி சாதலால் முந்நியோடுவன் முன்னாள்

பதப்போருள்.

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

ஒருவனானால்

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

ஹரிநுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ நுகாரீ

வன்குழுகுட்டிவிட்டு நீட்டிகார நுகாரீ

அநயோ	இவவிருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மை நய
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அநக இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆசரயாம்	ஆசரய்க்கின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் குரங்குகளேனானால் சான்ற காரியம் ௧௬ முடிந்தது
கொண்டான், மற்றொருவன் குரங்கு எனால் செய்யப்பட்ட தன்
காரியங்களை யுடையான், பெரியவன் இவவிருவரின் சிறந்தவனை
நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் சபாநாபித்தனை ஆசரய்க்கின்றோம்

ளிதப்பு

ஒருவன் மாக்கடப்படாக்கூறியவன் முடிக்கப்பட்ட தன் காரிய
ததினை உடையவனென்றான்-ஹரி ௧௬, அது அவ்வரி அவ்வாறு செ
யது முடிச்சிருக்கலாம்

அது ஹரி இராஜகுமாரர்களிலும், ஜலதாரன் மனைவியை விப
சரித்தராளிலும் குரங்குகளாலே தண்டி காரியங்களைச் சாதித்தானெ
ன்பதை. இது ஜகத்பரவிக்ரம் இதனை—

நிஹத ஸ்ராவவொராஜே ஸ்ஹுத்ரீ வஸ்வாவயதகம்
ஹரீநாஹரூயஸுத்ரீ வஸ்வாஹவாஸாவொயநா

ஸூராயவெய்யீவீஷிஷுஷாஸூஸூமஹி ௧! என்றற்றெடக்கத்
து உபநிஷத்து வாக்கியங்களாலும்,

“ அளவிகந்தவரிகருலதேதோழில்
வளருகின்றவனாகருமுயததிட
உளமுநதுநூரோசனையாமனை
நளனவிநாதவண்ணகமததனனரோ” என்றிராமாயண

ததும்,

“ எயிலேமுறியெதிராதவரககரை
அயிலெயிறறவரிகருலதேதோதெறப
புயலையொததவனமுடிபததும்வெவ
வெயிலையொததொளிரவேநதொடுமேற்றனன்” என்று பா

கவதததும் வருதலைககொண்டினாக

ஒருவன இநதிராதிதேவாகளைகொண்டு தன காரியங்களை நிறை
வேற்றினன எனறது-ஹரணை, அது அவவரன அவவாறு செயதிருத்
தலால்.

ஹரன திரிபுரசங்காரகாலத்திலே இநதிராதிகளான தேவாகளை
யே கருவிகளாகக்கொண்டு போர்புரிந்து தன காரிய சாததியுமான
திரிபுரஜயாதிகளை அடைந்தனன. இதனை—

“ உருகெழுநிலமொருவையமு
மிருசுடரிருபுடையாழியுரு
சுருதிகள்துகளறுவாசியு
மருமலரனையவனவலவனும.
தடநெடுவடவரைசாபமும்
படவரவிறைபகாராரியு
மடல்விரிதுளவினன்வாளியுங்
கடவுளாபிறபிறகருவியும்.

ஆயினரதுபொழுதண்ணலு
மேய்வுறுமிரதமதேற்றினன்
மாயிருநெடியலில்வாங்கினான்

காய்கனலுமிழ்களைபூட்டினான்” என்று காஞ்சிப்புராணத்
தும் வருதலாலுணர்க.

ஏகஸ்து	பதப்போநுள்
மதஸ்யத ப்ரம்	ஒருவனானால்
ஏதய	மச்சவுடலை
அபதிதேசாயம	அநாதநது
கத	கடல்நீர்
அநய	அநாதாராண,
விநிபிந்திதத வு வான	இன்னொருவன
	சங்கரிககப்பட்ட அநத மினககொடியோடு
	கூடிய மனமதனையுடையவனாக
பரபரிதத	பரபரித்தியானவன,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
கோவா	பாபம்
அதிகு	சிரந்தவன?
இதி	இவனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசினநியா	ஆலோசித்தது
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	கொல்லலாம்
தமிமம	இந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிககின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவதையடைந்தது சமுத்திரத்தையடைந்தான், இன்னொருவன் மச்சக்கொடியினையுடைய மனமதனைச் சங்கரித்த பிரசித்தியை யுடையவன், இவர்களிடையே லுயாந்தவனைப் பெரியவர்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களாந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் மச்சவுருவையடைந்து கடல்நீரிற் பிரவேசித்தானென்றது -ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

தமிழ்நாட்டிற்குச் சிறந்த நகரமான மதுரையில் சத்தியவிரதன் என்னும் ஒரு அரசன் இருந்து செங்கோல செலுத்திவந்தான் மண மபொருநதிய மலபாளையணிநடு தோளினையுடைய வம்மனவன் வையையாற்றில் அருககியங் கொடுத்தற்காக எதிர்த நீரில் ஹரி மீனுருக்கொண்டு விளங்கினன

பாண்டிமன்னவனாகிய சத்தியவிரதன் தன கையிலிருந்த அச் சிறு மீனினே ஹரியென்றுணராமையால் வையையாற்று நீரினுள் விட்டனன் உடனே அம்மீனாகிய ஹரி அம்மனவனைப் பார்த்து, மன்னவ! நானுனைச் சரணமாகவுடைத்தேன, சரணமாக வந்த எனனை எனக்குப் பகையாகவுள்ள ஸ்ரீரங்கன் வசிகுதும் ஆற்று நீரில் அஞ்ஞானையாக விட்டனை, எனனை இவ்வாறு விட்டுவிடத் தன் நினைந்தகேற்றதனை மன்னவனே! எனனை நீ நான் சற்றே வள ருங்காறுங் கமண்டல நீரி விட்டிவைத்தது சற்றே வளராததற்குப் பின்னா நல்ல தடாக நீரில் இடம் எனனைக் காக்கவேண்டும் என்று கூறியது இம்மொழிகளைக்கேட்ட மன்னவனுக்கு அதிக ஆச்சரிய நதோனறினமையால் அச்சிறு மீனினைப் பின்னருந் தானே எதிர்த்துக் கமண்டலநீரில் விட்டிவைத்தனன் அம்மீன் அக்கமண்டல நீரினைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பருமனுடையதாகியது பின்னரம் மன்னவன் அம்மீனினையெடுத்து ஒரு நல்ல தடாகத்தில் விட்டு வளர்த்தனன் அம்மீன் அச்சடாகத்தைவிடவும் பெரியதானமையால் பின்னா அம்மனனினினி இதனை எங்கு வைத்ததுக நாப்பது என்றாலோசித்து அதனை விடுத்துக்கொண்டு சென்று ஆரவாரத்தினையுடைய கடனீரில் விட்டனன் கடனீரில் விழுந்த அம்மீன் இரங்கிய தொனியுடனம்மனவனைப்பார்த்து, மன்னவ! நீ என்னை இங்குத் தனியே விட்டுச் சென்றால் மீக்க வலுவினையுடைய இக்கடலநீரிலுள்ள கொடிய மீனினங்க ளெனைத்தின்றுவிடுமே என்று கூறியது.

அதனைக்கேட்ட மன்னவன் குதூஹலமடைந்து இம்மீன் என்னிறைவனாகிய ஹரியே இவ்வாறாயினுண்போலம் என்று கருதி, மீன்மே! நீ என்னிறைவனாகிய திருநெடுமாலன்றோ? இழிவினையுடைய

உகசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

இமமீனுருவத்தை நீ அடைந்த காரண மெனை? என்று வினாவி வணங்கினான்

உடனே அம்மீன அமமனனவனைப்பார்த்து, அரசனே! ஏழுநாட் கழித்தவுடனே இப்பெரிய கடல திரிலோகங்களும் அழியுமாறு பெ ருமும்; அப்பொழுது நமது கட்டளையால் ஒரு தோணி தோன்றும்; அத்தோணியில் நினைையும் இவ்வுலகி லிப்பொழுதுள்ளவற்றின் வித துக்களையும் முனிசசிரோஷ்டாகளின் கூட்டங்களையும் ஏற்றிக்கொ ண்டு சுமந்து திரிந்து பிரளயநீர் வற்றியவுட னுங்களனைவரையும் இற க்கிவிடுவேன். பின்னா வேதத்தைத்திருடி யொளித்த ஒருவசுரனை யுங் கொல்லுவேன என்று கூறி அம்மீன் கடலினுட் சென்றது.

பின்னா அம்மீன கூறிய ஏழாநாளில் பெருமழை பெய்தவுடன் கடனீர் பொங்கியது. உடனே முனிவர்களையும் விததுக்களையும் சத தியவிரதனையும் அங்கு தோன்றின ஓடகதிலேற்றித் தான தன் கொம் பினாவிமுத்தகுகொண்டு திரிந்து பிரளய நீங்கினவுடனே அனை வரையும் இறக்கிவிட்டிப் பின்னா வேதத்தைக் கவாந்துசென்ற அசுரனை யுங்கொன்று மீனுருவத்தா டன இருந்தனன் என்று பாகவதபுராண மானது கூறுகின்றது இதனை—

“ மருக்கமழ்தாரினானவையையாற்றிடை
அருக்கியங்கொடுப்பதற்கங்கைதாங்கிய
திருக்கிளாபுனலிடைச்சேடிளங்கயல்
உருக்கொடுத்தனிமுதலுவந்துதித்தனன்
மன்னவன்காண்டலுமவையையாற்றிடைசு
துன்னுறவிடுதலுமீனஞ்சொல்லாமல்
உன்னுழிச்சரணெனவுற்றவெனனை நீ
பன்னுபல்பகைகொளப்பழுதினவிட்டனை.

கன்னலினீரினுங்கமழுந்தண்சுனை
மன்னியநீரினுமருவவிட்டெனை

இன்னவொன்றறநனியினிதுகாகுகென
 அன்னவனெஞ்சுகமடைநததற்புதப
 கடமுமிழ்களிறறினானனனீரிடை
 விடுதலுங்கனனலினவிட்டுவீங்கலால
 மடலவிழநறுமலாவாயியுததனா
 நெடுமலாபபூநதடநிறைநததெனபவே
 தடநிறைநதிடுதலுநதயங்குசெங்கதி
 விடுமணிபபூணிநனவியநதுநோக்கினன
 கடலிடையுததனன்கலெனகௌவைநீர்
 படுதினாபபரவையிறபாயநதுசொலலுமால்” எனற்றெருடக
 கதத பாகவதப்பாடலகளாலுணாக

ஒருவன மீனகொடியினையுடைய மனமதனைக்கொன்ற கீததி
 யினையுடையவன் என்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு இயற்
 நியிருத்தலால். இத்தனை—

“காமனெரிப்பிழம்பாகநோக்கிக்காமபனதோளியொடுங்கலநது
 பூமருநானமுகனபோலவதோததப்புகலினிலாவியபுண்ணியனை
 ராமவனதெரியாடுகநதவெமபெருபானிதுவெனகொலசொல்லாய
 வீமருதண்பொழிலசூழ்மிழலைவிண்ணிழிகோயிலவிருமபியதே”
 என்று திரவிடசூகதியினும், மற்றையவைகளினும் வருதலைக்கொண்
 டுணாக.

தாப்பியம்.

ஹரி மீனூருவடைநதான, ஹரன மீனகொடியினனான மனம
 தனைக் கொன்றனென்பதாம்

தாரதம்மியம்.

இழிநத மீனூருவையடைநதவனைக்காட்டிலும் அவ்விழிந்த மீனி
 னைக் கொடியாகவுடையவனைக் கொன்றவன் சிறந்தவனாதலால், நாம
 இழிநத மீனூருவடைந்து கடனீரிற்புகுநத ஹரியை அப்பிரதானமா
 கக்கருதி உயர்ந்த ஹரனடியை அடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம். (ந.க)

உகஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஐந்ராநகஜகூசிமஜீஹ்விஸவபுரெஷக
ஐந்ராஜிவிஸுநாமணெவரிவஞ்ஜுகெந்
கொவாநயொரபிகஉதந்நகூலிகுபுலா
ஹத்யுஸவஹ்ஸஜீஸயிராஸ்யாரி

இந்தராத்ருதவமநமதபுவிஸாவதைக இந்தராதிபிஸஸுரகனை
பரிபூஜ்யதேநய | கோவாயோரதிந்நகூலிகுபுலாநததாஸஸ்யம்
பருவநதுசமிமவயமாஸரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மணணி லொருவ நெருநூன்றும மகவா னினைய னாவாரு
மெண்ண விருநதா னினனெருவ னிழிவி லிந்தி ராசியாகள
பண்ணும பூசை தனையேற்றுப பயிலு மியலபைப் பரிததுளளான
எண்ணி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

உக:	ஒருவன
புவி	உலகத்தில
ஸாவதா	எப்பொழுதும்
இந்திராத்ருதவம	உபேந்திரனாக விழுத்தலை
அகமத	அடைந்தான,
அநய:	இனனெருவன
இந்திராதிபி	இந்திரனமுதலியவர்களாலும்
ஸுரகனை.	தேவகணங்களாலும்
பரிபூஜ்யதே	பூஜிக்கப்படுகின்றான்,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருததா:	பெரியவர்கள்

அநுசிரந்தியா	ஆலோசிதது
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆபரயாமஃ	ஆபரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் இந்நிரனுக்கு அநுநுகவிருக்கப்பெற்றான், இன் றெருன் இந்நிரநிகளாலும் தேவகணங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டான்; இவ்விருவாகவிற சிறத்தவனைப் பெரியவர்களாகிய நீங்கள் உண்மை யாகக் கூறினாலு, நாயகரை நன்றாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின் றோம்.

விதாபு

ஒருவ னிந்திரா எழுந்தவருத்த யடைந்தானென்ற து-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமாக விருத்தலினால்

மாவலி மன்னன் தேவநவரியாகி உலகனைதையுங் தங்குடை நிழலிலாக்கியாண்டநாளில், றாரி அமடாவலிமன்னனை அடக்குமாறு இந்நிரனுக்குத் தந்தையான காசிபமுனியின் மகனாகத்தோன்றிக் குள் ளனாக விருந்தபையால், வாமன நாமத்ததன றுலங்கி மாவலியைப் பாதலத்திலாக்கி யிந்திரவுலகஞ்சென்று இந்நிரனருகி லவன் நமசி யாக விருந்தனன் இதனை—

“உபேந்திர இந்நிரவரஜ” என்னும் நிகண்டாலும்,

“குறையிலையெனினுமின்றுகூறுநறபணிசெய்கேனென் றிறைவனைவணங்கிவெள்ளியியற்றினனிறைவனருனும் நறுதுதலத்தியென்பாணலநதிகழ்ச்சிகளாளும

உறவுபேந்திரனையாகியும்பாநாடுறையுமனனோ” என்னும் பாக வத்ததாலும் உணாக.

ஒருவன் இந்நிராதி தேவர்களாற் பூசிக்கப்படுகிறானென்றது- ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பூசிக்கப்படுதலால்.

இங்கிராதிதேவராவா —இந்திரன், அக்கினி முதலிய திகுப்
பாலகாகன; ஆதித்தியாகன, வசுககன, அசுவனிதேவாகன, உருத்தி
ராகன முதலிய முப்பத்து முக்கோடியாகனும்,மற்றுள்ள தேவயோனி
களும.

இந்திரன பூவததில ஸ்ரீகாள்ஹஸதி க்ஷேத்ரததிரததிற சிவனைப் பூசித்தானென்றும், காசியிலீசனைப் பூசித்தானென்றும், கேதாரததி லிறைவனைப் பூசித்தானென்றும், காஞ்சிபுரததி லீசனைப் பூசித்தா னென்றும், திருவாளூரி லிந்திர லீசனைப் பூசித்தானென்றும், சிதம்பர த்தி லீசனைப் பூசித்தானென்றும், இவ்விடங்களிற் பூசித்து முறையே வலாக்ரசங்காரம், வலாக்ரசங்கார தோஷபரிகாரம், துருவாச்சபாநா சம், கௌதமசாப நிவிததி, அநேக முநிவாசாப நீக்கம், சுவாகக லோகவாட்சி, விருத்திர சங்கரபாவநாசம், மகாமேரு மேகவாகனம், உச்சைச்சிரவாகனம், சிவலோகவாழ்வு என்னும் இவைகளை யடைந் தான் இதனை—

வெந்நிறை உகாழை உபாரா ஸுகுபுதாவவாநு!

காஷ்மீரிலுள்ள பாராபிஷ்மீட்டிஸ்ட் பிராவுவரஜி-தாசு

“கொற்றவாரசடைநிழற்றியமருலகமினிதளிக்குங் குலிசேவேந்தன
கற்றைவாரசடையானைக்காளத்திமுக்கனைகருதிபூசித்
தற்றைநாளவனருளவலாகரணையுயிரசெகுத்தானவனியோடும[ருன்.
பெற்றவானவருலகுந்துயரொழித்தான வவாரியெனுமபெயரும்பெற்
உாரிஉயி-ஃவேஷங்கூர்ச்சிகவுலாஅவெஹாடி
ஸரிாராபு.தக்ஷ்பராபுகூரவயாதவபுவ-இவசு।

“செருத்தகுவிசத்தவனெருத்தன்கறைககளத்தெமபெருமானைச் சிந்தித்தோர்நான், விருத்தகிரிவழிப்பட்டான் துருவாசனெனினத்தால் விளம்பவாசத, தருப்பணிலஞ்சுரபிசின்றாமணிமுதலமறி கடவிற்றழவிச் சாரந்த, திருப்பிவறிதொழிந்துபெருவளதுகார்துதனிச்செங்கோல் செலுத்தினான்.”

மொகணெ-உயஸ்வஸூரெநந்ரகுதிவரெஸாரா

வஸிலுவு-உதக்ப்ராவஸுநாஜமதீவதெ- எனறி
ருத்தலைககொண்ணாக

வருணனுஞ் சமபுகேசுவரமெனனும திருவானைககாலிலரனைப்
பூசித்து வரம்பெற்றனெனபதை—

ஜெஸூரெனெவஸிலுவு-உபுரெவதாம்பரெஸாரா

புராவண-உவாய்பதெ- யாடிவாஸெவ-வாஸிவி||எனனு
மிதனலுணாக

வாயுபும தெகலிணைகலாசமான பூரிமவாகாளஹஸ்திகேசுதநிர
ததி லீசனைப்பூசித்து வரங்களைப்பெற்றான எனபதை—

வாயு-உ-உகலிணெகெவாவெகாஜஹஸ்திஹாவாரெ

வஸிலுவு-உகலிஹாஜெவ-உவவாரெரநநபூயி|| இதன
லுணாக

குபேரனுர சித்தவடகேசுதநிரததில ஹனைப்பூசித்து வரம்
பெற்றனன் இதனை—

ஸெஸூராவெஸிலுவெவெவ-உஜஸூகா

குவெரெவராயாலகூராவராநாவெஹஸூரா|| எனப
தனலுணாக

ராசானனும கமலாலயமாகிய திருவாரூரில் ஹனைப்பூசித்து
வரங்களைப்பெற்றனன். இதனை—

ரெஸூரெநாவிசெவாஜெவாகெவாவெவாஸிமெ

வெஜெவெவ-உவவாரெஜெ ரெவவாரெரநநெகயா ||
என்பதனலுணாக.

ஆதித்தியனும் பூரி காஞ்சிபுரத்தில் அனைப் பூசித்து வரம்பெற்ற
னன். இதனை—

காணுபொருளெவ்வொருவராலுமுடையதென்கொள்க. ஸ்ரீமதுருஷி.
கூலியுபயோகமுடையதுபாபமுடையதாயினும், ஸ்ரீமதுருஷி. எனது
ருத்தலாலுணர்க.

சந்திரனும் குடபகோணத்தில ஹரணைப்பூசித்து வரங்களைப் பெற்றனன இசை—

கூடவொண்கேநுபூவுவநுமுன்காவலம்! ஹதா
 ஹுபுபேஹாபெவந்தது (வெடுத்) ரீகூரீயொமுனெ
 வரீரீவ॥ என்றிருதலாலுணாக.

அனறியும் தேவா முனிவா அசுரா சித்தா சாறணா கருடா இய
க்கா வித்தியாதரா உரகா கினனரா முதலியவர்களும் ஹரனைப் புகித்
து அநேக வரங்களைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள் இதனை —

[illegible]

ஸ்ரீ.காவா நமரொபடுவ-ம்ஸுஷாஜெவந்தி.யம்ஸக
ஜொஷயாஜோவஸதவஸாதிவெ,ணவரஜெஸுரஃ||

வகுஜயாவபுவடுநூவுசுருகாசுருடுசெவார்!
என்றிருத்தலால், பிரமன் ஸ்ரீகாழியில் ஹரீனைப் பூசித்தான் என்று
அறியப்படுகிறது. ஹரியும் ஹரீனைப்பூசித்தான் என்றறியப்படுகிறான்.

கோளுக்கிரங்கி யவன றம்பியான ஹரியிஷம், இந்நிராதி தேவாகளாற்
பூசிக்கப்படுகிற ஹரன் சிறந்தவனேயாம் ஆதலால் நாங்கள் இவ்வி
ஷயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கிப் பிர
தானமான ஹரனைச் சரணாகதியென்று அடைந்து விண்ணுகுன்றோம்.

வனகொநுஸ்பஹநாநெதபுஜவாநெதபு

பிநபுஷுநெவஹதவாஹுநவாவதாரீ!

கொவாநயொரபிகுதபுநாவிஷுவுபுஜா

ஸுதபுஸுஹஹதபிஸ்வயபாஸுயாபி!

ஏகோநருவிமஹதபுமேசயஸுதாதததயமநயஸபேவஹதவா
சுசரபாவதாரீ! கொவாநயொரபிகுதபுநாவிஷுவுபுஜா
பருவநதுதமிமவயமாஸரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

மின்னோடு நெழு நரமேனி மேவுஞ் சிறந்த வுருவமதாய

முன்னோ சரண றினைமொருவன் முகிதா னவனை மூதுலகிற

பின்னோ புருடன் சரபமென்ப பெயாநது படுததான பேசுமிடத

தின்னோ தமமிற சிறந்தவனயா ரிசைசுதாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதாபொருள்.

ஏகம்

நிருவிமஹதநாம

ஏதய

தைதயம

ஜகாந

அநய:

சரபாவதாரி

தமேவ

ஹதவாந்

அநயோ:

ஒருவன்

நரசிங்கவுருவத்தை

அடைந்து

அஃரணை

கொன்றான்,

இன்னொருவன்

சரபாவதாரியாகி

அந்த நரசிங்கனையே

கொன்றான்;

இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே ! ஒருவன் நரசிங்கவுருவத்தை யடைந்து தைத்தியனைக் கொன்றான், இன்னொருவன் சரபரூபத்தையடைந்து அந்த நரசிங்கத்தைக் கொன்றான், இவ்விருவருட் சிறந்தவன் யாவ னவனை நீவிர் கூறுமின், கூறினால் நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரசிங்கவுருவடைந்து இரணியனைக் கொன்றானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறியற்றியிருத்தலால்

பூர்வத்திற் காசிபமுனிவன் தனயனைவியா பலரிற்றி தியெனபவ னுடன் புணர்ந்தன இவன் புணர்ச்சியினால் இரணியன் இரணியாகக்கொண்டான் இரண்டி முத்தனமை வீரர்களும் மற்றும் பலவசுரர்களும் பிறந்தார்கள் இவர்களில் இரணியன் இறைவனருளாற் சிறந்தவன்மை விந்மையாதிகளைப்பெற்றுத் தன்னிகரில்லாத தலைவனாய் இருநிலமாண்டான். இவ்வரசனாகிய ஞானனுமுதல் ஆதித்தியாமுதலிய விபுதாசனருக் கதிக சங்கடங்களுண்டாயின அதனால் அததேவர்கள் நாராயணனை யடைந்து வணங்கி அண்ணலே! இரணியன் செய்யுங் கொடுமை யாற்றற்பாலதாக விண்மையா லிங்கடைந்தோம். இரக்ஷிக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கோடலும், ஹரி அமரர்கள் அஞ்சனமின்! துங்குறையை விரைவி லகற்றுக்கின்றோமெனத் தனதமிசத்

தை இரணியன டனேவியின் கருவிற் கலகநச்செய்தனன் சில தினங்
களுக்கெல்லாம் இரணியனுக்கு மகன பிறந்தான் பிறந்திருக்கும்ந்
தழுவியியங்குமோ நுருவினதொரு தந்தையான விரணியன வழி
யிலும் தனதமிசமான நாராயணனிடத்தும் அன்புடையவனாக வளர்ந்
தனன். வளர்ந்தொன்று இரணியன சுககிரனைக்கொண்டுவனாகு
அருமறை யத்தியயனஞ்செய்தான் உடனே சுககிரன் தசகாலவழக்கப்
படி வித்தியாரம்ப சமயத்தில் ஓம் இரணியாயநமவென்றுரைத்து நீயு
மீவ்வண்ண முறைத்தியென்றனன் பிரகலாதனென்னும் அபிதானம்
உள்ள அததைத்தியகுலபாலன் நானவவாறு கூறேனென்றான். சுக
கிரன் இவ்வித மிவனுரைப்பதை இவன் தந்தைக்கறிவித்தா னவனிவ
னையழைத்து மைந்த நீயேன வேதமோதப்பயிலுகின்றாயிலை என்
றனன் அதற்கவன் ஐய வேதமோ துபவொல்லாம் ஹரி ஓம் என
று உரைத்துரைப்பா சுககிரனவவாறு கூறுது ஓம் இரணியாயநம
வென்று சொல்கின்றான், அது பிசகு, ஆகலால அதனை நானுரையேன்
என்றனன் உடனே இரணியன் கடுங்கோபங்கொண்டு தன் மைந்
தனுக் கணேகந திருக்குளேச செயவித்தான் அத் திருக்கு ளனைத்தை
யும் அப்பிரகலாதன் நாராயணத்தியானத்தா னீங்கினான் அதுகண்ட
விரணியன் நின் ஹரி எங்குள்ளான் என்றனன் அதற்கவன் என்னரி
தூணிலுந் துருப்பிலும் உள்ள என்றனன் இரணியன் மைந்த! இது
தூணி வவவரி யுளனோ? எனத் தனகாலே நீட்டி யொருதூணை யுதை
த்தான் உடனே உதைத்த பொன்னந்தூணி னடுவை பிளந்துகொ
ண்டு ஹரி நரசிங்கருப்பாகத்தோன்றி இரணியனுடன் போராபுரிநது
அவனைக் கொன்றனன். இதனை—

“இடித்ததேதோரகூனியென்னவெறுழ்வலிக்கனகன்சீறி
அடித்ததூணத்தினின்றும்மாடகப்பசும்பொண்ணடம்
வெடிப்பமாலவரைப்பனிப்பவெடிபடநகைத்துவெய்தின்
வடித்தபூந்துளவமாலேவாளரிமுனைத்ததன்றே. என்றும்,
கழைசுளிகளிறன்னுனைக்கவானிடைக்கிடத்திமாலேக
குழுவெண்டிங்களன்னகூருகித்துதியிற்பைந்தேன்

பொழிமலரவங்கனமாபம்போழநதுசெங்குருத்திழை
வழிபகங்குடாமெனகண்ணியாளிவீனநததனே” எனறும்
வரும் பாகவத்ததாலுணாக

ஒருவன் சரபாவதாரியாகி யநத நரசிங்கத்தை அழித்தானென்
றது-ஹரீனே, அது அவ்வர னவவண்ணம இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி நரசிங்கமாகி இரணியனைக் கொன்று குடாமலைக்குடி இரத தபானஞ்செய்து வெறியேறி இருகரங்களையும் விரித்து உலகங்களிலுள்ள வீணைத்துயிர்களையும் உபதிரவித்தனன் அப்பொழுது தேவர்கள் கொடிய அச்சிங்கத்தின் றன்மையை ஹரனிட முழைத்தார்கள். உடனே ஹரன் சரபருபதையைடைந்து நரசிங்க நினழிசிசென்று அதனைக்கொத்தி உருக்குலேத்து வீறழித்துக்கொன்று தோலையு முரித்தனன். இதனை—

“சரப்பபேருருவெடுத்தனனளவொழி தடககை

வி ரவி ததிண்சி றைவெள்ளிடைபுதைத் துறமீப்பாயந
துறவுததிண்பதமெட்டி னுங்கிலைத் துவெள்ளுகிரற்
திருண்பபொற்கிரியெடுப்பி னுங்கிழங்குகனகிழியும்.

கறி ததுமிழந்ததுகரங்களைக் கதிராமுடிச்சிரத்தைக்
கொறித்ததுமிழந்ததுருந்கொப்பளித்ததுபட்டுேருண்
முறித்தமுக்கியதிரைக்குரவெழுப்பியமுழக்கிற

செறித்தபுனசெருக்கிழநதுயிரிழநததசசீயம்” என்றும் வருங்

காந்தமஹாபுராணத்தாலும், பிறவற்றாலுமுணாக.

யொவ்வாருமெஷ்கிலாயுறாவ)? மெஷுரா?

நீதிமன்றம் உத்தரவிட்டிருக்கிறது. அதை மீறாமல் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

ஹரிஹர சம்பாஷாண புதிதாயானிவ்-ரெஸூராஃ!

சாவயீபெராஷாவிஷ்ணுவக்ருஷ்ணமொநிஸி।

கூபயாஹமவாநுவிஷுஂவிடிதாரநடுவெஃவெடுஃ।

உரி-காம்பெரொஸிஹால்-ரோவீந்-ஹெட்ராஸை-குவுஹம்|| என்று

சரபோபநிஷத்திலும் வருதலைக்காண்டிணர்க.

தாத்தியம்.

ஹரி நரசிங்கமாயினான், ஹரன் சரபமாகி அநநரசிங்கத்தைக் கொன்றான் எனபதாம்

தாரதம்மியம்

இவவுலகிற கொடியவனைக் கொன்றவனை எவரும் புகழாநிரா. இரணியனாகிய கொடியவனைக்கொன்ற நரசிங்கன் கொடிய இரத்த வெறிகொண்டு நிலைதவறித் தானசெய்த உபகாரரனைத்தும் அபகாரமாக நின்றபோழுது, ஹரன் சரபவருவநதாங்கி அவ்வரியைக்கொண்டு உலகத்திற்குபகாரமாக வியற்றினமையால், ஹரியடைந்த நரசிங்கத்தினும் ஹரனடைந்த சரபவருவஞ் சிறந்ததேயாம் இதனை யாமெடுத்துக் கூறவேண்டுவதில்லை ஆதலால் நரசிங்கரூபமடைந்த ஹரியை விடச் சரபரூபமடைந்த ஹரன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்தவிடயத்தி லிழிவடைந்த ஹரியை அபிரதானமாகவகற்றி, இந்தவிடயத்தில் உயாவடைந்த ஹரனைச் சிறந்த புருடனாக வுணர்ந்து அவவரனுடைய சரண்கமலங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று (சக)

ஊர்கொவட்குபட்டத ஸிவெனாஹாஷி
யிஷுமாராவரணத்த ஸிவியெனெரு
கொவாநயொருடிகத்த ஸுதாஹிஷுபுபா
ஸுத ஸுபுராவணத்திவெயசொடாபா

ஏகோவக.கபடஇதயகிலைரபாஷிவிதயாகுருபரமஇதயபிதீயதே நயி. கோவாநயொருதிகஇதயுசிநகியவருத்தாஸஸதயமபருவநதுத மிமவயயாஸ்ரயாம்||

மோழ்பேயர்ப்பு.

அன்போ சிறிது மில்லாத வசட்டுக் கபட மாணியென வன்போ டெவரு முகாசெய்ய வந்தா னெருவன் வகையொருவன் தன்போ டெவரு மில்லையெனச் சாற்றுங் குருவாத் தானுற்றான் இன்போ டிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே.

பதப்போடுள்

ஏக:	ஒருவன
கபட	கபடமான
வடு	பிரமசாரி (வாமனன்)
இதி	என்று
அகிலை:	அனைவராலும்
அபாஷி	சொல்லப்பட்டான்,
அநய:	மற்றொருவன
பரம:	சிலோட்டமான
விதயாகுரு	ஞானகுரு
இதி	என்று
அபிசீயதே	கூறப்படுகின்றான்,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவன கபட்டுமாணியென வுலகிலனைவருங் கூறுமாறு நின்றான், மற்றொருவன் உய்ந்த வித்தைக் காசிரியன் என்று அனைவராலும் இசைக்கப்படுகின்றான், இவ்விருவருக்கு ஞாய ந்தவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவன் கபடமான பிரமசாரி என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செயதமையால். இதனை—

“மைதபுஞானமனத்திடையொன்றும்

கைதவமாயமெய்கலநசவனாகுச

செயதவமாவலிசெயதவேனவிக்

கெயதவுளத்தினிலெண்ணியெழுந்தான” எனபதனாலுண

ராக. கைதவம் - வருசனை.

ஒருவன் சிளோட்டமான விசயாகுருவென்று கூறப்படுகிறானெ ன்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறிருத்தலால்

ஹரினை ஜகத்குரு எனபதைப்பற்றி ஸகாந்தபுராணத்து உபதே சகாண்டத்து எனபததாருவது அத்தியாயமானது இவ்வண்ணமு ளைக்கின்றது

“தேவகாந்தருவ மனிதாநியரனைவாகளுக்கும் குருமராகளிருக்கி னராகள இவ்வனைவருக்கு முதற்குரவன் ஹரினையாம் எஙங னென்னில, முனனாளில் சிளோட்டமான கைலாயத்தில ராசனிருத்த ஞான்று இறைவி, நந்திகேசுவரன், பிரமன், பகவானாகிய ஹரி, ஸத தியததையே விருப்பமாகக் காக்கின்ற முனிவர்கள் என்னு மிவர்கள் னைவரும் மிக்க வனபுட னிறைவனை வணங்கி, இறைவனை நோங்கி ஓ ஜகதீசா! நீர் சிருட்டிதோறு முண்டாகலுற்ற காலவரம்பிற குட்ப ட்டவர்களான பிரமர்களுக்கெல்லாம் அகண்டசாத்திரங்களை உபதே சித்தருளினவா. ஆதலால், காலவரைக்குள்ளடங்கிய சகல குருமார்க ளுக்கும் பரமகுருவான சுவாமி இங்கெங்களுக் காகமப்பொருளை உப தேசித்தால தங்கள் கருணைபூல நாங்கள் கிருதாரததராவோம் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். உடனே ஹரன் அக்கைலையின் ஒருசிகர மான புட்புகிரியென்னும் இடத்தை அடைந்து ஞானசாரியராய் அவ்விடத்தில் பார்வதிதேவி, விநாயகர், சண்முகர், ஹரிஹரபுத்திரன் வைரவன், பூதங்கள் முதலானவர்களுக்கு வேதாகமோபநிடதங் கற்

பித்தனா பின்னா அககைலையின வேறொரு கொடுமுடியான ஆமா
ததனகிரியிலெழுந்தருளி அங்குமொரு குருவுருவத்துடனிருந்து நந
திக்கேசுவரன முதலியோராகும், மஹாகாளன்-சோமநந்தி-பிரமதகண
ங்கள் முதலானவாகடும் வேதாநமோபநிடதாரததங்களை உபதேசி
ததனா பின்ன ரககையாதநின் வேறொரு கொடுமுடியான கோள
கிரியிலெழுந்தருளி ஹரி ஹயன முதலிய தேவசிரோட்டாகளுக்கும்
சகல வேதோபநிடதாரததங்களுடைய உபதேசிததார பின்னா பிச்சா
டனகிரிபென்னும் வேறொரு கொடுமுடியி லெழுந்தருளி அங்கு
ஆசாரிய நிருக்கோலத்தாட மெழுந்தருளியிருந்து அவவிடத்தில
ஸனகா ஸனானந்தா முதலிய முனிசிரோட்டாகளுக்கும் வேதாநதாரத
தங்களுடைய ஆநமாரததங்களுடைய உபதேசிததனா இறைவனுருவமா
ன நாலுகுருமாமள நாலு கொடுமுடிகளிலும் இருந்தாரகன அவாக
ளாலேதான உலகத்தில அநேகா தீக்ஷ பெற்றாரகன எனநிருக்கின்
றது” இதனை—

“வெள்ளமீகொளுமபிரளயத்தொடுமலாமீவத
னுள்ளிடப்படுதேவாமற்றியாவருமொடுங்கி
நளளிநுட்பெயாகாலையிறேனனுவரதநா
வெள்ள ”ாததுபதேசமுற்றறித்தனையெநநாய.

குரவனீயெமககருமறைககுலமுழுதுணாததித
தரவிருட்பினெமெனபதுதிருசசெவிசாதி
அரவவாரசடையண்ணலககயிலையினருகு
பரவுநீணமுடிப்பனி மலாபபருபதமடைநதான.

சிகரநீணமுடித்தெககிணமூர்த்தமொனெறத்திதுத
தகரவார்குழலுமைக்கும்வேனமுருகற்குநதநதிப
புகாமுகத்தவனனககுமோவடுகற்குமபுகாவா
னிகரிலபத்திரனறனககுமன்றருளினனிமலன்
பொயயிலகேள்வியோராகருரியவாமத்தனிப்பொருப்பி
லையனவ்வுருமூர்த்தத்தினினிதெழுந்தருளி

வெயயதிண்மற்ற்காளாபிங்கிருடிமெயப்பொருளாற
றுயயசோமநந்திககுமுற்றுணாததினனூயமை.

கோளமாலவலையுச்சியங்குவட்டெழுந்தருளி
வாளராவணையவனுக்குமலரயனறனக்கு

நீளிருஞ்சினைக்கறபகநாடற்குநிமலன

மூளநினறெழுங்கருணையினருளினனமுறையால

பெருந்தவததுளோர்க்குரியபிச்சாடனப்பொருப்பி

னிருந்தவச்சனகாதியாககினிதுவந்தருள

வொருங்குநின்றவேதாகமுதலியவுணாந்தார

திருந்துகேளவிபெற்றனைவருட்பவித்திரஞ்சிறந்தார

திங்களஞ்சடையெம்பிரானறிருவருளடைந்த

பொங்குநாலவகைப்பொருப்பினோதமடிபேற்றி

அங்கணமாதுவத்தலைவாமற்றியாவருமடைந்தார

தங்கடங்குறைகேளவியினிரம்பினதக்கோ” என்று உபதே

சகாண்டத்துக்குருமானமியச்சருக்கமுரைத்தலாலும், ஹரனவித
யாகுரு என்றறியப்படுகின்றன

ஹ்ருஷ்வாவஷெஸ்கதாவெஹ்வதாஜஜமஹ்ருஷ்வாவ

என்று சகரகஸ்யோபநிஷத் ஹரணையே ஜகத்குரு என்று கூறுகி
ன்றது

தாத்பரியம்

ஹரி கபட பிரமசாரியாக விருந்தான், ஹரன ஞானசாரியனாக
இருக்கின்றான் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

பிரமசாரியாகவிருந்து கபடெனன்று பெயரடைந்தவனைவிட,
ஞானசாரியனாக விருப்பவன சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள்
இவ்விடயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி இவ்
விடயத்தி லுயாவடைந்த ஹரணையே சரணமாக வடைகின்றோம்.)

வனகஸ்யுராவணவபெஹிடிபாஹிஸக்தி
 சந்ஸுஸுவகவியெஹிடிபாஹிஸக்தி
 கொவாநயொரயிகஹிடிபாஹிஸக்தி
 ஸுத்யுஸுவஹிடிபாஹிஸக்தி

ஏகஸ்யராவணவதேதஹிதருடாஹிஸக்தி அநயஸ்யஸாவவிலயேச
 தருடாஹிஸக்தி கொவாநயொரயிகஹிடிபாஹிஸக்தி
 பருவநதுதமிமமவயமாஸ்யாம: 4

மொழிபெயர்ப்பு.

முன்னு ளளகை வேந்தற்ற மூதா ராநத விராவணனை
 வின்னுண் டெறிததுக கோறுமதில விளங்கு சததி யானொருவன்
 பின்னொ புருட னுலகனைததும் பெயாகருகு சததி பெரிதுளளான்
 இன்னொ தமயிற் சிறந்தவன்யா ரிசைசததாற்பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுக்கு
ராவணவதே	இராவணவதத்தில்
சக்தி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலவா,
அநயஸ்ய	இன்னொருவனுக்கு
ஸாவவிலயேச	எல்லாவற்றையு முழிககிறதிலும்
சக்தி:	சாமாததியம்
தருடாஹி	அதிகமானதலவா;
அநயோ:	இவ்விருவருகருள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா:	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை

ப்ருவந்து

தமிழம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே! ஒருவனுக்கிராவணவதத்தில் சாமர்ததியம் பெரியதானதாக விருந்தது, இன்னொருவனுக்கு எல்லாவுலகங்களையும் முழிக்கின்ற சாமர்ததியம் பெரியதன்றோ! இவ்வகைய சாமர்ததிய ருட் சிறந்தோன யாவன்? நீவி ருண்மையாக வுரைத்திலோ, நாங்க ளந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாகவடைந்து ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனுக்கு இராவணவதத்தில் சததி சிறந்ததென்றது - ஹரி யை, அது அவ்வரி அவ்வாறு இராவணவதஞ் செய்திருத்தலால்.

ஹரி இராமாவதாரஞ் செய்திருந்தநாளி லவண மனைவியை இரா வண னெடுத்ததுகொண்டபோனை அதனிமித்தம் இராம இராவண ர்களுக்கு யுத்த நோந்தது அந்த யுத்தத்தி லிராம னிராவணனைக் கொ ன்றான். இதனை—

“திசைமுகன்படையெடுத்திராகவனசினந்தேவித
தசமுகன்றனைமாயததன்னமாய்த்தலந்தயங்கும
குசமுகங்களிற்குங்குபங்கோட்டரமபையரோ
டிசைமுகமலாநதிணாமழைபொழிந்தனரிமையோ” என்றும்
வரும பாகவதத்தாலும்,

“குரைகடலைபடவம்பால மறுகவெயது குலைகட் டுமறுகனையை யதனாலேறி, எரிநெடுவேலரக்கரொடுமில்ங்கைவேந்தனின்னுயிர்கொ ண்டவன்றமயிக்கரசுமீந்தது, திருமகனோடினிதமர்ந்தசெல்வன்றன்னை ததில்லைநகாத்திருச்சித்திரகூடந்தன்னுள், அரசமர்ந்தானடிசுடுமரசை யல்லால் அரசாகவெண்ணென்மற்றரசுநானே” என்னுங் குலசேக நிரு பன் கூற்றா லுமுணர்க.

ஒருவன் சருவசங்காரஞ் செய்வதன்றி சமாததனென்றது-ஹர
னே, அது அவ்வரன அவ்வாறு செயதிருத்தலால்.

சதூயுகங்கள் ஆயிரமாறா பிர்மணுகொரு நினமென்று சொ
ல்லப்படும் அவ்வண்ணம் ஆயிரஞ்சதூயுகமானால் அந்நேரத்தினி.
இவ்வண்ணமான தினம் முதநூற்றறுபதானால் பிர்மணுகு ஒரு வய
தாகும் இத்தகையதர்க்கவயது ஒருநூற்றானால் ஒருபிர்மணுயுள் இப்
படிப்பட்ட ஒருபிர்மணுடைய ஆயுள் முடிவான அவன் தமிழ் தினம்
அவன் நந்தையான ஹரிக்கு ஒருபகல் அது அவ்வளவானாலொரு
இரத்திரி இவை முறையே யொருதினமாய் இத்தினம் முதநூற்ற
றுபதுகொண்டது ஒருவருடமாய் அவ்வருடம் ஒருநூறு கொண்டது
ஹரியின் ஆயுள் இவ்வாறு வரு மந்நானேததையு மான தன நெ
ற்றிவிழியாற சாமபராக வாகதுவான இத்தனை—

“ உலகெலாமின்றவனையும்கேசனுருவிடைமாலொடுங்கரககும்
அலகிலாலினையாட்டாடியவெந்தையமலமாயநித்களமாகி
நிலவுதற்பரமாயபரமமாயச்சித்தாயநித்தியமாயவெறுவெளியாய
மலைவறநின்றதன்னுருவெய்தியங்கணுஞ்சிறந்தொளிவளரும் ”
என்று கூடமுராணத்திலும்,

வத்யபுமலஹஸுரணிஸ்ரஹ்ணோஜிமகிவதெ
தாவதெவநிஸாபொகூததெஹாராத்ருவஸ்யயா
ஸதத்ருயஸ்ய ஷுபுக்வஷபுதெகஸவநிஸித்
ஸதஸவஸ்துராஜெயவயதெதிததாவி

ஜிநதெககூ, விவெஷாலாவதிநாதிருவஸுமெவ
ஷஷுதாராணித்ருஸதநிநாநுமெவஸுகஹாயந
தனாவஷபுஸதாஸுராவெயதெதிஹரிஸுதா
ஸவஸஹநாஸஸஹாரெவிஷுநாஸுஸ்யொகிஹாந
நாநாரஸுமெவெஸுஸாஸஸஸஹாரஸ்யனகாரக
ஸஸஹதபாஸகிஹாஜெவஸுதாநகாநஸீநியநு என்பதாதி
யாகவரும் ஸ்ரீஸ்காந்தம்ஹாபுராண வசனங்களாலுணாக.

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

உருள

தாத்தியம்

ஹரி இராவணசங்காரஞ் செய்தவன், ஹரன் சாவசங்காரஞ் செய்தவன் எனபதாம்

தாரதம்மியம்

ஒரு ஊரிலிருந்த இராவணனைக்கொன்ற ஹரியையவிட, சமஸ்த லோகப்பிராணிகளையும் சங்காரஞ்செய்த மஹா சங்காரமூர்த்தியான ஹரன் சிறந்தவனாதலால், இவ்விஷயத்தி லிழிவடைந்த ஹரியை அப் பிரதானமாகவகற்றி, இவ்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரனை நாவகன் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுரு)

ஊக்ஷுஸிக் தரவ்வஹிவாவூ-ஹெவொ
ஹெவொஹாநிதிபாஸூ-ஹெவொஸிக்
கொவாஸ்யோநாஸூ-ஹெவொஸிக்
ஹெவொஸூ-ஹெவொஸிக்

ஏக பர பரித்ததரவ்வஹிவாவூ-ஹெவொஸூ-ஹெவொஸிக்
தத:பரபரித்த: | கொவாஸ்யோநாஸூ-ஹெவொஸிக்
ருவந்துதமிமவயமாஸ்யாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மங்க லின்றி யொருபுருடன் மாதவா வாச தேவனென
வெங்குமபுகழு மியலபதனை யேயநதானிவனபோ லெணுமொருவன்
துங்க முறுமா தேவனெனத தோன்றி யவனிற சிறப்புற்றான்
இங்கப் பெயரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
வாஸூதேவ:	வாசுதேவன் என்று
ப்ரஹித்ததர வ்வஹி	பிரசித்தமானவன்ல்லவா,
பரஸ்து	இன்னொருவனானால்
மஹாந்	மஹா

உநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

தேவ:	தேவன்
இதி	என்று
தத:	அவனைக்காட்டிலும்
ப்ரவிதத:	பிரசித்தியானவன்;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருததா	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவனன்றோ, அவன்போன்ற மற்றொருவன் மஹாதேவன் என்று அவனைவிடப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றான், இவ்விருவருக்குள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞ்ணமையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் வாசுதேவனென்று பிரசித்தியானவன் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் வாசுதேவனாகவிருத்தலால். வாசுதேவன் என்றால், (வசுதேவஸ்ய அபதயம்புமந வாசுதேவ-வசுதேவனுடைய சந்ததியான பிள்ளையெவனோ வவன் வாசுதேவன்.)

ஒருவன் மஹாதேவனென்று பிரசித்தன் என்றது-ஹரினை, அது அவ்வர னவ்வண்ணம் மஹாதேவனாகவிருத்தலால்.

பதப்போடுள்.

ஏக:
பதேந
சகடம
ஸகஹஸா
துநோத
அநயச
பதாங்குளிநகேந
கிரிம
துநோத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அநுசிரதியா
வருத்தா:
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன
காலினுல
சகடத்தை (வண்டியை)
சீக்கிரம
உதைத்தான,
இன்னொருவனும
காலவிரனகத்தினுல
மலையை
கீழே அழுத்தினுன,
இவ்விருவருக்குள
சிறந்தவன்
யாவன்
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் காலினுல ஒரு சகடத்தை வினா
வாக உதைத்தான, இன்னொருவனும காலவிரனகத்தினுல மலையு
வினாவாக உதைத்தான், (கீழே யழுத்தினுன) இவ்வாறு புரிந்த
இன்னவருட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் உணமையாகக்
கூறினால், நாங்களந்த மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காலினுற் சகடத்தைச் சீக்கிரமாக உதைத்தானென்
தது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு செய்தமையால்.

ஹரி கண்ணுவதாரஞ் செயதிருநத வஞ்ஞான்று ஹரிக்ருபபகை யாகவிருநத கஞ்சனுக்ருத துணையாகவிருநத அசுரஞெருவன், ஹரி இருநத இடையாபாடியிற கதவினருகில ஹரியைக் கொல்லக்ருதிச சகடவுருவமாக மாறியிருநதனன். அதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலா லெட்டியுதைத்துக் கொண்டனன் இதனை —

“சிறந்தமூன்றாநதிங்களினவாயச்செந்தாமரைக்கட்பகங்குழவி
பிறந்ததிருநாளவிழாவயாநதுபிள்ளைப்பிறைவாணுதலனை
உறைந்தகாலேப்பசித்தமுத்தங்கொண்பொன்னடித்தாமரைநீட்ட
மறிந்ததுசகடமவீற்றாக்கிமணமேல்திராநதுவீழந்ததால்” என்று வரும் பாகவதச்செய்யுளாலுணர்க.

ஒருவன் காலவிரனகத்தினால் மலையைக் கீழே தள்ளினான் என்ற து-ஹரனை, அது அவ்வரன்வவாறு செய்தமையால்

அசுர வருகக்கூதக சாரதா நின்ற பிராடணனான விராவணன் பூநிகையமலையையெடுத்த தமமானையாடிய ஞான்று ஹரன் தன் காற்பெருவிரலை யமமலையினமீது உள் வறி அமமலையைக் கீழே யழுத்தி னான் இதனை —

“வைதலுந்தசுகிரீவனவானெருடாகைலைவெறபை
வெய்தினிலெடுப்பவெநதைவிறழலேஅனியாலானற்ப
பையுளுற்றமுங்கிமாழ்கிப்பரமனைப்பழிச்சிவெய்யோ
னைதுணாசாமகானமறிவொடுபாடலுற்றான்” என்று கூடாமுரா
ணங் கூறுதலைக்கொண்டினாக.

தாதீபர்யம்.

ஹரி சகடத்தை யுதைத்தான்; ஹரன் மலையையுதைத்தான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு சகடத்தைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், ஒருமலையைக் காலினாலுதைத்து விழுத்தினவனும், உதைத்து விழுத்தியவிஷயத்தில் சமானமானவர்களாக விருக்கினும், விழுந்த பதார்த்தங்களால்

தாரதம்மியமான உயாவு தாழ்வுகளை அடைகின்றார்கள். இம்முறையில சாமான்யமான வண்டியை யுதைத்துத் தள்ளிய ஹரியைவிட மிகவும் உயர்ந்த மலையை அலட்சியமாகக் காலவிரலாஹ்நறி யமுத்திய ஹரன் நியாயமுறையால் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் தாரதம்மிய மாராயவந்த நாங்களும இவ்விடயத்திற் றுழ்வடைந்த ஹரியை யப்பிரதானமாகத்தள்ளி, சிறந்த ஹரனைச் சிறந்த பொருளாகக்கருதி அவ்வரையே சரணமாகவடைந்து வாழ்கின்றோம்.—எ-று. (சுரு)

வனக்ஷேபகுயசிதக்ஷிஜமஹுகாரஹு

நுஷேபாஹமேவிஹதஹுஜமஹுகாரா

கொவாநயொரயிகுதகுநுஹிஹுயபா

ஹதகுஹுவஹுதஜீஹயபாபுயாஜி

ஏக, பததரயமிதநதிரிஜகசசகாரஹ்யநய, பதாங்குளிஹதஞ்சஜகசசகார| கோவாநயோரதிகஇதயநுசிரத்யவருததாஸஸத்யபருவநதுதமிமமவயமாஹரயாம ||

மோழ்பெயர்ப்பு

அதிரா நின்ற கடலபுடைகுழுவனி முதலவொருமூன்றும் முதிரா வடிக ளொருமூன்ற லளந்தா ளொருவன் முதலொருவன் எதிரா ருலகந் தனையடியா லேய்ந்த விரலா விறக்கினான் இதிலா சிறந்தா சிறந்தானா யிசைத்தாற பெரியீ நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

பததரயமிதம்

திரிஜகத

சகாரஹி

அந்ய: து

ஜகத்

பதாங்குளிஹதம்

சகார

ஒருவன்

மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக

மூன்றுலோகங்களையும்

செய்தானல்லவா,

இன்னொருவனானால்

லோகத்தை

கால்விரலுதியால் அழுத்தப்பட்டதாக

செய்தான்;

அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா.	யாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

பெரியோர்களை! ஒருவன் மூன்றுலகங்களையும் மூன்று அடிகள் லளக்கப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? மற்றொருவனாவது ஒரு காலவிரனுதியினால் உலகத்தைக் கீழேயழுத்தப்பட்டதாகச் செய்தானன்றோ? இவ்விருவருள் யாவன் சிறந்தவன்? சிறந்தவனை நீவிருநாததிலோ, துமமாலுண்மையாக வுளக்கப்பட்ட அமமஹா புருஷனை நாங்கள் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு.

ஒருவன் மூன்றடிகளா லளக்கப்பட்டதாக மூன்றுலகங்களையும் செய்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணஞ் செய்திருத்தலால்.

இது அவ்வரி வாமனாவதாரஞ்செய்த வந்நாளிற் செய்த தொழில். இதனை—

“மூவடிநானிலம்வேண்டி மூப்புரிநூலொமொனூரியிலங்கு

ஆர்வினிவிருபிறப்பொருமாணகி, ஒருமுறையீரடிமூவுலகனந்தனை” என்று திருமங்கையாழ்வானிசைத்த எழுசுற்றிருக்கையாலும் பிறவற்றாலும் உணர்க.

ஹரன் திரிபுரசுங்காரஞ் செயதநாளிற் றனக்கு இரத்தசட்டாக
நின்ற பூமியிற் காலெடுத்தது வைத்தவுடனே அது கீழே சாயந்தழுந்தி
யது. இதனை—

தாழ்ப்பெயம்

தாரதம்மீயம்

(५५)

ஸ்கவுட்ஸ் குகாஜநிஸு-ஓலா ஸ்ரீஹ்நா
 ஹ்நுந் ஸ்நுநெதா ஸ்நா ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா
 ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா
 ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா ஸ்நுநெதா

ஏகஸ்யஸூகரஜநிஸ்ஸுலபாஸ்திஹீநாஹ்யந்யஸூசேதஸூரபி
ரூபஇதிப்ரவரிதத:|கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம. ||

மொழிபெயர்ப்பு

குன்றி யனைய விழியி னெடுங் குலவுமிழிநத சுகரமா
யொனறி யொருவ னுறமுனமற றொருவன சுபி யுருவாகிப
பொனறி யழிந லிலலாத புதழி னெடு பொலிகினுன
இனறிங் கிவருட் சிறந்தவனயா ரி லசறத்தற பெரியி ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸய	ஒருவனுக்கு
ஹீநா	இழிவுபொருந்நியதும்
ஸுலபயா	இலேசானதுமான
ஸூகரஜநி	ஊரப்பன்னிப்பிறப்பு
அஸ்திஹி	இருங்கின்றதனனே,
அநயஸது	இன்னொருவனானால்
சித	பிரகாசிக்கின்ற
சுரபி.	பசுவின்னடைய
ரூப	ரூபமானவன
இதி	என்று
பிரவரிதத	பிரஸித்தியானவன,
அநயோ:	இவ்விருவருகளுள்
அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	இந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவாகனே! ஒருவன இழிவு மிலேசுமான ஊர்ப்பனறி யுருவு
டையோனென்று ஐகதபிரஹிததம், இன்னொருவன சுரபியுருவனெ
ன்று ஐகதபிரஹிததம், இததகைய பிரசித்தாகளில் எவன சிறந்தவ
னோ வவனை நீங்களுணையாக வுடாத்தால, நாங்கள் அநதப புருஷ
னை மஹாபுருஷனாக அடைந்து ஆஸ்ரய்க்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன இழிவுபொருநதரிய பன்றியுடலடைந்தானென்றது-ஹரி
யை, அது அவ்வாறு அவ்வாறு இழிந்த பன்றியுருவத்தை யடைந்தமை
யால் அசுரனான இரணியாகுண்டன போபுரியுங்காலத்துத் திருமால்
பன்றியுருவடைந்தான் இதனை—

“சிறந்தசெய்திருந்திசைமுகனவதனஞ்சிறந்திடுநாசியாபுழையில்
சுந்தரபரமவரியொரங்குட்டவுருவுடைவராகமாயத்தோன்றி
அநதரத்திமைப்பினமுனொழுந்தண்டமுகட்டினையளாவினனகன்ற
மந்தரவரையினவநாதநகாலினபணிமுகசசிலம்பொலயதிாபப்”
என்று வரும் பாகவத முதலியவற்றிலுணர்க

ஒருவன பசுரபராயிருக்கின்றனென்றது-ஹரனை, அது அக்ஷ
ரன் அவ்வாறு பசுரபமடைந்திருத்தலால்

சூரிய வங்கிசவரசனாப மதுவென்னும் பெயரோடிருந்த மன்ன
வனபொருட்டு ஹரன பசுரபமடைந்தானென்பது பிரசித்தம்.

“ஈசனபசுவாகியேமனொருகனறாகி
வீசபுகழாரூரின்வீதிவந்தாரமமானே
வீசபுகழாரூரின்வீதிவந்தாராமாயின,,
காசளவுபாலுங்கறவாதோவம்மானே

கன்றையுதைகாலிகறக்குமோவம்மானே” என்பனவாதி
யாலுணர்க.

பன்றி நிஷித்தமானதென்பதைப் பாமராகளும் உணர்வார்கள்.
பன்றியிருக்கும் இடமாதிகளையும் அனைவரு மறியார்கள். பசு உயர்ந்த

தென்பதை அதுபவத்தினாலே யனைவரும் உணர்வார்கள பசு பூசிக்கத்
தக்கது, பசுவின்வயவமனைத கும் தேவசொரூபம். இதனை—

“சுந்தரத துவிடையுறையும் தனபாங்காசெய்ய நிறசக மனைவெள்ளை
அநதநிறசகரபிகாபிலநநதைகரியசுபதநினையாராதாம
நநதுநிறசகலேயெனுபைநதுமினி நிருககுமிநவநவினநவாவின்
முந்தெழுக்கோட்டடிததலத தாமலரவநுந நிரமாலுமுறநுவாழ்வார்.
கோட்டிணுநிசசராசரமு மபலவகைதநீராதமுஞ்சிரத புக குழகனெந்
மாட்டமலேமஞ்சிவையிலேவேலேமகநாசிஞ்சேச [நி
ரோட்டமதினுவததமனசநதிபலவினவவிரியோசைகணணில
காட்டிமிருசுடாகனனமிரணடினசவனிதேவாகடலோனுவில
கலைமகளுநகாரததிநகண்டதநிநநிரனியமனகருதநிந்கெண்டைத
தலனிய ககரிமலருககாசாதநியாமாபிலனிவலாயுதநாவிரி [பட்
னிலவுமருத துவாமுநநதாள்மேறருத துனிநிநிகழ்பனனகாகணனாப்
குலவுநகநத நவாகணடினரமகரிருட்குரததினெழுவாமாதோ.
வாலடியினோசாவானமயிரினிரவியொளியபானமாமா
தேவவநாப்பலகைதநிரபிநிராவசுதேவாசநிநொறுமோவாய்நத
கோலவுருதநிராமுதுகினமாதவாமெய்யமயிரினுமபாகுடினெநீரிந்
சாலுமயசுதேமுனைசகாமாதுதரததுததிபயோதரததினெலலை
காருகபதநியமாதிருநநறமுலுமுறையிறநிற்காமாநெஞ்சிற [லாஞ்
சீருமிழுமவதனத்திலெநபொடிசுக்கிலநதனநிறசெய்யமகங்கனெஸ்
சாருமுறுபபனைத்தினுங்கறபுடைமகளீரதங்குவரிச்சாநியாகிப்
பாருலவுமானிடசதுமிவவாறுதேவொல்லாமபயிலவர்மாதோ.
திண்டினுங்காணிணுங்கரிசுசேணகற்றிநல்வினையேசெறிப்பதாகி
யீண்டிருமபயனுதவிமறுமையினுமவேண்டுபதமெளிதினுயக்கும்
காண்டகையவாவின்னெண்ணினறியொறுத்துரை யுரப்பிக்கலக்கங்கா
ண்போர், மாண்டகபிலயினறுமபால்வரதனுக்காட்டாதுண்போர்வதி
வார்கும்பி” என்று தணிகைப்புராணத்தில் கோமகிமை கூறியிருத்த
லால், பரிசுத்தமானது பசுரூபம் என்றறியப்படுகின்றது.

உசஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நாத்பரியம்

ஹரி ஹரபனறி உருவநடைநாள், ஹரன் பசுவுருவநடைநாள்
என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

இழிவுபொருந்நிய பனறியை எவ்வு நாநீநரிகினுனிலலை.
உயாவுபொருந்நிய பசுவை எவ்வுநாள் தளவரினுனிலலை இஃ உலகவதுப
வம் இதனால் இழிவுபொருந்நிய பறியுருவநாள்நடைநத ஹரியை
விட, உயாவுபொருந்நிய பசுவுருவநாள்நடைநத ஹரன் சிறந்தவனாக
வறியப்படுகின்றான் இழிந்த பனறியுருவநடைநதநாயால் தாழ்வடை
ந்த ஹரியை இந்நாட்டியத்தி லப்பிரசானமாக கொடுக்கி, உயாந்த பசு
வுருவநடைநத ஹரனை இந்நாட்டியத்திற் சிறந்தவனாக வறிந்த நாங்க
ளந்த ஹரன் ச சரணமாக வடைகின்றோம் —எ-று (சஎ)

வனகொவிலாதிஃஸுரெகெஃவொஃவஃஜெந

ஹுமெ ஸாஃஸாதிஃவஃவஃஹுஃமெஃவஃஸிஃ

கொவாநயொநாஃகஃதஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃ

ஹுஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃஃ

ஏனோவிபாதிபருஸேபகமுதாமபுஜேந, நயநயோவிபாதிநலுபஞ்
சமுதைபரவித்தஃ! கோவாநயொநாதிஃதயநசிந்நியவருத்தாஸஸதயம்
ப்ருவநதுதம்மியம்மாயாஸயாம் !!

மொழிபெயர்ப்பு.

நறிய கமல மலனென்ன நண்ணு மொருபா முகமதனால்
வெறிய பொழிலரு முலகத்தில் விளங்கு மொருவன் வியனெருவன்
முறைகொ னைந்து முகமதனால் மொயதத புகழ்சோ முதன்மையான
இறவி லிவருட் சிறந்தவனயா நிசைத்தாற் பெரிய நிறைஞ்சதுமே.

பதப்போநள்.

கை:

ஒருவன்

ஏகமுதாமபுஜேந

தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகத்தினால்

ப்ருஸம்
விபாதிஹி
அநய:
பஞ்சமுகை.
பரவிதத
விபாதிஹி
அநயோ
அதிகு
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வருத்தா
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸரயாம

மிகவும்
பிரகாசிக்கின்றனனறே?
இன்னொருவன
ஐந்தது முகங்களால
பிரதிபலிப்பானவனாக
விளங்குகின்றன ,
இவ்விருவருக்குள்
சிரந்தவன
யானான்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணர்மைய
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோர்களே ! ஒருவன் கமலமலாபோன்ற ஒரு முகத்தினால்
பிரகாசிக்கின்றனனறே ? மற்றொருவன் (கமலமலாகளையினைய) ஐந்
து முகங்களாற் பிரகாசிக்கின்றனனறே ? இவ்விருவரி லிந்த விடய
த்திற சிரந்தவனை இன்னவனென்று நீவிர் கூறுமின, கூறுதிலோல்
நாங்களத மஹாபுருடனைச் சரணமடைந்து வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் ஒரு முகத்தோடு விளங்குகிறானென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வாறொருமுக முள்ளவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“ துதிசெய்செம்பொற்றொடியுமகுடமும்
அதிர்சிலம்பொடிமாடகத்தாடையும்

கதிரிளங்குழையுங்கரநாங்குமாய்

விதிவணங்கவிமலனவிளங்கினுள்” என்று பாகவதத்தும் மற்
றிடத்தும் வருவனவற்றைக்கொண்டினாக

ஒருவன ஐந்துமுகங்களோடு விளங்குகின்றனென்றது-ஹரனை,
அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் ஐம்முகங்களை யுடையவனாக விருத்த
லால் இதனை—

வஜ்ஜஸநஸூபனூஸஸூபதிவகூத்திமலாஹந்
யுகியெஸூவிஸூலாகூடஜாநஹநுகொந்நிதம்
யவஜெஸாநவஜநவீதந்தகவரநஷாநந்
கஜஸூபெவாரகெகொலெதரகூஹ்வாஸிமேவகப
ஸகெஸூதபஸிஸாமெஸுகஸெதஜாநஸூகெதக
நாமொபவீதிநஸூகெதகெதகெதகெதகெதகெதக
ஸகூபஸிஸகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதக
கெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதக
நாமககெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதகெதக
என்று ஆகமங்களுரைத்தலாலுணாக.

தாற்பரியம்

ஹரி ஏகமுகன், ஹரன பஞ்சமுகன என்பதாம்

தாரதம்மியம்

ஒன்றுடையவனில் ஐந்துடையவன உடையமையிற் சிறந்தவன்.
அதனால் தாமரைமலர்போன்ற ஒரு முகமுள்ள ஹரியைக்காட்டிலும்,
தாமரைமலர்களையினைய ஐந்துமுகங்களையுடைய ஹரன சிறந்தவனே
யாம். இதனால் இவ்விடயத்தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதான
மாகவகற்றி, இவ்விடயத்தில் உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் சரணமாக
வடைகின்றோம்.—எ-று.

(சஅ)

வனகொழு ஹீதாதிவாஜ் தவிதஹீநம்
வெசுஸாவேவகாராதெந்ஜஹகூநம்!
கொவாநயொருகணதமுநிநுவுபா
ஸதஸ்வாவனாதரீவயபாஸ்யாநி!

ஏகோகரஹிதமுதிவாஞ்சதிவிததஷ்டீநமலித்தேசமேவகுருதேநிஜ
பக்தமநய | கோவாநயோரநிகுத்யநுசினத்யவருததாஸஸத்யமப்ருவந
துதமிமவயமாஃரயாம ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லா வறுமை கொண்டவனைப் பொருந்து நண்ப னாவொருவன் எல்லா வுலகு மறிதருமா நிசைச்சா னொருவ னிணையல்லா வுல்லா சஞ்சோ நிதிககிறையை யுயர்ந்த நண்ப னொருவையான இல்லா வசையா னெனவனிவனி லிசைத்தாற பெரிய ிிறைஞ்சுதமே.

பதப்போதஸ்.

ஏக.
வித்தஹீநம்
க்ரஹீதும்
அதிவாஞ்சதி
அந்ய,
வித்தேசமேவ
நிஜபத்தம்
குருதே
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்யுத்தா:

ஏருவன
தனமிலலாதவனை
சோததுகொளவதற்கு
மிகவும் விருமபுகிறான்,
இன்னொருவன
தனத்திற்கிறவனான குபேரனையே
தன்னுடைய வன்பளுக
செய்துகொண்டான்;
இவ்விருவரில்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்

ஸதயம்

உணமையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்.

தமிமம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸரயிகின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியோரானே! ஒருவன் மிகவுந் தரிசுநிரனை நண்பனாக விரும்புகின்றான், இன்னொருவன் மிகவும் சம்பன்னனான குபேரனையே நண்பனாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிடிலேவென சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உணமையாபுரித்தால், அந்த மஹாபுருஷனை நாங்கள் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தரிசுநிரனை மிகவும் விரும்புகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாறு விரும்புதலால். அதாவது அரி மிகவு மெளரிய பாப்பானான குசேலனுக்கும் வேடனான குகனுக்கும் நண்பனாக விரும்புதலையாழிய. இதனை—

“அகமகிழ்ச்செநிவநதடிபோற்றிய

குகனெடுமுவநதுறவட்கோதிலாந

ககனநின்றிழிகவகைகடந்திட

முகமலர்நதொருமுவருமேகினா. என்றும்,

பொன்பிறங்கியபுணாமுலைதநிருமகளகொழுந்

கன்பனாகியுமகனநிலைவறுமைமற்றெனனே

மின்பிறங்கியவிழுமணிமாபினற்கண்டு

மன்பெருமபொருள்வாரினைவருகெனவகுத்தான்” என்றும்

வரும் பாகவதவசனங்களால், ஹரி வறுமையாளரொடு நண்புடைய மென்பதையுணர்க.

ஒருவன் குபேரனைத் தோழனாகவுடையவனென்றது-ஹரனை, ஹரன் அவ்வாறு குபேரனைத் தோழனாகக்கொண்டிருத்தலால். இதனை,

,லவு தோள்க ளொருபதொடுங் குறைவின் மாமை யுடனென்று
 லெகு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநீள்.

1க.

தூபுஜ

இதி

ரிரிலோகயாம

1ரதே

அநயஸது

நசபி

4ஜை

இரிலோகயாம

1ரதே

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அதுசிறதியா

வருத்தா

ஸதயம

ப்ருவந்து

தமிமம

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

நான்குதோளுடையவன்

என்று

மூன்றுலோகங்களிலேயும்

பிரசித்தியானவன்,

இன்னொருவனால

பத்தான

கைளால

மூன்றுலோகங்களிலும்

பிரசித்தியானவன்,

இவ்விருவரில

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவாக

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் நான்குதோள்களுடன் விளங்குகின்றான்,
 மற்றொருவன் பத்துத்தோள்களுடன் பிரகாசிக்கின்றான்; இவ்விருவ
 ரில் எவன் அதிக பலமானவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுணர்த்தால்,
 நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வலடைகின்றோம்.

பஞ்சாயுதப்ரபலசக்திமுபைதிசைகஸாவாயுத ப்ரபலசக்திமுபை
திசாரய: | கோவாரயோரதிகஇசயநுசிநதியவருததாஸஸதயமப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மொழிபேயர்ப்பு

பொங்கித் துணிந்து வருமபகையைப் பொருது கெடுகத தககதுவாச்
சங்கு முதல படைையைநதை தாங்கி யொருவ னிசைசாராதான
துங்கம பெறுசா வாயுதஞ்ச துலங்கி யொருவன தோன்றினுன
இங்கித் திருவிற் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்

ஏக:	ஒருவன
பஞ்சாயுத:	ஐந்து ஆயுதங்களை யுடையவனாய்
ப்ரபலசக்திம	பிரபல சக்தியை
உபைதி	அடைகிறான்,
அநய:	மற்றொருவன
ஸாவாயுத	எல்லா வாயுதங்களை யுடையவனாக
ப்ரபலசக்தி.	பிரபலசக்தியை
உபைதி	அடைகிறான் ,
அநயோ:	இவ்விருவருககுள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உருள

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் பகைவாக்களை வெல்லவல்ல பஞ்சாயுதங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் சகலாயுதங்களையு முடையவனாக விருக்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பஞ்சாயுதங்களையுடையவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பஞ்சாயுதங்களை யுடையவனாக விருத்தலால். இதனை—

“சங்கசக்ர கதாகடக கோதண்டபாணிநேநம்” எனபதாதி வாக்கியங்களாலுணாக.

ஒருவன் சாவாயுதனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் மெல்லாவாயுதங்களையும் தரித்திருத்தலால். இதனை—

யுதநாநாயுதபொலாஸதனாஸதாரணிக்! என்று வரும் மஹாஸகாந்தவசனத்தாலுணாக.

தாற்பியம்.

ஹரி பஞ்சாயுதன், ஹரன் ஸாவாயுதன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஐந்துஆயுதங்களை யுடையவனிலும் அநேக ஆயுதமுடையவன் சிறந்தவன். இத்தலை நாங்கள் ஆயுதவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை இவ்விஷயத்தி லப்பிரதானமாக்கி, சர்வாயுதனான ஹரனை முறைபால் உதக்குஷ்டமாகக்கருதி அவன் சரணங்களை யடைகின்றோம்.—எ-று.

வனக்ஷுபுலிகஜஹபெநுவயுவிபாய
வயாவ்நிஹதயிதநாநிகர்ஷுலிகம்!
கொவாநயொந்ரிகஉதயுந்ரிகுலிகா
லுதயுஸுந்வணுதகீஸுவயுபொயுபாரி!

ஏக.ப்ரவரிததஇஹதேதுவதம்விதாயவ்யாக்ரம்நிஹத்யநிதராமித
ர:ப்ரவரித்த. | கோவாநயோரதிகஇதயகுசினதியவ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு

மாதே யொருவன் நேதுவத மருவி யொருவா மாண்புற்றான்
மீதே புள்ளி பலகொண்டு மீறி வந்த கொடும்புலியைக்
காதா நின்று மிகுமிசையைக் கண்டா னொருவன் காசினியி
லீதே யிவ்ருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
தேதுவதம்	பசுவதையை
விதாய	செய்து
இஹ	இவ்விடத்தில
ப்ரவரித்த:	பிரசித்தன,
இதர:	இன்னொருவன
வ்யாக்ரம்	புலியை
நிஹதய	கொன்று
நிதராம்	மிகவும்
ப்ரவரித்த:	பிரசித்தன ,
அநயோ:	இவ்விருவரில்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆசிரயாம:

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் தேதுவதஞ்செயது பிரசித்தி பெற்ற வன், மறறொருவன புலியை வதஞ்செயது பிரசித்திபெற்றவன்; இவ் விருவரி லெவன சிறந்தவன்? அவனை நீவிருண்டையாக வுரைத்தால், நாங்களாத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் தேதுவதஞ் செயதவனென்றது-ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வாறு செய்திருத்தலால்

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து ப்ருந்தாவனத்தி லிடைச்சிறுவருடன் பசுக்களை மேயத்தநாளில, அவ்வரியின மாமனான கஞ்சனுடைய வே ண்டிதலால், ஹரியைக் கொல்லவந்த பகாசரனென்பவன் அங்குள்ள பசுவின் கன்றுகளுடன் தானுமொரு கன்றாகி நின்றான். உடனே இதனை உணர்ந்த ஹரி அவனைக் காலைப்பிடித்து அருகினிற விளா மரத்தின் மோதியடித்தான். அதனாலவன இறந்தான். இதனை—

“இனியதமருடனேகிககண்ணன்மேய்க்கு மிளங்கன்றினியாயு டனேதானுங்கன்றாயத, துனிகளதுமனத்தினிலனெங்குந்துள்ளிதது யமுகில்வண்ணனைத்தானாடுங்காலை, வினையமெலாமறிந்துநகைத்தை யன்மெல்லவினையாடியபுணக்கன்றினைக்கால்பற்றிக், கனியுதிரவெறி ந்தனனக்கபித்தமலீழுகத்தடியவனுங்கருவரைபோல்மடிந்துவீழ்ந்தான்” என்னும பாகவத்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் புலியைக் கொன்றவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வ ரன் அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

தாருகவன முனிவர் கருமமன்றிக் கருத்தாவில்லையென்று தீர்மானஞ் செய்தவர்களாய் மஹாதேவன் முதலிய எவனாயும் மதியாத வர்களாக விருந்தார்கள். இவர்கள் இவ்வாறிருத்தல் ஸ்வதிகாரோத

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவன் காட்டில் வேட்டுவன்மயிற்றைச் சோக முற்றான, மற்றொரு நவன் தனது நகையாற நிரிபுர மூச்சையுறச் செய்தான், இவர்களுட சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களுடத் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதாபு

ஒருவன் கிராதபாண்டத்தான் மூச்சித்தானென்றது - ஹரியை; அது அவ்வாறு அவ்வண்ணம் மூச்சையடைந்தமையால்.

இது கண்ணாவதாரமாக ஹரியிருந்தநாளி லொருநாள் காட்டையடைந்து வேட்டையாடி இளைப்பாற ஒருமரமிழலிமுகிடந்தான், கிடந்தவனை ஒருவேடன் மாணென்று கருதி அம்பெய்சான், அதேகாரணமாக ஹரி மூச்சித்து இறந்து வைகுந்தமடைந்தான் அவ்வரியினுடலைத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தி அவனுடன் உடனகட்டையேறி அவன் மனைவியரு மிறந்தார்கள இதினை—

“தேனென்று துளவோன்றவர்செப்புசாபம்

தானென்றிறிற்றபதகைசெயதுபயங்கலாலே

கானென்றுவேடன்சரனென்பவன்காட்டின்மேய

மாணென்றுதாளினொருவாளிவழங்கினால்” என்றுவரும் பா

கவதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் மந்தஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூச்சையாகச்செய்தான் என்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.

ஹரன் மேருவிலலும், வாசுகிநாணியும், நாராயணபாணமும் முடையவனாகப் பகைவர்களான அசுரர்கள் வசிக்கின்ற திரிபுரங்களின் எதினோ சென்று போர்புரியுநாளில் சற்றே நகைத்தனன்; நகைத்தலும் அத்திரிபுர முதலியவனைத்தும் சாம்பராகவாயின. இதினை—

“இடத்திருக்கரமேருமால்வரைச்சிலையேந்தியூன்றியதன்னேன்
மடற்சரோருகவலமபடிமலாககரமவாளிசுற்றியதாங்கண்
புடைத்தவெமமுலையிமாசிலேதிருமுகநோக்கினன்புன்மூரற்
படுததுநோக்கினனெழுந்ததுபுரடுமனுமுனறினுமபடிலேத்தி” என்று
கூறும் உபதேசகாண்டததாலுணாக.

தாற்பரியம்

ஹரி வேடனவிட்ட வம்பினால் மூாசசையடைந்தான்; ஹரன்
மந்தஹாஸததால் திரிபுரங்களை மூாச்சிபித்தான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

வேடுவனவிட்ட வம்பினால் மூாசசையான திருமாலவிட மந்த
ஹாஸத்தினால் திரிபுரங்களை மூாச்சிக்கொடியை ஹரன் சிறந்தவனே
யாம். ஆதலால் நாங்கள் கிராதபாண்டததால் மூாசசையான ஹரியை
அப்பிரதானமாகவகற்றி, மந்தஹாஸததாற் திரிபுர தகனஞ்செய்த ஹர
னைச் சிறந்தவனாகக்கருதி அவனது சரணங்களைச் சரணமாக வடை
கின்றோம்—எனும். (இங்)

என்ககூஉவகூஉயிமகிபூரகூஉவொகூ
நநபூஉவகூஉகூஉகூஉவபூஉமஉவூஉவி
கொவாநயொருயிகூஉதபூஉவிவூஉவபூஉ
வூஉதபூஉவூஉதகூஉவயபூஉயாபூஉ

ஏகவதுசகரமதிகம்யரகூஉலோகநயஸதுசகரஜநகஸ்வபதாங்
குளியி கோவாநயோரதிகஇதயநுசிறந்தியவ்ருத்தாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்து
தமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வஞ்சப் பகைஞர் தமதுடில வாட்டுங் கூர்மை வளராமு
தஞ்சக் கரமே லார்ந் தொருவன் தரணிமுதல தமைச்சுத்தான்
அஞ்சக் கரத்தைத் தாணுனியா லமைத்தா னெருவ னகிலத்தி
லெஞ்சி லிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சதுமே.

ஏகஸ்து

சக்ரம்

அதிகமய

லோகாந

ராக்ஷ

அந்யஸ்து

ஸவபதாங்குளீபி

சக்ரஜநக

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

வ்ருத்தா

அதுசிந்தியா

ஸதயம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம.

பதப்போநுள்.

ஒருவனுல

சக்கரத்தை

அடைந்து

லோகங்களை

ரக்ஷித்தான,

இன்னொருவனுல

தன் கால்விரல்களாலே

சக்கரத்தையுண்டாக்கினவன,

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன

யாவன ?

இதனை

பெரியவர்கள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷிக்கின்றான்; மற்றொருவன் தன் கால்களினாலே அந்தசக்கரத்தை உண்டாக்கினான். இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்கள் பாரமாத் திகமாக உரைப்பீர்களானால், நாங்களைந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரத்தையடைந்து உலகத்தை ரக்ஷித்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமே இயற்றியிருத்தலால்.

ஹரி, ஹரன்மாட்டுப்பெற்ற சக்கரத்தினாலேயே அகிலதையுங் காக்கின்றான்.

ஹரி காஞ்சிபுரத்தி லரணை யருகிததுச் சக்கரம் பெற்றானென்று ஸ்ரீஸகாந்தமஹாபுராண முரைக்கினறது. காஞ்சிபுராணமும்—

“ஆங்கவனையெதிரானோக்கிரின்பூசைசககமகிழ்ந்தேநினக்கிஞ்ஞான்று, தேங்கமலவிழியளித்தேமபதுமாககனெனுமபெயரிற்றிகழ்வாயிவ்வூ, பாங்குபெற்றத்திருமாறபேறெனப்பொலிகவென்றருளிப்பாதுகோடி, தாங்குகதிசசுதரிசனப்பெயராழித்தனிப்படையுமுதவியெங்கோன்” என்றுரைக்கினறது

யொவாஸிவாஷாவிடது விஷ்ணுமேசுவரனை ஐதேவியை உருவாக்கி உருவாக்கியவனாகிய ஹரிஹரன். இவ்வாறு உருவாக்கியவன் ஹரிஹரன். இவ்வாறு உருவாக்கியவன் ஹரிஹரன். இவ்வாறு உருவாக்கியவன் ஹரிஹரன்.

இதனால் ஹரி, ஹரனிடத்ததுபெற்ற சக்கரமுடையவன் என்றியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் தன் காலவிரலினால் சக்கரத்தை உண்டாக்கினவன் என்றது - ஹரணை, அது அவ்வான் அவ்வண்ணஞ் செய்கிறததலால்.

தினந்தினங் கைலைகருசென்று ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரனை வணங்கிவரும் இந்திரன் அதிக பரிசயத்தா லரணை அலட்சியமாகக்கருதிய வெண்ணமுடையவனாயினான், இவ்வெண்ண முதிர்ந்து இவன் கெடுமுன் இறைவனொருநாள் இவன் வருவதையுணர்ந்து தானே துவாரபாலகனாக நின்றான். வருமிநதிரன் மௌனமாகச்செல்லாமற் கடைகாப்பாளனைநோக்கி தெளவாரி! இப்பொழுது உள்ளே என்னசமயம் என்றான்; அதற்கக்கடைகாப்பாளனான கண்ணுதல் பதிலுரையாதிவனை அச்சுறுத்திப்பாத்தலும் இந்திரன் கோபங்கொண்டு தன்வச்சிரத்தா லாலோசனையினி அடித்தான். அவ்வச்சிரம் பூதன்மீதுபட்டு ஏதுக்கும் உதவாம லுடைந்து பல்லாயிரஞ்சுக்கலாகவாதலும் இந்திரன் பிரமித்தான். உடனே இறைவன் உருத்திர உருவத்துடன் தோன்றி நின்று சீற்றங்காட்டலும், அகமடங்கிய மகவான் அண்ணலே!

அடியேன் அநியாதியற்றிய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும் என வேண்டிக்கொண்டான். வேண்டிக்கொண்டமையி லிறைவன் நன்சேற்றத் தைக கடலிலிறக்கினான் அகலில விழுந்த சேற்றம் அசுராசெய்த புண்ணியத்தால் சலந்தரனென்னு மசுரனாகத்தோன்றியது. சேற்றத்திற் பிறந்த சலந்தரன் மிக்கவன்மையாளராய்த தேவரணைவரையும்வென்று தேவரை யடக்கியாள்பவனாகவிருந்தும், அவர்களைச் சதா துன்புறுத்தினான். அதன லரி அசசலந்தரனொடு எதிர்த்துப் போர்புரிந்து பன்முறை முதுகுகாட்டினான் பின்னாததேவர்கள் சலந்தரன் கொடுமையை ஹரனிடமுறைத்தார்கள், ஹரன் அசசலந்தர னெதிரிற்சென்று தன் காணுநியால் ஒரு சககரமொன்றமைத்தது நீ ஆற்றலுடையையே விதினைத் தலைமேலாகத் தூக்கென்றனன் அகுகேட்ட சலந்தரன் அவ்வாறே புரிந்து தலைபிளந்து இறந்துபட்டான் சலந்தரன்பொருட்டு உண்டாக்கின் சககரத்தைத்தான் ஹரி கணமலவரை யருச்சித்துப் பெற்றது. இச்சரித்திரவிரிவை கந்தபுராணத்ததுத் தக்ககாண்டத்துக் காண்க இச்சரித்தர லரன் சககரசனகன் என்றழைக்கப்பட்டான். இதனை—

“எனறிவைசலந்தரனரிசைப்பயாமுமுன
வனறிநலகாணியவந்தனமமெனாத
தனறிருவடியினற்றரணியினமிசை
யொனறொருதிகிரியையொலலேகீறினான்.

ஆங்கதுதிகிரியொன்றாகவந்தன
னீங்கிதுசென்னியிலேற்றிவன்மையாற்
தாங்குதலவல்லையோவென்றுசாற்றலும்
தீங்குறுசலந்தரனினையசெப்புவான்” என்றுவருங் கந்தபுரா
ணத்தாலுணர்க.

தாம்பரியம்.

ஹரி, ஒருவனளித்த சக்கரதையுடையவன்; ஹரன் அந்த சக்
கரத்தைக் கால்விரனுதியா லுண்டாக்கினவென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனளித்த சக்கரத்தைக்கொண் டெகங்காக்கு மவனிலும்,
ஒருவன் எனக்குத்தா என்று கெட்டுக்கத்தக்க சக்கரத்தைக் கால்விரங்

துதியா லுண்டாக்குபவன் சிறந்தவனேயாம். இதனால் சககரவிடயத்
தில் தாழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சககரவிடயத்தி
லுயாவடைந்த ஹரினை நாங்கன சரணுமாக வடைகின்றோம்.—எ-று.

வனகரகாராஹ பிஸஹா வாவஸஹ
சுந ஸகாரா ஹரிஸக்துந--ஸ்ரொ விஹஹ
கோவாநயொராபிகுஹத ஸுந விஹ ஸு
ஸுத ஸுபு-ஹுஹ-சுநிஹயோ ருயாஹி

ஏகச்சகாரபுவிஸங்கரசாபபங்கமநயச்சகாரஹரிஸுஹிஸிரோவி
பங்கம் | கோவாயோரதிஹதய ஸுநிஹய ஸுநததாஸதய ம்ப நுவந்துத
மிமம்வயமாஸரயாம் ||

மோழ்பெயர்ப்பு

மன்னு கைலை மலைமீதே மருவு மொருவன மாதனுவைத
துன்னு மிரண்டு துணியாகந தொலைததா னொருவன றாமறைகள்
பன்னு மரிசு துவின்றலையைப பங்க மாககி னொருவன்
என்னு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன
புவி:	உலகத்திலு
சங்கர:	சங்கரனுடைய
சாபபங்கம்	விலலொடிசதலை
சகார	செய்தான்.
அந்ய:	இன்னொருவன் [ன்;
ஹரிசுதுசிரோவிபங்கம்	பிரமாவினுடைய சிரசைச் சேதிததா
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
ஸுருத்தா:	பெரியவர்கள்

உகாஅ

ஹரிஹரதரதம்மியம்.

அதுசிந்தியா

ஆலோசித்து

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கரததுஸைப் பங்களுசெய்தான், மற்றொருவன் ஹரியின்மகளுன பிரமன்றலையைப் பங்களுசெய்தான், பெரியவாகளை இந்தப் பங்களுசெய்தவிஷயத்தில எவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுண்மையாகச்சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கரசாபங்களு செய்தானென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவவாறு செய்திருத்தலால்

விதேகராஜாவான சனகன், யாகமொன்று செய்வானகருதியாக சாலையை யுழுவித்தான், உழுதநாளில் கொழுசசென்ற வழியிலொரு பெண் கிடக்கக்கண்டெடுத்தவளைச் சீதையென்றழைத்து வளர்த்தான், அவளும் பருவமுடையவளாகவாயினா, இவளைக் கேள்வியுற்ற மன்னவர் பலர் எனக்குணக்கென்று வந்தார்கள். பலர் கேட்கத்தொடங்கினமையால், இனி எனசெய்வது என்று சனகன் ஆலோசித்தான்.

முன்னாளில் தக்கனுடைய யாகசாலைக்குச் சங்கரன் சென்றபோழ்து எடுத்ததென்றதும், அநேகரை வென்றதும், யாகபங்களு செய்ததுமான விஷ்ணை நம்மூதாதையான ஒருவனிடம் அளித்துள்ளதை அன்றுமுத வின்றுவரைக்கும் பாதுகாத்துவைக்கப்பட்டிருக்கின்றதே அதனை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கிவளை மணஞ்செய்துகொடுக்கலாம் என்று தீர்மானித்து, இவ்வில்லினை எவன் வளைக்கின்றானோ அவனுக்கே இச்சனகி யுரியவன்; பிறர்க்குரியளல்லள் என்றான்.

சனகியைக் கருதிவந்த எம்மன்னவனு மதனை வளைத்தானில்லை; இவ் வண்ணம அனேகம யாண்டுகளாயின. பின்னர் ஹரி இராமனாகப் பிறந்து விதேகநாட்டிற்கு இராச இருடியான விஸ்வாமிததிரனுடன் சென்ற ஞானறு, விதேகமன்னவனாகிய சனகனாலழைப்பித்துக் காட் டப்பட வதனை யெடுத்து வளைத்தான், வளைத்தபொழுது அவ்வில் இரண்டு துண்டாக ஒடிந்தது. இதனை—

“தாளுடைவீரிசிலைசமபுவுமபாதம்
நாளுடைமையினவாநடுக்கநோக்கியிக
கோளுடைவீடையனுனகுலததுட்டோனறிய
வாளுடையுழவனோர்மன்னன்பால்வைத்தான்.

ஆடகமாலவரையன்னதுதன்னேத
தேடருமாமணிசீதையெனுமபொற்
சூடகவாலவளைசூட்டிடநீட்டிம
எடவிழ்மாலையிதென்னவெடுத்தான்.

தடுத்திமையாமலிநுந்தவாதாஸீன
மடுத்ததுநாணுதிவைத்ததுநோக்கா
கடுப்பினிலயாநுமறிந்திலர்கையா

வெடுத்ததுகண்டனரிற்றதுகேட்டா” — என்றுவரும் இரா மாயணச் செய்யுட்களாலுணாக.

ஒருவன் ஹரிசூது சிரோவிபங்கனென்றது-ஹரனை; அது அவ் வரன் அவ்வண்ணம் செய்தமையால்.

ஹரியு மயனுமாகிய இருவர்களும் முன்னொருகாலத்தில் ஒருவ ருக்கொருவா தாங்களே பிரமமென வாதுபுரிந்தார்கள். அந்நாளில் ஹரன் சூரியமண்டத்திலிருந்து இறங்கி அவ்விருவா மத்தியில் வருத லும்; ஹரி, ஹரனைக்கண்டு அஞ்சிஅகன்றான்; ஹயன் அகங்காரத்தி னாலிகழ்ந்துரைத்தனன். உடனே ஹரன் அவ்வயனுடைய உச்சித்த லையைச் சிச்சி யிதுனக்குதவாததென்று கிள்ளியெடுத்தனன். உட னே அவ்வயன் மூர்ச்சிதனான். பின் ஹரன்செய்த கருணையாலெ ழுந்து அகமொழிந்தவனானான். இதனை—

“உலகம்மூத்ததனிமுதல்வனைநதாந்தலையையுயாகாரி
யிலகுமுகிரினகழ்ந்திடலுமிறத்தனாகையுளமாழ்கிக
கலவமஞ்ஞையொருபாகனுவியளிப்பக்கடிககமல
மலரோன்றியிலுற்றவனபோலக்கடிதினெழுநதுவாழ்த்திசைத்தான்”
என்று கூடம்புராணங் கூறுதலைக்கொண்டுணாக.

தாத்தியம்.

ஹரி சங்கரசாபபங்கன, ஹரன பிரமசிரோவியங்கன் என்பதாம்

தார்தம்மியம்

ஒருவனுடைய (பழய)விலலையாடித்தவனையும், ஒருவனுடைய
தலையைக் கிள்ளினவனையும் ஒப்பிட்டுப் பாகருங்கால் வின்முரித்த
வன் சிறந்தவனாகவாகான, தலையைக் கிள்ளினவனே சிறந்தவனாக
ஆவான இதனால் சங்கரனுடைய பழயவிலலினையொடித்த ஹரியை
யும், அவவரியின் சிறந்த மகனும், உலகங்களைப் படைத்தவனுமான
பிரமனுடைய சிரோபங்களுசெய்த ஹரனையும் ஒப்பிடுங்கால், ஹரன்
செய்த காரியமே உயாநததாதலால், ஹரனே சிறந்தவனென்றறியப்
படுகின்றான். அதனால் நான்கள் புங்கவிஷயத்தில தாழ்வடைந்த ஹரி
யை அப்பிரதானமாக அகற்றி, பங்கவிஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹர
னைச் சரணமாகவடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௫)

வனகவுபொஜிதாராஜமகிவ்,விலொ

ஹுந் ஸுஸுவகஜநோவிதஹுஸிவ்

கொவாமொரயிகுத ஸுஹிஷுவுபுலா

ஹுத ஸுஸுவகஜமகிவ்,விலொ

ஏகஸ்திரிபாதிதராஜகதிப்ரவிததோஹ்யந்யஸயஸேவகஜநோ
பிததாப்ரவித்தி கோவாமொரயிகுத ஸுஹிஷுவுபுலா
புருவந்ததமிழ்வயமாபுர்யமம்

மொழியேயர்ப்பு.

சிறந்த மூன்று கால்களுடன் சேர்ந்த துலங்குத் சிரோருவன்
கந்த பால்கொன் பிபேசன் கருது மொருவன் கால்கொன்

மறந்த தன்மை டெய்தாதான் மருவு மூன்று காலிவருள்
இறந்த பழிகொள் பவ்யாவ ரிசைததாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்போநுள்:

ஏக'	ஒருவன
கிரிபாத்	மூன்றுகாலகளை யுடையவன்
இதி	என்று
ஜகதி	உலகத்தில
ப்ரலித்தோஹி	பிரசித்தியடைந்தவனல்லவா
அந்யஸ்ய	இன்னொருவனுடைய
ஸேவிகஜநோபி	அடிமையும்
ததாப்ரவிதத.	அப்படியே பிராப்தியடைந்தான் ;
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசினதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
கமீமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு.

ஒருவன் மூன்றுகால்களை யுடையவனென்று உலகத்திற் கீர்த்தி
யார்ந்தவன், மற்றொருவனுடைய அடியவன் மூன்றுகால்களுடைய
வனென்று பிரசித்தமானவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரித் சிறந்த
வனை நீலிருளாயின், உடைத்தால் நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சர
ணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன மூன்றுகாலகன உள்ளவனென்று பிரவீத்தியானவனென்றது - ஹரியை, அவ்வரி த்ரிபாத என்று பிரசித்தியாகவிருத்தலால். இது—

வாபொவஸுவிஸ்ரஹ-ஞகாநித்ரிவாஹஸுபாபு-கஹிவி என் பனவாதி உபரிடதவாககியங்களா லுணாக

ஒருவனுடைய ஊழியனும், மூன்றுகாலகளையுடையவனென்று பிரசித்தனென்றது - ஹரினே, அது அவ்வரன அவ்வாறான ஊழியனை உடையவனாக விருத்தலால். ஹரனுக்கு ஊழியனான பிருங்கிருடி மூன்றுகாலகளை யுடையவனென்று உலகப்பிரசித்தம்.

தாத்தபரியம்.

ஹரி மூன்று காலகளுள்ளவன், ஹரன மூன்றுகாலுள்ள ஊழியனை உடையவன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

மூன்று காலகளின விஷயத்தில ஹரன தனத்தடிமையை மூன்று காலுள்ளவனாகக் கொண்டிருத்தலால், ஹரினே சிறந்தவன். அதனால் நாங்கள் கால்விஷயத்தி லரனொடொவ்வா வாரியை யப்பிரதானமாகவ்கற்றி, கால்விஷயத்திற் சிறந்த ஹரினேச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று.

(இக்)

ஊகஸுபுஸாபு-ஹயவகூ உதிஸ்ரஸிசி
நாஸுபுஸாபு-ஹயவகூ உதிஸ்ரஸிசி? !
கொவாநயொரயிககூத புந-ஹிஸுபுஸாபு
ஹுத புஸாபு-ஹயவகூ உதிஸிஸ்யாபு, யாபி||

ஏகஸ்யஸாதஹயவகூதாதிப்ரவீத்திரந்யஸ்யபுத்ரஇபவகூத்ரஇதிப்ரவீத்தி: || கோவாநயொரயிககூத்யநிந்தியங்குத்தாஸஸ்த்யம்ப்ரவகூததமிமவ்யமாஸ்ரீயாம் ||

பதப்போருள்

ஏகஸ்ய
ஹயவக்தர
இதி
ஸா து
ப்ரவரிததி
அநயஸய
புதரம
இபவக்தர
இதி
ப்ரவரித்தி
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருததா.
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிழம்
வயம்
ஹரிஹரதாரதம்

ஒருவனுக்கு
குதிராமுகன்
என்று
நன்றாக
பிரசித்தி,
இன்னொருவனுடைய
பிள்ளை
யானே முகன
என்று
பிரசித்தி இருக்கிறது;
இவ்விருவரில
சிறந்தவன்
யாவன் ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணர்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆராய்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் குதிராமுகனென்று பிரசித்தியானவன், மற்றொருவன் யானே முகனென்று பிள்ளையுடையவன் என்று பிரசித்தியானவன்; பெரியவர்களே! நீங்கள் இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவனைக் கூறினால், நாங்கள் அம்மஹாபுருடனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

.விதப்பு.

ஒருவன் குதிராமுக முள்ளவனென்று பிரசித்தமானவனென்று து-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் குதிராமுக முள்ளவனாக .
கஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

1. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 2. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 3. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 4. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 5. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 6. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 7. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 8. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 9. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.
 10. சம்பந்தம் இல்லாதவர்களைப் பற்றித் தவிர்ப்பது.

வெடிவதாரா மீதார மீதா ஹிஷண நத நம்

சுசிதா நடித்துள்ள ஹைஸ்கூல் ராஜா ந்து எனப்
தாலுனாக.

தாஃபர்யம்.

ஹரி குதிராமுள்ளவன், ஹரன் யானைமுகமுள்ள மகனை
யுடையவன் என்பதாம்

தாரதம்மீயம்

குதியானும் யானே சிறந்ததாதலால் குதினாமுகத்தினும் யானேமுகஞ் சிறந்தது. குதினாமுகமுள்ள ஹரியினும் யானேமுகமுள்ள விநாயகன் சிறந்தவன். விநாயகனி லவன் நறதை சிறந்தவன் இதனால் முகவிஷயத்தில் ஹரி தாழ்ந்தவனும, ஹரன் உயர்ந்தவனுமாக நின்றலால், நாம் குதினாமுகமுள்ள ஹரியை அபபிரதானமாக வகற்றி, யானேமுகமுள்ள மகனையுடைய ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்கோடே சரணமாக அடைந்து வணங்குகின்றோம்.—ஏ-று.

வகைப்பாட்டின்படி உதாரண நவவகைகள்

சுத்யுலாதினிஷபாநநவவஸஞநஃ

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (௮௭௭)

கோவாநயோரயிகுதநுவிஈவுபுலா

ஸுதநுஸுருவஈகரீவயஸிஸுயாஸீ||

ஏகஸ்யபாதிசதுரநநவஸுது அநயஸ்யபாதிஹிஷ்டாநநவ
ஸுது | கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவருததாஸஸக்யம்ப்ருவந்
துதமிமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பேயர்ப்பு

தருககு மிகுதி கொளநநவைத தனவாப மடிததுத தாரளிகள் ின்
பெருககு மிசையை யுறுமொருவன பிளளை யொருநான முகப்பெய
மருககொள மாலை யுறுமொருவன மைநத னுறு மாமுகன
யிருககு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரிய ரிறைஞ்சுதும்.

பதப்போநள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
சுது	பிளளை
சதுரநந	நானுமுகன
ஏவ	என்று
பாதி	பிரகாசிக்கிறான்,
அநயஸது	இன்னொருவனுடைய
சுது	பிளளை
ஷ்டாநநவ	ஆறுமுகனாகவே
பாதிஹி	பிரகாசிக்கிறான்ல்லவா,
அநயோ.	இவவிருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	*இதனை
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

உளசு

ஹரிஹரதரதம்மியம்.

தமிழம்

அநத இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நானமுகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான், மற்றொருவன் ஆறுமுகனான மைந்தனோடு பிரகாசிக்கின்றான்; பெரியவர்களா! இவ்விருவர்களில சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களுநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் நானமுகமைந்தனை யுடையவனெனறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமுடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“கொங்குவிமமியகொழுமடற்றமகாககுழவி
எங்குவந்தனமெவவழியிருந்தனமெனனா
அங்கண்மாதிரமெனைததையுமபாரத்ததுபாரப்பத
திங்களபோற்றிகழ்திருமுகனநானகெனசிறந்த” என்று வரும்
பாகவத்ததாலுணர்க.

ஒருவன் ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையையுடையவனெனறது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம ஆறுமுகமுள்ள பிள்ளையை உடையவனாகவிருத்தலால். இதனை—

“நஞ்சுமுகநதெறிக்குமெயிறறவணியுநதநதையெனநலையுண்ட
மஞ்சுமுகநகவிழமதமமொழிமுனனெனப்பலவரத்தான மாண்டு
விஞ்சுமுகம்மலகண்டகொக்கிறுத்துமிளிரிளவல்லெய்யேம்பாச
மஞ்சுமுகநருள்மொழியுமாறுமுகப்பெருமானையுடத்துவாழ்வாம்”
என்பனவாதிகளாலுணர்க. இது பிரசித்தம்.

நாப்பரியம்.

ஹரி நான்முக மைந்தனையுடையவன்; ஹரன் ஆறுமுகமைந்தனையுடையவன் என்பதாம்.

நாரதம்மியம்.

நான்முகனாகிய புதல்வனைக்காட்டிலும், ஆறுமுகமுள்ள புதல்வன் முகவிஷயத்திற் சிறந்தவன். ஆதலால், நான்முகன் றந்தையினும்

ஆறுமுகன் றந்தை உயாந்தவன்; அதனால் நாங்கள் பிள்ளைகளின் முக விஷயத்திற் றுழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, உயர் வடைந்த ஹரனைச் சரணாகதியாக அடைகின்றோம் —எ-று. (நிஅ)

சூராயவெஹிஜிஸாதிபயெவஹெகொந் ஸுஹு
வெஹிநியயம்ஹிபதிஹெகொந்
கொவாநயொந் ஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி
ஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி

ஆதாயவேதமதிஸதவிததேபுணாகோநயஸதுவேதநிசயம்விததே த்ரிலோக்யாம்! கோவாநயொரநிகஇதயநுசினதியவருத்தாஸ்ஸதயமப் ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாம்: ||

மொழிபேயரிப்பு.

வழியே மறைக் கொருநானகை வாங்கி யொருவன் வாலன்னம் இழியா. திவரு மொருவனாகக் கீந்தா னொருவ னிணையிலலா மொழியா மறைக் டமையுலக மூன்று முயய முனமீந்தான ளழிலா ரிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போரூள்.

ஏக:	ஒருவன்
புரா	முன்னா
வேதம்	வேதத்தை
ஆதாய	வாங்குகொண்டு
விததே	பிரமாவின்பொருட்டு
அதிசத்	கொடுத்தான,
அந்யஸது	இன்னொருவனானால்
வேதநிசயம்	வேதசமூகத்தை
த்ரிலோக்யாம்	மூன்று லோகத்திலேயும்
விததே	விதியின்பொருட்டு கொடுத்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவரில்

உளஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

அதிக	* சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்த	சொல்லலாப
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயக்கின்றோம்

பொழிப்பு.

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொண்டிருந்து பிரமன்பொருட்டு அளித்தான, மற்றொருவன் மூன்றுலோகங்களுக்கு உபகாரமாக வேதங்களைக் கொடுத்தான், இவர்களிற சிறந்தவனைப் பெரியவர்களான நீங்க ஞ்ணமையாக வுடைத்தால், நாங்கள்த மஹாபுருடனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வேதத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்து பிரமன்பொருட்டுக் கொடுத்தான் என்றது-ஹரிநை, அந் அவ்வறி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால்.

அசுரர்களாகிய மதுகைடபர்கள் பிரமனிடமிருந்த வேதபுத்தகத்தைக் கவரந்து கடலின் மறைந்தனா அதனா விருக்கின்றிப் பிரமன் கவலைபுற்று ஹரியினிடம் கூறினான் ஹரி உடனே ஒரு மீனாருவற்றைக் கடலிற்புருந்து அவர்களோடு போர்புரிந்து அவர்களைக் கொன்று அவர்கள் கவர்ந்துசென்ற வேதபுத்தகத்தை எடுத்ததுப் பிரமனிட மளித்தனன். இதனை —

“ வினாபுமைலரோன கிங்கவேதத்தைப்பறித்தகலவீனாயினெய்துஞ் சுராகஞ்சத்துருவாமதுகைடவாகடஞ்சிரந்துணித்தயாமீனாய வினாவினினெழுந்துசதுமுகக்கடவுளவினையறமறையினையுதவியரிநிவாபத்ததினடைந்தனென்னுஞ்சொலயாழ்முனிமலாமகட்க றைந்தான்” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உளக

ஒருவன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டி வேதங்களை அளித்தா
னென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன அவ்வாறு செய்திருத்தலால்.
இதனை—

ஸ்வஹாணஸ்ய ஸ்ரீகாவேத ஃஸோராமஸ்ய க்ருதயாமே |
வெஹாஸஸிஸாஸ்ய ஜாதாஸி ஸ்ரீபுணவா ஹ ஃஸ்வாஸகாஸி | என்று
ஹாலாஸ்யமானமியத்தில வருதலைக் சொன்னோனாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி பிரம ஞெருவனபொருட்டே வேதத்தை வாங்கியளித்த
வன, ஹரன மூன்றுலோகங்களின்பொருட்டி வேதங்களை அளித்த
வன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

ஒருவனமித்தம் ஒருநாரியநூசைப் புரிபவனையும், பலரினிமித்த
மொருநாரியம் புரிபவனையும் ஆராயுங்கால, செய்யுங்காரியம் பயனு
டையதேல பலனாயுங்கருநி யியற்றிய காரியத்தை யுடையவனே சிற
ந்தவன அதனால் பிரமாவாகிய ஒருவனமித்தம் அசுரர்களைக்கொ
ன்று வேதத்தை மீள வாங்கிக்கொடுத்த ஹரியினும் உலோகோபகா
ரமாக வேதங்களையளித்த ஹரன சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இந்த
வீடயத்திற்றழுவடைந்த ஹரியை அபிரதானமாகவகற்றி இந்நவீட
யத்தி லுயாவடைந்த ஹரனைப் பிரதானமாக்க்கருதி யவனது சரணங்
களையே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று (இக)

ஸ்கொஜ்வாநநரகஸ்யதாராமிஹகொ

ஹுநெஜ்வாநநரகாஸ்யதாராமிஹகொ

கொவாநயோரயிகஜதநுலிஹுவா

ஸ்தஸ்யவஹதிரிவயோரயாமி||

ஓகோஜகாநநரகஸ்யதாராமிஹகொஹ்யந்யோஜகாநநரகாநஸ்ய
தாராமிஹகொ | கொவாநயோரயிகஜதநுலிஹுவாஸஸ்தயம்ப்ரு
வந்துதமிம்வயமாஸ்யாம.||

மொழிபெயர்ப்பு.

பொல்லாக கொடுமை செய்யுநரகைப் போககி யொருவன் புகழுற்றான
எல்லா நரகங் களையுமடி யேயந்தா ரடையா தேயிருக்க
உலலா சஞ்சோ கருணையினை லொழித்தா னொருவ ணுயர்கொடுமை
இலலா விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் றொரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

எக:	ஒருவன்
நரகம்	நரகளை
ஸுதராம	மிகவும்
ஜகாந	அழித்தான்,
அந்ய	இன்னொருவன்
அநேகாந்	அனேகமான
நரகாந	நரகங்களை
ஸுதராம	மிகவும்
ஜகாந	போககடிக்கின்றன்,
அநயோ:	இவ்விருவருகளு
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நரகனென்பவனைக் கொன்று கீர்த்தியடைந்தவன், மற்ற
ஒருருவன் அநேகமான நரகங்களைப் போக்கடிக்கின்றான்; பெரியவர்

களே! இவர்களிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாசுதால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாகவடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் நரகனைத் தொலைத்தவனென்றது -ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் நரகனைத் தொலைத்திருத்தலால்.

நரகாசுரனென்று பேருள்ள அசுரன் அநேக காலம் வெகு கொடியவனும் அரசசெய்துகொண்டிருந்தான். இவன் கொடுமையை இந் திரன் ஹரியினிடமுண்பாத்தான். ஹரி உடனே கருடத்தேவோரி நரகாசுரனிருந்தவிடத்தையடைந்து போப்புரிந்து நரகனைக் கொன்றான். இதனை—

“பெருகாழியிற்குருதிப்புனற்பெருக்கெண்டிசபிறங்கக

கருகார்கலிசவற்ச்சிலைகால்கோட்டியகண்ணன்

முருகாயிரமவரிவண்குணமுடைகவிண்டலாதண்டா

நமகாசுரன்முடிவெவநதிராகருநேமியிறறடிந்தான்” என்று வரும் பழகவத்ததாலுணாக. இது ஹரி கண்ணனாக விருந்தானு இயற் றியது.

ஒருவன் அநேக நரகங்களை போககடிப்பவன் என்றது-ஹரனை அது அவ்வரன் அவ்வாறு போககடித்தலால்.

கௌதமமுனிவன் ஒருகால் யமபுரியையடைந்து அங்கு கொடிய நரகவாசிகளான பலரைப்பாத்தது இரகசமுற்று எமனேநோக்கி இவர்கள் என்னபாவஞ் செய்தவாகள்? இந்நரகா எத்தனைகாலமாக இவ்வண்ணத் தயரமனுபவிக்கின்றார்களென, அதற்கெமன் முனிவ ! இவர்கள் எனக்கு முன்னழிருந்த எமன்காலத்தவர்கள் என்றான். உடனே கௌதமன் இவர்களை யெக்காலத்தவனென்றறியுமாறு பிரமணமுதலிய பலரை வினாவினான். எவரும்வர்களை இன்னகாலத்தினொன்றுணா யாமையால் இரக்கங்கொண்டு கைலைக்குச் சென்று பரமேசுவரனை வணங்கி, இவர்களை யெக்காலத்தவனென்று வினாவித்தற்கு எவரும் இக்காலத்தவனென்று கூறுமையையும், அவர்கள் துன்பத்தை யக

உஅஉ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

றறவேணநிமென்றும் கூறியிரந்தனன். அதற்குரன் முனியே! நீ
நமமைக காஞ்சியிற்சென்று தியானஞ்செய, நாமநரகாகளை சுகப்படு
ததுகின்றோமென்றனன். உடனே அம்முனிவனும் அவ்வண்ணமே
செய்தான் உடனே ஹரன் அநநரகாகளை நரகங்களினின்றும் விமோ
சனஞ்செய்தனன் இதனை —

“ தடுத்தவைமபொறியுறுவனேகேணமதிசாரநதுநீயெமகனபிற்
றெடுத்தபூசனைப்பேற்றி னொருமபியிறைய நுழந்தவர்யாரு
மதிதநுமவயினிதோகணநாதராயமாநதனாகாணென்னு
மதிதகாதலினமொழிநதுமறநெததிறப்பயனகளுமவகுத்திட்டா”
என்று வருங் காஞ்சிப்புராணத்தாலுண்க

தாப்பரியம்

ஹரி ஒரு நரகனை யழித்தான், ஹரன் அநேக நரகாகளை நரகங்
களினின்றும் விலக்கினவெனப்பதாம்

தாரதம்மியம்.

ஒரு நரகனை அழித்தவனுக்கும், அநேக நரகாகளை யழித்தவனுக்
குத் தாரதம்மியம் யதார்த்தமாக உண்டன்றோ? அநேக நரகாகளை மோ
சித்த ஹரனிலும் பெயரானமாதிரம் நரகஞன் ஒருவனையழித்த ஹரி
தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்களுயாநத ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்
றோம் — என்று. (சு0)

ஊகொஹியாஜகவலிஹிபுராயயாவெ

ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

கொவாநயொரயிகுத ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ

எகோஹியாஜகபலிஹிபுராயயாவெ ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ
ஸர்வஸௌக்யம் | கோவாநயொரயிகுத ஹுநெ லாடிஹிஹிபுராயயாவெ
புருவதுதமிமம்வயமாஹ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

முதிரா விளமா முலைமடவாரா மொயத்த நகரின முழுமறைகள்
அதிரா வியற்று மிடடியிடை யடைந்தே யொருவன பலியிரந்தான்
முதிரா வொருவ னிகப்பாதின மொயத்த பல ன்கள் முழுதீவோன
எதிரா ரிவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதாபொருள்.

ஏக	ஒருவன்
புரா	முன்னா
யாஜகபலிம	யாகஞ்செய்கின்ற பலியை
யயாசேஹி	யாசித்தான் லலவா,
அநயஹி	இன்னொருவனான
இஹஹிபரத்தச	இகத்திலும் பரத்திலும்
ஸாவஸௌக்யம ததௌ	ஸாவஸௌக்யத்தை கொடுக்கிறான்,
அநயோ	இவ்விருவரில
அநிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் முன்னம் பலிசசகரவாததியின் யாகசாலையை யடைந்து அவனை யாசித்தான், மற்றொருவன் எல்லாருக்கும் இகபரசுகங்களை யளிக்கின்றான் ; இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே! நீங்

உஅச

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

கருணாபரிகளானால், நாங்களுந்த மஹாபுருஷனையே சரணமாகவ
டைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பலியை முன்னம யாசித்தானென்றது-ஹரியை, அது
அவ்வரி அவவண்ணம யாசகஞ்செய்திருந்தலால் இதுவே—

“சிறதையுநதெந்நொனசெயவெனருன
அநதன்னமூவடிமண்ணருளுண்டேல
வெநதிறலாயிதுவேண்டிமெனமுன்
தந்தனென்றன்வெள்ளிதடுததான்” என்று இராமாயணத்
தில் ஹரி மாவவியைப்பாதது, நீ என்மீது இரககமுள்ளவனானால்
எனக்கு மூனாடி மண்ணருளாக எனறிரந்தான் என்று கேட்கப்படுத
லாலுணாக. இது பிரசித்த சரிதம் (இது ஹரியின் வாமனரூபத்தில்
நிகழ்ந்தது.)

ஒருவன் இகத்திலும் பரத்திலும் சுகமளிப்பவனென்றது - ஹர
னை, அது அவவரன் அவவாறளித்தலால் இதுவே—

ஹரன்பெயரான-சப்பு-சங்கராதிவாககியங்களே யுணர்த்தும்.

‘ஸ்ரமஸூகமபவதி’ சம-கரோதி-சங்கர எனறு கேட்கப்படுதலாலும்,

“இன்பமபெருக்கியிருளகற்றியெஞ்ஞானறுந
துன்பந்தொடாவறுததுச்சோதியாயனபமைததுச்
சீராபெருந்துறையானெனனுடையசிறதையே
ஹராககொண்டானுவந்து” என்று வரும திரவிடவேதந்நா
லும், ஹரன இகபரங்களி லின்பமளிப்பவனென்று அறியப்படுகிறான்.

தாப்பரியம்.

ஹரி இரந்தவன்; ஹரன் எல்லாருக்கு சுகமளிப்பவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவனைச் சென்று யாசிப்பவனிலும் பலாருக்கு சுகமளிப்பவன்
சிறந்தவனேயாம். ஆதலால் நாங்கள் பலியை யாசித்த ஹரியை அப்
பிரதானமாகவகற்றி, சம்புவாகவுள்ள ஹரனை சிறந்தவனாகக்கருதி
யவந்து சரணங்களையே சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுக)

ஹனகொடியளஜலஜலேககராஹ்வஹஜந
ஹபுநெபாடியளஜலநலேககராஹ்வஹஜந.
கொவாநபொராயிகஜதபுநஹ்வஹபுரபா
ஹதபுஹ்வஹதபுஹ்வயபாபுயாபி.

ஏகோததௌஜலஜலேககராபுஜேநஹ்யநயோததௌஜ்வலந
மேககராபுஜேந| கோவாநயோரதிகஇதயதுசினதியவருததாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவய்மாஹ்யாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

மாதா சலச மதையொருவன் மகிழ்ந்த தரிததான் மற்றொருவன்
தீதில் கமல மலனென்னச சிறந்த வொருநற் நிருக்கரத்திற்
ஒத வரிய வங்கிதனை யொளிர வெடுத்தா னோதுமிடத
தேதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
ஏககரம்புஜேந	ஒரு கரகமலத்தினாலே
ஜலஜம	சங்கத்ததை
ததௌ	தரித்திருக்கிறான்,
அந்ய:	இன்னொருவன்
ஏககராபுஜேந	ஒரு கரகமலத்தினால்
ஜ்வலநம்	அக்னியை
ததௌ	வகிக்கிறான்;
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசின்தியா	ஆலோசித்து

உ.அ.சு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாம்

தமிமம்

அநத இவனை

வயம

நாங்கள்

ஆஸ்ரயாம்.

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தினுற் சலசநதரிததுககொண்டிருக்கின்றான், மற்றொருவன் கரகமலத்தினுல தீயைச் தரிததுக்கொண்டிருக்கின்றான், பெரியவாகுன¹ இவாகளிற் சிறந்தவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணபாக அடைந்த வாழ்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கரகமலத்தாற் சலசந தாங்கினுனென்றது - ஹரியை, அது அவ்வரி சலசமான சங்கததைத் தாங்கியிருத்தலால் இதனை —

“ தடவராயினமீதேசரற்காலசந்திரன்

இடையுவாவிலவநதெழுந்தாலேபோலநீயும்

வடமதுரையார்மன்னவாசுதேவனகையில்

குடியேறிவீற்றிருந்தாயகோலப்பெருஞ்சங்கே ” என்னும்

நாலாயிரப்பிரபந்ததாலுணாக.

ஒருவன் கரகமலத்தால் ஜ்வலனம் தாங்கினுனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் தீயைத் தாங்கியிருத்தலால். இதனை —

“ மையன்மாதொருகூற்றன்மால்விடையேறிமான்மறியேநதியதங்

கையன்கார்புரையுங்கறைக்கண்டன்கனன்மழுவா

னையரூழலாகுவானணிநீவயற்றில்லையம்பலத்தான

செய்யபாதம்வந்தென்சிந்தையுள்ளிடநிகொண்டனவே ” என்று திருவிசைப்பாவில் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

தாழ்பரியம்.

ஹரி சலசமான சங்கத்தை யேந்தினவன்; ஹரன் ஜ்வலனமான தீயை யேந்தினவனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலசந தாங்கினவனிலும தீயைத் தாங்கினவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் தீயைத் தாங்கின ஹரஜைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவனை யே சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (௬௨)

ஹகொ ஹஜொவிநிஜோதபுஸீரஹிஜாஸீ
 ஹநொ ஹலீலாதிநிதராஹிஜராஜஜெஸி
 கொவாநயொஸிஹதபுநஹிஹபுலா
 ஹதபுஹவஹதஜிஹவயோஸுயாஜி

ஏகே தவிஜோபிநிஜமாதருஸிரசசிதாஸீ தநயோவிபாநிநிதராம த்விஜராஜமௌலி | கோவாநயோரதிகஇதயநுசிநதியவருததாஸஸ்ய மப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம ||

மொழிபேயர்ப்பு

அந்தண் மவுலி கொளுமொருவ னருமா மறையோரு குலத்தினீடை வந்துவ கொடிய செய்கையனாய் வதைத்தான் றாயை வளையொருவன் சொந்தவ கொள்ளத் துசராச மவுலி யாகித் துலங்கினான் இநத விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
த்விஜோபி	பிராமணனாக இருந்தபோதிலும்
நிஜமாதருஸிரசசித	தன்னுடையமாதாவினுடைய தலை அறுத்
ஆவீத்	ஆனான், [தவனாக
அந்ய:	இன்னொருவன்
நிதராம்	நிகவும்
தவிஜராஜமௌலி:	{ பிராமணசிரோஷ்டாகட்டுக் கிரீடமாயும் சந்திரனைத் தரித்தவனாயும்
விபாநி	பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்;
அநயோ :	இவ்விருவருக்குள்

உஅஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அந்நணனாக விருந்தபோதிலும், மாதாவின் சிரசையறுத்தவனாகவாயினான், இன்னொருவன் அந்நணா திலகனாகவும் சந்திரசேகரனாகவும் விளங்குகின்றான், பெரியவர்களே! இவர்களுகளுள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்களந் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அந்நணனாகவிருந்தும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்தவனென்று பிரசித்தியானவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் பரசுராமாவதாரத்தில நடந்தது. இதனை—

“சரிந்திருண்டறவுநீண்டகூடதலோராதடக்கைபற்றியிரிந்தனன்சென்னியின்மறதாழைமுன்னமைத்தலோடும் புரிந்தபேருவகைவெள்ளம்பொங்கினன்புதல்வற்புல்லிபரிந்தனன்பரசுராமற்கினையனபகவர்தரீனான்” என்று ஸ்ரீஸ்காந்த மஹாபுராணத்தும்,

“தாயையாங்கொல்லோமென்றுதாழ்த்தனராகத்தாயென்றேயோணுகையைப்போழ்தெம்முனாய்கழந்தநின்றன்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

உஅசு

நேயமா துணைவர் தம்மைச் செருத்திடுதியென்னத
துயமாதவததோனசொல்லுதுணிததன்னபரசகாமன்” என்ற பா
கவதததும் வருதலைக்கொண்டுணாக.

ஒருவன் தவஹராஜமௌலியென்றது-ஹரணை, அது அவ்வரன் வ
வண்ணமிருத்தலால். இதனை—

“காப்பாயபடைப்பாயகரப்பாயமு முதுங்கண்ணாவிசுமபினவி
ண்ணோகெல்லா, மூப்பாயமூவாமுசலாயநின்ற முதலவாமுன்னே
யெனையாண்ட, பாப்பானேயெய்பராவென்றபாடிப்பாடிப்பணிந
துபாத், பூப்போதணைவதென்றகொல்லோவெனப்பாலாமணியை
ப்புணாந்தே” என்று வருதிரவிடவேத்ததாலும்,

“பிராமணனையேகடவுளாதமுடபிஞ்சுகாவேனையாதமுட [வோன
பிராமணனையானே பிராமணனறனகருப பிராமணனகியுனை யிகழ்
பிராமணனல்லன்” எனனுங் காஞ்சிப்புராணத்தாலும் உணாக

தாற்பியம்.

ஹரி பிராமணனாகியும் கொலைபுரித்தவன், ஹரன் பிராமணனாகி
வட்டனாகவேயுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒருவன் பிராமணனாகப் பிறக்கும் மாதாவைக் கொலைபுரிந்து
(பாவியாயினான்) அபகீர்த்தியுற்றான், இன்னொருவன் பிறவாமலே
பிராமணசிகோட்டனாக விருக்கின்றான், இவர்களில் பிராமணசிகோட்
டனே சிறந்தவளுதலால், நாங்கள் இந்த துசராஜவிஷயத்தில் தாழ்
வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்தி லுயா
வடைந்த ஹரணைச் சிறந்தவனாகக்கருதி அவ்வரனுடைய சரணங்களை
யே அடைகின்றோம்.—என்று.

(சுசு)

ஸஜாதநொதிநிகராபுந்நீசுருகெக

ஹொரெவஹிபுயரகெக

கொவாமயொரபிகுஜுவரகா

ஹுதஸுஸுவஹுகிசெவ்யகோஸுயாசெ

சங்காத்தனோதிநிதராம்தவநிமாதரமேகலங்காரமேவஹ்ருதயாத்ஸ
கலாததமநய: ! கோவாநயோரதிகஇதயதுசிரத்யவருத்தாஸ்ஸதயம்ப்
ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

பங்கந் திணியுங் கடனீரிற பயிலுஞ் சங்கந் தீனையொருவ
னெங்கும் புகழ் வுதிதியிசை யேற்றா னொருவ னிதையத்திற்
துங்கம்பெறுமெயப்பொருளனை ததுந துலங்கவோங்காரஞ்சொற்றான்
இங்கு ன னவரிற சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சு துமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

சங்காத

தவநிமாதரம்

நிதராம்

தனோதி

அந்ய:

ஹ்ருதயாத

ஸகலாததம

ஒங்காரவவ

தனோதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

அதுசிர்த்யா

வ்ருத்தா:

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன

ஸங்கத்தினாலே

தவனியையே

மிகவும்

செய்துகொண்டிருக்கிறான்,

இன்னொருவன்

மனசினாலேயே

சகலாத்தவகலையுமுடைய

ஒங்காரபிரணவதையே

உச்சரிக்கின்றான்;

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன்?

இதனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை (அருத்தரசமினறி) ஊதினான், மற்றொருவன் பிரணவத்தை சகலாததங்களுந் துலங்க உச்சரித்தான்; இவ்விருவர்களிற பெரியவாகளே சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீவிருநாததால், நாங்கள் உங்களா லுரைக்கப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனை ஆசரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சங்கத்தை முழக்கினுன்னெறது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால் இதனை—

“பின்னுமபிறவாளெயிற்றந்தகனவீற்றிறுகும
தென்னமபுலத்திறககிராமா மணிததோகடாவிப்
மின்னுநதிரையிறகவாசங்குபிறங்கடாயும

முன்னமபடைத்தமுக்கனின்றுமுழக்கலசெய்தான்” எனனும பா கவத்ததாலுணாக.

ஒருவன் பிரணவத்தை யுச்சரித்தானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வாறுசச்சரித்தமையால். இதனை—

“கள்ளமுளரிக்குணமுரலகாலையேறுகால
புள்ளொலியினுவுமிதழுமபுடைபெயாநது
துள்ளவெழுதெவொலிதொண்டாசெவியாற்ற
லுள்ளவயலபுநகுவுகையொணபயிவளாப்ப” என்றும்,

“ஒதருமகாரமுகாரமேமகாரமுதித்திடுமபிரணவம்” என்றும் வரும திருவிளையாடலாதிக்களாலும்,

“நின்றிருவோருமவலங்கொடுவணங்கிலவியேயுயா தழற்பிழம்பை
யொன்றினறியவேணடுமென்றுறற்காலையிலொலித்ததுகுழை
மன்றவவ்வொலியையறிகலராகியங்கியேபா தின்மற்றதுதான்
அன்றுநலலகரமுகர்மாமுகரநாதமாயப்பிரிந்ததாலடைவே” என்னும் வாயுச்சங்கிதையாலும் உணாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி சங்கத்தொனி செய்பவன்; ஹரன் பிரணவத்தொனி செய்பவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

வீணே, பொருளற்றவோசைபான சங்கத்தொனி செய்பவனீ
லும், சகலாதத ரூபமான பிரணவோசசாரணஞ் செய்பவன சிறந்த
வனாதலால், நாங்கள் சங்கத்தொனி செய்த ஹரியை இநதவிடயத்திற
ரூழ்ந்தவனாக வகற்றி, இநதவிடயத்தி லுயாந்த ஹரனை அடைக்கல
மாக அடைகின்றோம்.—எ-று (சுச)

வனக்ஷுமக்ஷுமஹிதோவிதநோதிரக்ஷா
சிந்த்ஷுமஹிதோவிதநோதிரக்ஷா
கோவாநயொரஸிக்ஷதந்த்ஷுமஹிதோவிதநோதிரக்ஷா
ஹிதந்த்ஷுமஹிதோவிதநோதிரக்ஷா

எகஸ்துசகரஸுத்திதோபிதநோதிரக்ஷாமநயஸ்துக்ஷணடபரஸாவி
தநோதிஸிக்ஷாம் | கோவாநயொரஸிக்ஷதந்த்ஷுமஹிதோவிதநோதிரக்ஷா
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தடங்கொள் கமல மலரனைய தன்னதெழில் கொள செங்கரத்தி
னிதடங்கொளாழி யதனாலிவ வலகை யொருவ னிரக்கித் தான்
திடங்கொள் கணட பரசினனாய்ச சிககை யொருவன செய்கின்ற
னிதடங்கொளவருட்சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற்பெரியீரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எகஸ்து	ஒருவனானால்	[போதிலும்
சக்ரஸுத்திதோபி	சகராயுத்ததோடு	கூடினவனாக இருந்த
ரக்ஷாம்	ரகையைய	
தநோதி	செய்துகொண்டிருக்கின்றான்,	
அந்யஸ்து	இன்னொருவனானால்	[ருந்தபோதிலும்
கண்டபரஸா:	கண்டிக்கப்பட்ட பரசையுடையவனாக இ	
ஸிக்ஷாம்	சிகையைய	
விதநோதி	செய்கின்றான்;	

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருததா.	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் சக்கரநதாங்கிக் காத்தற்றொழிலைச் செய்கின்றான், மற்றொருவன் கண்டபரசைத்தாங்கிச் சினைகூயைச் செய்கின்றான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்கள்நாததால, நாங்கள்நதமஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சக்கரநதாங்கி இரக்கிகின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வாரியற்றலால். இதனை—

“ஆககுமாரயனமுதலாகியவுலகங்

காக்குமாறுசெங்கண்ணிறைகருணையங்கடலாம்

பூக்குமாமுதலெவனவனபொன்னடிபோற்றி” என்னும்

பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் கண்டபரசைத்தாங்கி சிக்குகின்றனென்றது-ஹரினை, அது அவ்வரன்வண்ணியற்றலால். இதனை—

“வெய்யவனங்கிவிழுங்கத்திரட்டிய

கையைத்தறித்தானென்றுந்தீபற

கலங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்பது முதலிய

திருமறை மொழிகளாலுணர்க.

உகூசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்தபரியம்

ஹரி சககரந்தாங்கி உலகை ரக்ஷித்தான், ஹரன் கண்டபரசைத்
தாங்கி உலகைச் சிக்ஷித்தான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

இரக்ஷிப்பவனிலும் சிக்ஷிப்பவன் சுவதந்திரஞாதலால், சிக்ஷை
கிய ஹரனே சிறந்தவன். நாங்கள் இந்தவிடயத்திற் குழுவடைந்த
ஹரியை அப பிரதானமாக அகற்றி, இந்தவிஷயத்திற் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம் —எ-று. (சுரு)

வனகொடிபாகுதிபிவிநுஜசிவ்விவ்லாஷி

வாடபுக்ஷவிநுதகிசெகுதிபரிதிவ்லாஷி

கொவாடயொரபிகுதபுநவ்விவ்லாஷி

வ்லாஷிபுநவ்விவ்லாஷிபுநவ்விவ்லாஷி

ஏகோதஸாக்ருதிவிபிந்நஇதிஹிவ்யபாஷிசாந்யதீவபிந்நதமமூர்த்
திரிதிஹ்யபாஷி கோவாநயோரதிகஇதயதுசிரதியவருததாஸ்ஸதயம்
ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மோழ்பேயர்ப்பு

புத்து வகையாய் வருமுடலைப் படைத்தா னொருவன் பகரொருவன்
ஒத்து வருமோ ருடலன்றி யுடலவே றடையா வொண்மையனாய்
ரித்த முறுவ னெனமறைகள் நிகழ்த்தும பெருமை நியமத்தான்
இததன் மையரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகச்ச

தசாக்ருதிவிபிந்ந

இதி

அபாஷிஹி

அந்யஸ்து

அபிந்நதமமூர்த்தி

ஒருவனானால்

பத்துவகையாக வேறுபடுமவன்

என்று

சொல்லப்படுகிறான்ல்லவா,

இன்னொருவனானால்

பிகவும் வேறுபடாத தேகத்தையுடையவ

இதிஹி	என்று சொல்லப்படுகிறான்ல்லவா;
அநயோஃ	இவவிருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு.

பெரியோர்களை! ஒருவன் பத்துவகையான வேறுபாடுகளையுடைய பிறவிகளையுடையவன், மற்றொருவன் பிறவியே இல்லாதவன்; இவ் விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுடையதால், நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பத்துவகையான பிறவிகளை யுடையவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை—

“ மெச்சபுகழ்வேங்கடவாவெண்பாவிற்பாதிவிலென்
இச்சையிலுன்சென்மமெகெகவா - மச்சாகூடா
மாகோலாசிங்காவாமாராமாராமரா
மாகோபாலாமாழாவாய்” என்னும் வெண்பாவாறுணர்க.

ஒருவன் பிறவியே இல்லாதவனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் பிறவியில்லாதவனாக இருத்தலால். இதனை—

“ எல்லார்பிறப்புமியற்பாவவந்தஞ்
சொல்லாற்றெளிந்தேநஞ்சோணேசே

உகூசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ரில்லிற் பிறந்தகதையுங்கேளேம்பேருலகில்
வாழ்ந்துண்டிறந்தகதையுங்கேட்டிலேம்” என்னும் வெ
ன்பாவா லுணர்க.

தாத்பரியம்.

ஹரி பததுப்பிறப்புக்களையுடையவன்; ஹரன் ஒருபிறப்பு மில்
லாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பலபிறவிகளையுடையவனைவிடப் பிறவியே இல்லாதவன் சிறந்த
வெனென்பது உலகவநுபவம் இதனால் நாங்கள் பிறவியினாலிழிந்த
ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவியினமையா லுயர்ந்த ஹரனை
அடைக்கலமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (சுசு)

முஹந்நிஹத மஜ்ஜாஜஜிரகூதெகொ
ஜிதக மூந்நிஹத மூந்நிஹத மூந்நிஹத மூந்நிஹத
கொவாமயொரயிகுத மூந்நிஹத மூந்நிஹத
ஹத மூந்நிஹத மூந்நிஹத மூந்நிஹத மூந்நிஹத

க்ராஹநிஹதயகஜ்ஜாஜிரகூதேகோமருதயுநிஹதயமுநிபுத்ரம்
ரகூதநய: ! கோவாமயொரயிகுதமூந்நிஹதயமூந்நிஹதயமூந்நிஹதய
நதுதமிமம்வயமாஸ்ரயாம||

மோழ்பேயர்ப்பு.

பென்னம் பெரிய வீரதிவென்ப பிறங்கு முதலே தனைச்சிறிய
சின்னம் புரிந்து கரிதனைச்ச சிறந்து காததான சீரியெதிர் [ன
மன்னந்தகனை வதைத்தொருவன் மறையோனமகனை மகிழ்ந்தாண்டா
என்னுந் தகவிற சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவன்

க்ராஹம்

முதலையை

நிஹத்ய

கொன்று

கஜராஜம்
அரக்ஷத்
அந்ய:
ம்ருத்யும்
நிஹதய
முநிபுத்ரம்
அரக்ஷத்
அநயோ:
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருததா.
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிமீம்
வயம
ஆஸ்ரயாம:

கஜேந்திரனை
காப்பாற்றினான்,
இன்னொருவன்
எமனை
கொன்று
மாரகண்டேயனை
காப்பாற்றினான்;
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிகின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியோர்களே! ஒருவன் முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான், இன்னொருவன் எமனைக்கொன்று மாரகண்டேயனைக் காத்தான், இவர்களிலெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்கள் உணமையாக வுதைதால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் முதலையைக்கொன்று கசேந்திரனைக் காத்தானென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி கசேந்திரனைப் பீடித்த முதலையைக்கொன்ற மையால்.

பாண்டியனொருவன் அருந்தவனான வகத்தியனைக் கண்டபோது மதயானையைப்போல மதித்து இருந்தமையால் வனை நீ நம்மை மதி

யாமையால் மதயானையாகக்கடவை என்று அகத்தியன் சபித்தான். அதனாலவன் யானையாகி ஒருதாமனாயோடையிற பெண்யானைகளோடு புணர்ந்து விளையாடினான் அப்பொழுது அங்கிருந்த முதலையொன்று அதன்காலை பிடித்துக்கொண்டது; அதனையையானை நாராயணனைக் குறித்து ஒலமிட்டது, அவ்வொலிகேட்ட வரி யவ்விடஞ்சென்று முதலையைக் கொன்று யானையைக் காத்தன இகனை—

“ எறிசுடாவிரிக் குநேமியெறிந்தனென்றிதலோடும்
பிறைபுளையெயிறுபபேழ்வாயபிளந்துவெவவிடங்காதுஞ்சி
அறைதருசாபநதனனாடைநதவவ்வுருவுநீத்து
விறலுடையூகுவென்னுமவிஞ்சையனாயிற்றனநே” என்னும்

பாகவதததாலுணாக.

ஒருவன் முனிபுத்திரனை எமனைக்கொன்று காததானென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் காததமையால்

ஹரன் மிருகண்டு முனிமகனான மாரககண்டமுனி சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்த சமயத்து அவன கழுத்திற பாசமிட்டிழுத்த எமனைக்கொன்று மாரககண்டமுனிக்கு என்றும் பதினாறுவயிர்ந்தான். இதனை—

“ மதத்தான்மிககான்மற்றிவனமைந்தனுயிரவாங்கப்
பதைத்தானென்னாவுனனிவெருண்டானபதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமசசேவடிதனனாற்சிறிதுநதி
யுதைத்தான்கூற்றனவிணமுகில்போன்மணனுறவீழ்ந்தான்”
என்னுங் காந்தமஹாபுராணததாலுணாக.

தாற்பரியம்.

ஹரி முதலையைக்கொன்று யானையைக் காத்தான; ஹரன் எமனைக்கொன்று முனிபுத்திரனைக் காததான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

ஒரு நீர்வாழ்சாதியைக்கொன்று ஒரு காட்டுவிலங்கான யானையைக் காத்த்தினும், எமனென்பவனைக்கொன்று பிரமவிரூபியான

மார்க்கண்டேயனைக் காததது விசேடமாதலால், நாங்கள் மிருகத்திற் குபகாரஞ்செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிராமண்ணுக் குபகாரஞ்செய்த ஹரினைச் சிறந்தவனாக நியாயமுகத்தால் லறிந்து அம் மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுஎ)

ஊக்ஸ்பவளஹுவ நஹிகா காஹகடுபு .
 சிநிஸ்பவளஹுவ நஹிஷபவலுவபடுதநாயாஃ!
 கொவாநயொரயிகஹகடுபு நஹிஷபவலுவபடுதநாயாஃ!
 ஸுதஸ்பவளஹுவநஹிஷபவலுவபடுதநாயாஃ!

ஏக:பபௌபுவநீகரகாளகூட மநய.பபௌஸ்தநவிஷதம்கஹபூத
 நாயா:| கோவாநயொரதிகஇதயதுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம்ப்ருவந்து
 தமிமம்வயமாஸ்ரயாம:|

மோழ்பேயரீப்பு

மண்ணுங் கடலும் மாவாணம் மற்று முள்ள மாண்பொருளும்
 விண்ணுங் காலு மலறவரும விடத்தை யொருவன் விழுங்கினான்
 நண்ணும பேயி னகிலவிடத்தை நக்கி யொருவ னயந்துற்றான்
 எண்ணு மிவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்	[கூடவிஷத்தை
புவநீகரகாளகூடம்	உலகினுக்குக்குப் பயத்தைத்தருகிற கால	
பபௌ	குடித்தான்,	
அந்ய:	இன்னொருவன்	
பூதநா	பூதனையினுடைய	
ஸ்தநவிஷதம்	தனவிஷத்தை	
பபௌகஹ	புசித்தான்;	
அநயோ:	இவ்விருவரில்	
அதிக:	சிறந்தவன்	
கோவா	யாவன்?	
இதி	இதனை	

அதுசிந்தியா	ஆலோசிதது
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அஞ்சத்தக்க காளகூடவிஷத்தைப் பானஞ்செய்தான், மற்றொருவன் பூதனையின் தனத்திற் பூசியிருந்த (குறைவான) விடத்தைப் பானஞ்செய்தான், பெரியவர்களே! இவ்விருவருக்கு எரிந்த விடயத்திற் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் உண்மையாகச் சொன்னால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் காளகூடவிஷத்தைப் புசித்தானென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு குடித்தமையால். இதனை —

திருமால் தேவர்கள் நிமித்தம் பாற்கடலை மந்தரமென்னு மத்திட்டுக் கடைவித்தனா, உடனே அதனிற கொடிய ஆலால விடமுண்டாகியது. அதனைக்கண்ட வமரராதிய ரஞ்சி யோடினார்கள். திருமால் நானிருக்கின்றேன், அஞ்சாதீனென்றதைத் தன்னதாழியுடன் விடத்தினருகி லெய்திக் கருகி இனி யென்செய்வதென விண்ணவருடன் கலந்து ஓடி ஸ்ரீகைலையையடைந்து இறைவனை வணங்கி அண்ணலே! கொடிய விடம் கடல்கடைந்தபோழ் துண்டாகியது. அதனை மிர்த்துஞ்சயரான தேவரீரோ அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்றனர். உடனே அனைவரையும் மஞ்சமாறு செய்த அவவிடத்தை இறைவனுண்டன்ன. இதனை —

“ மாயையுண்கணினோக்கலுநதிருவுளமகிழ்ந்து

பாழிமால்விடைக்கொடிமிசையுயர்த்தருள்பகவ

னேழைவானவாககிரங்கியேயினி துகளே னேடி
யாழிவலவிடமபருகினனகிலமுமுய” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்தும்,

“கோலாலமாகிக்குகைகடல்வாயனறெழுநத
வாலாலமுண்டானவன்சதூதானென்னேடி
யாலாலமுண்டினேலனறயனமாலுள்ளிட்ட
மேலாயதேவகொலலாமலீடுவாகாணசாழிலோ” என்று திரு
வாசகத் திருமுறையினும் வருதலைக்கொண்டுணாக

ஒருவன் பூதனையின் நனவிடபானஞ் செயதானென்றது-ஹரி
யை, அது அவ்வூரி அவ்வண்ணம் செய்தமையால.

ஹரி கண்ணனாக வவதரித்த ஞானறு அவ்விரிநகுப் பகைவனாக
வும், மாமனாகவுமிருந்த கஞ்சனென்பவ னடைபயி பூதனையென்னும்
பிசாசி, தனது தன்னியத்தில லிடத்தைத்தடவினவளாக மாயவருவத
துடன் வந்து பாலூட்டினா ஹரி அப்பாலையுண்டு அவனாக கொன
றான. இதனை—

“செஞ்சடாமணிக்கலைசிலம்பொடுசிலம்ப
வஞ்சியெனநின்றெருசிமருங்குறடுமாற
நஞ்சுபொதிவெம்முலையருத்துநடந்தாள
அஞ்சவருபூதனையணங்குருவெடுத்தே. என்றும்,
அறிந்தநகையாடிமுலையங்கைகொடுபற்றி
மறங்குலவுவஞ்சமகண்மாமுலைமணிககண்
திறந்தொழுபாலிடுகெடுசெய்யதளிரொன்னப்
பிறங்குகனிணாய்முகிப்பிழிந்துயிர்குடித்தான்” என்னும் பாக
வதத்தாலுணாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி பூதியின் தனவிடமுண்டவன்; ஹரன் ஆலாலமுண்டவன்
என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திருமால் முதலியவனைவரையும் பின்னொடர்ந்து வந்ததுவும், திருமலைக் கரியவனாகச் செய்ததுவுமான கொடிய ஆலாலவிஷத்திற்கும், பூதனையின தனத்தையே ஒன்றும் ஊறுபுரியாத சாமான்யவிடத்திற்கும் வித்தியாசமிருப்பதுபோன்றே அவைகளைப் பாணஞ்செய்தவர்களுக்கும் தாரதம்மியம் இருக்குமென்று கூறவேண்டுவதின்ரும், இதனால் நாங்கள் குறைவான தனவிடபாணம் செய்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, மிகுதியான காளகூட விஷபாணஞ்செய்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (சுஅ)

வனகஸுபுஸூஜயயீநுவிவதிஸூஹத
தகெஸெபுகெடிஸிதாஸூஹவந்யதாஸு
கொவாநயொராபிகுஹதூஹிஹிவபுஜா
ஸூதபுஸூஹவஹதூஹிஹிவபுஜாஸூஹ

ஏகஸ்யஸந்தஜஸநிப்பிபதிஸம்பததஸயைகதேஸமிதரஸதுபந்
தயதநாதி கோவாநயோரதிகஇதய நுகிநியவருததாஸஸதயம்ப்ருவந்
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

ஈரோன் நியவக கடலேழி லேயநத நீனா யெழிலொருவன்
பேரோன் நியசின் தையனாகப் பிறவரு மடியன பிடிததுண்டான் [ன்
தாரோன்றியதோ ளினிநொருவன் தனியோகடலேழுயன்றடைததா
ஏரோன் நியருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற் பெரிய ரிறைஞ்சதுமே

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய	ஒருவனுடைய
பக்த:	பக்தன்
ஸந்த	ஏழுவகையான
ஜஸநிந்	கடல்களை
பிபதிஸ்ம	பாணஞ்செய்தானே,

இதரஸ்து	மற்றொருவன்
கஸய	அநத கடலினுடைய
ஏகதேசம்-யதநாத	ஒருபாகத்தை பிரயத்தினத்தோடே
பபந்த	கட்டினான்;
அநயோ;	இவ்விருவருகளுள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அநத இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

பெரியவர்களே! ஒருவனுடைய பதத்தினை எழுவகையினதான கடல்களையும் பாளையனையான, இவ்விருவன் தானே கடலின் ஒருபாகத்தை வெகு கட்டத்தூண்டி கட்டினான், இவரின் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் எண்ணியதாக வுரையதால் நாங்கள் அவனை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவனுடைய பததன் எழுவகையினதான கடல்களையும் குடித்தானென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரனுக்கன்பன் அவ்வாறு குடித்தமையால்.

விருத்திரனென்னு மகரனை இந்திரன்போரிற் கொல்லச்சென்றான். உடனே விருத்திரன் இனி நாமிருந்தாற் கெடுதி சம்பவிக்குமென ஒழிக் கடலிற் புகுந்தொளித்தான். இந்திரன் கடனீரினுட்புக்க, விருத்திரனைக் கொல்லுமாறு சிவபத்தனான விர்தமடக்கியிருந்தான்.

முனியையடைந்து வணங்கி ஐயனே! என்பகைஞன் கடலிற் புக் கொளித்திருக்கின்றான் அவனைக் காட்டித் தரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுதலும் அம்முனிவன் சிவத்தியானததுடன் கடலினருகிலாகிக் கடனீரை அள்ளி ஆசமனஞ்செய்தனன். உடனே கடனீரனைத்தும் அகத்தியமுனியின் வயிற்றினிடத்தாயின. பின்னர் நீரற்ற கடற்குட் காணப்பட்ட விருத்திரனை இந்நிறன் கொன்றான். இதனை—

“ என்றவனிககணடாப்பானிகலபுரிபுலனகளைநதும்
வென்றவெனடியோன்றனைவிடையவனவடிவமாக்கி
நின்றவனநிறானநதெயமையாயநிறந்தவெள்ளி
மன்றவனூழிசெசநதீவடிவினை மனததுடகொண்டான
கைதவனகரநதுவைகுங்கடலைவறபடநகுங்கையிற
பெயதுமுநதெலலைததாக்கிபபருகினுனபிறைசோசெனனி
யையனதருளேபபெற்றாநகதிசயமிதெனகொனமூன்று
வையமுததொழிலுஞ்செயயவல்லவரவரோயனே” என்று வரும்
திருவிளையாடலாதிகளாலுணர்க.

பங்
ஒருவன அநதக்கடலினுடைய ஒருபாகத்தைப் பிரயாசைப்பட்டுக் கட்டினுன்னெறது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ் செய்கிருத்தலால்.

ஹரி இராமனாகவந்த ஞானறு அவன மனைவியை இராவணனெடுத்தது இலங்கையில் சிறைவைத்தனன். இராமனு் கடலின்கிவிலுள்ள இலங்கைக்குச்செல்ல வழியின்றி விட்டணன் முதலியோருடன் ஆலோசித்ததுப் பின்னர் குரங்குகளையும் வருணையும் ஆதரவாகக்கொண்டு அணைக்கட்டி இலங்கைபுகுகானென்பது இராமாயணம். இதனை—

“ அளவிகந்தவரிககுலத்தோரொழில்
வளரநின்றவரைக்குழுவய்த்திட
உளமுவந்துநூரோசனையாமனை
நளன்வினாந்தவணன்கமைத்தானரோ” என்னும் பாகவதத்தாலுணர்க.

தாதுபரியம்

ஹரனுக்கனபன எழுகடவீராயுங் குடித்தான்; ஹரி கடலினு
ருபாகத்தை வெகு வருத்தப்பட்டு அடைத்தான் எனபதாம்

தாரதம்மீயம்.

ஒருவனுடைய உழழியன் செய்யுமாவுகூட இன்னொருவன் செய்யாணகிற குறிப்பிட்ட வவன் இவனுக்குகிணையாகாஞ்சலால், சமுதிரவிலுய்க்குதிற றுழவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுறறி, உயாந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-ய. (சுசு)

யிஸ்ராவின் தகையோடுதவிர்த்து, வெவ்வேறு

வெள்ளாறு காவடி வீதியெதிரே

கொவாநயொரம் கிடைத்து அறிந்துவரலா

வலது புறம் - வலது - தரீரில் யோசனா யாரில்

விஸ்வாத்மநரஹ்மயதேஹதததாசகே விஸ்வோஸ்வரதவதத்வீ
யதேததநய | கோவாநயோரதிஹிதயநிதிநிதயநததாஸஸதயாபந
வந்துதிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு.

மன்னும் விசக் வாத்துமன மருவு பொருவன் மாநிலத்திற்
துன்னும் விசக் வேசகராத துலங்கு மொருவன் துகளிலலாப்
பொன்னு மணியு முதல பல பொருதது மியலிற் குறைவிலலா
ஒன்னு மிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதுள்.

ததரச

ஏக.

விஸ்ரவாதமகதவம்

அயதேகலு

ததா

அந்நய:

ஆவாகளுக்காளையும

ஒருவன்

விசுவசொழநபயாகினறதை

அடைந்திருக்கின்றான்ல்லவா,

அப்படியே

இன்னொருவன

விச்வேஸ்வரபதவீய	ஹதீசுவரபதவியை
அயதேசுலு	அடைந்திருக்கின்றனலலவா,
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸ்தயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன் விஷ்ணுபாரணவனாக இருக்கின்றான், இன்னொருவன் விசுவாக்ஷன் விசுவாக்கினான, இவ்விருவர்களிலே வன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரையுங்கள் உங்களாற் சிறந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட அவனை நாங்கள் சுரணமாகவடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் விசுவாசமாகனன்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணமிருத்தலால் இதனை—

“மருவியமாயை மகத்தகங்கார மதிபொறிபுலன்குணஞ்சீலம், தரைபுனல்கனலகாலவான்முதலெவையுஞ்சாற்றநாமாய்னுநதருமம், திருவருளெழிலரீ திகழ்வலம்பொறுமை செவிவுமெய்கொடைசிறப்பாந்த, அரசவெங்குறையுமவெணலாநீமற்றறிதியெங்கலைப்பிரிவெனவே” என்று பாகவதத்தும்,

ஓம்ஹோவீஸ்வரஞ்சபாய விஸ்வஜிதஞ்செஹதவெ ||
என்று கோபாலதாபனியுபநிடதத்தும் வருதலைக்கொண்டுணர்க.

ஒருவன் விசுவாதிகனென்றான் தந்தை - நான்கு, அது அவ்வண்ணம் விசுவாதிகனாக விருத்தியாக இப்போது

விசுவாதிகனாகுமா? எனவருமசுருதிவாக்கியத்தாலும்,

“ விசுவனசிறைப்புள்ளரசுயாததவனவிளம்பும்

விசுவாதிகனென்றுமவலிசினவியைபூரி

யெச்சமேசுருப்புளாதுமாயல்குணெனப்ப

யெச்சநாயகனப்பொலந்தணரிழிமதலிகையான” எனனுங்
காஞ்சிப்புரணத்தாலும் உணராக

தாந்பயம்

ஹரி விசுவருபன், ஹரன் விசுவருபன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

மன்னவனிற சகசுவாதிகி சிறந்தவனொருபுடைய, விசுவனான
ஹரியினும் விசுவசுனான ஹரன் சிறந்தவனாயினான், இத்தனாலநாவ
கள் இருதலிவையுடைய குழவடைந்த, நரியும் அப்பரிதானமாக வக
ற்றி, இதுவியுடைய இயந்திரத்தை அப்பரிதானமாக தாரதனைய
சரணங்களைச் சரணமாக வடைகின்றோம் —எ-று (௭௦)

வன்கொல்குமரபுபெருந்தந்தெதிவனவி

சிறுசுகொல்குமரபுபெருந்தந்தெதிவனவி

கொவாநயொருபுகுந்தந்தெதிவனவி

வன்குமரபுபெருந்தந்தெதிவனவி

ஏகோபுஜங்குயநேததேதிவனப்திமநய கரோதிபுஜகேநதரவி
பூஷணநி கோவாநயொருபுகுந்தந்தெதிவனவி
துதமிமமவயமாஸ்ரயாம். ||

மொழிபெயர்ப்பு.

ஆடு மரவ சயனத்தை யடைந்து தூங்கு மாலொருவன்
ஆடு மரவி வந்திரராயுறவோர் தம்மை யுயர்கரத்தி

னீதி மெழிலகொள கங்கணமா நிறைத்தா நெருவன நிகழலகி
லீடி விவருட சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ நிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

எக	ஒருவன
புஜங்கசயநே	சாபபசயனத்தில
அதிஸூபதிம	மிகவுந தூங்குதலை
ததுதே	செய்கின்றன,
அநய	இன்னொருவன
புஜகேந்நிரவிபூஷணநி	சாபப்பெந்நிர பூஷணங்களை
கரோதி	செய்கின்றன (அணிகின்றன);
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுதிசிரதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அவசயனத்திற் தூங்குகின்றன, மற்றொருவன் நாடே
ந்திராபரணங்களை அணிந்திருக்கின்றன, பெரியவர்களே! இன்னவ
ருட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷ
னைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சயனத்தை அவமாகவுடையவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் அவசயனத்தை யுடையவனாக விருத்த
லால். இதனை—

பதப் பிரஸா.

ஏக
அரசுநஸ்ய
சூதபவராத
ஜயத கலு
அநய
அரசுநஸ்ய
அஸ்திரநாநாத
ஜயத
அபவத
அநயோ
அதிக
கோவா
இதி
அதுசிநதியா
வருதசா
ஸதயம
ப்ருவநது
தமிமம
வயம
ஆப்சரயாம.

ஒருவன
அருசுசன்னுக்கு
சாரதியாய இருந்ததனாலே
மெய்யியை கொடுத்தவனல்லவா,
இவ்வருவன
அருசுசன்னுக்கு
மெய்யியை கொடுத்தவனல்லவா
ஜயத்தை கொடுத்தவனாக
ஆனது,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன
யாவன?
இவனை
ஆட்சிசுதது
பெரியவர்கள்
மெய்யியை
கொடுத்தவன
அவ்வனை
நாங்கள்
அருசுசன்னுக்கு

பொழிப்பு

பெரியோர்களை! ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகவிருந்து
அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், மற்றொருவன பாரததனுக்குப் பா
ணமளித்ததனாலே அவனுக்கு வெற்றியையளித்தான், இவ்விருவரிற்
சிறந்தவன எவன்? அவனை நீங்களுநாததால், நாங்களுநத மஹாபுரு
ஷனைச் சரண்பாடு வடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன பாரததனுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தானென்றது-
ஹரியை, அது ஹரி அவ்வண்ணஞ் செய்கிருந்ததலால் ஹரி பாரத
யுத்தத்திலருசுசன்னுக்குச் சாரதியாகி வெற்றியளித்தான். இதனை—

நீதிபு புருட னென்பார்கள நிகழ்த்து மிவாதம மகனசாததன
ரதி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே

பதப்போநுள்

ஏக	ஒருவன
புமாந	புருஷன்
இதி	என்றும்,
பர.	மற்றொருவன
தயிதா	மனைவி (பெண்)
இதி	என்றும்,
தயோ	அவர்களுக்கு பிள்ளை
சாஸதா	சாததன
இதிச	என்றும்
ஸாவஜகதப்ரலித்தி	எல்லாவுலகங்களிலும் பிரசித்தி,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழிப்பு

ஒருவன் மனைவியென்றும், ஒருவன் 'புருஷனென்றும், அவ்விருவா சம்பந்தத்தாலுண்டான மைந்தன ஹரிஹரபுத்திரனென்றும் ஸகலலோகப்பிரசித்தம். பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன யாவன்? அவனை நீங்களுறாததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் பெண்ணுருவானவென்னதது - ஹரினைய, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பெண்ணுருவடைந்திருந்ததுலால் இதுனை—

“விழுந்தொருகோடிவண்டிமிதிப்பவாய்க்கெழுநகர்ப்படைக்கண்
வழிந்தபூங்குகைகடராபனவானவிழிப்பாப்போக
எழுஞ்சடாப்பரிதியென்னவிலங்குகூராழிமாலோன
பிழிந்துகொள்வீனையசெவவிப்பெண்ணுருவெடுத்தானினான” என
ஹம் பாகவதத்தாலுணாக

ஒருவன் அநதப்பெண்ணை யணைந்த புருஷனெனதது - ஹரினைய, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணம் செயதிருத்தலால்.

கையாயபதியான ஹரனெருதினம் ஹரியையப்பாதது, மாலே!
நீ முன்ன மசுரரை மயக்கக்கொண்ட பெண்ணுருவத்தைக் காட்டுதி
என்றென. மாலும் அவ்வண்ணமே நல்லமுதலையதாயுள்ள ஆடை
நெகிழ் இருதனநதோன்றப் பெண்ணுருவாய்ப் பாடியுமாடியு முலா
விநின்றன. உடனே அடிவருவினைக்கண்ட வரன் பின்னொடாந்து
பிடிப்பான றுணிந்தன, துணிந்ததை யுணர்ந்த மால் இனி இவரு
நிற்பது உசிதமனெனறேறடின, ஒடினவனை இவன் பின்னொடா
ந்து நாவலந்தீவிலுள்ள ஒரு மாசுவிச்சோலையற கூடின ஹரனசெ
யத கலவிககாற்றத ஹரியான மோகினி வாதியுற்றன, பின்னா
இருவரும் கலவியை நிறைவேற்றினார்கள், உடனே மோகினி யொரு
பிள்ளையைப் பெற்றாள், அநத மகனாக கரிகரபுத்திரனென்று பெயர்.
இதுனை—

“மையல்செயமோகினிவடிவுகாட்டுபு
வெய்தெனநடந்தன்னவெனவெனறகோ
னெய்யெனவெழுந்துசென்றுற்றுப்புலவவுங்
கையகன்றேடின்கரியமேனியான” என்று காஞ்சிப்புரா
ணத்திலும்,

“அத்தருநிருமைநதற்கரிகர - புத்திரனெனநாமம்புனைந்தபின்
னெத்தபானையுருத்திராசம்பொடும் - வைத்த மிக்கவரம்பலநல
கியே” என்று கந்தபுராணத்தும் வருத்தலைக்கொண்டினாக.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ஹரி மனைவி, ஹரன் புருடன் இவரிருவர கூட்டுறவிற் றேன
றின் மகன் ஹரிஹரபுத்திரன் என்பதாம்

மனைவியிலும் புருடன் சிறந்தவனாகவிருத்தலும், பெண்ணிலும் ஆண் சிறந்தவனாகவிருத்தலும் உலகில் எப்போதும் இருந்து பெண்ணுருவடைந்த ஹரி தாமதநவநம், பெண்ணுருவமான ஹரியைப் புணர்ந்த ஹரன் சிறந்தவனுமாகினமூலகர, ஆதலால் நாங்கவிந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாகவகற்றி, சிறந்த ஹரனைப் பிரதானமாகக்கொண்டு அவன் சரணங்களை ஆராய்கின்றோம் — எ-று.

வெள்ளமுதுபுத்தி தரவுமாறென்கிறுத்தி ராசு!

ஸ்தி பஞ்ச-வது-ததீ-வயஜோஸ்யாஜி

மொழிபெயர்ப்பு.

பதப்போதுள்.

ஒருவன்

காறகமலச சிறுவிரனுனியினே

இராவணாவமானதை

செய்தான்,

இதரஸது	இன்னொருவனானால்
ரணே	யுகுகுகில
அகிருசுகிரா,	வெகு கஷ்டத்தில
பெளலஸ்யபங்கா	இராவணபங்கா தா
சகார	செய்தான,
அநயோ	இவ்விருவருக்குள்
அநிக	சிறுகுவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
வருத்தா?	பெரியவர்கள்
அக்சிநதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
பருவருது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்	ஆஸரய்க்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பதமல நகத்தினால் இராவணனுக்கு அவமானத்தை யுண்டாக்கினான், இன்னொருவன் யுத்தத்தில் வெகு கஷ்டப்பட்டு இராவணபங்கத்தைச் செய்தான், பெரியோர்களே! இவ்விருவரிடிலே வன் சிறந்தவன்? நீங்கள் ஸ்ரீராமன், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பதமல நகதுளியினால் இராவணபங்கஞ் செய்தானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன்வண்ண மியற்றலால். இதனை—

“அரக்கனைவிரலாலடாத்திட்டனீர்

இரக்கமொன்றிலீடொம்பெருமானீரோ” என்னுந் தமிழ்வேத்தாலுணாக.

நகசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஒருவன் போரிற் கஷ்டகருட னிராவணபங்களு செயதானென
றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணஞ்செய்திரு சதலால் இஃனை,
“கோடிவானகணைகொண்டுமாற்றியடிகாடியவா னற்றையாகணை
யோடிபாராபுருவிப்புறநதனிலுயிரையுங்கொட்போயதால்
வீடினனுயர்ஜேரினின்றுவிழுந்த ளானபுவிமீதிலே
நாடிவானவராடியாசொவின்ற சிந்தைகளிசுதனா” என்னும் பாரதத்
தாலுணாக

தரத்பரியம்.

ஹர னிராவணனைக் கால்விரனுதியாற பங்கப்படுத்தினான், ஹரி
போர்புரிந்து பங்கப்படுத்தினான் எனபதார.

தாரதம்மியம்.

கானகத்தா லொருவனைப் பங்கஞ்செய்தவ னெதிரில் போரில்
முன்பங்க மடைந்தவனைப் பிரயாசாய் னுற பங்கஞ்செய்தவன் சிறந்
தவனாகான் இந்த முறையிற்றை முழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதான
மாகவகற்றிச் சிறந்த ஹரினை நாங்கள் ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று ()

வனகொலிஜாதி?பெலெஷாஸாஹெஷாபெலெ
கஷாசுபெரணாவாஜாஹெஷாபெலெஷாபெலெ
கொவாநெயாநெயாநெயாநெயாநெயாநெயா
ஹெஷாபெலெஷாபெலெஷாபெலெஷாபெலெ

ஏகோதவிஜாதிமகிலேஷாஸாஹெஷாபெலெஷாபெலெஷாபெலெ
ரமார்த்தகிரோகருணந்தி கோவாநெயாநெயாநெயாநெயாநெயா
ஸத்யம்ப்ருவதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

சிந்தை கபட மில்லாத திருமா மறையோரே தேவரிடை
முந்த மறையோ னொருவன் முன்ன நினுன் மூதறிஞா
விந்தை யரச னொருவன் விளங்கு மென்பர் வியனுலகில்
இந்த விடல்பிற் சிறந்தவன்டா ரீசைததாற் பெரிய ரீறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநள்.

பரமாததகிர

ஏகம

அகிலேஷம்

சுலோஷமாதயே

தவிஜாதிம

கருணநதி

பரநது

கூதநிரிய

கருணநதி

அநயோ

அதிக

கோவா

இதி

அநுசிரகியா

வருத்தா

ஸதயம

பருவநது

தமிமம

வயம

ஆஸ்ரயாம

யதா பண்பண்பிதான

ஒருவனை

எல்லாருமான

செவ்வாசகரின நகில

அநதணநாக

எண்ணுகிறார்கள்,

மற்றொருவனை

கூதநிரியாக

நீனைக்கிறார்கள் (கிரகிக்கின்றார்கள்);

இவ்விருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன்?

இவனை

ஆலோசித்து

பெரியவர்கள்

உண்மையை

சொல்லலாம்

அநத இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

மனதிற்பகடமென்பதில்லாத பண்பிதானத் தேவா நகிலில் ஒருவனைப் பிராமணனென்பார்கள், மற்றொருவனை கூதநிரியென்பார்கள், இவ்விருவருள் சிறந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவர்களே! நீங்களுண்டையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

பண்பிதாக ளொருவனைப் பிராமணனென்பார்களென்றது-ஹரனை, அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். வேதியர்க்குள்ள சடையுந்தோ

நகஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

லுடைய முப்புரிநூலுமே ஹரனை பாரையவனென்றி விளக்கும
அன்றியும், இதனை—

“வேதியாவேதந்தாவிண்ணவரணாவென்றன்

ரோதியேமலாகவேயொருங்கின்கழல்களகாண்ப

பாதியோராபெண்ணைவைத்தாயபடாசடைமதியஞ்சூடும

ஆதியேயாலவாயிலப்பனையருளசெய்யாயே”எனனுந் திராவிட
வேதத்தாலும் உணராக

மற்றொருவனை கூத்திரியனாக எண்ணுகின்றார்களா என்றது -
ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணமிருத்தலால் இது ஹரியின்
பீதாமபரம பஞ்சாயுதம், மகுடமாதிகளுமே கூத்திரியனாகவிளக்கும்.
அன்றியும் இதனை—

“முனவொருநாளம்முரவாஸிசிலைவாங்கியவனதவததைமுற்றஞ்
செற்றாய், உன்னையுமுன்னருமையுமுன்போயினவருதமுமொன்
ருகக்கொள்ளாத, என்னையுமென்பெய்யுறையுமெய்யாகக்கொண்கிவ
னமபுககவெந்நாய், நின்னையேமகளுநப்பெறப்பெறுமே நேழ்பிறப்பு
நெந்நதோள்கவந்தே” என்க குலசேகரநிருபன் கூறியதொலுமுணர்க

தாத்பரியம்

பண்டிதாக்கள் ஹரனைப் பிராமணனாகவும், ஹரியை கூத்திரிய
னாகவும் நினைக்கின்றார்களென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

அரசனிலும் அநதண்ண சிறந்தவன் ஆதலால் அரசனான திரு
மாலே நாங்க எப்பிரதானமாக வகற்றி, அநதண்ண ஹரனை ஆஸ்ரயி
க்கின்றோம்.—என்று. (எரு)

வனகொஜவாநரிபவசீகூணம்கூணெந்ந

யதூழி வுணநிஜவாந்நககெந்வாநுஃ

கொவாநயொரயிகுததமுவிஜுவபுலா

வூதமுவூவகூததிரிவயோஸ்யாஸி

ஏகோஜகாநரீபுமீக்ஷணதக்ஷணேந யுதநாதரிபுர சநிஜகாநககேந
சாநய| கோவாநயோரதிகஇ,ய ௧ சிந்சியவரு,சாஸஸ, யபபருவருதத
மிமமவயமாஸ்ரயாம ||

மோழ்பேயரீப்பு

மன்னுங் கொடிய வம்பலனை மருவும் விழியான் மாநிலத்திற்
றுன்னுஞ் சார்ப ராவொருவன றெலேதா னொருவன றுகடுற
தன்னெண்ண பகையைப் போழுமையிற் றனதுநகத்தாற் றலையழித்தா
னென்னுமிவருட சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற்பெரிய ரிறைஞ்சதுமே

பதப்போந்.

ஏக	ஒருவன
ரிபும	பகைவனை
ரக்ஷணத	பாாயைஇலே
க்ஷணேந	கணபபொழுதில்
ஜகாந	கொனறன,
அநயச	இனனொருவனானால்
ரிபுமச	பகைவனையானால்
நகேந	நகத்தினாலே
நிஜகாந	கொனறன,
அநயோ	இவ்விருவரில்
அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அருசிநதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா.	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவருது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவாகளே! ஒருவன் நனது பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் சாமபராகச்செய்தான், மறறொருவன் நனது பகையை வெகு கஷ்ட சதுடன் நகத்தா லழித்தான், இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? அவனை நீங்களுரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் நன பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் சாமபராககினை நென்றது - மனமதனை எரித்த ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மெரித்த மமயால் இதனை—

“ நறதேசாமலநாங்கணையானையனத்தியாறபொடிசெயத
விறையாராவொல்லாருகுமில்லையெனனாதருளசெயவார ” என
னுந் தமிழ்வேதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் தன பகைவனைப் பிரயாசததுடன் நகத்தால் வதைத்தான் என்றுரைத்தது - இரணியனைக்கொன்ற ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம்கொன்றிருத்தலால் இதனை—

“தளையவிழ்கோதைமாலையிருபாலதயங்கவெரிகான்றிரண்திறுகண்
அளவெழுவெமமைமிக்கவரியாகியனற்பரியோனசினங்களவிழ [ற்
வளையுகிராவிமொயம்பிலமறவோனதாமமதியாதுசெனவெருருகிரா
பிளவெழவிட்டகுட்டமதுவையமுதிபெருநீரிலமுமமைபெரிதே ”
என்னு நாவாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

தாற்பியம்.

ஹரன் நன் பகைவனைக் கண்பாராவையினு லழித்தான்; ஹரி தன் பகைவனை நகத்தா லழித்தானென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பகைவனைக் கண்பாராவையினுற் கொன்ற ஹரனிலும் பகைவனை வெகு கட்டத்துடன் நகத்தாற் கொன்றவன் தாழ்ந்தவனாதலால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வக

ற்றி, இவ்விஷயத்தி லுயாவடைந்த ஹரினைச் சரணமாக வடைகின் றோம்.—எ-று. (எசு)

ஹ்நாவநெவர திமொலிநாபெசு ரெவக
ஹநெ ஹுஸவிதாநெவர தீஹவகுநெதெஃ
கொவாநயொரடிக ஐத நுவிஹ்நவா
ஹசு ஹுஸவஹுததீநெயசாஸுயாநிஃ

ப்ருந்தாவநேசரதிகோபிருபேசயசைகஸ்தவந்யோபருஸமபிதரு
வநேசரதீஹபூதைஃ! கோவாநயொரதிகஇதயதாசிரதயகருததாஸஸதய
ம்ப்ருவநதுதமிமவயமாஸரயாமஃ॥

மொழிபேயிப்பு

நறுவீ முலலை நிலமதனி னண்ணுங் குலலை நறுங்காட்டி
ஹுமா கோபி மாருடனே யுற்றா னொருவ னுனாயொருவன்
குறுமா பூதம பலகோடி குழும விடுகாட் டிடைக்குனிததான
இறுமா லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசை, தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநள்.

ஏக:	ஒருவன
கோபி.	கோபிகளோடே
உபேதய	கூடிககொண்டு
ப்ருந்தாவநே	விருந்தாவனத்தில
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அந்ய.	இன்னொருவன்
ப்ருஸம்பூதை:	மிகவும பூதங்களாற் குழப்பெற்றவனாய்
இஹ	இப்பொழுதும்
பிதிர்வநே	சுகொட்டில்
சரதி	சஞ்சரிக்கின்றான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்

கோவா

பாவன் ?

இதி

இதனை

அநுசிந்தியா

ஆலோசித்து

வருததா

பெரியவாகள்

ஸதயம்

உண்மையை

ப்ருவந்து

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்

ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் நறுமணங்கமழும் பலமலா துன்றிய முலலைநிலத்திலுள்ள துளவகாட்டில (பிருநதாவனத்தில்) கோபிகளோடே உலாவினான், இன்னொருவன் பூசுசுட்டங்களுடனே அநவரதம் சுகாட்டினிற் சஞ்சரிகின்றான்; இவ்விருவரி லுயர்ந்தவன் யாவன்? அவனைப் பெரியவாகளான நீங்களுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் கோபிகளுடன் விருநதாவனத்தி லுலாவுகின்றான் என்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம் உலாவுதலால். இதனை—

“ பட்டிமேய்ந்தோகாரோ றுபலதேவாக்கோகீழ்க்கன்றாய

இட்டறிட்டுவிளையாடியிங்கேபோதக்கண்டோ

இட்டமானபசுக்களையினி துமறி ததுநீரூட்டி

விட்டுக்கொண்டிவிளையாடவிருநதாவனத்தேகண்டோமே”என் னு நாலாயிரப்பிரபந்ததாலுணர்க.

ஒருவன் பூதங்களுடனே பிதிர்வனத்தில் வசிக்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ண மிருத்தலால். ஹரன் பூதங்களுடனே உலாவுவதைப் பாரதது லிவ்வண்ண முரைக்கின்றது.

அதிபயங்குமான பூதங்களுடனே ஹரன் எவ்விடத்திலுஞ் சஞ்சரிப்பதைப்பார்த்து அயன்வணங்கி,சுவாமி! தங்களுருவத்தைப்பார்க்க

அஞ்சுகின்றேன் என்பொருட்டு பிதிரவாசஞ் செய்யவேண்டுமென அடிபணிந்து வேண்டிக் கொண்டனன், அவன் வேண்டுகோளுக்கி ரங்கிய ஹரன் அவவண்ணமே செய்தானென்பதாம். காரதமும் ஹரி பிரமேந்திராதிகளின் மரணநாளிலுண்டாகிற மசானத்தில் தானொரு வனே மிகுந்தவனாக நிறைவால் பிதிரவனவாசியாவன, அப்பொழுது பாவகாமயுகதாகளும் சிவததுரோகிகளும் பிசாசுகளாக வவாகளுட் னிருப்பானென்றும் உரைக்கின்றது இதனை—

தஷுஷு குமெதஃவிஸாஸெஸுபரிதொயஃபரிவருதஃ|

மாபாநுகாரஸ்ய ஸுஸ்கெவலொஹுஷுஸாநவஃ|

ஸஹாஸஸாநஷஹ நஸ்கெநுத புகிதிகுதவிஷ|

வீடியாநாநுவிஸாஸாஸுஹஸ்காஸெவலவஃ|| என்று ஸகாந்தமஹாபுராணத்தும்,

“விராசரோருகத்தனோநாளவிரிந்தபலலுயிரகளெல்லாம கரையறமுடிக்குப்பூதகணங்களைக்கண்டேயஞ்சி நினைபடுகருணைமேனிநிமலனைபுறத்தினூடுந தனைபடுமயானததுடுஞ்சரித்தெமையளிப்பாயென்றான். அவவரமவனுக்கீந்தேயகிலத்தமயானததுடுஞ் செவவியினிருப்பனெனனைத்தெளிந்தவாபுனிதமாவ தவவிடமென்பாதேரரசுசியென்றகலவாரொன்றான் கொவவைவாயணங்குமீளக்குறித்தொன்றுபுகலலுற்றான்” என்று பாரதத்தும் வருதலைக்கொண்டினாக.

தாப்பரியம்.

ஹரி விருந்தநுனத்திற கோபிகளோடிலாவினான்; ஹரன் பிதிர் வனத்திற பூதங்களோடிலாவினென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கோபிகளுடனுலாவுவதனிலும் பூதங்களுடனுலாவுத லரிய காரிய மாதலாலும், அனைவரு மிறந்தவிடமே சுகாடாக ஹரன் அவ்விடத்தி

லிருக்கின்றனென்று சாததிரங்கள கூறலால், ஹரனிருப்புச் சிறந்த
தும், ஹரியிருப்புத் தாழ்ந்ததுமாயிற்று. இதனால் நாம் இந்தவிஷயத்
திற் ரூழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (எஎ)

ஏன்கொலுஜம்மஸயநெஸுஹ்ஹநித்யு
பிநெய்லுஜம்மகடகொநடதீஹநித்யு
கொவாநயொரயிக ஐத்யுநுஹ்ஹுவுலா
ஹ்த்யுஸுஹ்ஹுதபீஸிவயஸாஸ்யாபி

ஏகோபுஜங்கஸயநேஸுப்தீஹநித்யமநயோபுஜங்ககடகோநட
தீஹநித்யம் ! கோவாநயோரதிகஇத்யநுசிநதியவருததாஸஸத்யம்ப்ரு
வந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

தூங்கு மரவ சயனத்திற் றொடர்ந்தே யொருவன் தூவரவந்
தூங்கு கடக மாககொண்டு தகுதி குறையாத தண்ணுமைகள்
ஏங்க வொருவன் னடனமதை யென்று மியற்றி யிலங்கிடுவான்
ரங்கின் னவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுள்.

ஏக:
புஜங்கஸயநே
இஹ
நித்யம்
சப்தி
அந்ய:
புஜங்ககடக:
இஹ
நித்யம்
நடதி

ஒருவன்
சாப்பசயனத்தில்
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
தூங்குகின்றான்,
இன்னொருவன்
புஜங்ககடகத்தையுடையவனாகி
இவ்விடத்தில்
எப்பொழுதும்
நடிக்கிறான்;

அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிரதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் கிடக்கின்றான், மற்றொருவன் அரவா பரணத்தையுடையவனாக நடனஞ்செய்கின்றான், இவர்களில் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்க ஞ்ரைத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் அரவசயனத்திற் றாங்குவோனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவவண்ண மனந்தசயனனாக விருத்தலால். இதனை—

“சலசலோசனனந்தசயனன்” என்னும் நிகண்டாலுணர்க.

ஒருவனரவாபரணனாக நடிக்கின்றனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் அவ்வண்ணத் தரித்தது நடித்தலால். இதனை—

“பொங்கரவணிநதமூர்த்தி” என்றும்,

“அநதிவண்ணீன்முக்கண்ணமூலாடிபாண்டரங்கன்” என்றும் வரும் நிகண்டாலுணர்க.

தாற்பரியம்.

ஹரி அரவிற்றுங்குவோன்; ஹரன் அரவகடகமணிந்து நடிப்போனென்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பாடபிற கிடப்பவனிலும் அப்பாடபை யாபரணமாகக்கொண்டு
நடிப்பவன் சிறந்தவனானால, நாங்கள் இந்நவியததிற் றுழ்வடை
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, இதுவியததிற் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — என்று. (எஅ)

வனகலுஜாததவிவனகதொகவாதடா

நாநலுசாதாஅபுஸவ்விதொகவாதடா||

கொவாநயொருடிகுதமுவிவலுவுபா

வலுசுஸுவனகததீபவயாராபுயா||

வகஸயஜாதஇதிஸந்ததலோகவாததா நாயஸ்யதாதருஸவிதூ
விதலோகவாததா | கோவாநயொருதிகுதமுசுநதயவருததாஸஸ
த்யம்ப்ருவருததமிமவயமாஸ்ரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

துன்னும் பிறவி யநேகமதைத் தொககோ நென்னச சொலுந்நதை
தனை யொருவ னிவவுலகிற் சாரதா நெருவன தனிப்பிறவி
யென்னு ம்தனை யாராதா நென்ன வுனாககு மிசையுற்றன
இன்னா தமமிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

அயம்

ஒருவனுக்கு இவன்

ஜாத:

பிறந்தவன்

இதி

என்று

ஸந்ததலோகவாததா

எப்பொழுது முண்டான லோகநிந்தை

(இருக்கின்றது.)

அந்யஸ்ய

இன்னொருவனுக்கு

தாத்ருஸவிதூ விதலோக

அப்படிப்பட்ட தூவிக்கப்பட்ட

வார்த்தாநாஸ்தி

லோகநிந்தையானது இல்லையே;

அநயோஃ

இவ்விருவருக்குள்

அதிகம்	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசுந்தியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிகின்றோம்

பொழிப்பு

ஒருவன் பிறந்தவனெனனும் உலோகநிந்தையை உடையவன், இன்னொருவன் அப்படிப்பட்ட அபகயாதி இல்லாதவன், பெரியவர்களே! இவ்விருவரி லெவன் சிறந்தவன்? நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களவனையே அடைக்கலமாக வடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிறந்தவன் என்றுகூறும் நிந்தையையுடையவனென்றது - ஹரியை, இது அவ்வரி அவ்வண்ணம் பிறந்திருத்தலால். இதனை—

“ வண்ணமாடங்கள்சூழ்திருக்கோட்டியூர்

கண்ணனகேசவன்நம்பிபிறந்தநான்” என்னு நாலாயிரப்பிரபந்தத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அப்படிப்பட்ட அபககியாதியை அடையாதவனென்றது - ஹரினை, அது அவ்வரன் அவ்வாறு பிறவாமையால். இதனை—

“பிச்சன்பிறப்பிலிபேர்நந்தியுநதியின்மேலசைத்த

கச்சினமுகண்டாற்பின்னைக்கண்கொண்கொண்பதென்னே” என்னுந் தமிழ்வேதத்தாலும்,

நடவு

ஹரிஹரதாரதமமியம்.

யவனக்ரோஸ்தொஷெவொஸு ஹவந்யஸுசாஸிவஃ ச்ரீ
லொவநொமணாவாரொமணாதீதொக்ஷரொவ்யயஃ
என்று சிவாரதன ஸமவாதத்திலு ம வருதலைக்கொண்டினாக.

தாத்தியம்

ஹரி பிறந்தவன, ஹரன் பிறவாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பிறந்தவனைவிடப் பிறவாதவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் பிற
ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வகற்றி, பிறவாத ஹரினைச் சரணமடிக
வடைகின்றோம் —எ-று. (எக)

பனகஸுரொராவமிரஹிதவஸுக்ர
சுமெஷெஷஸுதசுயிஷ்திஸாஸிவந
கொவாமயொரூகிதசுமவிஷுவசு
ஸுதஸுரவக்சுதசீஸவயோஸுயாசி

ஏகஸ்ஸுநாருபகிரமஹிதபஸுசகார தஸுமைததெளஸுதமதி
க்ஷிதிஸாமபநய ! கோவாநயோரதிகதுகயதுசிரத்யவ்ருத்தாஸஸதய
ம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம.

மொழிபெயர்ப்பு.

மாடம் பொலியுஞ் சுவணநகா மருவும் விபுதா குழுக்களுடன்
கூட வொருவ னருந்தவத்தைக் குயிற்றி யிருந்தான குலவொருவன
நீடன் னவற்குச் சாமபனென நிலவு மகளை நினைந்தளித்தான
ஈடன் னவறிற சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:

ஒருவன்

ஸுநா:

தேவர்களாலே சூழப்பெற்றவனாய்

உபகிரம்

மலைச்சாரலில்

தப:	தபஸை
சகாரஹி	செய்தானலலவா,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அதிகூபிதி	பூலோகத்தில
ஸாமபம்	ஸாமபனென்கிற
சுத:	பிள்ளையை
ததௌஹி	கொடுத்தானலலவா,
அநயோ	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்.
நமிமம்	அந்த இவனை
யயம்	நாங்கள்
ஜஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு.

ஒருவன் தேவர்களுடன் மலைச்சாரலில் தவஞ்செய்தான், அவ்வண்ணஞ் செய்தவனுக்கு இன்னொருவன் சாமபனென்னும் மகனை ளரித்தான்; இவ்விருவரிற் பெரியவரானே! எவன் சிறந்தவன்? நீங்க நனாத்தால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின் ரும்.

விதப்பு.

ஒருவன் விபுதர்களுவுடன் மலைச்சாரலிற் தவஞ்செய்தானென் னது - ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தவஞ்செய்திருந்த ால். இதனை கீழ்வருஞ் சரித்தர்தாதுணர்க.

ஒருவன அவ்வண்ணந் தவஞ்செய்தவனுக்குச் சாமபன்னேனும் பிள்ளையை யளித்தானென்றது - ஹரணை, அது அவ்வரன அவ்வண்ணம் அளித்தமைமால்

ஹரி கண்ணனாகவிருந்தநாளில் அவனுக்கு பதினாயிரத்தொருநூற் றெட்டு மனைவியா இருந்தார்கள, அவர்களுக்கும் சாமபவதி நீங்கலாகச் சத்தியபாமை யுருக்குமணி முதலிய அனைவருக்கும் ஒவ்வொருத் தியும் பத்துபத்ததுபிள்ளைகளை யுடையவர்களாயினார்கள் இதனால் கண்ணன் நூற்றறுபத்தேராயிரத்தெண்ணூறு பிள்ளைகளையுடையவ னாகவிருந்தான். இவ்வண்ணம் லக்ஷக்கணக்கான பிள்ளைகளையுடைய ஹரியின் மனைவியரி லொருத்தியான சாமபவதி ஹரியை வணங்கி, நாதா! தங்கள் மனைவியாகளான பதினொருயிரத்தெழுநூற்றேழு பெண் கள் எனனை மலடியென்றுரைக்குமாறு யான் உயிராவாழ்த்துணியேன் என்று கூறினாள் உடனே ஹரி மாணே! அஞ்சாதே நான் உனக்குப் புத்திரா பிறக்குமாறு செய்கின்றேனென்றுரைத்து மகரிஷியான உப மன்னியருடைய ஆசிரமத்திற்குச்சென் றவனா வணங்கி, என்மனைவி சாம்பவதி பிள்ளைப்பேறினறி வருந்துகின்றாள் குருநாத! அவட்கும புத்திரபாககிய முண்டாகுமாறு அருள்செய்யவேண்டுமென்றுரைத் தலும், அம்முனிவன் கண்ண! நீ சங்கரணைநோக்கித் தவஞ்செய்வையா கில், நினக்கு மக்கட்பேறுண்டாகும். அருந்தவஞ் செய்யாதவர்கண்மு ன் அவ்விறைவன் வெளிப்படையாகத் தோன்றினென்றுரைத்து அவ் வரிக்குப் பாசுபத் தீக்ஷைசெய்து பஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ்செய்தனன். உபதேசமபெற்ற ஹரியும் விபூதி ருத்ராக்ஷாதிகளா லவங்கரிககப்பட்டு சரீரியாய்க் கைலைமலைச்சாரலி லருந்தவஞ்செய்தனன். இவன் தவ த்துக்குகந்த ஹரன் பாவதிதேவி ஸகந்தன் முதலானவர்களுடன் ப்ரத்தியக்ஷமாய் நின்று, ஹரியே! நின் தவத்தை மெச்சினேன், நீ தவ த்தை நிறுத்தது, நினக்கு வேண்டிய வரதனைக் கேள் என்றலும், ஹரி ஹரனது சரண்கமலங்களில் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கித்துதித்து எம் பெருமானே! அடியேற்கு நின்நிருவடியை மறவாத வன்பும ஒரு பிள்ளையும் வேண்டுமென்று வாய்புதைத்து நின்று கூறினான்; ஹர னும் அவ்வண்ணமே வரமளித்தனன். இதனை—

“வாசடைகட்டித் தூயமருங்கினிற்சீரைசுற்றிக்
காநிறத்தண்ணலசெய்யுநதவத்தினைக்கருதிநோக்கி
யோசுடியிருநதுவீங்குமிளமுலைக்கவுரியோடும
போவிடையிவாநதுமுககடபுனிதன்முனேருனறினோனே.

அடுத்ததெதன்பிளோடுமவணங்குமாயதுளவிலேனோனே
யெடுத்திருகையானீவிவிழைநதெனையமபுகெனனோ
கடுத்திகழ்மிடறொனகூறக்கண்ணனவாயபுதைத்ததுநினமேல
விடற்கருமனபுமமற்றோசிறுவனுமேவனடுமெனருன.

மழக்திரப்பரிதியேயக்குங்கவுத்துவங்கிடந்தமாப
விழைவினீகேட்டவெல்லாமவிருப்பொடுமனிதேதாமெனனோ
குழவிவெண்டிங்கட்கணனிமிலைசசியகூத்தனகூறக
கழையிசைவடித்தகண்ணனகவுரிதாணமலரிற்றாழ்ந்தானே” என

றுவருங் கூடமபுராணத்தாலுணர்க.

தாரதம்மியம்

ஹரி ஹரனைக்ருந்ததுத தவஞ்செய்தான், ஹரன ஹரிக்கு வர
மளித்தான் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

அருந்தவஞ் செயபவனிலும அருந்தவஞ் செயபவனுக்கு வரங்
கொடுத்த பெருந்தகை சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் ஹரியை இது
விஷயத்தி லப்பிரதானமாக வகற்றி, இதுவிஷயத்திற் சிறந்த ஹர
னைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௮௦)

வனகவுவ்வாணமகிடுதெயுகாவடுனொகி
வாடுதெயுகாவடுதொஜயாயகடுவவாணடு
கொவாடுதெயுகாவடுதொஜயாயகடுவவாணடு
வாடுதெயுகாவடுதொஜயாயகடுவவாணடு

ஏகஸ்துபாணகதிமேதயகரமவ்ருனோதி சாந்யோக்ஷிதபுரஜயாய
தமேவபாணம் | கோவாநயோரதிகஇத்யதுசிந்திய வ்ருத்தாஸ்ஸத்யம
ப்ருவந்துதமிமவ்யமாஸ்ரயாம்

மொழிபேயர்ப்பு.

சந்தக் கரணைப் பாணகமனத்தா லொருவன் சாடினான்
அந்தக் கரணை யழித்தானை யரிய வேதி யாகக்கொண்டு
சிந்திப் புரத்தை முனனொருவன் செகுத்தா னென்னுந் திருமறைகள்
இந்தத் தொழிலிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாறபெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநள்.

ஏகஸ்து
பாணகதிம
ஏதய
கரம்
வ்ருனோதி
அந்ய.
புரஜயாய
தமேவ
பாணம
அக்ஷிவத
அநயோ.
அதிக:
கோவா
இதி
அநுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸதயம்
ப்ருவந்து
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம:

ஒருவனொல
பாணகமனத்தை
அடைந்து
கரணை
சேதிக்கிறான்,
இன்னொருவன்
புரஜயத்தின்பொருட்டு
அவனையே
அம்பாக
பிரயோகித்தான;
இவ்விருவருகளு
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவாகள
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் பாணகமனத்தால் கரணைக் கொன்னான், மற்றொருவன்
பாணகமனஞ் செய்தவனையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜயமடைந்

தான்; பெரியவாகனே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? நீவிருண்மையாகவுடனாததால், நாங்களுநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் பாணகமனததையடைந்து கரணை வதைத்தானென்றது— ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் செய்திருத்தலால். இது ஹரியின் இராமாவதாரத்தில் நிகழ்ந்தது. இதனை—

“ஆளவலியுங்கரிவலியுமயவலியுந்தோவலியுமமரஞ்சந், தோள்வலியுந்தவவலியுந்தோற்றமுறககருதருமபோதொடுததபோதில், வாள்வலிதோளிராகவனுமவாங்கியவிறபகழிகளானமாற்றிவிட்டா, ஞள்வலியையுணராதாரொருகணத்தினுயிரொலேநதாராவிலவதென்னே” என்னும் பாரதத்தாலுணர்க.

ஒருவன் அநதக கரசங்காரணையே பாணமாகக்கொண்டு புரஜய மடைந்தானென்றது - ஹரணை, அது அவ்வான் அவ்வண்ண மியற்றியிருத்தலால். இதனை—

“தன்மணையிரதமாகத்தன்மகனவலவஞகத
தன்மகனபேரனோடுதனக்குமைததுனன்காலாகத
தன்மலரணைநாணகததானெடுமபகழியானை
றன்மனமிடங்கொண்டுறதசங்கரன்றனககுமாயன்” என்னுங்
கூவததுப்புராணத்தாலுணர்க.

தாப்பரியம்.

ஹரி பாணகமனததாற் கரணை வதைத்தான்; ஹரன் ஹரியையே பாணமாகக்கொண்டு புரதயமுற்றான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

தன்னதான ஒருபாணத்தாற் பகைவனைக் கொன்றவனிலும், அந்தப் பாணகமனஞ் செய்தவனைப் பாணமாகவுடையவன் சிறந்தவனாகின்றான். ஆதலால் நாங்கள் பாணகமனவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வெறுத்துக், பாணகமனவிஷயத்தி லுயர்ந்த ஹரணை ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.—எ-று.

(௨௩)

னகஸ்டிபாஸவித ருணிலிபுவத்
 லாந ஸ்டிபாஸவித ருணிலிபாவநா
 கொலாநயொரயிகுத ருணிலிபாவநா
 ஸுத ருணிலிபாவநா தரிணிலிபாவநா

ஏகஸ்தாஸவித்ருமண்டலமதயவாதீசாநயஸ்தாஸவித்ருதநத
பிதாவீயாந | கோவாநயோரதிஹிதயநுசிந்தியவருததாஸஸ்தயமப்ரு
வந்துதமிமவயமாஃர்யாமஃ ||

மொழிபெயரீட்டி,

சந்தப் பாது மண்டலத்திற் தவிரா தொருவன் சாந்ததூற்றான்
அந்தப் பாது வெணுஞ்சிறந்த வண்ண வெழிலகொ ளணிவாயிற்
நந்தத் தனமை யில்லாமற் நகாத் தா னொருவன் ரூரணியில
இந்தச் சீரற் சிறந்தவனயா ரிண்சத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போதஸ்.

ஏக.	ஏருவன
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருமண்டலமதயவாதீ-சூரியமண்டலநடுவில் இருக்கிறவன்,	
அநய:	இன்னொருவனானால்
ஸதா	எப்பொழுதும்
ஸவிதருதந்தடிதா	சூரியனுடைய பல்லு
வரீயார்	பேதிககிறதினாலே சிறந்தவன்;
அநயோ:	இவவிருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.

தமிழம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம்

அநத இவணை
நாங்கன்
ஆஸ்ரயக்கினரேம்.

பொழிப்பு.

ஒருவ னழகிய சூரியமண்டலத்தி லிருக்கின்றான், இன்னொருவ னநதச் சூரியனுடைய தந்தங்களைப் பின்னஞ்செய்தவன்; பெரியவர்க ளே! இவர்களுக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்களுண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சூரியமண்டலத்தி லிருப்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ண மிருத்தலால் இதனை—

“வளம்பொருந் துமவசுக்களிலக்கினி
விளங்குகின்றவாதித்தரினவிட்டுணு
துளங்கிருமபுனலதோன்றிறையாகில

உள்ளதவறிவுற்றவருளானும்” என்று பாகவதத்தும், மண் டலப்பிரமாண உபநிடதத்திலும் சூரியமண்டலமூத்தியான நாராய ணன் யாகிய வலகியனுக்கு யோகோபதேசஞ் செய்தானென்றிருக் கின்றது. ‘ஸஹோவாசநாராயண’ என்பனவாதிகளாலும் சூரியமண் டலவாசி ஹரியென்றறியப்படுகின்றான்.

ஒருவன் சூரியனுடைய பற்களை யுடைத்தவனென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணஞ் செய்தமையால்.

ஹரனையன்றிப் பரனை யுண்டாக்கக்கருதிய தக்கனென்பவன் செய்த யாகத்தி லவிற்பாகத்திற்காக வந்திருந்த சூரியனுடைய பற் ளை ஹரனடித்துடைத்தனன். இதனை—

“சூரியனா தொண்டைவாயினிற் பற்களை
வாரிநெரித்தவாறுந்தீபற

மயங்கிற்றுவேள்வியென்றுந்தீபற” என்று திரவிடவேத முரைத்தமையாலுணர்க.

நடந்து

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

தாத்பரியம்.

ஹரி சூரியமண்டலவாசி; ஹரன் சூரியனுடைய தந்தங்களை யுடைத்தவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

சூரியமண்டலவாசியினும் சூரியனுடைய பற்களையுடைத்தவன் வீரியத்திற் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் சூரிய மண்டல வாசியான ஹரியை இங்கு அப்பிரதானமாக அகற்றி, சூரியனுடைய பற்களையுடைத்த சிறந்தஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம் — எ-று. (அஉ)

வனக்ஷுரோயவஜகிபூயிதீஷ்ணா ஜாக்ஷுரோ

ஹுரோயவஜகிபூயிதீஷ்ணா ஜா!

கோவாநயொரயிகுஜதநூலிஜ்ஜுவூலா

ஹுக்ஷுரோவகூதஜிஷ்வயோஸ்யாஜி||

ஏகஸதுமாதவஇதிப்ரதித ஸவநாமநாதவந்யோஹ்யுமாதவஇதிப்ரதித. ஸவநாமநா | கோவாநயொரதிகஇதயதுசிரதியவருசதாஸஸதயம்ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

மன்னு மெழில்கொண் மணிமோலி மருவு மொருவன் மாதவனாயப் பன்னு முரிமை தனையெய்திப் பலரும் புகழ் விருக்கின்றான் உன்னு மொருவ னுமாதவனென் றுரைக்கு முனையா லுயாவற்றான் என்னு மிவருட் சிறந்த வன்யா ரிகைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏகஸ்து

மாதவ:

இதி

ப்ரதித:

அந்ய:

உமாதவ:

ஒருவனானால்

மாதவன்

என்று

பிரவரித்தியடைந்தவன்,

இன்னொருவன்

உமாதவன்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

ந.க. எ

இதி	என்று
ஸ்வநாம்நா	தன பெயரினாலே
பரதித.	பிரயிததியடைந்தவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
அநுசினதியா	ஆலோசித்து
ஸத்யம்	உண்மையை
ப்ருவநது	சொல்லலாம்
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

பெரியவர்களே! ஒருவன் மாதவனென றழைக்கப்படுகின்றான், மற்றொருவ னுமாதவனென்று அழைக்கப்படுகின்றான்; இவர்களுக் குட்சிறந்தவன் யாவன்? அவனை நீங்கள் ஏதாவது, நாங்கள் நீத மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

மாதவனென்றது-ஹரியை, உமாதவனென்றது-ஹரனை, இவை இவாக எவ்வண்ணமிருத்தலால் வந்த பெயர்.

தாபீயம்.

ஹரி மாதவன், ஹரன் உமாதவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

மாதவனென் றுரைப்பதினும் உமாதவனென்றுரைப்பதில் ஒரொ ழுத்தகமாதலாலும், அருத்தவிசேட மிருத்தலாலும், நாம் இதுவிஷயத் திற் றுழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

(அ.க.)

நநஅ

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

மொவாஹெகெஸுநஹுதஸுநகராஹெகெகொ
ஹிஹாஹெகெஸுநஹுதஸுநஹிஹாஹெகெகொ
கொவாஹெகெஸுநஹுதஸுநஹிஹாஹெகெகொ
ஹிஹாஹெகெஸுநஹுதஸுநஹிஹாஹெகெகொ

கோபாலகைஸதவதுஸருதஸஸுதராமிகைகோ திகபாலகைஸ்
தவதுஸருதஸதுதிகமபரோநய| கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ரு
த்தாஸ்ஸதயமபருவதுததமிமவயமாஸ்ரயாம.॥

மொழிபெயர்ப்பு

உவலைக் கூடாக குடிவகடொறு முற்றுக் கிடககு முயாவிலலாச
சவலை யிடையா குழுவுடனே சாநதா நெருவன றனியொருவன்
கவலை யினறித திகைவிபுதா கருவ மொநதான கடலுலகி
லிவாக டமமிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போரூள்.

ஏக:	ஒருவன
இஹ	இவவிடத்தில்
கோபாலகைஸுதராம	இடையாகளால மிகவும
அதுஸ்ருத:	அதுசரிககப்பட்டவன்,
திகம்பர	திகம்பரனாகிய
அந்யந்	அனனியன
திக்பாலகை.து	திக்குப்பாலர்களாலே
அதுஸ்ருத.	அதுசரிககப்பட்டவன்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ஸதயம்	உண்மை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்.	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் இடையாகளுடன் மிகவுடனாக சகவாசஞ் செய்கின்றான், இன்னொருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ் செய்கின்றான், பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவன் யாவன்? இவனை நீங்களுநாததால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவனிடையாகளோடு சகவாசஞ் செய்பவனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வண்ணங் கண்ணுவதாரத்திற் செயதமையால்.

ஒருவன் திககுப்பாலாகளுடனே சகவாசஞ்செய்கின்றானென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரன் ஈசான ரூபேராதிகளோடு சதா சகவாசஞ் செய்தலால்

தாற்பரியம்

ஹரி இடையாகளுடைய ஸஹவாசமுள்ளவன்; ஹரன் திககுப்பாலகர்களின் ஸஹவாசமுள்ளவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

திககுப்பாலாகளுக்கு இடையாகள் தாழ்ந்தவர்களாதலால், தாழ்ந்த சகவாசத்தையுடைய ஹரி உயர்ந்த சகவாசஞ் ஹரனுக்குத் தாழ்ந்தவனாயினான்; ஆதலால் நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக வொதுக்கி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(அச)

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

கொவாநயொரயிக ஐக்யநூலிக்யூவூலா

ஸக்யூஸூவஹூகதீஃவயகோஸ்யாஃ

ஏகோகளதயதுதிநநவநீதமேவமநயோகள்தயதிபங்கரகாளகூ
டம் ! கொவாநயோரதிகஇதயதுசினதிய வருததாஸஸதயமபருவந்துத
மிமமவயமாஸ்ரயாம: ||

மோழ்பேயரீப்பு.

கிள்ளைமொழிகொளிடைமடவாரா கிடழககடைந்த கிளாவெண்ணெய்
தொள்ளை யுறுகா திடையணிந்த தோன்றி யசையத தொட்டுண்ட
: களள னொருவன் மறொருவன் காளகூடங் கலந்துண்டான
எள்ளி லிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக.

அதுதிநம

நவநீதம

களதி

அநய

அதிபயங்கரகாளகூடம்

களதி

அநயோ:

அதிக:

கோவா

இதி

வ்ருத்தா:

அதுசின்தியா

ஸத்யம்

ப்ருவந்து

தமிமம்

வயம்

ஆஸ்ரயாம:

ஒருவன்

பிரதிதினமும்

வெண்ணெயை

பசுபிககிருன,

இனொருவன்

மிகவும் பயங்கரமான காளகூடவிஷத்தை

பசுபிககிருன,

இவவிருவருக்குள்

சிறந்தவன்

யாவன?

இதனை

பெரியவாகள்

ஆலோசித்து

உண்மையை

சொல்லலாம்.

அந்த இவனை

நாங்கள்

ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் கிளிமொழி மடவார கிட்டிககடைந்த வளமுறுவெண்
ணையை வாரி யுண்கின்றன, மறறொருவன் கொடிய காளகூடவிஷ
த்தை எடுத்தயின்றான்; பெரியவாகாள்! இன்ன விருவருட் சிறந்தவன்
யாவன்? இவனை நீவீருணமையாக வுரைத்தால், நாங்களுந் மஹா
புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு

ஒருவன் வெண்ணெய் உண்பவனென்றது - ஹரியை, அது அவ்
வரி கண்ணாவதாரத்தி லவவண்ணம் வெண்ணெய் அயினறமையால்.

ஒருவன் காளகூடவிஷ மயின்ருனென்றது-ஹரனை, அது அவ்
வரன்பாற் கடலிற்பிறந்த விடத்தை யுண்டமையால்.

தாற்பரியம்

ஹரி வெண்ணெய் உண்போன்; ஹரன் காளகூட விஷம் உண்
போன் எனபதாம்.

தாரதம்மியம்.

வெண்ணெய் உண்டு வாழ்பவனிலும் விடமுண்டு வாழ்பவன் சிற
ந்தவனாதலால், நாங்கள் சாமான்யமானவாகளாலும் உண்ணக்கூடிய
வெண்ணெயையுண்ட திருமலை யப்பிரதானமாக வகற்றிப் பிறரால்
உண்ணமுடியாத காளகூட விஷமுண்ட ஹரனைச் சரணமாக அடை
கின்றோம் —எ-று. (அடு)

ஸநகஸூரெஸௌநிஹெயஜகெயிஸ்வஸூந

ஸநஸூநெவஜகெயிஸூநயினுகார!

கொவாநயொநயிக ஜகநஸூநஸூநஸூந

ஸூநஸூநஸூநஸூநஸூநஸூநஸூநஸூந

ஏகஸ்துரைலநிசயைர்ஜலதிம்பபந்தவந்யஸ்தமேவஜலதிம்ஸரதி
ஞ்சகார! கோவாநயொரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸ்தயம்ப்ருவந்
துதமிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ

மொழிபெயர்ப்பு.

குன்றுங் கிரியு மரநியையுங் கூட்டி யொருவன குகாகடலி
லன்று சேது வென்றெனன்றை யமைததா னமம வதுநிற்கத்
துன்றுங் கடலைத் தூணியெனச சேராதொருவன றெருத்திட்டான்
இனறின னவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்து
ஸௌலநிசயை.
ஜலதிம
பபந்த
அந்ய.து
தமேவஜலதிம
ஸரதிம
சகார
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருத்தா:
ஸதயம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனொல
மலைகளினுடைய கூட்டங்களாலே
கடலை
கட்டினான்,
மற்றொருவனொல
அக்கடலையே
அடபுகூடாக
செய்தான,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம்
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் கடலில் மலைகளாலே அணைக்கட்டினான், மற்றொருவன்
கடலை யம்புகூடாகக்கொண்டான்; இவ்விருவரில் எவன் சிறந்த
வன்? நீங்களுண்மையாக வுணர்த்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச்
சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு.

கடலை மலைகளா லணைகட்டினவன் ஹரி, கடலை யமபுக்கடாக
கக்கொண்டவன் ஹரன்.

தாதீபரியம்.

ஹரி கடலை மலைகளாற் கட்டிநோன், ஹரன கடலை அமுபுக்கூடாகக்கொண்டோன என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

கடலை யணையாகச்செய்வதிலும் கடலை யமபரூததூணியாக்குதல் அரிய காரியம். ஆதலால் இதுவிஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை நாமக் ளப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்த ஹரனைச் சரணமாக அடை கின்றோம்.—எ-று (அக)

ஊர்கொலிவெழுத்து-புலிவாழ்ந்தாள்

ஹெநாடியள திவமுமாவடிவஜ்ஜாயாழி!

கொவா நயோராயிக ஐத நுவினுவரூ

வடிக் குழாய் வளர் தரிசெய்யோழியாரி.

ஏகோவிவேசுஸஸர்பூஸவிலாந்தராளேஹ்யநயோததௌதரிபதகா
மகடவஜஜடாயாம| கோவாநயோரதிமஇதயகுசினதியவ்ருததாஸ்ஸத்ய
ம்ப்ருவநதுதமிமமவயமாஸ்ரயாம:॥

மொழிபெயர்ப்பு.

வளையுங் கரியு மிழுத்தேகும் வலிய சரயு வரநதியிற்
புளையொன் றின்றி யேயொருவன் புகுந்தா னென்ப புகலொருவன்
குளாகொள்கங்கைதனைச் சடையிற் கொண்டானென்னக்குலமறைகள்
இளையு மிவருட் சிறநதவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:

ஒருவான்

ஸரயூஸலிலாந்தராளே
விவேசுபுரி

சரயூநதியினுடைய நீரின் நடுவில்
பிரவேசித்தானல்லவா,

நசுசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அந்ய:
ஜடாயாம
தரிபதகாம்
கடவத
ததௌ
அநயோ.
அதிக
கோவா
இதி
வ்ருத்தா
அதுசிரதியா
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
தமிமம்
வயம்
ஆஸ்ரயாம.

இன்னொருவன்
ஜடையில்
கங்கையை
குடசதைப்போல
தரித்திருக்கின்றான்,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன் ?
இதனை
பெரியவர்கள்
ஆலோசித்து
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினை, மறொருவன் கங்கையைத் தலையில் வைத்தான்; இவர்களுட் சிறந்தவனை. நீங்களுரைத்தால, நாங்கள்ந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் சரயுநதியில் மூழ்கினைன்றது - ஹரியை, அது அவ் வரி அவ்வண்ணம் மூழ்கினையால. ஹரி இராமனாகவிருந்து வைகு ந்தம்போகுநாளில், அயோத்தியி னருகிலுள்ள சரயுவினமுழுகி விண ணுலகடைந்தான். இதனை—

“ தடமலிசரயுததண்டுறையிற்றழ்புனல்
அடியுறச்செல்வுறச்செல்வுழியலரினன்முகன்
மிடன்மிகுணக்கிலாவிமபவூர்திக

ருடனணிவானகத்துச்சிதோன்றினுன் ” என்றுவரும் இரா மாயணத்தாலுணாக.

ஒருவன கங்கையைச் சடையில் அணிந்திருக்கின்றனென்றது-
ஹரனை, அது அவ்வரன் அவவண்ணம் அணிந்திருத்தலால் இதனை—

“கங்கையைச் சடையில் வைத்தாய” எனனுந் தமிழ்வேதத்தா
லுணாக.

தாப்பரியம்

ஹரன் கங்காதரன், ஹரி சரயுவின மூழ்கினோன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

சரயுவினும கங்கை சிறந்ததாதலால், கங்காசம்பந்தமுள்ள ஹரன்
சிறந்தவனும, சரயுசம்பந்தியான ஹரி தாழ்ந்தவனுமாகின்றார்கள. இத்
னால் நாங்கள் சிறப்பிலா ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த
ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (அ)

வனகஸ்யுரு-பெய்யிமஹ்விதாஸிவகஸ்ய

சிந்துஸ்யுரு-பெய்யிமஹ்விதாஸிவகஸ்யு

கோவாருபொருடிக ஐத்யுரு-விஷ்ணுபுரா

ஸுத்யுரு-வகா-தசிஸிவயோஸ்யாஸி

ஏகஸ்யருபமதிகச்சதிதாமஸதவம்நயஸவருபமதிகச்சதிஸுதவிக
தவம் | கோவாருயோரதிகஇத்யுருசிந்தியவருததாஸ்யமபருவந்துத்
மிமம்வயமாஸ்ரயாமஃ ||

மொழிபெயர்ப்பு.

தூங்கு மியலை மிகவுடைய தொன்மைத் தமசாந் தூக்குணத்தைத்
தாங்கி யொருவன் விளங்கினான் தரணி தன்னிற் சததுவத்தை
நீங்க வின்றி யேயொருவ னிசமா யடைந்து நிலவுற்றான்
என்கின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏகஸ்ய

ஒருவனுடைய

ருபம்

ருபமானது

தாமஸத்தவம்

தாமஸத்தன்மையை

நடசூக

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

அதிகச்சதி
அந்யஸ்ய
ரூபம்
ஸாதவிகதவம
அதிகச்சதி
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அத்சிந்தியா
வருததா
ஸதயம
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம.

அடையும,
இன்னொருவனுடைய
ரூபமானது
சாததுவிகததன்மையை
அடைகின்றது,
இவ்விருவரில
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

போழ்ப்பு

ஒருவன் தாமசகுணத்தை யடைந்தவன், இன்னொருவன் சத்தி
வகுணத்தன்மையை யுடையவன், இன்னவரிற் சிறந்தவன் யாவன்?
பெரியவர்களே! நீங்களுண்மையாக வுடைத்தால், நாங்களந்த மஹா
புருஷனைச் சரணமாக அடைகிறோம்.

விதப்பு.

ஒருவன் தாமசத்தன்மையை யடைந்தவனென்றது - ஹரியை,
அது அவ்வரி அவ்வண்ணம் தாமசகுணதிக்கமே யுடையவனாக விரித்
தால். இதனை—

ஹரிக்கு நித்திரையிற் பிரிபமிருத்தலாலும், கறுத்திருத்தலா
லும், அரவிற் கிடத்தலாலும், தயிர்முதலிய தமோகுணவஸ்துக்களை
விரும்புதலாலும் தாமசகுணமென்றுணர்க.

ஒருவன் சததுவகுண்ணென்றது-ஹரனை, அது அவ்வரனவ்வண்ணஞ் சததுவகுண மேலிட்டவனாவிருத்தலால். இதனை—

வெண்ணிறம் படைத்திருத்தலாலும், ஞானசாரியனாக விருத்தலாலும், வெள்ளிய மலையிலிருத்தலாலும் சததுவகுணதிகயனென்றுணாக.

தாப்பியம்.

ஹரி தமோகுணதிககன, ஹரன சததுவகுணதிககன எனபதாம்.

தாரதம்மியம்

தாமசகுணத்தை விருமபுவோனும், சததுவகுணத்தை வெறுப்பவனும் சாமானியனிலுமிரான ஆதலால் நாங்கா தாமசகுணனை ஹரியை யப்பிரதானமானவனாக வகற்றிச் சததுவகுணனை ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்—என்று.

(அஅ)

நீலோபிநீலயமுநாஜலேழமாது

ஸூஹோவிஸஹுதாஜிவதுநீதிராநு

கோவாநயோரபிகுஹதுநுலிஹுவபுலா

ஸுதஸுஹவஹுதஜீலேயபோஸ்யாஜீ

நீலோபிநீலயமுநாஜலேகநகாதரஸ்ஸுபரோபிஸுபரதரதீவ்யதுநீதரோநய। கோவாநயோரதிகஇதயதுசிந்தியவ்ருததாஸ்ஸதயம்ப்ருவந்துதமிமவயமாஸரயாம்.॥

மோழ்பேயர்ப்பு.

கோலக் கரிய காசாவின குலமா மலாபோ னிறத்தொருவன் சாலக் களிந்தி நீரினிடைய தாழ்ந்தா னொருவன் றனிவெண்மை மேலுற் றுயர்ந்த கங்கைதனை மிளிரச் சடைய னுட்கொண்டான் என விவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போருள்.

ஏக:

நீலோபி

ஒருவன்

நீலநிறமானவனாக விருந்தபோதிலும்

௩௪௮

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நீலயமுநாஜலமக்கநகாதர	{ நீலநிறமான யமுனாஜலத்திலே முழுதின காத்திரதையுடையவன்,
அந்ய:	இன்னொவன்
சுப்ரதரதவ்யதுநீதுர	{ வெண்மையுடையவனாக விருந்தபோதிலும மிகவும வெண்மையான தேவகங்கையாகிற சுமையையுடையவன்;
அநயோ:	இவ்விருவரில
அதிக	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் அழகிய காயாமலாபோன்ற கருநிறமுள்ளவனாகவிருந்தும் கரிய நிறமான யமுனையாற்றின் மூழ்கிக்கிடக்கின்றான், மற்றொருவன் வெண்ணிறமுடையவனாக விருந்தும் மிகவும வெண்மையான தேவகங்கையைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்றான்; இவ்விருவருக்குள் பெரியவர்களே! சிறந்தவன் யாவன்? நீங்கள் இதைத் தால, நாங்கள் நமஹாபுருஷனைச் சரணமாக வடைக்கின்றோம்.

விதப்பு

கறுப்பாகவும் வெளுப்பாகவும் இருக்கின்றார்கள் என்றும், யமுனையையும் கங்கையையும் உடையவர்களாக விருக்கின்றார்களென்றும் உரைத்தது-ஹரி ஹரர்களை, அது அவர்கள் வண்ணமிருத்தலால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

நட்சுக்

தாஃபியம்.

ஹரி கரியனும், யமுனாசம்பந்தமானவனும்; ஹரன் வெண்மை யானவனும், கங்காசம்பந்தமானவனும் ஆக இருக்கின்றாராகள என் பதாம்.

தாரதம்மியம்

யமுனையினும் கங்கை சிறந்ததாகலானும், கறுப்பினும் வெளுப் புச் சிறந்ததாகலானும், இதுவிஷயத்தில ஹரனிலும் ஹரி தாழ்ந்தவ னேயாம். நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக வடைகின்றோம்.—எ-று. (அக)

ஹனகொவராஹதநுநெத ஹுவலிவெவ

ஹுநெ ஹுவவ்வரஜயாயரனுகார

கொவாநயொருகுகுத ஹுவ்வகுவகா

ஹுத ஹுவவ்வகுகிவ்யகோருயாசி

எனகொவராஹதநுநெதயபுநமலிலேகஹ்யநயோபுவம்புரஜாயாய ரதஞ்சகாரி கொவாநயோரதிகுதயதுசிறதியவருததாஸஸதயமப்ருவந் துதமிமவயமாஃரயாமஃ

மொழிபெயர்ப்பு.

வன்றி யுருவந தனையடைந்திவ வையந தனை முனமொருவன் ஒன்றி யெழுது மியலபுறநு நெருவன புரங்க ளொடுபொருங்கால் வென்றி யுறுநல விரதமென வியனபா கொண்டு விளங்கினுன இன்றின னவரிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரியீ ரிறைஞ்சதுமே.

பதப்பொருள்.

எக,

வராகதநம்

ஏத்ய

புவம்

விலேகஹி

ஒருவன்

பன்றி உடலை

அடைந்து

உலகத்தை

எழுதினான்றே,

அந்ய.
புரஜயாய
புவம
ரதமசகாரஹி
அநயோ
அதிக
கோவா
இதி
அதுசிந்தியா
வ்ருத்தா
ஸத்யம்
ப்ருவந்து
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாமஃ

இன்னொருவன்
திரிபுரஜயத்தினபொருட்டு
பூமியை
இரதமாகச்செய்தானல்லவா;
இவ்விருவரில
சிறந்தவன்
யாவன்?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவாகள்
உண்மையை
சொல்லலாம்.
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் பன்றியிருவடைந்து பூமியை எழுதினான், மற்றொருவன் புரதகன்காலத்திற் பூமியை இரதமாகக்கொண்டான், இவர்களுட் சிறந்தவனைப் பெரியவர்களே நீங்களுரைத்தால, நாங்களந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

பன்றியுடலெடுத்துப் பூமியை யெழுதினனென்றது-ஹரியை, புரசயத்தின்பொருட்டு பூமியை இரதமாகக்கொண்டானென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன்வண்ணம் செய்தலால்.

தாத்பரியம்.

ஹரி பூமியைப் பன்றியாகிக் கிளறினான்; ஹரன் இரதமாகக் கொண்டான் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

பூமியை இருவரும் உபயோகப்படுத்தினும் ஹரி பன்றியிருவடைந்து கொம்பாற் கிளறினான், ஹரன் இரதமாகக்கொண்டான்; இங்கு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

௩௫௧

இந்த விஷயத்தில் ஹரன் செய்கை உயர்ந்ததும், ஹரியின் செய்கை தாழ்ந்ததுமாக இருத்தலால், நாங்கள் தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை அடைக்கலமாக அடைகின்றோம். (௧௦)

வனகஸாநாநிஜவயசுநஸஸாகரொகஃ
 ௧௩ ஸுகாநவநிதாஸஸுடபிஃபாபெரு |
 கொவாநயொநயிகஃ ௧௩ ஸிஹிவஸுபா
 ஸுத ஸுஸு-வஹ-தரீஸவயஸாஸுயாரீ |

ஏகஸசலாநரிஜவதுநஸஸாகரோதது மநஸசகாரவநிதாமஸபு
 டமர்த்தகாதோ | கோவாநயொரதிதயதுசிநதியவ்ருததாஸஸதயம
 ப்ருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழிபெயர்ப்பு.

அலையு மியல்பு கொண்டவளாய் யமாநத மனைவி தனையொருவன
 நிலையின் னிறுத்தது மியலபினறி நினறா னொருவன் நேரிழையை
 நலதன் னுடலிற் பாகியதா நலகி யமாநதான் நானிலத்தில்
 இலகின் னவருட் சிறந்தவன்யா ரிசைத்ததற் பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக:	ஒருவன்
சலாம	சலிக்கிற
ரிஜவதும	தன் மனைவியை
ரோததும்	தடுக்கிறதற்கு
நஸஸாக	சக்தியில்லாதவனான,
அந்ய:	இன்னொருவன்
அர்த்தகாதோ	பாகியுடமபில்
வநிதாம்	பெண்ணை
ஸ்புடம்	நன்றாக
சகார	வைத்தான்;
அசயோ:	இவ்விருவருக்குள்

அதிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வருத்தா	பெரியவாகள
ஸத்யம்	உண்மையை
பருவந்து	சொல்லலாம
தமிழம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் சஞ்சலமான மனைவியை ஒருவிடத்தில் நிறுத்தாமாற்ற வற்றவனாக விருக்கின்றான், மற்றொருவன் தன் மனைவியை பாதிபுட மபாகக்கொண்டிருக்கின்றான், இவ்விருவரிடம் சிறந்தவனை பெரியவர் களை! நீங்கள்ருந்ததால், நாங்கள்ந்த மஹா புருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

சஞ்சலமான மனைவியை யுடையவனென்றது-ஹரியை, மனைவியை பாதிபுடவி லுடையவனென்றது - ஹரனை, ஹரியின் மனைவியான திருவொருவிடத்தி லிராஜென்பது பிரசித்தம்.

தாப்பரியம்.

ஹரி சலனமான மனைவியையுடையவன்; ஹரன் சலித்தலில் லாத மனைவியையுடையவன் என்பதாம்.

தாரதம்மியம்.

சலனமுள்ள மனைவியைச் சலிக்காதிருக்கச் செய்யாதவனிலும், சலனமற்ற மனைவியை ஒருபுறத்திலுடையவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அக் கற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று. (௧௧)

வனகுவடினித் தமது ஹவவாஸ்யுபுஸம்
 விஸ்வஸ்யுபுஸி சாஹவடினிதாந்
 கொவாநயெஸ்யுபுஸித் தமதுபுஸகா
 ஸுத்யுஸவஹவதீர்த்தயஸ்யுபுஸா

ஏக பவதநதிகயாநதவசாமஸ்ய ஸீஸா விஸ்வஸ்ய விஸ்வமிதநது
 வதநதிதாநி கொவாநயோரதிகரூபய சிசு சியவருததாஸஸ்யமப்ருவ
 ந்துதமிமமவயமாஸ்யாம ||

மொழிபெயர்ப்பு

அழியா நிகமாந தததுநல லரிய மொழிக ளகிலதகிற
 கொழியா வீச னாவொருவ னுறற னென்னு மொருவனையோ
 மொழியா நிறகும விசுவனென முறையே முதனமை யென்னுமதில
 இழியா விவருட சிறந்தவனயா ரிசைததாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொது

ஏகம	ஒருத்தனை
நிகமாநதவசாமஸ்ய	வேதாநதவாக்கியங்கள்
விஸ்வஸ்ய	உலகத்திற்கு
அதீஸம்	பிரபுவாக
வதநதி	சொல்லுகிற துகளோ,
இதநது	மற்றொருவனையானால்
தாநி	ஆந்த வாக்கியங்கள்
விஸ்வமவதநதி	விசுவம் என்று கூறுகின்றன;
அநயோ.	இவ்விருவரில
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்

ந.ந.சு

ஹ.நி.ஹ.ரதாரதமய்யம்.

ஸ்தயம்

உண்மையை

பஞ்சவதது

சொல்லலாம்.

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆசிரியர்.

ஆஸரயிககிள்ளேரும.

பொதுப்பி.

பெரியவாகவே! ஒருவனை வேதாந்தவாக்கியங்கள் உலகத்திற்குப் பிரபுவாகச் சொல்லுகிறதற்குளோ, மற்றொருவனை அதேவேதாந்தவாக்கியங்கள் விசுவனென்றனாகுகின்றன. இவா இருவரி லெவற் சிறந்தவர்? நீங்கள் ஊடாசதால், நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதபீடீ.

உலகத்திற்கு பிரபு எனறது-ஹரனே, உலகமெனறது-ஹரியை.

தா தீப்ரீ யம்.

ஹரி உலகமாக இருப்பவன், ஹரன் உலகாதிபனாக இருப்பவன்.

தாரதும்பியம்.

உலகமாயிருப்பவனிலும் உலகாதிபனாக இருப்பவன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்கள் இதுவிஷயத்தில தாழ்ந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அுகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

வனகம்யஜுஸூ - திரசெஷமவாவனீநா

தூதரோ ஹமெகொழிநிலிஷ்டேந ॥

கொவா நயொராயிகுத, நுலிஞ, வுலா

வந்தபுனாவனத்தேவியஜாஸ்ரயாசி

ஏகம்யஜுஸ்சுருதிரஸேஷபலாவளிநாந்தாதாரமாஹபலகோடி
நிலிஷ்டமந்யம் | கோவாநயோரநிகஇத்யதுசின்நியங்ருத்தாஸஸ்த்யம்
ப்ருவந்துதமிமவ்யமாஸ்யாமஃ ||

மோழ்பேயர்ப்பு.

சீரகொ ளிரண்டா மறையொருவன் செறிநத சகல பலன்களையும்
போகொள் கருணை யுடனலகிப் பிறங்கு மென்னும பிறனொருவன்
நாரகொ ளன்பாக் கநேகபல நலகு மென்னு நானிலத்தி
லோகொ ளிவருட் சிறந்தவனயா ரிசைநதாற பெரி பீரிறைஞ்சதுமே.

பதப்போநுள்.

ஏக	ஒருவனை
யஜுஸஸாருதி	எசர்வேதம்
அசோஷ்பலாஹீநாம்	சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களை
தாதாரம்	கொடுக்கிறவனாக
ஆஹ	சொல்லுகிறது,
அநயம்	இன்னொருவனை [ததவனாக
பலகோடிநிலிவந்தம்	பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசி
ஆஹ	சொல்லுகிறது;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
வருத்தா:	பெரியவர்கள்
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸரயாம்:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனை எசர்வேதமானது சமஸ்தமான பலங்களுடைய சமூகங்களையும் கொடுக்கிறவனாக உரைக்கின்றது, மற்றொருவனை அநேக

நடுசு

ஹரிஹரதாரதம்மியம்.

பலங்களிலே பிரவேசித்தவனாக உணர்கின்றது, பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்தவனை நீங்களுநாததால, நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்

வீத்பு

ஒருவனை எசாவேதமானது ஸமஸ்த பலனகளையு மளிப்பவனென்றுணர்கின்றதென்றது - ஹரினை, அது அவ்வர னவவண்ண மளித்தலால்

ஒருவன பலங்களுடைய அநேகங்களிலே பிரவேசித்தவனாக விருக்கின்றனென்றது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவவண்ணம பிரவேசித்தலால்

தாத்தியம்.

ஹரன எல்லாபலனகளையு மளிப்பவன, ஹரி அநதப்பலன்களி லநேக கோடிகளை யடைந்தவன் எனப்பராம.

தாரதம்மியம்

எல்லாபலனகளையு மளிப்பவனில் அநேக பலப்பிரவேசி தாழ்ந்தவனதலால், நாங்கள இந்நவிலிஷய சிற குழ்வடைந்த ஹரியை அப பிரதானமாக வகுத்திச் சிறந்த ஹரினைச் சரணமாக வடைகின்றோம்

மு, ஹாஸித, ஸிஸு-ஜீவயதெகஜாவொ

மகூபாவர சிவார வரஹ்யசித்தகலு

கொவாநயொரயிகுத குநுவினுவரகா

லுத ஸ்ரவண-கீரீவயபோரயாரி

க்ரஹாஸிதஸிஸுமஜீவயதேகதானோகதவாபர்ப்புரவரம்ஸவ யமந்தகஸ்ய! கொவாநயொரதிகஇதயகுசிநதியவருததாஸஸதயம்ப்ருவ ந்துதமிமமவயமாஸரயாம||

மோழ்பேயர்ப்பு

முன்ன மொருவ நெழிலனபன முதலை யுண்ட மகவீந்தான் பின்னை யொருவ னந்தகனூர் பேணி யவனை வேண்டியே தன்னு முதலை யுண்டசிசுத துன்பை யொழித்தான் துகளில்லா வின்னர் தம்மிற் சிறந்தவன்யா ரிசைத்தாற் பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

ஹரிஹரதாரதம்மியம். (1403) ௩௩௭

பதப்போடுள்

ஏகதாஸ
கராஹாஸிதம்
ஸிஸா-ம்
அஜீவ்யத
பர
ஸவயம
அநதகஸய
புரவரம
கதவா
கராஹாஸிதம்
ஸிஸா-ம்
அஜீவ்யத
அநயோ
அதிக
கோவா
இதி
அதுசிரதியா
வருத்தா.
ஸதயம
பருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம.

ஒருவனுடைய தாசன
முதலே பினால் பசுநிககப்பபட்ட
சிசுவை
பிழைப்பித்தான,
இன்னொருவன்
தானே
எமனுடைய
நகரசிரோஷ்டரதை
அடைந்து
முதலேயினுற பட்சிக்கப்பபட்ட
சிசுவை
பிழைப்பித்தான,
இவ்விருவருக்குள்
சிறந்தவன்
யாவன் ?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உண்மையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவனுடைய தாசன முதலேயுண்ட பிள்ளையை எழுப்பிக்கொடுத்தான, மற்றொருவன் முதலேயுண்டபிள்ளையை எழுப்பும்பொருட்டு எமலோகஞ்சென்று எமனைக்கேட்டு எழுப்புவித்தான். இவர்களிற் சிறந்தவன் யாவன்? பெரியவர்களே! நீங்கள் உண்மையாக வுரைத்தால், நாங்களந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

வீதப்பு

ஒருவனுடைய தாஸன முதலையுண்டபின்னையை எழுப்பினுனெனறது - ஹரனுக்குத் தாஸனான சம்பிரானேழுமீன.

நிலமகளுடைய முகமலபோல பலவளங்களு நிரம்பியது முநொடிய பொழில்புடைகுழந்த நடுநாட்டிலுள்ளதுமான கோலிலின மிக்க நாவலூரினில் உடையவ னடிபணி சடையவெனென வுரைக் கும அநதணற்குரிய மனைவியு, வசையறு ஞானிகள் திசையெணித் தொழும, இசைஞானியெனனு மெழிலந்தணியும் செயத் அருமபெருந்தவத்தில வருமபொருளான நம்பியாளு, மணப்பருவமுடைநது கணிப்பருங்காகியிற ருடையினறி யானீமீதிவாநது வானவா பழிச்ச நத்குரும வயலபுடைகுழந்த புர்துருக்குட்சென்று சடங்கவியென் னும சைவவேதியனீன்ற மடப்பிமானவிழி மாதாவல்லியைக் குடம் படுகொங்கையக் கோலகருங்குழலேத் திருமணம்புரியுஞானு தேவ தேவன் ஆதிநாதன சிதம்பரமதனிற் பதம்பெயாததாடும் சிவபெருமான் நாணலபோல நிறத்தசாயக் காணுறுகேசமும், கோணன முதுகும, குரைபெறுவாயும், திரைபெறு முடலும் உடையராயத் தளாநத் நடையுடன எழுந்தருளி, நம்பி நமடிமையான நீ இம்மாதரி மணஞ்செய்தல் குணஞ்செய்தற்கேதுவனரும் ஆதலால் நீ நந்தஞ் சொந்தமான வேலைகளைச் செய்யுமாறு வருதியெனக் கழறிய விழிவறுமொழியைப் பழியெனக்கருதி, அநதணராவா அடிமையாதல குவலயவிருத் தம் நினக்கெனென பித்துளதோ! நீ யாவன்? எனறற்கு யானின் குலதெய்வம், நின் தந்தைநாட்டொட்டிக் கொத்தடிமையாய முறியெழுதி நெறியே யளித்திருக்கின்றனா வேண்டுமானால் காண்டி ஆண்டவொழுதிய வோலையை ராணடனறெடுத்துக்காட்டிய முறியைத் தடுத்தப் பிடுங்கி மறித்துக் கிழித்துப் பழித்தேசுதலும், நினனை வீடேனென் றன்னவன உடனே பெண்ணை புடைகுழந்த வெண்ணையம்பதியை நண்ணி மண்ணிலுற்ற மறையோரின மிக்க வெண்ணை யந்தனீர் இவனைப் பாருங்கள்! எமக்கிவனடிமை என்ற லும், அவ்வுருறைமறையேநர் பிறைமுடி யண்ணலென்றுணராது

மறைவலீ ரந்தணா பிறாககடிமையாதல யாணடுங் கேட்டிலேம், நீவீ
 னொன்ன புதுமை கூறுகின்றீர் என்றனா என்றறகு முறையின்றே
 னும் நிறைவேறிய வனுபவததடன நிறபதனாலும், இன்றிவன் கிழி
 தத வோலை காட்டோலையாககொண்டபயாலும், மூலவோலை வே
 ரொன்றெமமாட்டிந்ததலாலும், இவனெம் தடியையெனறலே சாலு
 ம்; என்று மூலவோலைகாட்டி உடனபடுதி நாமிக நெடிய பதிலகூழ்
 வெண்ணையிலுறறெமென்று கூறி மறைந்ததைக் கண்ட மறையவாக
 ன்ரம் நமபி யாளுரரும் இன்றிங்குவநது அடிமையோலை காட்டி நம்மை
 யெல்லாம் பெயப்பிசுதுசசென்ற மறைக்கிழுவோன 'குன்றவில்லி
 யே' எனக்குறித்துக் கோவிலெய்தியவுடனே, கோடிகணநாடி புடை
 சூழ வாறணி சடைமுடியண்ணல் ஏறிவாநதெய்தி நம்பியாளுநனைப் பா
 ர்த்து நின்னை யாமடிமையாககொண்டோம் இனி நீ யெமக்கே
 தொண்டிபுரியக்கடவை என்றுரைத்து, நீ நமமைபிசுதன்னென்றமை
 யால், பித்தனென்று துவக்கி, நமபுகழ் பாடுவாயென்று உரைத்து, நம்
 பியாளுரரைத் தமமடிமையாக்கி, அவா திருவாய்மலாந்தருளிய 'பித்
 தா'வென்பது முதலிய பாமாலைகளைக் கோமான ஏற்றுசசென்ற
 அன்றுமுதல் நம்பியாளுரா பல சிவதலங்களிலுஞ்சென்று சிவபெரு
 மானைத்துதித்துத் திருவடிச்சைக் முதலியனவும் பெற்று, தம்பிரான்
 தோழராய், சுந்தரமூர்த்தியாய் இருந்தனனென்று தெண்டையுவளும்
 செழுங்கடையுடைய மண்டனில வாழ்வோர் மாருதறிவார். இன்ன
 பெருந்தகையார் முன்னொருகாலத்தில் படிபுகழடியவா முடியிசைக்
 குவித்த கரங்களுடன் அருகிறகூழ்நதுவர, அவநாசியான அவிநாசி
 யண்ணலை அடிபணிவான சென்றனா, செல்லும் வழியி லாங்கோர்
 அகரத்தில் மேளமுழங்குதலையும், அமுகரல் கேட்பதையும் அறிந்து
 வியப்புற்று, இன்பிழும் துன்பமுமான இருவகைய வேதுகளைச் சு
 ட்டு இங்குண்டாயிருக்கும் தொனிகளின் வரலாற்றென்னை என்றனர்.
 என்றறகு, அங்குறறோர் பெருமானே! சுமங்கலத்தொனியானது
 உபநயனத்தைச்சட்டியது. மற்றொன்று சின்னாட்டுமுன் இறந்த மக
 ணைச் சுட்டியது என்றனா. இதற்குள் நம்பியாளுரது நல்வருகையை
 யுணர்ந்த இறந்த மகன் தந்தையும், தாயுமான பார்ப்பானும் பார்ப்ப

னியும் நமபியாநூரா முன்னெயி, உபா கரணகமலங்களில் விழுந்து வணங்கி முகங்குநனைந்தருளும் விழுந்தருளும் கருணாகரனோ உபாயனஞ் செய்குகொள்ளுந் திறம் உறு, எங்கள் கைந்தனும் ஏரியில் நீராட்சுசென்றாகள சென்றவர்களில் எங்கள் மகனை ஏரியிலுள்ள முதலே விழுங்கியது விழுங்கிய நில காலங்களாயின, உபநயனம் நடக்கும் வீட்டில் உண்டான பங்கு வசத்தொனியினால் இறந்த மகன் மீது எண்ணமுண்டானவர்கள் பிள்ளைகளை மிகுப்பினால், இன்றுபநயனஞ் செய்குதவைகலாபே என்று துன்புற்ற யாங்கள் செய்த நற்றவலிபேததால் பெற்றறிவாகுத கற்றையஞ்சுடையண்ணற்குற்ற தோழாரன தேவரீரானதெழுந்தருளினீர், இனி மாண்ட மகனை மீண்டும் பெற்றவர்களாயினம் என்று கூறிக் கலுழந்த மறைமுழுதுணர்ந்த முதலெருமபாபபானபொருட்கித தமமனமிரங்கிய செம்மலான தமபிரானதோழா இறந்த மகனை யெழுப்புவான கருதி நீங்கள் எஞ்சாதேயுங்கள், மகன்களை அழைத்தது தற்கின்றேனம் என்றுரைத்து, உடனவந்தருள ஏரியின் கரையையடைந்து அவ்வீரியில் அப்பொழுது நீரினையும் முதலையினையும் கண்டு அங்கு நின்றவண்ணமே 'பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே' என்னும் மகுடமுள்ள பதிகமொன்று பாடினும், நீரற்ற ஏரியில் நீரினைநது முன்னிலா முதலையும் பின்னாத்தேவனறி கரையையடைந்து, பன்னா முன்னா கொன்று திறை சிறுவனையும் உயிருடன் கக்கிச்சென்றது, பின்னர் நமபியாநூரா அச்சிறுவனை அவன் தந்தையாருடனேசொத்து இல்லம் புகுத்தி அநல்லவையாாய்லேயே உபநயனமுஞ் செய்துவைத்தனா. இதனை—

“ உபாபா பனாயுகந்தன்கவல்லாரதங்களுச்சியா
யனாக் காரவாவா தியுமந்தமுமாயினும்
புனாககாநிசோலைப்புகொளியூரவிநாசியே
காராககானமுதலையப்பிள்ளை தரச்சொல்லு காலனையே” என்னும் திரவிடகுருத்ததாலும்,

“ பெருவாயமுதலேகனாயின்கண் கொடுவந்தமிழ்ந்தபிள்ளை தனை” என்னும் பெரியபுராணத்தாலும் உணர்க. எஞ்சிய விச்சரித்ததை திருத்தொண்டா புராணத்தாலுணர்க.

ஒருவன் இறந்த மகனை எம்புரஞ்சென்று எமனைக்கண்டு கேட்டு
வாங்கிக்கொடுத்தானென்று கூறியது-ஹரியை, அது அவ்வரி அவ்வ
ண்ணம் செய்கலையால்.

ஹரி கண்ணனாகப்பிறந்து இடையா வீட்டில் வளர்ந்து சின்ன
ட்கழித்து மன்னவாகுலத்தை யடைந்து, சாந்திபென்னனும மறைய
வனை விதயாகருவாகக்கொண்டு தேவதாசி கலைகளையெல்லாம் பயி
னறன்ன பயின்று சங்குருவை வணங்கி தக்கனையெனை என்ற
ன்ன. என்றறகு அம்மாதவன் இம்மாதவனைநோக்கி, மாலை! என்
சிறுவர்களைக் கட்டாடுவகாலை வனமீன் மிழங்கியது, அவ்விருந்த மக்க
ளை எழுப்பித்தருதலை எமக்கு நீ யளிக்கும் குருதக்கனை என்றான்.
உடனே மால் கருடாதேதோறி எம் புரமடைந்து எம்னைக்கண்டு எங்
குருமக்களை யளித்தி என்றான் என்றறகு எமன் அளிக்கின்றேனெ
ன்று தம் ஆளுகைக்குள்ளிருந்த ஸந்தகா அழைத்தளித்தான். எம்
னாலளிக்கப்பெற்ற மைத்தா ஹரி குருவுக்குத் தக்கனையாக அளித்
தனன் இதனை —

“வருணனற்றருமநடுதீநிராவந்தவனவந்ததெனஞாப
பரவுமெபாழுதைப்படாவெண்டிறைப்பட்டிமாயநத
குமவன்புதலவனநனைவல்லெகொடுத்தியெனருன
அரவஞ்சுடநதவகனெகொல்லாநதவண்ணல” என்றும்,

“ தெரிவுற்றதாககிச சிறுவற்றறவொலீஸீளா” என்றும் வரும்
பாகவதத்தாலுணாக.

தாத்பர்யம்.

ஹரனுக்குத் தாஸஞ்சுள்ளவன முதலையுண்ட மைந்தனை எழுப்பினான், ஹரி தானே முதலையுண்ட பிள்ளையை எழுப்பஞ்சென்று எம்னை வேண்டி எழுப்பினான் என்பதாம்.

தாரதர்மீயம்

ஒருவனுடைய தாஸன் செய்த காரியத்தை வெகு கட்டத் துடன் செய்த மறவெருவன் தாழ்ந்தவனன்றி உயர்ந்தவனாகான்; ஆதலா விதவிஷயத்திற் குழிந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனை நாங்கள் ஆப்ரயிக்குகின்றோம்.—எ-று. (கூச)

வனகலுங்கெழுவனதிவழிதவூடொகெ
 மெழாவெழாக்கெழனதியாக்ஜமகபுஸ்சி!
 கொவாநயொராயிகுநசுநுநிநுவுநி,
 வநதுநுஸுநுவனநுநிநிநயநிநுநிநி

ஏகஸ்துகேசவ்ருதிபரநிதஸ ஹ்லோகே நயோவ்யோமகேசுஇதி
யாதிகஜக்பரஸித்திம் | கோவாநயோரநிகஇத்யத சிந்தியவருசநாஸஸ
தயம்ப்ருவநதுதமிமவயபாஸரயாநஃ ||

மொழிபெயரீட்டி

கேடி லொருவன் பெயர்தனை : கிளப்பா கேச வனென்ற
நாடி லொருவன் தனைபென்றும் நல்ல விடோம் கேசனெனத்
கேடி மறைக னுரைசெய்யுந் திறத்த னெனப்பா செழுமறையோ
நீடி விவருட் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போடுகள்

ஏகஸ்து	ஒருவன
லோகே	உலகத்திலு
கேசுவதிதிபரஸித்தி	சேசவனென்று பிரித்தானவன்,
அந்ய.	இன்னொருவன
வ்யோமகேசுஇதி	வ்யோமகேசனென்று
யாதி	(பிரித்தி) அடைகிறான்,
அநயோ.	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவாகன
ஸதயம	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன் உலகத்தில் கேசவனென்று பிரசித்தமானவன், மற்றொருவன் வியோமகேசனென்று பிரசித்தியானவன், பெரியவானே! இவ்விருவருக்குட் சிறந்தவன் யாவன்? நீங்களுநாததால, நாங்களநத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன் கேசவனென்று பிரசித்தமானவனென்றது - ஹரியை, கேசவன்-கேசமுள்ளவன். அல்லது கேசியென்பவனைக் கொன்றவன்

ஒருவனை வியோமகேசனென்றது - ஹரனை, அது அவ்வரன் வியோமகேசனாக விருத்தலால். வ்யோமகேசன்-வியோமமாகிய கேசத்தினையுடையவன் வியோமம்-ஆகாசம்

தாதீபியம்

ஹரி கேசவன், ஹரன் வ்யோமகேசன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்

கேசவன் என்னுஞ் சத்தத்திற்கும், வியோமகேசனென்னும் சத்தத்திற்கு முள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆயுங்கால, வெறுங்கேசனை விட வியோமகேசன் சிறந்தவன் ஆதலால், நாங்களநத விஷயத்திற்குழ்வடைந்த ஹரியை அபிரதானமாக அகற்றிச் சிறந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (கூறு)

வன்கொவ்வொருவரடிக்ஷிபுரணாம்பாரணா

ஸம்ஹாரகரிக்ஷிபரஸுதநாஜகாலீஸ!

கொவாந்யெநாடிக்ஷத்யுந்விஷுவுகா

ஸுத்யுஷுவுஷுதயிஸிவயகாஸ்யாஸி!

ஏகோபபூவரதிகஸ்திஸருணம்புராணம்ஸம்ஹாரகாமணிபரஃப்ருதநாங்கமாவீத்! கோவாந்யோரதிகஇத்யதுசிந்தியவ்ருத்தாஸஸத்யம்ப்ருவந்துதமிமம்வயமாஸ்யாமம் ||

மொழிபெயர்ப்பு

இந்த விலக விரதஞ் விரதநா நெருவ னினைசெயொருவ
 னநத விரத னங்கமா யமைநதா நெருவ னகிலத்திற
 சந்த வியலிற குறையாத தனிமா மறைந ணனிகூறு
 மிரத வியுறிற சிறந்தவனயா ரிதைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்.

ஏக	ஒருவன்
திஸ நுணும	முன்னே
புராணும	பட்டணங்களுக்கு
ஸமஹாரகாமணி	ஸமஹாரகாமத்தில
ரதிக	ரதிகளுக்க
பவ்ய.	ஆளுன,
பர	மற்றொருவன்
பருதநாங்கம	சேனாங்கம
ஆவீத	ஆளுன,
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிகம்	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா	பெரியவர்கள்
ஸதயம	உண்மையை
பருவநது	சொல்லலாம்.
தமிமம	அந்த இவனை
வயம	நாங்கள்
ஆஸரயாம:	ஆஸரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன் புரதகநகாலத்தில் ரதிகளுக்க இருந்தான், மற்றொருவன்
 சேனாங்கமாக இருந்தான்; பெரியவர்களே! இவ்விருவரிற் சிறந்த

பபூவ,ஹரி
அநயஸது
மருதயுஹநநே
நிபுண
பபூவ
அநயோ.
அதிக.
கோவா
இதி
அநுகிநநியா
வருத்தா
ஸதயம
பருவநது
தமிமம
வயம
ஆஸ்ரயாம

ஆனனலலவா,
இன்னொருவனான
மிதயுவைவகொலவதில
நிபுணனாக
ஆனன,
இவயிருவருகருள
சிறந்தவன
யாவன?
இதனை
ஆலோசித்து
பெரியவர்கள்
உணமையை
சொல்லலாம
அந்த இவனை
நாங்கள்
ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு

ஒருவன கைடபவதத்தில் நிபுணன, இன்னொருவன் மிததியுவ
தத்தில் நிபுணன; பெரியவர்கள்! இவரிற் சிறந்தவனை யுரைத்தால்,
நாங்கள் அந்த மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருத்தன் கைடபவதத்திற் சிறந்தவனென்றது - ஹரியை, அது
அவ்வரி அவ்வண்ணங் கைடபவதஞ் செய்தமையால், தன்னிடம் பிற
ந்த கைடபவனை ஹரிதானே கொன்றெனப்பது இதிகாசம்.

ஒருவன் மித்யுவதத்தில் நிபுணனென்றது-ஹனை, அது அவ்வ
ரன் அவ்வண்ணஞ் செய்தமையால்.

தாற்பரியம்.

ஹரி கைடபவத நிபுணன; ஹரன் மித்யுவத நிபுணன் என்ப
தாம்.

தாரதம்மியம்.

ஸாமான்யஞான கைடபனை வதைத்த ஹரியினும், கொடுமை யினைப்புரியும் மிததுவைகொன்றவன் சிறந்தவனானால், நாங்கள் இவ்விஷயத்திற் ருழ்வடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரினைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று (௯௭)

ஸாகஸு-ஹி-ந-ஹி-ர-கூண-த-த-பு-தி
 ர-ந-ய-ஸ-து-ம-த-த-க-ஜ-ஸ-கூண-த-த-பு-தி
 கொவா-ந-யோ-ர-தி-க-இ-ய-து-சி-ந-தி-ய-வ-ரு-த-த-ஸ-ஸ-த-ய-ம-ப-ரு-வ-ந்-து
 ஸ-த-பு-தி-க-இ-ய-து-சி-ந-தி-ய-வ-ரு-த-த-ஸ-ஸ-த-ய-ம-ப-ரு-வ-ந்-து

ஏகஸதுநீநகஜரகூணதததபுத்தி ரநயஸதுமததகஜஸிகூணததத புத்தி | கோவாநயோரதிக்கஇயதுசிந்தியவருததாஸஸதயமபருவந்து தமிமமவயமாஸ்ரயாமஃ ||

மோழிபேய்ப்பு.

ஆவ வென்ன வழுதினோதத வந்த வழுவை தனையொருவன் காவல் புரிந்து நனிகாததான கரையு மொருவன் காசினியில் மாவல் வழுவை தனசெருககை மாற்றி நினரான் மற்றிவருள ஏவா சிறந்தோ ரவாதமமை யிசைத்தாற பெரியீ ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்போநள்.

ஏகஸது	ஒருவனானல்
நீநகஜரகூணதததபுத்தி	{ இனோதத யானையை ரகிதிக்கிறதின்பொருட்டுக் கொடுத்த புத்தியையுடையவ
அந்ய:து	இன்னொருவன் [ன்
மததகஜஸிகூணதததபுத்தி	{ மதித்த யானையை சிகிதிக்கிறதில் வைக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவன் ;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக:	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன் ?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து

நகரா

ஹரிஹரநாதநிர்யம

வருத்தா.

பெரியவர்கள்

ஸத்யம்

உண்மையை

ப்ருவநது

சொல்லலாப

தமிழம்

அந்த இவனை

வயம்

நாங்கள்

ஆஸரயாம்:

ஆஸரயங்கினேரோ

பொழிப்பு

ஒருவன இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தான, மற்றொருவன் மதித்த யானையை சிக்குத்தான, இவ்விருவரிடையிலிருந்து சிறந்தவன் பெரியவரானே! நீங்களுண்மையாக வந்தாதால், நாங்கள்நத மஹாபுருஷனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு

ஒருவன இளைத்த யானையை ரக்ஷித்தானென்ற க்ஷ-ஹரியை, மற்றொருவன் பரிசுத்த யானையைச் சிக்குத்தானென்ற க்ஷ - தாருகாவன். தது முனிவா அநுபபிய மந்திரயானையின் கொடியை அடக்கிய ஹரனை.

தாந்பாயம்.

ஹா இளைத்த யானையைக் காத்தவன், ஹரன் மதித்த யானையைச் சிக்குத்தவன் என்பதாம்

தாரதம்மியம்.

இளைத்த யானையைக் காப்பதிலும் மதித்த யானையைச் சிட்டுத் தலரிய காரியமாதலால், நாங்கள் இந்த விஷயத்திற் குழுவடைந்த ஹரியை அப்பிரதானமாக அகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம்.—எ-று.

(கூடி)

ஹ ஹாணரோவ ந்ஜநாஜிஜ ஸஞந-ஹிகொமொ

ஹ ஹணாநவஹெநஸிரஸுகத-ஹி

கொவாநயொரயிக ஐத்யும-ஹிஹுவூலா

ஹத்யுஹ-ஹவஹ-தஹிஹவயோஸ்யாஹி||

பாஹ்மாணமாபநிஜநாபிஜஸூத்ருமேகோநயோ பரஹ்மணோநக
முகேநஸிரஸசகாததா\கோவாநயோரநிகஇதயதுசிநதயவருத்தாஸஸ
தயமபருவந்துதமிமமவயமாஸரயாம: ||

மொழ்பேயர்ப்பு.

நகதிற் சிறந்த வெள்ளொளிசோ நாபிக கமல நனமகஞய
அந்தப் பிரமண றினையொருவ னடைந்தா னொருவ னவனறலையை
கந்தக் கமல கரோருகத்தாற களைந்தா னிந்தக் காசினியி
லிந்தத் தகவிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரியீ ரிற்றஞ்சுதுயே.

பதப்பொருள்.

வக.	ஒருவன
பரஹ்மாணம்	பிரமமாவை
நிஜ	தனனுடைய
நாபிஜ	நாபியிலுண்டான
ஸூத்ரும்	பிள்ளையாக
அவாப	அடைந்தான்,
அநய	இன்னொருவன
பரஹ்மணோ	பிரமாவின்னுடைய
ஸிர:	தலையை
நகமுகேந	நகதுனியினால்
சகாததா	சேதித்தான்;
அநயோ:	இவ்விருவருக்குள்
அதிக.	சிறந்தவன்
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அதுசிறதியா	ஆலோசித்து
வ்ருத்தா:	பெரியவர்கள்
ஸதயம்	உண்மையை
ப்ருவந்து	சொல்லலாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம:	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

மோழிப்பு

ஒருவன் பிரமனை உந்நிலைமையில் வைத்தனாக வடைநதான், மறந்தொருவன் உநதப் பிரமனைய தலையை நகத்தினுற கிளவினான், இவ்விருவரிற் சிறந்தவனைப் பெரியவர்கள் உரைத்தால், நாங்க நந்தப் பறாப்புருவனைச் சுரணமாக அடைகின்றோம்

விதப்பு.

ஒருவன் பிரமனை யுந்நிலைமையில் வைத்தனாக அடைந்தான் எனன்றா - ஹரிய, ஒருவன் பரமன தலையை நகத்திற் கிளவினான் எனன்றா - பறாப்பு

தாழ்ப்பியம்

ஹரி பிரமனைப் பெற்றான், ஹரன் ஹரி வைத்தனான பிரமன் தலையை நகத்திற் சேதித்தான் எனபதாம்

காரதம்மியம்

உந்நிலைமையிற் பிரமனை வைத்தனாகப் பெறுவதிலும் நகத்தால் ப் பிரமன் தலையைக் கிளவி யுறிக் கலியநாரியமானதால், நாங்க நந்தவிஷயத்திற் முழுந் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்தி, உயர்ந்த ஹரனைச் சீணாக அடைகின்றோம் - என்று (கூக)

என்கவன்கு ஸ்ரீமஹாநிஜிசுதிவஹு
 சிவோபாஸை ஜயந்த சிவஸுடிஸவஸு
 கொடாநயொருயிகுத ஸ்ரீமஹிஷு வ ஸு
 ஸுத ஸ்ரீமஹாநிஜிசுதிவஹு

ஏகஸைபக யுத்தஹந்நிலைமையில் வைத்தனாகப் பெறுவதிலும் நகத்தால் ப் பிரமன் தலையைக் கிளவி யுறிக் கலியநாரியமானதால், நாங்க நந்தவிஷயத்திற் முழுந் ஹரியை அப்பிரதானமாக வகுத்தி, உயர்ந்த ஹரனைச் சீணாக அடைகின்றோம் - என்று (கூக)

மோழிபெயர்ப்பு.

மன்னு மொருவன் கமலமென மருவும் நயன மலரினான்
 மன்னு மொருவன்கான மலரைத்தொழுது மொருவன் லங்கலாபோன்

மன்னு விழியு மாழிப்போ மருவு படையு மவற்கிநரா
 னென்னு மிவரிற் சிறந்தவனயா ரிசைத்தாற பெரிய ரிறைஞ்சுதுமே.

பதப்பொருள்

ஏக:	ஒருவன
ஸபகதி	பதநிபூர்வமாக
நிர்ம	சன்னதான
அக்ஷிபுஷ்பம்	கண்மலரை
உத்தராத	கொடுத்தான்,
அர்ப	இன்னொருவன்
ஸதரம்	சக்கரத்தைப் பற்றி அரணுடன
அம்புந்	தாமரைமலர்போன்ற
நயநம்	கண்ணையும்
அஸ்ய	இவனுக்கு
சுசௌ	கொடுத்தான்;
அந்யோ:	இவ்விருவரில
அநிக	சிறந்தவன
கோவா	யாவன்?
இதி	இதனை
அநுசிந்தியா	ஆலோசித்து
வருந்தா	பெரியவர்கள்
ஸத்யம்	உண்மையை
புருவநக்து	சொல்லவாம்.
தமிமம்	அந்த இவனை
வயம்	நாங்கள்
ஆஸ்ரயாம்	ஆஸ்ரயிக்கின்றோம்.

பொழிப்பு.

ஒருவன கண்மலரினு லருச்சித்தான, மற்றொருவ னவ்வருச்சக
 னுகுச் சக்கரமும் பதுமாக்கமு மளித்தான்; இவ்விருவரிற் சிறந்தவ
 னைப் பெரியவர்களுரைத்தால், நாங்களந்த டஹா புருஷனைச் சரண
 பாக அடைகின்றோம்.

விதப்பு.

ஒருவன கண்மலரா வருச்சித்தானென்றது - ஹரியை, ஒருவன் அவற்காழியு மாவியு மீந்தானென்றது - ஹரனை, இது ஹரி கண் மலராரருச்சித்தமையாலும், ஹரன் ஹரிக்கு மலரனையகண்ணுமடா ண்புடைய வாழியு மளித்தமையாலும் உணாககப்பட்டது

தாப்பரியம்

ஹரி கண்மலரா வருச்சித்தான, ஹரன் மலாககண்ணும் ஆழியும் ஹரிககளித்தான என்பதாம்.

தாரதம்மியம்

கண்மலரா வருச்சித்தவனில அருச்சித்தவனுக்கு வரமளித்தவன் சிறந்தவனாதலால், நாங்களிந்தவிஷயத்திற ருழந்த ஹரியை அப்பிரதா னமாகஅகற்றி, உயர்ந்த ஹரனைச் சரணமாக அடைகின்றோம் (௧௦௦)

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரியவிர்த்தம்.

எல்லாந் தனனை யல்லாம் விலங்க நிற்குமெழி விறையை
எல்லாந் தனனை யல்லாம் வில்லா தாகு மெம்பரனை
எல்லாந் தனனை யல்லாம் விலங்கா வேழை பங்கனை
யல்லா தெனது சிந்தைபுகுந் தறியா திந்த வகிலத்தே.

வேண்பா.

முன்னோ மொழிந்த முதுநூற் பொருளதனை
என்ன வியனறவன வேயுணாததே - நென்னனாயா
நென்றுமுரை யேன்கண்ட டொல்லா மிறையியற்றே
அன்றியிலே யென்னுமத னால்.

ஹரிஹரதாரதம்மியம்

ச ம பூ ர ண ம்.

சுபமஸ்து.

